Aringas Kristoforas Gorodeckis

100-čio akibrokštas

(Dievo Gailestingumo žemėje…)

Vilnius
2018

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos Nacionalinės
Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos
duomenų banke (NBDB)

ISBN 978-475-137-0

©Aringas Gorodeckis

TURINYS

Pratarmė...4
1. Malonės teologija...6
2. Tiesos ir gerumo keliu...10
3. Žemaitės atvykimas...15
4. Lemtingieji apsisprendimai...18
5. Gegužės 22–osios aplinkybės...22
6. Kviečiant į Sandorą...30
7. Kardelienės atsiklaupimas...38
8. Ant Tauro kalno...42
9. Žvilgsnis į saulę...49
10. Apsireiškimas...52
11. Jėzaus sugrįžimas...62
12. Palydovai...66
13. Antrą kartą gimiau vėl Trakuose...70
14. Kiti bandymai mus nužudyti...74
15. Išvykos į Šiaulius...79
16. Tarp Dangaus ir Žemės...84
17. Marijos miesto prieglobstyje...89
18. Nužengiau iš Dangaus...96
19. Išrinktosios tautos teologija...104
20. Hiperborėjos atgimimas...125
21. Gailestingumo Motina...134
22. Antroji Jeruzalė...151
23. Europos širdis...162
24. Baltojo Žirgo šalis...177
25. Puslaisvės spąstuose...188
26. Vilnius mūsų, o mes..?...199
27. Atsiskleidimai...221
28. Perspėjimai...240
29. Dar apie Marytę...258
30. Armagedonas...283
31. Sandora po Sandoros...305
32. Post scriptum...318
33. Priedai...325

Tikėjimas, Viltis, Meilė...

PRATARMĖ

Ši knyga skirta tiems, kurie jau geba mąstyti ir matyti ne tik smegenimis, bet ir širdimi. Kitiems žmonėms vargu ar yra prasmės ją skaityti, nes nepaprasti reiškiniai, kuriuos, stengdamasis nieko neiškraipyti ir nieko esminio nenutylėti, čia aprašau, yra glaudžiai susiję su subtiliosios, tai yra nepasiekiamos grubiosiomis juslėmis tikrovės plotme. Kurios dar tvaresnio nei įprastiniai fiziologiniai reiškiniai realumo dažniausiai nepajėgia suvokti, kad ir labai daug apie tai informacijos sukaupęs dievturinio proto pagalbininkas – kompiuterio vaidmenyje jam tarnaujančios fiziologinio (grubiosios materijos) kūno smegenys. Todėl tik tie, kurie visa, ką čia aprašysiu, ištirs ne tik smegenimis, bet ir su dievturiniu protu mus jungiančia širdimi, suvoks ir supras, kokį nuostabiai didį Gailestingumą Dievas teikia mūsų tautai ir kokie nuostabūs darbai skirti jai dabar ir visai netolimoje ateityje.

Esu didžio Dievo Gailestingumo darbų ir jį bei savo Tėvynę ugningai mylinčios, dabar jau anapilin iškeliavusios, Marytės (Aldonos) Vaišvilaitės (buvusios Kardelienės) žygdarbio tiesioginis liudininkas. Žygdarbį ji atliko vykdydama per archangelą Mykolą ir Švč. Mergelę Mariją jai duotus Dievo pavedimus.

Jau Senajame Testamente mokoma, kad Dievo darbai negali būti slepiami. Apie juos turime viešai paliudyti ir už Jo didį mums parodytą Gailestingumą nuoširdžiai Jam padėkoti bei mūsų Dievą ugningai už tai pašlovinti.

Angelas Rafaelis, įvykdęs Dievo pavedimą, Tobiją ir Tobitą pamokė: „Šlovinkite Dievą ir visų gyvųjų akivaizdoje pripažinkite Jį už Jo gerus jums padarytus darbus. Šlovinkite ir giedokite giesmes Jo vardui. Skelbkite visiems žmonėms Dievo darbus su derama pagarba; nedelskite Jį pripažinti." (Tob12, 6b). „Dabar apreiškiu jums visą teisybę, nuo jūsų nieko nenuslėpdamas. Tai jau esu jums paskelbęs, sakydamas: „Karaliaus paslaptį dera užslėpti, bet Dievo darbus reikia apreikšti su derama pagarba." (Tob 12, 11b). „Užrašykite į knygą visus šiuos jums įvykusius dalykus." (Tob 12, 20b).

Taip pat ir Evangelijoje pasakyta:

„Kiekvienas nedorėlis neapkenčia šviesos ir neina į šviesą, kad jo darbai aikštėn neišeitų. O kas vykdo tiesą, tas eina į šviesą, kad išryškėtų, jog jo darbai atlikti Dieve." (Jn3, 20–21).

„Nėra nieko uždengto, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma. Ką kalbėjote patamsyje, skambės šviesoje, ir ką šnibždėjote į ausį kambariuose, bus skelbiama nuo stogų." (Lk 11, 2–3).

„Ir niekas nevožia indu degančio žiburio, bet stato į žibintuvą, kad šviestų visiems, kas yra namuose. Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje." (Mt 5, 15–16).

1. MALONĖS TEOLOGIJA

Kai 1991 metais po sausio 13-os dienos žudynių Lietuvos žmonės itin karštai meldėsi: „Dieve, gelbėk Lietuvą!“, jų maldos buvo išklausytos. Mažai kas žino, kad sovietiniai okupantai ne tik iškart po šių žudynių, bet ir vėliau neatsisakė sprendimo užimti ir tuometinius Lietuvos Aukščiausiosios Tarybos (dabar Seimo) rūmus, tik laukė tam labiau tinkamos progos bei uoliai tam ruošėsi ir tik Dievo Gailestingumo Malonė Lietuvai sutrukdė jiems tai padaryti.

1991m. gegužės 19-ąją (sekmadienio vakare) laukiau priėmimo pas Lietuvos Aukščiausiosios Tarybos Pirmininką Vytautą Landsbergį Rytų Lietuvos problemų reikalais, nes uoliai visuomeniškai kelis metus darbavausi šioje srityje demontuodamas dar galingesnę nei Ukrainai Donbase ir Luhanske Lietuvai kgb-istų paruoštą bombą, kai buvau išrinktas Pirmojo Sąjūdžio Seimo Nacionalinių klausimų komisijos pirmininku (po to kai dėl neveiklumo buvo panaikinta LPS Tarybos Nacionalinio klausimo komisija ir dar vėliau dėl tų pačių priežasčių atstatydintas pirmasis LPS Seimo Nacionalinių klausimų komisijos pirmininkas ir niekas jau nebežinojo kaip tą slavų teritorinės autonomijos reikalavimo problemą spręsti), o dar prieš Sąjūdžio gimimą, kartu su Kazimieru Garšva ir Gintaru Songaila sutelkiau „Vilnijos kultūros draugiją“. Subrandinau dar kelias nespėtas įgyvendinti idėjas, kurias ir norėjau V. Landsbergiui pateikti. Suskambo Aukščiausiosios Tarybos Pirmininko sekretorės telefonas ir ja tuomet dirbusi mano sesuo Aušrinė Trapinskienė pasakė man, jog skambina iš priimamojo mūsų mama Ona Gorodeckienė ir kad kartu su savimi ji atsivedė tą regėtoją iš Šiaulių Aldoną Kardelienę, kuri jau kartą prieš V. Landsbergiui išvykstant į JAV su juo kalbėjosi, o dabar vėl nori su juo pasikalbėti. Skeptiškai dėl šio noro išpildymo nusiteikusi mano sesuo paklausė manęs, – ką jai dabar daryti?

Atsakiau seseriai į jos klausimą klausimu, – kodėl ji tai nori pati nuspręsti? Jei jau V. Landsbergis kartą A. Kardelienę priėmė ir su ja kalbėjosi, tai tegu pats ir nusprendžia ar nori su ja dar kartą pasikalbėti, ar ne. Didelei Aušrinės nuostabai V. Landsbergis atsakė, kad jis nori su A. Kardeliene dar kartą pasikalbėti. Ir sesuo paskambino į priimamąjį mamai, kad tuoj tai regėtojai atneš leidimą patekti į tolesnį rūmų vidų. Pasisiūliau seseriai nunešti tą leidimą.

Ir štai mano mama sako Aldonai, kad tuoj nusileis laiptais jos duktė ir atneš jai leidimą. O Aldona jai atsako, jog mato, kaip laiptais su leidimu rankoje leidžiasi ne moteris, o jaunuolis pilku kostiumu, o iš veido ir apsirengimo atpažino, kad tai tas pats, kuris subtiliosios materijos („dvasiniu“) kūnu jau buvo atskriejęs pas ją du kartus į Šiaulius paraminti, kad dar kiek palūkėtų ir viskas pakryps geryn (Aldona tuo metu labai pergyveno, kad jos vyras Bronius Kardelis, bijodamas žmonių pajuokos, pasipriešino Dievo jai duotiems darbams ir jų įvykdymas užstrigo).

Po ilgai užtrukusio susitikimo su AT Pirmininku, paklausiau A. Kardelienės, ar negalėtų man nors trumpai papasakoti savo regėjimų, nes V. Landsbergis atidėjo mano priėmimą, norėdamas, matyt, geriau apmąstyti prieš tai įvykusį pokalbį. A. Kardelienė sutiko. Klausiausi Aldonos žiūrėdamas jai tiesiai į akis ir supratau, kad ji nemeluoja, kad tokių dalykų neįmanoma sufantazuoti, o visa tai – labai svarbūs, tiesiog lemtingi Lietuvai reikalai. Tad jai baigus pasakoti pasakiau, kad kuo tik galiu padėsiu įvykdyti Dievo jai pavestą užduotį. Ir taip atsirado pilna neįprastų (stebuklingais ženklais ir stebuklais daugelio vadinamų) reiškinių ir patyrimų, beveik 24 metus iki jos iškeliavimo anapilin (2015-01-25) trukusi, man laisva mano valia tekusi jos globa.

Turiu iškart pasakyti, kad visa tai nebuvo susiję su jokiais asmeniškumais. Tuo metu, kai tapau jos globėju, ji buvo 47 metų

amžiaus – septyniolika metų už mane vyresnė, visai iš didelio dvasinio pergyvenimo sudžiūvusi nedidukė moteriškė, turinti dvi paaugles (12 ir 13 metų) dukreles ir kgb-istų ją į psichiatrinę ligoninę uždaryti kurstomą aršiai besireiškiantį vyrą. Vienintelis dalykas, kuris tuomet mane žavėjo jos išoriniame kūne, tebuvo jos jungtį su Aukštybe bylojančios, ypatingai ratu aplink jų obuolius švytinčios, mėlynos spalvos akys. Tai buvo gana kategoriška, ugningo būdo žemaitė, dažnai stačiokiškai perkertanti mane vidury sakinio, nes jai jau viskas akimirksniu būdavo aišku. O, kai tariantis su ja kokiu reikalu, po gero pusvalandžio ji staiga paklausdavo to paties, apie ką taip ilgai aiškinau, belikdavo tik atsidusti, nes staiga suvokdavau, kad su savo dvasiniu kūnu ji buvo kažkur išskridusi ir kad aš kalbėjau tik su tuo metu neimliu jos išoriniu pavidalu. Iš viso to, aišku, kildavo daug įtampos ir nesusipratimų. Buvo tai tarsi tuo pat metu dviejose plotmėse (šio ir anapusinio pasaulių) gyvenantis žmogus ir kartais man atrodydavo, kad anapusiniame pasaulyje ji būna daugiau nei šiame.

Bet 1991m. nebuvo laiko, kada apie visa tai galvoti, nes reikėjo gelbėti Lietuvos tautą. Kaip sužinojau kiek vėliau iš kitų, tikrindamas jos perspėjimus, gegužės gale į Lietuvą vėl buvo atkeltos „Alfa“ ir „Beta“ šturmo grupės, tik dabar jau ne į Šiaurinį karinį miestelį, kaip prieš sausio 13-osios įvykius, o slapta į Vilniaus ir Trakų rajonus.

Visa Vilniuje tuo metu alsuote alsavo vis didėjančia įtampa. Per neišmintingai įvykdytą kolūkių išardymą socialiai nuskriausti ir todėl lengvai sukurstyti žemdirbiai mitingavo prie Aukščiausiosios Tarybos rūmų šaukdami: „Landsbergi, pasitrauk!“. Specialios paskirties iš Maskvos atsiųsta KGB darbuotojų grupė toliau Vilnijoje organizavo slavų teritorinę autonomiją. Ir gegužę divizijos struktūras turėjęs specialusis milicijos padalinys OMON (ir prie jo prisijungę slaviškieji milicininkai), po susitikimo su tuometiniu SSRS gynybos ministru Gračiovu, gavęs

didžiules ginklų siuntas vietos padaliniams Vilnijos kolūkiuose (Mlinskis ir kiti jų pirmininkai jau važinėjo tuo metu su šarvuočiais BTR), reorganizavosi į „Vilnijos išlaisvinimo armiją“. Kuri tuo metu paskelbė ultimatumą Lietuvos Respublikos Aukščiausiajai Tarybai, kad, jei nebus įvykdyti jos reikalavimai suteikiant slavams teritorinę autonomiją, ji pradės savo karinius veiksmus prieš Aukščiausiąją Tarybą. Sovietinė kariuomenė taip pat dar tebebuvo ir pačiame Vilniaus mieste.

Lietuvą tegalėjo išgelbėti tik Dievas. Būtent tai Jis ir padarė! Dievo Gailestingoji pagalba Lietuvai buvo suteikta pagal popiežiaus Benedikto XVI-ojo, jam dar būnant kardinolu Jozefu Ratcingeriu, knygoje „Krikščionybės įvadas“ aprašytą Malonės teologijos dėsnį: žmonės meldėsi, – „Dieve, gelbėk Lietuvą!”, o Dievas, išklausęs jų meldimą, siuntė to padaryti Šiauliuose tuo metu gyvenusią ir paprasta valytoja dirbusią Aldoną Kardelienę (Vaišvilaitę). Tai yra, Dievo Malonė reiškėsi per Jo nurodymus vykdantį žmogų, kuriam teko ir man kiek patalkininkauti.

Aldona–Maryte Vaišvilaitė kelios savaitės prieš jos iškeliavimą anapilin

2. TIESOS IR GERUMO KELIU

„Mes turime eiti Tiesos ir gerumo keliu", – taip pavadintą lankstinuką, kuriame atspausdinti Vilniuje mano užrašyti Aldonos Kardelienės svarbesni regėjimai ir jai duoti apreiškimai, 1991–1992m. po visą Lietuvą platino dabar jau anapilin iškeliavusi vyskupo Baltakio sesuo Julija Baltakytė. Pateikiu jo tekstą:

„1990m. naktį iš liepos 12 į 13 apie pusę pirmos vėl išgirdau prasidedančios audros triukšmą. Norėjau atmerkti akis, bet negalėjau. Jaučiau nepaprastą skausmą akyse bandant atsimerkti. Po to užmerktom akim pamačiau audros debesio susilietimą su žeme net su trinktelėjimu. Pasibaigus ūžesiui, kaip kad būna audros metu, išvydau jaunikaitį, dešinėje rankoje laikantį maždaug pusės metro ilgio neišsiskleidusią palmės šaką. Išgirdau balsą: „Esu pasiuntinys iš Dangaus, Mykolas Archangelas. Turiu pranešti jūsų tautai liūdną žinią, – jūsų tauta pavojuje, esate jūsų tautos ir Kristaus priešų apsuptyje. Jūsų tautos vadovai turi pripažinti Kristų, kenčiantį ant kryžiaus, apsisprendimo vardan daryti atgailą. Tautos vadovai turi išgirsti paprasto žmogaus šauksmą, atsisukti į jį veidu ir širdimi".

Buvo parodytas Prunskienės veidas ir pasakyta: „Jūsų tautos vadovė yra moteris. Ji veda tautą į pražūtį. Ji ieško užtarimo svečiose šalyse, per puikybę pamindama savo tautiečius paprastus žmones. Ji turi daryti atgailą ir grįžti į tiesios kelią. Priešingu atveju ją pasmerks Dievas, tauta ir pasaulis, nes ji yra tautos išdavikė. Tu – tautos dukra turi tai jai pasakyti. Taip pat visus perspėjimus pasakyti kitiems tautos vadovams, – ką jie turi daryti, vardan apsisprendimo eiti tiesos keliu.

Taisyti Viešpačiui kelią reikia ne žemės keliuose, o savo širdyse per artimo meilę, teisingumą. Neieškok priešų aplinkui. Kiekvienas turi pradėti nuo savęs. Apsisprendimo vardan reikia visos tautos akivaizdoje

pastatyti 3 kryžius: Tikėjimo, Vilties ir Meilės. Apsisprendęs tautos vadovas turi pasakyti: „Kas eina su Kristumi teisingumo keliu, tegu dalyvauja šiame akte ir apsisprendžia“.

Sąjūdžio vadovas Vytautas Landsbergis Dainuojančios revoliucijos metu džiūgaujant dėl oficialiųjų Rusijos kariuomenės dalinių iš Lietuvos išvedimo. Pirma iš kairės stovi Aldona Jančionytė

Apsispręsti, ar sutikti eiti tiesos įtvirtinimo ir gerėjimo linkme, reikia pakviesti visus žmones nepriklausomai nuo tautybės. Po kryžių pastatymo visų susirinkusiųjų akivaizdoje turi būti aukojamos Šv. Mišios – Kristaus kančios pakartojimas nekruvinu būdu. Kas išgirs, eis tiesos keliu, – bus išgelbėtas. Kas prieš, – pats sau padarys parengtį pražūčiai. Tie, kurie nedalyvaus apsisprendime, turi pasitraukti ir netrukdyti einantiems tiesos keliu. Vadovaujančiuose postuose neturi likti neapsisprendusių tiesai, suvaidinusių savo apsisprendimą. Veidmainiavimo neturi būti. Veidmainių darbai nesiderins su jų apsisprendimu tautos akivaizdoje ir tai juos išduos. Tris kartus galima tokius perspėti, po to jie turi pasitraukti. Tada reikia priimti teisingus įstatymus ir pareikalauti jų vykdymo. Teisingai dirbantis turi gauti atlyginimą pagal savo darbą. Turi švęsti sekmadienius, kitas religines šventes, pasninkauti".

Mačiau nešant kryžius į kalną. Buvo parodytas Landsbergio kaip vadovo vaizdas. Kaire Archangelo ranka rytų kryptimi buvo parodyti 3 kryžiai ant kalno (kaip Trijų kryžių kalnas Vilniuje, bet kryžiai aukštesni ir lieknesni) ir iš Dangaus nusileidžianti ir apgaubianti toliau visą kalną šviesa. Buvo pasakyta: „Įvykdžius apsisprendimo aktą, laimins jus Dievas ir pripažins pasaulis".

1990m. spalio 10 d. ryte tarp 5 ir 6 val. regėjimas vyko nemiegant, bet negalint atmerkti akių. Pasirodė Švč. M. Marija, stovinti nuleidus žemyn rankas. Iš rankų į žemę ėjo spinduliai. Suknelė balta, melsvas apsiaustas pakraščiuose truputį paauksuotas. Susijuosusi melsvos spalvos juosta. Iš pradžių buvo kaip nuostabiam altoriuje. Po to Ji pasilenkė į žemę ir lyg išėjo iš to spindinčio altoriaus ir pasikeitė vaizdas.

Nuostabaus grožio Marija apie 20 metų, labai jauno veido pasilenkė į žemę. Ir pradėjo kalbėti žmonių minioms, kurie iškėlę rankas siūbavo garsiai dejuodami: „kokie mes nelaimingi". Marija pradėjo kalbėti: „Vaikeliai mano, darykite atgailą, atgailos sakramentu apsiva-

lykite savo sąžines, neteisėtu būdu įsigyto turto dalį išdalykite vargšams. Gerumas, teisingumas ir artimo meilė suteiks jums ramybę". Kaip pavyzdys buvo parodytas Šv. Juozapas, laikantis rankose švarų apsiaustą. Jis parodė vieną ir kitą apsiausto pusę, kad abi jos švarios. Ir man kilo mintis, kad ir žmogaus vidus, ir išorė turi būti švarūs.

Marija kalbėjo labai švelniai, maldaujančiu balsu. Tačiau žmonės lyg negirdėjo, niekas nereagavo. Atsitiesdama Marija pažvelgė man tiesiai į veidą. Matėsi Jos veidas ir nepaprasto grožio žvaigždėtas dangus ir iš jo sklindanti ramybė, neapsakomas grožis. Marija atsitiesusi pasakė: „Tautos dukra, nesvarbu, kad dabar Manęs neišgirdo visi kartu. Tau – tautos dukrai pavedu atlikti šią misiją. Tu turi sakyti, kad kiekvienas išgirstų mano prašymą ir apsispręstų pats nežiūrint tautybės, lyties, amžiaus.

Turi išgirsti visi žmonės visame pasaulyje. Išgirdę mano balsą, turi apsispręsti. Kas priims, bus išgelbėtas šioje žemėje ir kartu amžinybėje regės šviesą. Kas atmes, pats save pasmerks dar gyvenant šioje žemėje ir amžinybėje. Ne tau vienai skirta ši dovana išgirsti ir pajusti. Turi tai skelbti visomis tau įmanomomis priemonėmis".

Buvo nurodyta kviesti tautą į prisikėlimą gerumui. Uždegti kitų širdis ir eiti su jais kartu, kad nebūtų neišgirstas nei vienas, net ir mažiausias kūdikio šauksmas, trokštantis išvysti šviesą. Po to buvo pasakyta ir leista išgyventi visa, kas įvyktų neišpildžius šių nurodymų: priešo priespauda, kankinimai, didis kraujo praliejimas. Vėliau oro atšalimas, badas. Po to sektų Kristui priešiškų piktųjų žmonių naikinimas ugnimi, matant teisiesiems.

Po to buvo parodyta vienoje vietoje ugnies liepsnos ir virš jų kairėje pusėje Huseinas, dešinėj – Gorbačiovas, o už jų, kiek toliau, jo žmona, bet jau ne virš liepsnų. Buvo pasakyta: „Huseinas bus tautos pasmerktas, nes daug kartų buvo perspėtas. Gorbačiovas gali išsigelbėti, jei darys atgailą. Priešingu atveju jam gresia savižudybė. Jis irgi turi apsispręsti. Tu turi jį

nuo įsakymo žiauriai priespaudai perspėti".

Mintimis suabejojau, kas manimi, paprastos moters pasakojimu tikės. Tą pačią sekundę pažvelgė Archangelas ir paklausė, ar aš sutinku tai padaryti. Užsidegė many toks ugningas jausmas, kad pasakiau, jog sutinku ir mirti. Archangelas pasakė, kad mirti dar nereikės ir pasakė, kiek man dar reikės gyventi. Bet nurodė, kad tai laikyti paslaptyje. Pasakė, ką dar aš turiu daryti: eiti į kūdikių namus, į senelių prieglaudas, išgirsti kiekvieną, žadint tautą gailestingumui, kad neliktų našlaičių, užmirštų senelių.

1991m. kovo 4 dieną apie 12val. Šv. Antano koplyčioje Šiauliuose Šventųjų Petro ir Povilo bažnyčioje prie Šv. Kazimiero paveikslo meldžiantis asmeniniu prašymu išgirdau Marijos balsą: „Vaikeli, taip karštai meldi ir rūpiniesi tokiais mažais dalykais, o mano prašymą, kuris skirtas ne tik tau vienai, nedrįsti pranešti kitiems žmonėms. Mano Sūnaus Gailestingumas arti, tik reikia išgirsti ir to prašyti. Tuoj pat eik ir kalbėk, kad gresiantis pavojus būtų atitolintas".

3. ŽEMAITĖS ATVYKIMAS

Kitą dieną (1991-05-20) po jos antrojo susitikimo su V. Landsbergiu dar nuodugniau išklausinėjau A. Kardelienę.

Paaiškėjo, kad Dievo pavedimu pirmą kartą į Vilnių iš Šiaulių ji atvyko 1990m. rudenį. Nuėjus į Lietuvos Respublikos Vyriausybės rūmus norėjo susitikti su tuomet Premjere buvusia Kazimiera Prunskiene, kad galėtų perduoti jai Dievo per jo pasiuntinį archangelą Mykolą duotus perspėjimus ir nurodymus. Vyriausybės rūmuose tuomet pirmuoju Ministrų Tarybos pirmininkės padėjėju dirbęs K. Prunskienės brolis Rimas Stankevičius kategoriškai atsisakė apie tai jai pranešti. A. Kardelienė įspėjo gerbiamą R.Stankevičių, kad tuo jis prisiima visišką atsakomybę dėl galimų tokio atsisakymo pasekmių. Pastarasis paaiškino, kad jam nurodyta tokių interesantų pas Premjerę neįleisti ir kad sesuo juo visiškai pasitiki. Todėl visą, ką A. Kardelienė norėtų perduoti, gali surašyti ir tas K. Prunskienei bus nunešta. Nesant kito pasirinkimo. Kardelienė Vyriausybės priimamajame trumpai surašė per archangelą Mykolą Dievo jai duotus perspėjimus.

Grįžus į Šiaulius A. Kardelienei regėjime buvo parodytos ruošiamos prie Televizijos bokšto jo taikių gynėjų žudynės. Viduje girdimas balsas iš anapusybės jai paaiškino, kad norint to išvengti, bokštą ginantys žmonės turi paimti į rankas kryžius ir rožančius, melstis ir giedoti, o ne vien dainuoti patriotines liaudies dainas.

Pasak sausio 13-ąją bokštą gynusios Marytės Šustikienės, kai kurie jo gynėjai meldėsi Marijos rožinį, bet tokių buvo mažuma ir nebuvo ten nė vieno kunigo, kuris telktų juos maldai. Net po 1991m. sausio 13-osios žudynių, prie Aukščiausios Tarybos rūmų kunigams Robertui Grigui ir Alfonsui Svarinskui jų vadovybės buvo leista ten ateiti ir telkti žmones maldai tik po netikėto jiems akibrokšto, kai pradžioje niekam iš ten kviečiamų katalikų kunigų neinant Petras Cidzikas pakvietė stačiatikių

patriarchą Chrizostomą. Tik po to, kai Chrizostomas prie Aukščiausios Tarybos rūmų rusiškai per garsiakalbius kreipėsi į savo tautiečius, ypač kareivius, ragindamas juos nedalyvauti kovoje prieš Lietuvos vadovybę, matyt, bijant prarasti tautos pasitikėjimą, buvo leista čia atvykti ir minėtiems savanoriškai to paprašiusiems katalikų kunigams.

A. Kardelienė ėjo prieš 1991m. sausio 13-osios žudynes pas pažįstamus jai Šiauliuose dirbusius kunigus prašydama juos skambinti Vilniun į Aukščiausiosios Tarybos sekretoriatą perspėjant, kad turi būti telkiami žmonės maldai, nes gresia baisios žudynės, bet nė vienas iš jų nedrįso to daryti. O jos vyras neleido jai pačiai į Vilnių tuo reikalu važiuoti.

Visgi, kai tos iš anksto vizijose jai parodytos žudynės įvyko, ji suvokė, kad tokiu atveju nereikia nieko klaust ir prašyt, o veikti ryžtingai pačiai. Tad 1991m. gegužės mėnesį, kai iškilo Lietuvai dar baisesnių žudynių per suplanuotą Aukščiausiosios Tarybos rūmų užėmimą ir po jo grėsmė, po archangelo Mykolo apsireiškimo ji jau nieko neklausė, o ryžtingai palikusi savo pačios šeimą išvyko į Vilnių gelbėti daugelio kitų savo tautos žmonių. Taip ji pirmą kartą susitiko su Lietuvos Aukščiausios Tarybos Pirmininku Vytautu Landsbergiu.

Trečią kartą atvykti į Vilnių Dievo jai pavestais reikalais ją pakvietė viena iš Aukščiausiosios Tarybos Pirmininko sekretorių tuomet dirbusi Jadvyga Mackevičienė. 1991m. gegužės 19d. ji suorganizavo A. Kardelienės susitikimą su visuomene Vilniaus Mokytojų Namų rūmuose. Negalėdamas ten dalyvauti, nes turėjau dienos metu vykti į Rumšiškes, kur pas Vytautą Umbrasą rinkosi Lietuvių kultūros tyrimo bendrija (dar prieš Sąjūdžio gimimą vienijusi Lietuvos kultūrinio fronto aktyvą), kuriai priklausiau, paprašiau savo mamos nueiti į tą susitikimą ir viską man detaliai po to papasakoti. Mama netgi viršijo jai mano pavestą užduotį ir, pati užsidegusi tuo, ką ten išgirdo svarba, atsivedė A. Kardelienę į Aukščiausiosios Tarybos rūmus antram susitikimui su V. Landsbergiu.

Pirmajam gi susitikimui A. Kardelienė susitarė paskambinus Švč. M. Marijos jai padiktuotu jo sekretorės telefonu. Simboliška tai, kad tuo metu jai atsiliepė, su ja kalbėjosi ir į priėmimą pas Aukščiausiosios Tarybos Pirmininką užrašė būtent mano sesuo. Aišku, atvykus prieš šį susitikimą A. Kardelienė dar bendravo tiek su Aukščiausiosios Tarybos Pirmininko patarėju (ar padėjėju?) tuomet dirbusiu Aurelijumi Katkevičiumi, tiek su kita jo sekretore Jadvyga Mackevičiene. Džiugu tai, kad tiltu Dievo valios bent daliniam įvykdymui tuo metu buvusią J. Mackevičienę prieš tai pakviečiau L. P. Sąjūdyje dirbti mano sutelktos Mažosios Lietuvos Tarybos sekretore, o ją iš ten pasikvietė Vytautas Landsbergis dirbti savo sekretore. Tad pirmi Dievo apreiškimų Aldonai Kardelienei svarbą suprato ir jai padėjo būtent man dvasiškai ir socialiai artimi žmonės.

Visgi svarbiausiu, apart manęs, Aldonos Kardelienės talkininku vykdant Dievo užduotis tuo metu tapo ir ilgą laiką buvo mano jai padėti pakviestas disidentas Petras Cidzikas ir jo tuometiniai draugai.

Petras Cidzikas (su popiežiaus vėliava rankoje) ir kiti prieš pradedant budėjimą malda ir pasninku ant Tauro kalno

4. LEMTINGIEJI APSISPRENDIMAI

Po to, kai užrašiau Šv. archangelo Mykolo ir Švč. M. Marijos apreiškimus Aldonai Kardelienei ir padaviau juos platinti Julijai Baltakytei svarbiausiu mano darbu pirmąją jos globos savaitę buvo suvesti ją su jos man, o jai iš Dangaus nurodomais žmonėmis, pakviečiant juos į pasikalbėjimą itin svarbiais Lietuvai reikalais. Buvo dvi žmonių grupės, su kuriais ji tuo metu intensyviai bendravo. Viena jų – tai Lietuvos patriotai, kuriuos ji Šv. archangelo Mykolo ir Švč. M. M. Marijos nurodymu kvietė į asmeninę ir visos Lietuvos tautos Sandorą su Dievu kaip vienintelį jos išsigelbėjimo būdą žūtbūtinės grėsmės akivaizdoje. Antroji žmonių grupė, kuriai ji skyrė dar daugiau laiko, buvo žmonės, turėję tuomet didžiulę įtaką Lietuvos politiniam gyvenimui, bet jau slydę jos išdavystės keliu.

Nėra galimybės ir būtino reikalo aprašyti visus šiuos, daugiausia Aukščiausiosios Tarybos vestibiulyje per pertraukas tarp jos posėdžių vykusius pokalbius, kurių dalies, beje, aš negirdėjau, nes nenorėdavau trikdyti savo dalyvavimu jos pašnekovų, kuriems ji, panašiai kaip tėvas Pijus per išpažintį, aiškiaregiškai atskleisdavo ir kai kurias asmenines jų sielos paslaptis. Verta tik pastebėti, kad net ir reakcija į pasiūlymą tokiam pasikalbėjimui būdavo labai įvairi. Štai mano buvęs grupiokas geografas Eugenijus Gentvilas, būdamas „apdairiai protingas“, visai atsisakė nuo tokio pasikalbėjimo galimybės, tarstelėjęs, kad visai nenori, kad kas nors žvalgytųsi po jo sielą. Kovos už Lietuvos dvasinį atgimimą bendražygis Algirdas Patackas atsakė, kad nėra jam reikalo šnekėtis su kažkokia Dievu tikinčia moteriške, nes jis ir taip žinąs, ką reikia daryti, bet to neįmanoma įgyvendinti, nes daugelis to nenori.

Visgi tie, kas sutiko pasikalbėti su A. Kardeliene, atrodo, kad tokio sprendimo vėliau nesigailėjo. Vyko ir kažkokie pokyčiai jų sielose ir mąstyme. Štai pavyzdžiui, tuometinis Aukščiausiosios Tarybos Pirmininko

pavaduotojas Bronius Kuzmickas po tokio pokalbio pasakė, kad tiki į Dievą, tačiau galvojo, jog jis nedalyvauja žemiškuose reikaluose, bet dabar jau visa tai suprato kitaip. Iš pradžių žadėjęs tam pokalbiui skirti tik kelias minutes vėliau kalbėjosi su Aldona Kardeliene gana ilgai.

Paprašė A. Kardelienė suvesti ją ir su Albertu Šimėnu, kurį paramino, jog Dievui yra žinomos tikrosios jo tariamo dingimo aplinkybės, kai tie kas patarė jam pasislėpti, žadėjo jį parėjus pavojui pakviesti, o to nepadarė, kol nenušalino jo nuo Premjero pareigų.

Svarbiausi Lietuvos tautos likimui pokalbiai Aukščiausiosios Tarybos rūmų vestibiulyje įvyko 1991m. gegužės 22 d. Tądien Aldona pasakė, kad šiandien jai būtinai reikia pasikalbėti su Kazimiera Prunskiene. Pakalbinau Kazimierą tuojau per pirmąją pertrauką tarp Aukščiausiosios Tarybos posėdžių. K. Prunskienė mielai sutiko pasikalbėti su aiškiaregystės dovaną turinčia moteriške ne tik todėl, kad asmeniškai Kazimierą pažinojau nuo pat LP Sąjūdžio kūrimosi ir buvau pakvietęs ją pasisakyti į pirmąjį LPS mitingą Ignalinoje, kai telkiau ten Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdį, bet ir todėl, kad buvo linkusi į atvirą bendravimą su visais bei norėjo sutelkti sau šalininkus.

Aldonos pokalbis su Kazimiera Prunskiene netilpo į vieną pertraukėlę tarp Aukščiausiosios Tarybos posėdžių, tad abipusiu sutarimu jos jį pratęsė per kitą pertrauką ir galiausiai susėdo dar kartą pasikalbėti tame pačiame Aukščiausiosios Tarybos rūmų vestibiulyje ir pasibaigus posėdžiams. Atkreipiau dėmesį į tai, kad paskutinįjį pokalbį galėjo gerai girdėti už kolonos sargyboje stovėjęs savanoris, kurio K. Prunskienė pasirinkdama vietą pokalbiui kažkaip nepastebėjo.

Pokalbiai prasidėjo nuo K. Prunskienės klausimo, kaip Aldona galvojanti, ar gali čia tie vyrai su savo šautuvėliais ką nors nuo ko nors apginti. Aldona sutiko, kad sovietų kariuomenės puolimo jie negalėtų sulaikyti. Pokalbį prie reikalo esmės pakreipti pavyko tuomet, kai Kazimiera

pasiūlė, kad jei jau Aldona turinti tokių aiškiaregystės sugebėjimų, tai galėtų jos kartu ir į užsienį pabendrauti su tenykščiais vadovais nuvažiuoti. Į šį K. Prunskienės pasiūlymą A. Kardelienė atsakė klausimu: „O kas Lietuvai gero iš tų jūsų važinėjimų po užsienius?“ Ir paaiškino, jog jai Dievo parodyta ir ką Kazimiera kalbėjosi ir sutarė ir su Michailu Gorbačiovu, ir su SSRS tuometiniu KGB pirmininku Vladimiru Kriučkovu bei ką jie ruošiasi čia dabar Lietuvoje daryti ir konkrečiai kokie žmonės šiandien Trakuose tuo klausimu turi susirinkti ir kaip ta patalpa, kurioje jie rinksis, atrodo. Toliau A. Kardelienė paaiškino K. Prunskienei, jog jei ji šiandien vyks į pasitarimą Trakuose, tai vis tiek šie reikalai baigsis kitaip nei ji tikisi. Taip sovietų kariai užimtų Aukščiausiosios Tarybos rūmus, įvyktų baisios žudynės, bet po to Kazimierai ir kitiems jos draugams nepavyktų, kaip kad jie tikisi, apsimesti „gerutėliais taikintojais“ tarp SSRS vadovybės ir Lietuvos, suverčiant visą kaltę dėl tokios įvykių atomazgos „kietai kaip ožiui užsispyrusiam Vytautui Landsbergiui“. Greitai išaiškėtų, kad tie „gerutėliai taikintojai“ patys toje žiaurybėje iš esmės dalyvavo ir dėl to įpykę žmonės užmuštų Kazimierą Prunskienę po to akmenimis.

Papasakojus tai, K. Prunskienė labai išbalo ir net jos veidas nuo didžiulės įtampos ėmė rasoti. Tada A. Kardelienė paaiškino, kad, jei Kazimiera padarys savo širdyje atgailą, atsiprašys Dievo ir nevyks šiandien į pasitarimą Trakuose, viskas pakryps kitaip. Bus išvengta baisių žudynių, Kazimiera Prunskienė išsaugos žmonių pagarbą ir bus vėl jų renkama į šalies valdžią. Pamačius, kad Kazimiera iš didelės įtampos beveik dūsta, A. Kardelienė pasiūlė ją Švč. M. Marijos vardu palaiminti atgailai, po ko jai labai palengvėsią. Kazimierą paprašė palaiminti. Ir Aldona palaimino ją Švč. M. Marijos vardu, po ko jai iš tikrųjų tuoj pat palengvėjo.

Kaip vėliau sužinojau, tikrindamas viso to reikalo esmę kitais būdais, Kazimiera Prunskienė tądien nenuvyko į Trakus. Ir, nors jos ten sukviesti nepatenkinti Vytautu Landsbergiu Aukščiausiosios Tarybos nariai

Sandoros Kryžiai ant Tauro kalno, 1991 m. vasara

ir dalis Vilniaus ir Kauno miestų savivaldybių Tarybų narių susirinko, bet, neatvykus svarbiausiam juos sukvietusiam asmeniui, alternatyvi teisėtai Lietuvos žmonių išrinktai Lietuvos vadovybė ir vyriausybė nebuvo, kaip kad sutarta su SSRS vadovybe, sudarytos.

1991m. gegužės 24d. Lietuvos tautos Sandoros su Dievu ženklan, prašant jo pagalbos ir patiems įsipareigojant gyventi taip, kaip Jėzus moko, pačiame Vilniaus miesto centre ant Tauro kalno buvo pastatyti ir 25d. vysk. Juozapo Tunaičio pašventinti trys mediniai Tikėjimo, Vilties ir Meilės, kitaip dar Sandoros vardu vadinami, kryžiai. Šturmo grupės „Alfa“ ir „Beta“ taip ir nepanaudojus jų Aukščiausiosios Tarybos rūmų šturmui, netrukus buvo iškeltos iš Lietuvos. Kiek plačiau apie tai pabandysiu papasakoti kitame skyriuje, tai kiek konkretizuodamas, kad kas nors, dangstydamasis savo ten gal ir netyčia įmerktą „uodegą“, negalėtų manęs apkaltinti viso šio liudijimo išsigalvojimu.

5. GEGUŽĖS 22–OSIOS APLINKYBĖS

Tuomet – 1991m. gegužę, man, aišku, labai rūpėjo išsiaiškinti, ar tai, ką tuomet teigė A. Kardelienė atitinka realybę.

Tad 1991-06-23 ryte, Aldonai tuo metu kalbantis su kažkuriuo LR Aukščiausios Tarybos nariu, smalsiai prisišliejau prie ratelio Aukščiausios Tarybos narių jos rūmų vestibiulyje, aptarinėjusių susidariusią padėtį Lietuvoje. Pokalbį tuo metu vedė Aloyzas Sakalas. Man priėjus buvo kalbama apie tai, kad „Alfa“ ir „Beta“ specialiosios paskirties šturmo grupės jau yra atkeltos į Lietuvą ir kad visa tai liudija, jog SSRS kariuomenė tikrai bus panaudota Lietuvos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos rūmų užėmimui.

Kiek paklausęs šitos šnekos, tiesiai paklausiau Aloyzo Sakalo, – „O kaip socialdemokratai, ar dalyvauja alternatyviosios vyriausybės ir vadovybės dabartinei sudaryme?“ A. Sakalą šis klausimas labai sunervino, atrodo, jis pasijuto lyg vagiant obuolius iš svetimo sodo už pakarpos netikėtai sučiuptas berniūkštis. Nervingai, vis garsėjančiu balsu burbtelėjęs: „Mes tokiais dalykais neužsiimame!“, tuoj pat baigęs visą šį pokalbį, nulėkė į šalį.

Per kitą pertrauką tarp Aukščiausiosios Tarybos posėdžių vestibiulyje prie manęs priėjo Vytenis Andriukaitis ir pradėjo man teisintis, jog nieko tokio ten Trakuose nebuvę, kad tame pasitarime net ir Gediminas Ilgūnas buvęs (atseit buvę ten ir visai patriotiškų žmonių). Atsakiau Vyteniui klausimu: „Na, kam tu man dabar čia teisiniesi, juk aš tau nieko nei apie Trakus, nei apie ten vykusį opozicijos V. Landsbergiui susirinkimą nesakiau?“ Supratau, kad Vytenis taip žioplai išsidavė dėl iš Aloyzo Sakalo gautos pylos. Mat tas matė, kaip Vytenis ilgai su manimi kalbėjosi 1991-05-22 ir pagalvojo, jog to pokalbio metu kažką jis man apie tos dienos vakare Trakuose įvyksiantį pasitarimą išsitarė.

Iš tiesų, 1991-05-22 Vytenis man dar nieko apie Trakų pasitarimą nebuvo prasitaręs. Užklausęs tuomet manęs, kodėl vis dar neparašiau stojimo į Lietuvos Socialdemokratų partiją pareiškimo (nors buvau kartu su Vyteniu pasirašęs pareiškimą dėl LSDP Lietuvoje atkūrimo), Vytenis pasiteiravo manęs, kokia mano nuomonė apie Romualdą Ozolą. Atsakiau, kad Romualdas yra puikus taktikas bei puikus kartais ir visai lėkštų minčių į puošnų barokinį rūbą įvilkėjas, bet visai prastas strategas. Vytenis į tai atsakė, kad, jo nuomone, Ozolas yra prastas ne tik strategas, bet ir taktikas. Vėliau supratau, kad Vytenis mane apie Romualdą klausinėjo todėl, kad tuo metu mąstė apie galimas alternatyvias teisėtiems Lietuvos vadovams kandidatūras bei konkrečias jų pareigybes. Ir prieš šį svarstymą norėjo turėti kuo daugiau informacijos. O pats Ozolo artimiau nepažinojo, nes L. P. Sąjūdyje, bent jau jo organizacinėj veikloj, jis nedalyvavo, o į Sąjūdžio deleguotų Aukščiausiosios Tarybos narių sąrašą pateko per savo draugo socialdemokrato Aloyzo Sakalo protekciją prastūmus jį į LPS Vilniaus Tarybos siūlytus kandidatų į Aukščiausiosios Tarybos sąrašus bei V. Landsbergio naivų mąstymą, kad visi šie, niekuo nepagrįstu pasitikėjimu pamaloninti veikėjai jį po to už tai palaikys. Iš tiesų įvyko visai kitaip.

Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdžio viduje be vėliau įvykusio susipriešinimo tarp K. Prunskienės ir V. Landsbergio, vyko dar slapta konkurencija dėl lyderystės tarp R. Ozolo ir V. Landsbergio. Romualdas laikė save su prof. Broniumi Genzeliu svarbiausiais LPS kūrėjais ir vis ieškojo progos tapti LPS lyderiu. Ir tai taip pat prisidėjo prie jo atsidūrimo tuomet opozicionierių V. Landsbergiui gretose.

Dar per kitą pertrauką tarp Aukščiausiosios Tarybos posėdžių pamačiau rūmų vestibiulyje Nijolę Oželytę ir priėjęs prie jos paklausiau, gal ji kartais žino, kas ten vakar vyko Trakuose. Nijolė atsakė tiesiai ir trumpai, nevyniodama nieko į vatą, kad Trakuose bandė sudaryti alternatyvias teisėtoms Lietuvos vadovybę ir vyriausybę, bet jiems kažkodėl nepavyko

to padaryti.

Ką gi, įsitikinau kad Aldona Kardelienė sakė tiesą. K. Prunskienės per ,,Ateities forumą“ ir kitus parengiamuosius darinius sutelkta opozicija V. Landsbergiui (o taip pat ir teisėtoms Lietuvos vadovybei ir vyriausybei) 1991-05-22 susirinko Trakuose, bet neatvykus ten pačiai K. Prunskienei, tai virto tik pasitarimu, nesuformavusiu alternatyvių teisėtoms marionetinių ,,vyriausybės“ ir ,,vadovybės“. Vėliau dar pavyko išsiaiškinti, kad šis pasitarimas įvyko specialiai tam rezervuotame restorane „Galvė“ ir jame be nepatenkintų Vytauto Landsbergio vadovavimu tuometinių Aukščiausiosios Tarybos narių dalyvavo ir dalis Vilniaus ir net Kauno miestų savivaldų Tarybos narių.

Atsiėmus po nepavykusio pučo Rusijoje iš SSRS kariuomenės tuometinius LKP CK (dabar LR vyriausybės) rūmus Vilniuje, buvo rasta Mykolo Burokevičiaus direktyva, kad visi per Lietuvos Aukščiausiosios Tarybos (dabar senųjų Seimo) rūmų užėmimą gyvi išlikę jų gynėjai būtų sušaudyti vietoje – šių rūmų kieme.

Negana to, kad kuo mažiau Lietuvos patriotų liktų pogrindyje, buvo gana vykusiai įgyvendinta viena iš KGB provokacijų. Prieš planuojamą AT rūmų šturmą buvo paskleistas gandas, kad Mykolo Burokevičiaus ir Ivanovo vadovaujami jedinstvininkai ruošiasi susitelkti po Vilniaus Pedagoginio Instituto (dabar Lietuvos Edukologijos Universiteto) tiltu ir iš ten užimti toje pusėje esančius Trečiuosius (dar tada vadintus Naujaisiais profsąjungų) Aukščiausios Tarybos rūmus. Tam, kad juos apgintų nuo jedinstvininkų, tame pastate buvo sutelktos Vilniaus miesto LP Sąjūdžio draugovės. Kaip jau minėjau, provokacijos tikslas buvo kuo daugiau beginklių patriotų sutelkti į AT rūmus, kad šturmo metu vienu kirčiu kuo daugiau iš karto būtų jų iššudyta.

Kita gerai žinoma tuometinė provokacija buvo kai kurių V. Landsbergio patarėjų siūlymas pasitraukti Lietuvos Respublikos vadovybei,

tartum laikinai, į Kauną. Tikriausiai bandant įgyvendinti šią provokaciją sąmoningai nebuvo net ir vėliau SSRS kariuomenės užimta ir šalia Kauno esanti Sitkūnų radijo ir televizijos retransliacijos stotis. Tuo pat metu iš Maskvos specialiai čia slavų autonomijos organizuoti atsiųstos KGB darbuotojų grupės rusų kalba parengtame šios autonomijos įteisinimo projekte Vilnius (iš pradžių jo dalis Naujoji Vilnia, į kurią tam finansuoti buvo atkeltas specialus Vniešintorgo banko padalinys, kuris praėjus dešimčiai dienų nuo Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo paskelbimo 1990 m. kovo 21 d. SSRS nutarimu Nr. 422 tapo SSRS banku Lietuvoje ir gavo iš Maskvos 280 mln. rublių) buvo numatytas kaip šios, SSRS sudėtyje pasiliekančios autonomijos sostinė. V. Landsbergio garbei tenka paliudyti, kad minėtąjį provokacinį pasiūlymą pasitraukti į Kauną, jis atmetė. Tolesnėje eigoje buvo numatyta dar ir Klaipėdos krašto atplėšimas irgi jį paliekant SSRS sudėtyje, taip užspaudžiant Lietuvą visiškai į „kampą“. Visa tai buvo numatyta kaip M. Gorbačiovo jėga planuoto įvesti Prezidentinio valdymo projekto pagalbinės ar alternatyvios priemonės.

Netiesiogiai apie tai, kokiu būdu KGB stengėsi panaudoti Kazimierą Prunskienę 1991m. per ruoštą SSRS Prezidento tiesioginio valdymo Lietuvoje įvedimą, ji yra pati prasitarusi savo knygoje „Užkulisiai“ (žr. Politika Nr.2, 1992, 28–29 psl.): „Pučo išvakarėse šešėliniai atvirieji pučistai Lietuvoje turėjo pagrindo laikyti save gerai pasirengusiais. <...> Kokia gi konkreti pučo baigtis buvo numatyta pagal konkrečią Lietuvos sąlygų visumą? Pučui pasisekus, žinoma, turėjo būti nušalinta Aukščiausioji Taryba. Ne itin mėgstamo vadinamojo landsbergizmo sukompromitavimui užbaigti tereikėjo daugiau žmonių aukų ir ekonominių praradimų. Neskausmingu būdu buvo manoma šiek tiek pakoreguoti padėtį vyriausybėje, kad Lietuva, praradus vienus lyderius (kaip kad sausio mėn. išstūmus buvusios vyriausybės vadovus) ir jau prijaukinta prie naujos vyriausybės, lengvai nusiramintų. Dides-

nėms garantijoms žmonių susitaikymui pasiekti ryžtamasi dar prieš pučą pakviesti į vyriausybę vieną kitą buvusios vyriausybės lyderį ir LDDP narį, psichologiškai rengti K. Prunskienę, kad ši tariamai dešiniųjų jėgų nepelnytai apšmeižta ir persekiojama, galgi sugrįžtų vykdyti bent dalį tų pačių siektinų ekonominių reformų Vagnoriaus vyriausybėje. Pavlovas jau spėja pagirti Vagnorių kaip pavyzdį rodantį Premjerą. Jis turi tapti pirmuoju ar antruoju Lietuvos lyderiu, o K. Prunskienė jį remti. Pastaroji dar kartą išvengia tokio vaidmens. Bandoma sugrąžinti V. Sakalauską, bet jis atmeta pučistų pasiūlymus. Kiekvienam iš šių asmenų galėjo būti išbandyti psichologiniai, politiniai ir gal net fizinės prievartos metodai. Tokia linkme konkrečiai ir gan profesionaliai dirbta ilgą laiką. Pučistams reikėjo, kad atskiri jų pozicijoms sustiprinti reikalingi veikėjai ir dauguma Lietuvos žmonių patikėtų, kad V. Landsbergio ir jo vedamų kraštutinių nacionalinių jėgų politika pražūtinga ir pralaimėjo, kad priešintis beprasmiška, o galimybės reformoms ir suverenitetui realizuotis TSRS sudėtyje visai neprastos ir prie jų galima naudingai prisitaikyti".

Nors čia Kazimiera Prunskienė pasakoja apie 1991m. rugpjūtį, bet viso šio pasakojimo esmė tinka ir 1991m. gegužei. Tik tuomet, pasiruošus įvesti SSRS (TSRS) Prezidento tiesioginį valdymą Lietuvoje, K. Prunskienei buvo skirtas ne pagalbinis Vagnoriui, o pagrindinis vaidmuo. Jai buvo pavesta iš per „Ateities forumą" sutelktos opozicijos V. Landsbergiui suformuoti alternatyvias – marionetines Lietuvos vadovybę ir vyriausybę karine jėga planuotoms nušalinti teisėtoms Lietuvos vadovybei ir vyriausybei. Po to Michailas Gorbačiovas perduotų valdžią „Lietuvai", „maloningai" atšaukdamas savo tiesioginį Prezidentinį valdymą Lietuvoje.

Kaip ištyrė Arvydas Anušauskas:

„1991m. gegužės mėn. gen. mjr. S. Caplinas siekdamas kompromituoti Lietuvos respublikos vadovybę, numatė centrinėse žiniasklaidos

priemonėse „panaudoti Lietuvos ateities forumo ir laikraštinę bei vaizdo medžiagą /.../ būtų tikslinga žiniasklaidos priemonėse reguliariai skelbti informaciją apie žmogaus teisių pažeidimus, ją pateikti užsienio žurnalistams, parodyti, kad Lietuvoje kuriamas totalitarinis profašistinis režimas /.../“ (str.: A. Anušauskas, KGB finansininkų pėdsakai (1), laikr. „Lietuvos aidas“, 1988.05.29, Nr. 104, psl.11).

Toje pačioje knygoje „Užkulisiai“, vėliau beje dar 2011m. perleistoje pavadinimu „Išsivadavimo kaina”, Kazimiera detaliau užsimena kaip per KGB agentą Sigitą B. ji buvo suvesta su tuometiniu TSRS KGB Pirmininku Vladimiru Aleksandrovičiumi Kriučkovu (52–53 psl.). O iš LTSR KGB komiteto rūmuose rastų dokumentų apie darbą su agentu Kliugeriu (europarlamentaru Algiu Klimaičiu) matyti, kad jam visai neblogai sekėsi „psichologiškai rengti K. Prunskienę“ („Užkulisiai“ 29 psl.) marionetinės SSRS (TSRS) Lietuvos vadovybės organizatorės ir vadovės vaidmeniui. Ir pati K. Prunskienė, rašydama apie pučistinį metą žodžiais: „Pastaroji dar kartą išvengia tokios vaidmens“ („Užkulisiai“ 29 psl.), užsimena ir apie pirmąjį kartą, kai daug svarbesnis vaidmuo nei 1991 m. rugpjūtį jai buvo parengtas 1991 m. gegužę. Tik nepaaiškina konkrečiau, kas jai tokio vaidmens padėjo išvengti.

Iš KGB rūmuose rastų dokumentų taip pat paaiškėjo, kad: „Lietuvos valstybės ateities forumo metmenų tekstas buvo sukurptas pagal Maskvos scenarijų ir derinamas su KGB Lietuvos skyriumi. Derinimo darbą atliko KGB agentas Kliugeris (Algis Klimaitis)“ (laikr.: Tremtinys, 2002 m., Nr. 31, psl.4).

Visgi, vėliau atsitokėjusi nuo įtarinėjimo esant mane ir Aldoną Kardelienę V. Landsbergio agentais, Kazimiera liko jai labai dėkinga už pagalbą išsivaduojant iš KGB pinklių. Tarp jos ir Aldonos-Marytės užsimezgė gili ir nuoširdi abipuse pagarba ir pasitikėjimu pagrįsta draugystė. Ne kartą dar buvome susitikę su ja pabendrauti tiek Lietuvos

Seimo rūmuose, tiek jos namuose Krivių gatvėje Vilniuje. Kazimiera, žinodama, kad dėl Dievo duotų dvasinių darbų Marytė yra išlaikoma mano ir kitų, padėdavo jai ir materialiai. Kazimierai sunkiai susirgus lankėme ją Greitosios pagalbos universitetinėje ligoninėje Lazdynuose bei Santariškių universitetinės ligoninės reabilitacijos centre. O savo ruožtu Kazimieros Prunskienės duktė Rasa dalyvavo Marytės palydėtuvėse į anapilį 2015 m. sausį. Marytė vadovavosi lietuvių liaudies išmintimi: „Suklysti yra žmogiška, o pasitaisyti – dieviška".

Kokį spaudimą ir kokias psichologines manipuliacines intrigas iš KGB pusės teko patirti K. Prunskienei, galima kiek nujausti tik iš jos knygoje „Užkulisiai" praslydusių užuominų. O vadindama V. Landsbergio valdymą slydimu į landsachurdizmą („Užkulisiai", 31 psl.) Kazimiera kiek perdėjo. Bet kai kuriomis jos idėjomis ir įdirbiu bendraujant su TSRS (SSRS) Ministrų Tarybos pirmininku N. Ryžkovu bei TSRS (SSRS) Komunistų partijos pirmuoju sekretoriumi ir SSRS Prezidentu M. Gorbačiovu, neabejotinai buvo pasinaudota per vadinamąjį laikiną Lietuvos nepriklausomybės maratoriumą (pristabdymą). Tad Kazimieros sąjūdietišką ir politinę veiklą galiausiai vertinu tiek teigiamai, tiek tam tikrais atvejais ir griežtai neigiamai.

Manding, K. Prunskienė savo politine veikla savotiškai tarsi papildė V. Landsbergio politinę veiklą, lemiamu momentu ją sušvelnindama ir tai padėjo Lietuvai valstybinę nepriklausomybę atgauti palyginus taikiai.

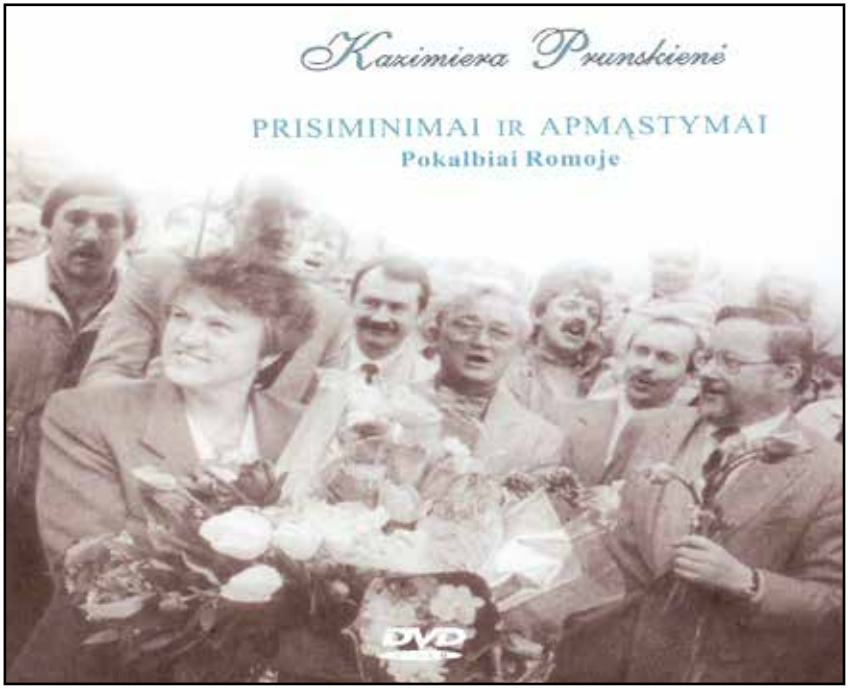

Lemtingas Lietuvai duetas – Kazimiera Prunskienė ir Vytautas Landsbergis

6. KVIEČIANT Į SANDORĄ

Aldona Kardelienė papasakojo, kad pradžioje jai buvo paaiškinta, jog, siekdami laisvės, žmonės turi kreiptis į Dievą ir parodytas vaizdas, kaip žmonių eisenos neša kryžius į kryžiais nusmaigstytą kalną. Kadangi gyveno Šiauliuose, tai yra, visai netoli Meškuičių, kur yra Kryžių kalnas, tai ėjo pas Šiaulių kunigus ragindama, kad tokios eisenos, nešant Lietuvos laisvės intencija kryžius į šį kalną, būtų surengtos ir tai buvo padaryta.

Vėliau jai buvo parodytas kalnas, ant kurio jau stovėjo ne daug kaip ankstesniame regėjime kryžių, o tik trys liekni ir šviesūs kryžiai. Ir kai ji mintyse paklausė: „Viešpatie, kodėl dabar tik trys?“ Balsas mintyse jai atsakė: „Žmonės jau savo padarė (kreipėsi į Dievą prašydami Jo pagalbos einant Lietuvai į laisvę), o dabar Tikėjimo, Vilties ir Meilės kryžius Sandoros su Dievu ženklan turi pastatyti tautos vadovai“. Atvykusi iš Šiaulių į Vilnių A. Kardelienė pagal regėjime matytus į tą kalną vedančius plačius laiptus su terasomis pažino, kad minėtame regėjime jai buvo parodytas Vilniaus pačiame centre esantis Tauro (Pamėnkalnio) kalnas.

Apie visa tai papasakojau narsiam disidentui Petrui Cidzikui. Petras už išeivijos lietuvių, jam lankantis JAV suaukotus, pinigus tuoj pat užsakė vieno 12 m aukščio ir dviejų po 10 m aukščio kryžių padarymą Paminklų konservavimo instituto dirbtuvėse. Kreipėmės į tuometinį Vilniaus miesto vyriausiąjį architektą ir kartu su juo parinkome pačią tinkamiausią vietą šių Lietuvos vadovų Sandoros su Dievu kryžių pastatymui. 1991-06-24 Tikėjimo, Vilties ir Meilės kryžiai daugiausia P. Cidziko dėka, talkinant dar ant Tauro kalno tuomet buvusiuose Senuosiuose profsąjungų rūmuose savo darbo kabinetus turėjusiai Lietuvos darbininkų sąjungai (ypač jos vadovams Kazimierui Uokai, Aldonai Balsienei bei Petrui Šakaliniui), buvo pastatyti Taurakalnio viršuje netoli Akmenų g. akligatvio.

Iš tiesų tuos kryžius turėjo pastatyti ir visą Lietuvos tautą į Sandorą

su Dievu pakviesti (pradedant nuo asmeninio savo pavyzdžio) oficialieji Lietuvos vadovai, bet jie to nesiryžo daryti. Tad teko tai už juos atlikti kitiems, nors iš dalies taip įvykdant Dievo nurodymą.

Kai nuėjome pas ką tik vyskupu paskirtą kun. Juozapą Tunaitį dėl šių kryžių pašventinimo ir Šv. Mišių prie jų aukojimo, jis, kadangi reikalas susijęs su Dievo apreiškimu, pasiuntė mus gauti tam leidimą pas kardinolą Vincentą Sladkevičių. Nuvykus pas jį, šis paprašė pateikti jam tų apreiškimų turinį raštu. Tad sutarėme, kad atvyksime po keleto dienų pas jį dar kartą, atsiveždami kartu ir šių apreiškimų aprašymą. Taip pat kardinolas užsiminė, kad galutinį žodį, sprendžiant apie Dievo apreiškimų tikrumą, taria popiežius po nuodugniai atlikto tyrimo.

Tad netrukus trise (kartu su tuomet Vilniaus miesto deputate ir organizacijos „SOS vaikai“ pirmininke Elena Kubiliene) vėl atvykome į Kauną pas kardinolą Vincentą Sladkevičių. Šis antrasis apsilankymas pas kardinolą įstrigo atmintin dėl gana anekdotiškų jo aplinkybių.

Važiuojant A. Kardelienė pasakė, kad šiandien dar kartą jai reikia pasikalbėti su Kazimiera Prunskiene. Atsakiau, kad tai sunkiai įmanomas dalykas, nes buvo jau popietė, mes vykome į Kauną, o K. Prunskienė gyveno Vilniuj ir aš tuo metu dar nežinojau kur. Į mano balsu išsakytas abejones Aldona atsakė: „Ir visgi mes su ja tuoj susitiksime!“ Kaip vėliau paaiškėjo, besimeldžiant kelionės metu, jai jau dvasinėmis jos akimis buvo parodyti konkretūs būsimo susitikimo su kardinolu vaizdai, kuriuose ji matė ir Kazimierą Prunskienę.

Tuomet kardinolo Vincento Sladkevičiaus kancleriu buvo garbus kunigas Alfonsas Svarinskas. Nežiūrint jo didelio pasiaukojimo kovojant už Tėvynės Lietuvos laisvę, šiuo atveju jis tapo trukdžiu Dievo nurodymų vykdymui, nes dėl savo kategoriškai grubokos dvasinės struktūros nepajėgė į tokius subtilius dalykus įsigilinti ir juos suprasti. Kancleris A. Svarinskas pareiškė, kad, nežiūrint kardinolo kvietimo dar kartą pas jį atvykti,

atvežant jam aprašytus Dievo apreiškimus A. Kardelienei, jis kardinolo tokiais niekais neleisiąs trukdyti ir pareikalavo mūsų tuoj pat išeiti iš Kauno arkivyskupijos rūmų. Mums, motyvuojant paties kardinolo kvietimu, atsisakius tai padaryti kun. A. Svarinskas labai įpyko.

Kiek vėliau paaiškėjo ir to jo didelio susinervinimo pagrindinė priežastis. Pasirodo, tuo pat metu pas kardinolą V. Sladkevičių jau buvo atvykusi K. Prunskienė ir garbus kunigas labai nenorėjo, kad kas nors tai pamatytų ir taip paaiškėtų, jog jis nesugebėjo, nors ir būdamas tokiu didžiu patriotu, užkirsti kelio šiam susitikimui.

Tuo metu į arkivyskupijos rūmų koridorių atėjo kažkoks kunigo A. Svarinsko draugas ir šis jį skubiai įsivedė į savo kabinetą pasitarti, kaip mumis atsikratyti. Tuo pat metu laiptais iš antrame aukšte esančios menės ėmė leistis Kazimiera Prunskienė ir nepaprastai nustebo pamačiusi mus čia, šių rūmų koridoriuje. Kazimiera ėmė balsu svarstyti, kaip čia atsitiko, kad mes vėl tokioje netikėtoje vietoje susitikome. A. Kardelienė pertraukė jos jausmingą monologą ir paklausė, ar ji negalėtų padėti mums susitikti su kardinolu, nes gerb. kunigas A. Svarinskas, nežiūrint jo eminencijos kvietimo, nenori mūsų įleisti. Vis dar negalinti iš netikėtumo atsitokėti Kazimiera sugrįžo atgal pas kardinolą ir nuo viršaus pamojo mums, kad galime užeiti.

Kardinolas V. Sladkevičius maloniai priėmė apreiškimų A. Kardelienei aprašymus. Bet ėmus kalbėti konkrečiai apie būtinybę atsiliepiant į Dievo paraginimą pakviesti visą tautą į Sandoros su juo sudarymą ir apsisprendimą, ką mes su iškovota laisve darysim, kardinolas užsiminė apie savo garbingą amžių ir silpną sveikatą, tuo duodamas suprasti, kad minėtiems veiksmams jis nėra pasiruošęs ar jaučiasi negalįs to padaryti.

Tada A. Kardelienė paprašė kardinolo palaiminti mus, kad nors mes teisingai įvykdytume Dievo nurodymus. Mums visiems keturiems suklaupus (atsiklaupė ir K. Prunskienė) ir kardinolui laiminant, į menę

įlėkė kunigas A. Svarinskas šaukdamas: „Aš jų neleidau! Aš jų neleidau!“ Kardinolas pamojo jam ranka nutilti ir užbaigė savo palaiminimą.

Išėjus iš arkivyskupijos rūmų stabtelėjome netoli jų durų, nes aš įteikiau Kazimierai aprašymo apreiškimų A. Kardelienei kopiją, o A. Kardelienė pakvietė K. Prunskienę į rytoj (1991-05-25) numatytą Sandoros sudarymo su Dievu ženklan pastatytų Tikėjimo, Vilties ir Meilės kryžių ant Tauro kalno Vilniuje pašventinimą. Ji pažadėjo atvykti, bet neatvyko arba padarė tai slapčiomis, nes jos ten nemačiau.

Kazimiera pakvietė mus kartu papietauti į šalia Rotušės aikštės esančią užeigą „Gildiją“, kur sau ir savo vyrui buvo užsisakiusi staliuką. Pietų metu K. Prunskienės vyras perskaitė jai įteiktų apreiškimų vietą, kur sakoma apie ją kaip apie tautos išdavikę ir todėl labai susinervino ir niekaip negalėjo suprasti, kodėl ji su mumis toliau bendrauja. Pokalbio „Gildijoje“ metu Kazimiera paklausė A. Kardelienės, kaip ji mananti, ar daug laiko dar liko Vytautui Landsbergiui Lietuvoje viešpatauti. A. Kardelienė atsakė, kad jeigu jis vykdys Dievo nurodymus, tai valdys dar nors ir penkiasdešimt metų. Vėliau iškraipydama šiuos žodžius Kazimiera Prunskienė savo atsiminimų knygoje „Užkulisiai“ parašė, kad A. Kardelienė jai pasakius, kad V. Landsbergis dar valdys penkiasdešimt metų.

Dar vėliau Kazimiera, matyt sužinojusi, kad mano sesuo dirbo V. Landsbergio sekretore, iš viso kuriam laikui suabejojo tuo, ar visas jos paslaptis A. Kardelienė sužinojo iš Dievo ir nusprendė mus esant Lansbergio agentais. Tad minėtoje knygoje parašė, kad visur ji buvo sekama ir tikrai neatsitiktinai Aringas Gorodeckis bei Aldona Kardelienė kvietę ją atgailai ir pastatę dėl to ant Tauro kalno tris kryžius. Toje pat knygoje Kazimiera, klaidingai galvodama, kad visos tos paslaptys bus mūsų prieš ją paviešintos politiniais tikslais, „užbėgdama“ tam už akių aiškina, kokiu tikslu ji susitiko Maskvoje su tuometiniais SSRS vadovais.

Iš LTSR KGB rūmuose rastų dokumentų paaiškėjo, kad pasitari-

muose su Kazimiera Prunskiene dar dalyvavo SSRS Aukščiausiosios Tarybos pirmininkas N. Ryžkovas, o vėliau agentas Kliugeris (europarlamentaras Algis Klimaitis) ir kiti, šių pasitarimų metu buvo vis konkretizuojamos su K. Prunskiene susijusios opozicijos teisėtai išrinktai Lietuvos vadovybei atvedimo į valdžią planas, kurio antrasis variantas – „Prezidentinio valdymo Lietuvoje įvedimas“ panaudojant karinę jėgą. Po to buvo numatyta: „organizuoti kompaniją kreipimųsi į Lietuvos politinius sluoksnius ir SSRS vadovybę, kviečiančių ieškoti išeities iš susidariusios situacijos, pradėti dialogą. Tai pateisintų kompromiso su Maskva ieškančios K. Prunskienės grupės veiklą, padėtų išvengti kaltinimų kolaboravimu“ (kn.: „Iš naujausios Lietuvos istorijos – Dokumentų rinkinys“, Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjunga, Kaunas, 1995, 40-41psl.).

Mus dar besikalbant su Kazimiera Prunskiene ir čia jos laukusiu vyru prie arkivyskupijos rūmų, atsidarė šių rūmų lauko durys ir pro jas išlindo kunigo A. Svarinsko galva, kuris tokiu komišku būdu stebėjo visą mūsų smagiai besišnekučiuojančią kompaniją iki pat mūsų suėjimo į „Gildijos“ užeigą. Matyt, iš šių savo žvalgybinių stebėjimų padaręs atitinkamas išvadas, kiek vėliau televizijos laidoje „Katalikų tribūna“ šis, kurį laiką kartu su mano tėčiu Intoje viename barake kalėjęs kunigas, paklaustas apie mane ir Aldoną Kardelienę, išvadino mane apsišaukėliu sąjūdiečiu, siekiančiu sugriauti Katalikų Bažnyčią iš vidaus. Aš gi tuomet jo taip netikėtai užkluptas Kaune arkivyskupijos rūmų koridoriuje su primygtiniu klausimu: „O kas tu toks esi?“ nesusipratau atsakyti, jog Dievą mylintis žmogus. Vietoj to užsiminiau apie savo sąjūdinę veiklą, kurioje visada buvau uoliai kukliu kariu, mažai žinomu platesnei visuomenei.

Taigi vykdydami Dievo nurodymus mes netrukus atsidūrėme kryžminėje ugnyje – svetimi tiek dešiniesiems, tiek, tuo labiau, kairiesiems, papylusiems apie mus pamazgų kibirus straipsniuose „Dievo išrinktoji ar Landsbergio politikos įrankis?“ laikraščiuose „Šiaulių kraštas“, „Tiesa“

ir vėliau dar kituose straipsniuose kitur bei Broniaus Kardelio interviu televizijai, kaip jis važinėdamas po atlaidus ieškąs V. Landsbergio iš jo pagrobtos žmonos.

O dėl kun. A.Svarinsko kaltinimo siekiu sugriauti Bažnyčią iš vidaus galiui pasakyti tik tiek, jog esu Jėzų ir jo Bažnyčią ugniai mylinčiu žmogumi. Net savo viešąją visuomeninę veiklą 1987 m. pradėjau nuo medinės Kačergiškės bažnytėlės gynimo (Daugėliškio sen., Ignalinos r.), kai ją, paverstą kolūkio grūdų sandėliu, buvo po jos nuniokojimo nuspręsta nugriauti. Dirbdamas Aukštaitijos (tuomet LTSR) nacionalinio parko direkcijoje paprašiau Linkmenų kleboną kun. Joną Lauriūną mane pakrikštyti ir buvau susitikęs pasitarti su Kaune veikusios kunigų seminarijos dvasios tėvu kun. Steponu Brazdeikiu, nes ruošiausi į ją stoti. Visgi paklausiau savo tuometinio dvasinio vadovo patarimo – likti tik pačiam Jėzui tiesiogiai pavaldžiu jo kariu.

1987 m. nugriovimui pasmerkta Kačerginės bažnytėlė nuo kurios gynimo pradėjau savo viešą visuomeninę veiklą

Kunigo Alfonso Svarinsko kaltinimai mums buvo tokie absurdiški, kad nustebino ir daug panašių pareiškimų girdėjusią Kazimierą Prunskienę. Knygoje „Užkulisiai“ (65psl.) ji nustebusi klausia: „Ką bendro (politiniu požiūriu) turi deputatas A. Svarinskas su aiškiarege Aldona Kardeliene? A. Kardelienė skelbia „girdėjusi“ archangelo Mykolo žodžius apie mano „nusigręžimą nuo tautos“ ir „išdavystes“ bei mačiusi V. Landsbergio regėjimus, iš kurių sprendžia, kad jis ilgai ir laimingai (dar 50 metų) valdys Lietuvą (žr. „Lietuvos aidas“, 1991-06-08). Ši „aiškiaregės” ir stebuklų kompromitacija A. Svarinsko per televizijos laidą ir pasisakymą Parlamente permetama man. Esą A. Kardelienė tarnaujanti K. Prunskienės politinei karjerai!.. Tarnauja kompromituodama?”.

Beje, K. Prunskienės nuoroda į laikraščio „Lietuvos aidas“ 1991-06-08 leidinį (str. „Aldonos Kardelienės regėjimai“) neteisinga – apie tai, kad V. Landsbergis valdys dar 50 metų ten nerašoma. Bet, matyt, šis klausimas Kazimierai tuomet buvo toks skaudus, kad iš pasąmonės jai išplaukė prisiminimas apie minėtą pokalbį užeigoje „Gildija“.

Jau minėtoje knygelėje „Užkulisiai“ Kazimiera Prunskienė netrukus po viso to rašė:

„Paaiškinu: gegužės 24 d. išeidama iš JE kardinolo V. Sladkevičiaus kabineto (teatleidžia man, kad miniu jo garbingą vardą šiame kontekste), pamatau trejukę, iš kurių du pažįstu nuo Sąjūdžio laikų „SOS vaikai“ atstovę Eleną Kubilienę, Ignalinos sąjūdietį Gorodeckį (V. Landsbergio sekretorės brolį), ir tuomet man dar nežinomą Aldoną Kardelienę (prieš pora dienų ji jau buvo mane prašnekinusi Parlamente, bet neprisistatė). Pastaroji puola prieš mane ant kelių sakydama, kad įvyko stebuklas, nes ji tą dieną norėjusi mane sutikti. Ji priverčia mane pasukti atgal į kabinetą ir paprašyti kardinolą juos tris išklausyti. Visi trys puola prieš kardinolą ant kelių, prašydami palaiminimo. Aš dar nenutuokiau, kas tai per kompanija. Išėjus iš kardinolo ir ilgokai pasikalbėjusi su anais trimis, perskaičius man

Gorodeckio įteiktus jos „regėjimus“, plačiai išplatintus po Lietuvą, daug kas paaiškėjo. Supratau, kaip čia yra dėl tų Kardelienės sutapimų (ką nori sutikti, tą ir sutinka). Ir nejučiomis iškilo paralelė su kitu „netikėtu“ susitikimu, kai Santariškėse man ant kelio atsirado KGB darbuotojas S., kuris pokalbio metu leido suprasti, kad šiam „netikėtam“ susitikimui pasitarnavęs telefoninių pokalbių pasiklausymas.

Manau, kad panašiu būdu buvo užplanuotas ir trijų kryžių statymas ant Tauro kalno, kitą po susitikimo pas kardinolą dieną, – t.y. gegužės 25d. 16val. Man primygtinai buvo teigiama, kad aš privalau ten atvykti, nes įvyksiąs „stebuklas“, o jo metu aš turėsianti apsispręsti, atsiversti iš išdavikės ir „susitaikyti“.“ (Politika, 1992 m. Nr.2, psl. 65–66).

Nepamenu, kad Aldona Kardelienė būtų atsiklaupusi prieš Kazimierą P., tačiau toks įspūdis jai galėjo susidaryti, nes besileisdama laiptais iš kardinolo rado mus suklaupusius maldai šių rūmų koridoriuje. Bet prieš V. Landsbergį ji tikrai buvo atsiklaupusi, tačiau apie tai papasakosiu jau kitoje šių liudijimų dalyje.

Sandoros kryžiai su 1993 m. buvusiame statybininkų vagonėlyje prie jų įrengta koplytėle

7. A. KARDELIENĖS ATSIKLAUPIMAS

1991 metų gegužės 25 dienos šeštadienio rytą Aldona Kardelienė, šios knygos autorius ir tautiniais rūbais pasipuošusi Elena Kubilienė, atėjome prie Lietuvos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos Pirmininko Vytauto Landsbergio kabineto ir paprašėme sekretorės perduoti jam, kad norėtume su juo labai trumpai pasikalbėti. Sekretorei perdavus mūsų prašymą Vytautas nepakvietė mūsų pas save į kabinetą, o pats atėjo į laukiamąjį ir ėmė su mumis sekretorės, kelių savo sargybinių, tuo metu ten atėjusių: Petro Cidziko, krašto apsaugos ministro Audriaus Butkevičiaus su dar kitu jo kolega akivaizdoje kalbėtis.

Pasakiau Vytautui, kad atėjome pasiklausti, ar iki galo jam aiški Dievo apreiškimo per A. Kardelienę esmė ir ar jis atvyks į Sandoros su Dievu sudarymo intencija ant Tauro kalno pastatytų Tikėjimo, Vilties ir Meilės kryžių pašventinimo iškilmes. Vytautas ėmė priekaištauti, jog aš jam neteisingai pranešęs, kad kardinolas laimin̨as šią akciją, o iš tikrųjų tai tebuvęs mūsų kaip asmenų palaiminimas. Atsakiau, kad po apsilankymo pas kardinolą mes neteisingai jo Eminenciją supratome, ir atsiprašiau už įvykusį suklaidinimą. Pokalbiui vėl pakrypus būsimų iškilmių link, Pirmininkas pasakė: „Gerai, darykite“.

A. Kardelienė jam priminė, kad tautą Sandoros su Dievu sudarymui ant Tauro kalno turįs pakviesti jos vadovas, o ir apreiškime jis buvo parodytas kaip nešąs kryžių į kalną. Vytautas susierzinęs piktokai atkirto, kad gal mes norį, kad jis prieš tuos kryžius dar ir atsiklauptų. A. Kardelienė atsakė, kad nesuprantanti, kodėl jis prieš moterį keliąs balsą, o jei jam sunku atsiklaupti prieš kryžių, tai ji galinti prieš jį atsiklaupti, ir su tais žodžiais atsiklaupė prieš Vytautą Landsbergį. Tasai atlyžęs puolė jos kelti ir raminti: „Aš ateisiu prie tų kryžių, ateisiu, bet kitą dieną“.

Tuo metu Audrius Butkevičius pripuolęs prie Pirmininko

pusbalsiu sušnabždėjo turįs šiuo klausimu labai svarbią informaciją. Man tuomet dingtelėjo mintis, kad Audriui žinomas A. Kardelienės ir K. Prunskienės svarbiausiojo pokalbio turinys, nes, kaip jau minėjau, per neapdairumą Aukščiausios Tarybos vestibiulyje Kazimiera Aldoną pasisodino į minkštasuolį prie kolonos, už kurios stovėjo rūmus saugojęs savanoris, kuris turėjo girdėti šį pokalbį.

Evangelijoje yra užrašyti Jėzaus žodžiai: „Verčiau jūs sakykite: 'Taip', jei taip, 'Ne', jei ne, o kas viršaus, tai iš piktojo.“ (Mt5, 37). Tad Vytauto Landsbergio pažadas ateiti ant Tauro kalno, bet kitą dieną, šių Jėzaus žodžių šviesoje nuskambėjo labai apgailėtinai.

Vėliau, gyvenant tuo metu Marijampolėje, A. Kardelienei buvo parodytas toks vaizdinis palyginimas: „Vytautas Landsbergis stovėjo ant marių kranto su dviem lagaminais rankose prie prieplaukon vedančio lieptelio ir žvelgė į gražų, mariomis atplaukiantį laivą, kuriuo jis norėjo toliau plaukti. Bet nėjo tuo liepteliu į prieplauką, laukdamas kol jam paties kiliminį taką. Tačiau to kiliminio tako niekas taip ir nepatiesė. O tas gražus laivas, atplaukęs mariomis, tik akimirkai stabtelėjo prie tos prieplaukos ir tuoj pat nuplaukė tolyn. Vytautas su paruoštais kelionėn lagaminais taip ir liko, nustebęs kaip gi čia taip įvyko, stovėti marių pakrantėje“.

Palyginimo prasmė turbūt buvo tokia – Vytautas būtų dalyvavęs Sandoros su Dievu kryžių pašventinimo iškilmėse (gal ir tautą, ką ji su atgauta laisve ruošiasi daryti, būtų pakvietęs apsispręsti), jei į tas iškilmes jį būtų pakvietęs kardinolas ar koks arkivyskupas, o dabar tą pakvietimą Dievas jam perdavė per paprastus jo akimis žmogelius, o ir garbingo kilimėlio, kuriuo jis būtų ėjęs taip niekas ir nepatiesė, o tas gražus laivas jam bemindžikuojant ėmė ir jo nepalaukęs nuplaukė.

A. Kardelienės nusižeminimo prieš jį atsiklaupiant pavyzdys jį kiek sutrikdė, bet jo apsisprendimo nepakeitė. Vėliau, atmetus Dievo vedimą, pasitraukė šalin ir išmintis, pataikūnų paragintas inicijavo priešlaikinius

Aukščiausiosios Tarybos (Seimo) rinkimus, kuriuos skaudžiai pralaimėjo.

Praėjus keliems metams po to, nutariau vėl su Vytautu Landsbergiu susitikti ir sužinoti, ką jis dabar mąsto. Perdavus per sekretorę šį pasiūlymą, Vytautas vietą susitikimui paskyrė kažkokiame Vilniaus universitete vykusiame renginyje. Kadangi gyvenome tuo metu Kaune, pasikviečiau kaip liudininką dalyvauti šiame susitikime jaunimo bendrijos „Lituanica" pirmininką Gintautą Bukauską.

Paklausiau Vytautą, kaip jis mano, ar vienų partijų valdžioje kaita kitomis iš esmės gali ką nors išspręsti Lietuvoje, nevykstant jos dvasiniam atgimimui. Vytautas atsakė: „Na jūs vėl apie tą Tauro kalną, o ką tokie veiksmai gali pakeisti?". Atsakiau, kad esmė ne toje ar kitoje vietoje, bet tame ar yra aišku, kur mūsų tautą reikia kreipti. Vytautas pradėjo dejuoti, kad dabar neturįs normalaus priėjimo prie žiniasklaidos priemonių ir bepigu buvo Mozei kalbėti tautai prie Sinajaus kalno, nes ji tuomet dar buvo visai maža. Papriešta ravau, kad Mahatma Gandi buvo ne tik politiniu, bet ir dvasiniu vadovu kelių šimtų milijonų tautai, o žiniasklaidos priemonės buvo tuomet daugkart kuklesnės nei dabar. Tad esmė visgi tame, ar mes turime ką svarbaus ir aiškaus mūsų tautai pasakyti, ar ne?

Tada Vytautas mane kiek nustebino vietoj tų išsisukinėjimų pagaliau atvirai pasakęs: „Na aš to nesugebu, jeigu jūs sugebat, tai imkit ir darykit". Visgi, nors dvasine prasme tai buvo žingsnis pirmyn, o ir vėliau žiniasklaidoje jis vis dažniau prabildavo apie dvasinius, dorinius dalykus kaip lemiančius mūsų tautos likimą, bet tuokart tai irgi buvo savotišku rankų nusiplovimu. Nes pasiūlymo daryti tai kartu, ar pažado, kad nors tuo, kuo išgalės tam vyksmui padės, nebuvo.

Tad teko sugrįžti į savotišką dvasinių Dievo duotų darbų vykdymo pogrindį, vis laukiant bent kiek šviesesnių laikų. Dabar jau Vytautas Landsbergis ir dalis Lietuvos aktyvo mąsto kiek giliau. Bet tuo metu dvasiniuose darbuose mums padėjusiai Genutei Markauskienei,

beklausant interviu su V. Landsbergiu per radiją, balsas iš anapusinės erdvės mintyse pasakė: „Perėjo į asmeniškumą“.

Berods jau 2014 m. Aldona–Marytė Vaišvilaitė dvasinėmis akimis regėjo tokį vaizdą: „Jaunuolis paėmęs už virvės labai sunkiai tempė į saugų užutėkį labai didelį laivą. Ir niekas jam neskubėjo padėti. Vieni žiopsojo į visą tai nuo laivo denio, kiti nuo to užutėkio kranto. Marytė nusistebėjo, kaip vienas žmogus gali patempti tokį didelį laivą. Ir tuo metu staiga suprato, kad tas jaunuolis, tempiantis į saugų užutekį tokį didelį laivą – Jėzus. O tas laivas, kurį jis tempia, – Lietuva. O tie žmonės, žiopsantys į visa tai nuo to laivo denio, – tai mes, neskubantys jam padėti“.

8. ANT TAURO KALNO

Nors dalis istorikų Tauro kalnu linkę vadinti vieną iš Gedimino pilies kalvų, bet mes, sekdami liaudiška tradicija (lenkiškai jis nuo seno vadinamas Bufala gura) bei mūsų patriarchais Jonu Basanavičiumi ir Mikalojumi Konstantinu Čiurlioniu, Tauro kalnu (kaip ir daugelis vilniečių) vadiname į pietus nuo Lukiškių aikštės esantį masyvų kalną, dabartinių istorikų dar vadinamą Pamėnkalnio vardu. Būtent ant šio, pačiame Vilniaus miesto centre esančio kalno, šio amžiaus pradžioje, gaivinant Vilniuje beveik jau visai kitų kalbų užgožtą Lietuvos tautos lietuviškąją dvasią, J. Basanavičius ir M. K. Čiurlionis siūlė (ir rinko lėšas bei jau buvo nupirkę tam čia žemės sklypą) pastatyti Lietuvių tautos namus. Tuomet šio projekto įgyvendinimą sukliudė Pirmasis pasaulinis karas ir po to sekusios dar kelios Vilniaus okupacijos.

Atidesnis žvilgsnis nesunkiai pastebės stulbinantį Tauro kalno su į jį vedančiais laiptais ir jų terasomis panašumą į išsigelbėjimo kalną keliuose M.K. Čiurlionio paveiksluose iš jo paveikslų grupės: „Tvanas“. I-asis (1904–1905) ir VI–asis (1904–1905) paveikslai. Žinant naująją Tauro kalno kaip Sandoros kalno tarp Lietuvos tautos ir Dievo paskirtį, labai pranašiškai atrodo ir šiuose jo paveiksluose nupieštos arką virš laiptų jų viršuje sudarančios susikibę švytinčios brolybės (Sandoros) rankos.

Būtent ant šio kalno viršaus 1991 m. gegužės 25 d. 16 val. prasidėjo Lietuvos tautos Sandoros su Dievu ženklan pastatytų Tikėjimo, Vilties ir Meilės kryžių pašventinimo iškilmės. Šių iškilmių metu įvyko net trys stebuklingais Dievo ženklais vadintini nepaprasti reiškiniai.

Pirmiausia į akis krito tai, kad visų iškilmių metu virš Sandoros kryžių, nors visą dangų dengė debesys, švietė aiškiai matoma apvali giedro dangaus kiaurymė. O per visą kūną ėjo kažkoks keistas virpulys (kurį sakė patyrė ir kiti) – jautėsi, tarsi savotiškas, paprasta akimi nematomas, dvasiniu

šuliniu ar bokštu galimas vadinti srautas, jungęs šią vietą su Dieviška Aukštybe.

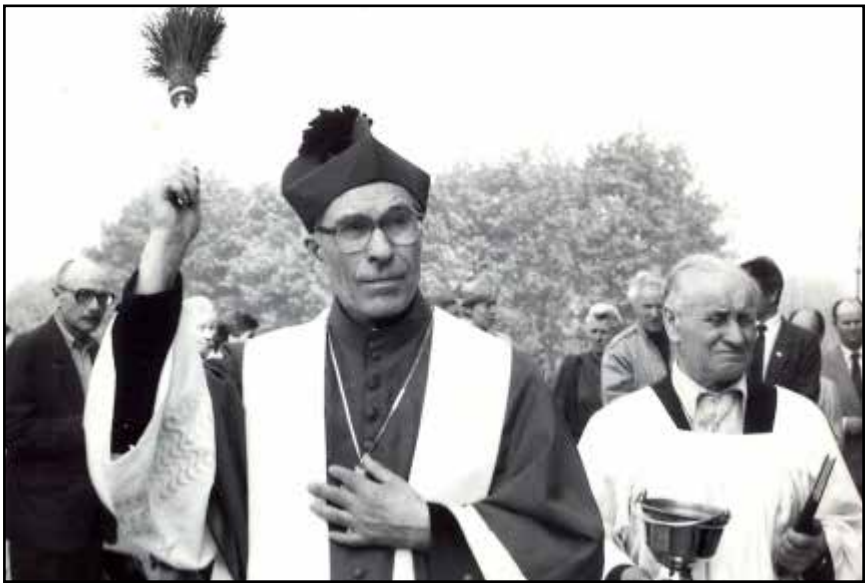

Vyskupas Juozas Tunaitis ant Tauro kalno

Po to, iškilmių pabaigoje, kai čia susirinkę žmonės pradėjo giedoti giesmę „Marija, Marija“, labai aukštai danguje, pietinėje pusėje, pasirodė septyni vienas paskui kitą išsirikiavę dideli balti paukščiai (man atrodė, kad tai tikrai buvo gandrai, A. Kardelienei jie atrodė labiau panašūs į gulbes). Šie balti paukščiai atsklendė iki Sandoros kryžių, apsuko apie juos ratą ir nuskrido link Seimo (tada dar Aukščiausiosios Tarybos) rūmų.

Galiausiai, po šių paukščių praskridimo, į giedro dangaus kiaurymę įplaukė dar nedidelis trilapio dobilo lapelio formos debesėlis. Kadangi dažnai dar ne iš karto pajėgiu suvokti tokių nepaprastų reiškinių prasmę, pradžioje manyje kilo net savotiškas nepasitenkinimo jausmas, kaip gi čia dabar: buvo tokia stebuklinga giedro dangaus kiaurymė virš šių kryžių, o

čia štai vienas debesėlis ėmė į ją ir įsigrūdo. Bet, mums į jį bežiūrint, tas trinaris debesėlis sustojo pačiame giedro dangaus kiaurymės viduryje ir išsiskirstė į tris vienodo dydžio apvalainus debesėlius. Po to šie debesėliai pasidarė permatomi ir visų mūsų akivaizdoje tirpte ištirpo šioje giedro dangaus kiaurymėje. Ir tada teko man „prikąsti savo lūpą“ dėl to mano nepasitenkinimą sukėlusio neteisingo pamąstymo. Dabar jau aiškiai suvokiau, jog Dievas šiuo nepaprastu ženklu parodė, jog nors ir nebuvo į Sandorą su juo pakviesta visa Lietuvos tauta, bet visa Švenčiausioji Trejybė laimina šias kuklias pastangas vedant tautą į šią Sandorą.

1991 m. rugpjūčio 25 d. vyskupas J. Tunaitis šventina Sandoros kryžius

Visus šiuos nepaprastus Dievo ženklus danguje matė daugiau nei penki šimtai žmonių, likusių dar po Sandoros kryžių pašventinimo giedoti „Marija, Marija“ giesmę. Kai 2004m. ant Tauro kalno tas pats vyskupas Juozas Tunaitis šventino Kūdikėlio Kristaus Karaliaus ir atkurtą, po vandalo sudaužymo, Švč. M. Marijos skulptūras, keli šiose iškilmėse dalyvavę žmonės patys net ir po trylikos metų prisiminė ir kitiems tuomet pasakojo apie tuos nepaprastus ženklus danguje 1991 m. gegužės 25d.

Mano nustebimui, kai kurie žmonės man apie tuos nepaprastus ženklus danguje priminė dar ir 2015 m., kai keliose religinėse bendruomenėse po Aldonos–Marytės Vaišvilaitės (buv. Kardelienės) iškeliavimo anapilin pasakojau apie jos atliktus žygdarbius. Jie irgi, kaip ir aš, tuose aukštai sklendusiuose paukščiuose tuomet atpažino gandrus, tad tikėtina, kad tikri ar Dievo būtent tam materializuoti gandrai ten ir buvo.

Sandoros kryžiai ant Tauro kalno. 1996 m.

Apie šio ženklo prasmę užuominą randame viename iš lotyniškų tekstų apie Šventojo karalaičio Kazimiero kanonizacijos iškilmes – „K. Knogler Theatrum Sancti Casimiri..., Vilnae, 1604 a“.. Ten rašoma:

„Procesija truko 8 valandas ir visą tą laiką didysis Lietuvos Kancleris Levas Sapiega, dviejų diakonų padedamas, nešė didžiulę švento Kazimiero garbei pašvęstą vėliavą.

Kai procesija išėjo iš Šv. Stepono bažnyčios ir slinko Rūdninkų gatve, giedrioj dangaus mėlynėj pasirodė vos pastebimas mažytis taškelis, į kurį visi nukreipė savo akis. Taškelis vis artėjo ir didėjo ir greit visi pastebėjo gandrą atskrendant. Gandras bematant atsidūrė ties procesijos dalyvių galvomis ir, nepaisydamas armotų ir šautuvų, priskrido prie Šv. Kazimiero vėliavos ir valandėlei ant jos stiebo atsitūpė, o vėliau, pakilęs, vos stogų kreigų nesiekdamas, skrido pirma procesijos, tartum kelią rodydamas.

Keistą tą įvykį tuomet taip aiškino: Kadangi gandras naikina gyvates ir kitas kirmėles, tai jo pasirodymas toje iškilmingoje valandoje reiškia, kad netrukus bus išnaikintos Vilniuje visos erezijos ir atskalūnai grįš į tikrąjį tikėjimą.“ (pateikiau sutrumpintą vertimą į lietuvių kalbą iš skyriaus „Šv. Kazimiero gandras“ knygoje „Vilniaus padavimai“, Alka, Vilnius, 1990).

Kunigų tuometinis spėjimas pilnai išsipildė – garsas apie karalaičio Kazimiero stebuklus ir jo garbintos Švč. M. Marijos apsireiškimai Šimonyse (1546 m.? ir 1670 m.) ir Šiluvoje (1608 m.) bei su jais susiję stebuklingi pagijimai taip paveikė žmones, kad daugelis nuo įvairių protestantiškų pakraipų vėl sugrįžo katalikybėn. Konkretūs stebuklingi įvykiai paveikė žmones labiau nei visi gudragalviški teoriniai protestantų argumentai ir teisingi bei neteisingi kaltinimai to meto katalikams.

Tad septynių gandrų, apskridusių Tikėjimo, Vilties ir Meilės kryžius ir nuskridusių link Seimo rūmų, ženklą galime irgi priimti su viltimi, kad septyni Lietuvą globojantys šventieji ar septyni dabar joje gyvenantys šventi žmonės padės Sandoros su Dievu esmę nusakančias Tikėjimo, Vilties ir

Meilės vertybes paversti tolesnį mūsų tautos likimą lemiančia būtimi. O, kad tų gandrų, lesančių po Lietuvos tautos sielą šmižinėjančias dvasines gyvates ir rūpūžes atsirastų daugiau!

Suprasti giedro dangaus kiaurymės debesuotame danguje virš Sandoros kryžių ženklą bent iš dalies gali padėti prisiminimas kito stebuklingu tuomet pripažinto reiškinio irgi įvykusio tą pačią karalaičio švento Kazimiero kanonizacijos iškilmių Vilniuje 1604 m. gegužės 10 dieną. Vyskupo Kazimiero Partaroko T.M. knygos „Karalaitis šventasis Kazimieras“ (Danielius, Vilnius, 2010) 74 psl. apie tai, remiantis senaisiais Vilniaus Metropolijos dokumentais, taip rašoma:

„Artinosi paskelbtoji diena. Ėmė plūsti į Vilnių minios iš tolimiausių Lietuvos sričių. Tuo tarpu dangus apsiniaukęs, saulės nė spindulėlio nesimato. Pradeda lyti gausus lietus, nė valandėlės giedros. Nėra mažiausios vilties nusiblaivėjusio rytojaus. Vyskupas liepia išnešti Šv. Kazimiero vėliavą. Įvykęs nuostabus reiškinys, išaušus nustoja lyti, nusigiedrija, nors aplink Vilnių lietus pila kaip pylęs, o po iškilmių vėl mieste niaukiasi ir trunka ilga liūtis. Žmonės tuo labai stebėjosi“.

Skaičiusiam Bibliją nesunku suvokti ir trilapio dobilo formos debesėlio išsiskaidžiusio į tris apvalainus debesėlius ženklo prasmę. Nes Biblijoje pasakojama: „ėjo pirma jų debesies stulpu“ (Iš13, 21), „debesyje pasirodė Viešpaties šlovė!” (Iš16, 10), „aš ateisiu pas tave tirštame debesyje“ (Iš19, 9), „ir tirštas debesis dengė kalną“ (Iš19, 6), „tirštojo debesies, kuriame buvo Dievas“ (Iš20, 21), „Mozė įėjo į debesį ir užkopė ant kalno“ (Iš24, 18), „Nužengęs debesyje, Viešpats buvo“ (Iš34, 5), „debesis uždengė Susitikimo Palapinę“ (Iš40, 34), „tik debesis pakildavo nuo Padangtės“ (Iš40, 36), „buvo matyti Viešpaties debesis“ (Iš40, 38), „debesyje viršum malonės sosto“ (Kn16, 2), „Tada Viešpats nužengė debesyje“ (Sk11, 25), „Viešpats nužengė debesies stulpe“ (Sk12, 5), „pasirodė palapinėje debesies stulpe“ (Įst31, 5), „debesis pripildė Viešpaties namus“ (1Kar8, 10), „o mano sostas

buvo debesies stulpe“ (Sir24, 4), „štai skaistus debesis apsiautė juos“ (Mt17, 5; Mk9, 7; Lk9, 34), „debesyse su didžia galybe ir šlove“ (Mt24, 30; Mk13, 26; Mk14, 62), „o iš debesies aidėjo balsas“ (Lk9, 34) ir kt.

Kadais, apmąstydamas tai kas ant Tauro kalno įvyko 1991.05.25 ir vėliau, eiluotai parašiau:

Ne vien Horebas dykumoj
Ir Tauro kalnas Lietuvoj –
Auka palaiminta, šventa
Naujosios Sandoros vieta.
Ne vien kadaise pranašai
Bylojo tautai įsakmiai, –
Dar ir dabar mus Dievas myli
Ir siunčia tuos, kurie juo tiki
Pakviest į Sandorą visus
Kas nori tapt Nauju Žmogum.
Ne vien tik buvo praeity
Ir Dovydai, ir Kristoforai, –
Jie ir šiandien yra gyvi
Dievu galingoje tautoje...

9. ŽVILGSNIS Į SAULĘ

1991 m. gegužės 26 d. patyrėm dar nuostabesnių ir dar svarbesnių visai Lietuvai dalykų nei gegužės 25 d. Nepaprasti reiškiniai sekė vienas paskui kitą, nors nieko panašaus nesitikėjau ir tą dieną tenorėjom padėkoti Dievui už tai, kad išgelbėjo Lietuvą nuo tų baisių žudynių, kad pavyko taip greit pastatyti bei pašventinti Tikėjimo, Vilties ir Meilės kryžius ant Tauro kalno, kad visa tai lydėjo tokie nepaprasti Dievo ženklai. Naudodamasis savo tarnybine padėtimi (dirbau tuomet urėdo pavaduotoju mokslo ir kultūros reikalams Aukštaitijos nacionalinio parko direkcijoje) ir pretekstu, kad teikiau Aukščiausiai Tarybai savo paties paruoštus Nacionalinių parkų inspekcijos nuostatus ir juos įgalinančius galioti pakeitimus LR administracinės teisės pažeidimų kodekse, jau visą savaitę, negrįždamas į savo darbovietę Ignalinos rajone, talkinau A. Kardelienei įvykdyti Dievo jai duotus nurodymus. Bet laikas jau buvo grįžti į savo būstą Meironių miške, o A. Kardelienė norėjo grįžti pas savo šeimą Šiauliuose dar tuoj po to, kai tik buvo pastatyti Sandoros kryžiai, bet subariau ją, jog Dievo nurodymai turi būti įvykdyti pilnai, o aš nesiimu vienas be jos to padaryti. Tad tądien abu planavom išvykti iš Vilniaus skirtingomis kryptimis, vėl pasinerdami į visai kitus nei praėjusią savaitę rūpesčius. Bet Dievas panorėjo, kad įvyktų visai kitaip.

Pirmas netikėtumas tądien įvyko prieš rytines Šventas Mišias Šv. Mikalojaus bažnytėlėje. Kadangi buvo gegužės mėnuo, visa šoninio altoriaus niša (dešinėje pusėje žiūrint veidu į centrinį altorių) buvo uždengta spindulinguoju Aušros Vartų ikonografinio tipo Švč. M. Marijos paveikslu. Priėjus mums pasimelsti prie šio altoriaus, ant marmurinių grindų prieš jį pamačiau gulinčią nepaprastai gražių baltų lelijų puokštę (atrodė panašiai kaip rausvos amarilės, tik buvo visai baltais žiedais). A. Kardelienė paprašė, kad padėčiau tas gėles ant šio altoriaus, tą ir padariau. Kitą dieną pa-

mačiau šias gėles pamerktas prie centrinio altoriaus. Vėliau A. Kardelienė papasakojo, kad matė, kaip šias gėles mums ant grindų padėjo Švenčiausioji Mergelė Marija.

Išėjus po Šv. Mišių iš Šv. Mikalojaus bažnytėlės, iškilmėse ant Tauro kalno dalyvavusi moteriškė iš Marijampolio kaimo parodė mums lankstinuką su Lietuvos Motinos Švč. M. Marijos dienos – gegužės 26-osios programa ir pakvietė mus į šią šventę. Iškilmė turėjo prasidėti Aušros Vartų koplyčioje ir po to baigtis Vilniaus arkikatedroje. Ryžomės joje dalyvauti ir tuojau patraukėme Aušros Vartų link. Beeinant Vokiečių gatve ties skulptoriaus Vlado Vildžiūno skulptūra, stilizuotai vaizduojančia Barborą Radvilaitę, visi trys pamatėme danguje nuostabų vaizdą. Visiškai giedrame danguje didžiulė tekanti saulė buvo būtent šalia Švento Kazimiero bažnyčios karūnos. Staiga saulė pasidarė tarsi matinė, lyg suskirstyta į aštuoniakampius koriukus ir ėmė pulsuoti ir šokinėti. Bet labiausiai stebino tai, kad visi trys žiūrėjome tiesiai į ryškiai švytinčią saulę ir ji visai mūsų neakino.

Visi trys ilgai stebėjome šį nepaprastą reiškinį. Bet vėliau iš A. Kardelienės pasakojimo supratau, kad ji visa tai matė daugiaspalviai, o aš dvispalvėję sidabrinės (matinės) ir auksinės spalvų gamose. Vėliau iš senosios slavų kalbos (kitas šio teksto variantas yra išlikęs senąja aramėjų kalba) išverstame vienos iš apokrifinių Evangelijų manuskripte perskaičiau apie tai, kaip Jėzus pamokęs, kaip apvalyti ne tik savo sielą, bet ir kūną, pasakė: „O kai atgausite gebėjimą nemirkčiodami žiūrėti į šviečiančią vidudienio saulę, tada jūsų akys išlaikys ir žlibinančią šviesą, tūkstantį kartų labiau spindulingą nei tūkstančiai saulių. Nesgi kaip galėtumėte pakelti akis į akinamai spindulingą jūsų Dangiškąjį Tėvą, jei neištveriate nė saulės spindėjimo. Patikėkite, saulė – tai žvakės liepsnelė palyginus su jūsų Dangiškojo Tėvo Tiesos saule. Štai kodėl rinkitės tikėjimą, meilę ir viltį.“ („Sandoros ir sveikatos evangelija“, Šalavijas, Vilnius, 1992., 13 psl.).

Supratau, kad gebėjimas žiūrėti tiesiai į saulę jai visiškai neakinant

tikriausiai yra įmanomas tik tam tikroje pakylėtoje dvasinėje būsenoje, kai žmogaus sieloje nėra su tais saulės spinduliais neigiamai sąveikaujančių per nuodėmes padarytų dėmių. Tuo metu visi trys buvome labai pakylėtoje dvasinėje būsenoje ir, matyt, veiksniai apvalyti tiesiog fiziniu virpuliu per visą kūną jaustu Dieviškosios Malonės srautu, jungusiu Žemę ir Dangų per Sandoros kryžių pašventinimo iškilmę.

Pakylėtu ir tarsi ant Dievo delno iškeltu aukštyn atrodė ir visas Vilniaus miestas. Į galvą plūdo mintys, kad Vilnius greit taps Naująja Jeruzale, o maldininkai iš įvairių pusių vedančiais laiptais, tarsi dvasinio tobulėjimo pakopomis, kops į po Lietuvos tautos Sandoros su Dievu šventu tapsiantį Tauro kalną, tvirtai čia pasiryždami puoselėti savyje Tikėjimą, Viltį ir Meilę. Visa tai tuomet atrodė taip arti, bet vėliau paaiškėjo, kad, nesiryžtant to padaryti dabar, Lietuvos tautai dar reikės daug pavargti, gal net ir didžios kančios vėl patirti, kol ji į šią savo išaukštintąją būseną įkops.

Visgi, Jėzaus žodžiais, nors: „Tai neįmanoma žmonėms, bet ne Dievui“ (Mk 10,27). Tuo metu, kai nei vienas iš tuometinių tiek politinių, tiek ir bažnytinių tautos vadovų nesiryžo imtis lyderio, vedančio mūsų tautą į vis glaudesnę ir iškilesnę Sandorą su Dievu vaidmens, pats Karalių Karalius ir Viešpačių Viešpats Jėzus 1991 m. gegužės 26 dieną apsireiškė mums Kūdikėliu (tiksliau kalbant – Vaikeliu) duodamas suprasti, jog jis perves Lietuvos tautą į dar glaudesnę Sandorą su Švenčiausiąja Trejybe.

Bet apie visa tai pasistengsiu kuo nuosekliau papasakoti kitame šios knygos skyriuje, nes šis Jėzulio ir jo Motinos – Švč. M. Marijos apsireiškimas aiškiai toli peržengė taip vadinamų asmeninių apreiškimų ribas ir jo metu savo kaire, o po to dešine rankele palaimindamas du mūsų tautos atstovus Jėzus tuo pačiu palaimino ir visą Lietuvos tautą. Palaiminti visi tie, kurie tuo, ką pats patyręs aprašau, nepasipiktins, nes visa tai nuoširdžiai gali priimti tik nuolankios ir tyros širdies žmonės.

10. APSIREIŠKIMAS

1991m. gegužės 26 dieną grįžtant pas Petrą Cidziką į jo sodo namelį Gvazdikų g. Smiltynės soduose (10km tarp Antakalnio ir Nemenčinės), kur buvom tuo metu apsistoję, Aldona Kardelienė troleibuse paklausė manęs, kas ten dar per bažnyčia matosi priekyje. Atsakiau, kad tai Šventųjų apaštalų Petro ir Povilo bažnyčia. A. Kardelienė pasakė, kad (padėkodami Dievui už suteiktas Lietuvai malones) būtinai dar turime aplankyti ir šią bažnyčią.

Atėję į bažnyčią, pradėję nuo kairio jos sparno, trumpai pasimeldėme atsiklaupę prie kiekvieno iš šoninių altorių. Ir jau čia vyko man keisti dalykai, į kuriuos aš tuomet neatkreipiau ypatingo dėmesio, nes visai nesupratau jų prasmės bei priėmiau tai labai buitiškai.

Pirmiausia prie vieno iš šoninių altorių pamačiau gulint du iš ratu sulenktų gvazdiko lapelių padarytus žiedelius – vieną didesnio diametro, o kitą kiek mažesnį. Aldona paprašė padėti tuos du ratu sulenktus gvazdiko lapelius ant altoriaus stalo. Aš naiviai pagalvojau, kad, aišku, tie netyčia nukritę lapeliai nuo Dievui dovanotų gėlių yra tos dovanos netyčia pasimetusi dalis. Tad klusniai padėjau juos aukštėliau.

Panaši istorija pasikartojo prie kito šoninio altoriaus – tik čia gulėjo nedidelis iš rūtų nupintas vainikėlis.

Prie trečio šoninio altoriaus iš lapelių buvo išpintas mažytis lopšys su gulinčiu jame lyg iš dobilo padarytu kūdikėliu. Ir šis trečias radinys, Aldonai paprašius, mano rankomis nukeliavo ant šio altoriaus stalo.

Pagaliau pasimeldę prie centrinio altoriaus, eidami toliau šios bažnyčios pasieniu, atsidūrėme prie kitame šone pirmo, skaičiuojant nuo centrinio altoriaus, esančio šoninio altoriaus. Jame atvaizduotas kenčiantis Išganytojas Jėzus su trykštančiomis iš jo žaizdų kraujo srovėmis. Bet tuokart šiame altoriuje puikavosi nuostabus Švenčiausios

Trejybės paveikslas. Tuomet tai priėmiau visai natūraliai, galvojau, kad šis altorius taip atrodo visuomet. Ir tik vėliau supratau, kad jis tuo metu Dievo valia buvo būtent taip perkeistas.

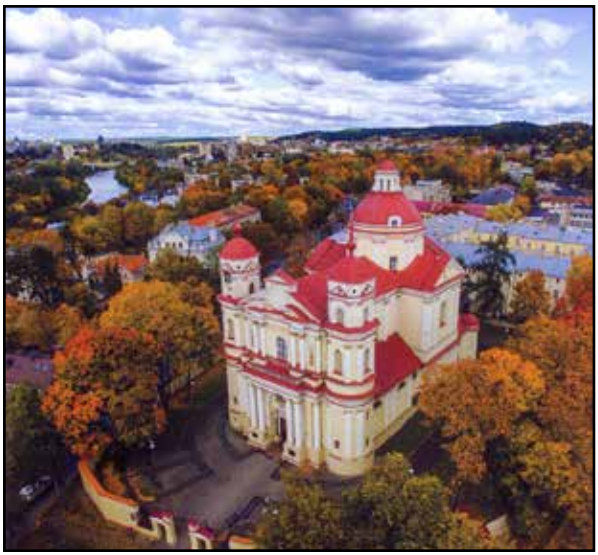

Šventų Petro ir Povilo bažnyčia Vilniuje
(nuotrauka iš „Katalikų kalendorius 2017“ leidinio)

Atėjus prie šio altoriaus paskui mane su Aldona poromis sustojo nemaža grupė žmonių, bet aš pagalvojau, kad tai šią bažnyčią dažnai lankantys ekskursantai ir visiškai nekreipiau į juos jokio dėmesio. Tik vėliau, praėjus po šio įvykio ne vienai dienai, Aldona man paaiškino, kad prie šio altoriaus įvyko dvasinės mūsų sužadėtuvės, kurių metu dalyvavo būrys šventųjų, dalis kurių buvo sustoję paskui mus poromis tam tikroje šių iškilmių procesijoje.

Galiausiai, vėl priklaupę pasimeldę prie kitų šoninių altorių, atėjome prie dešinėje pusėje žiūrint nuo lauko durų esančio pirmojo altoriaus, kuriame skulptūriškai pavaizduotas šventas Pranciškus, bandantis nuo kryžiaus nuimti Jėzų. Čia atsiklaupus besimeldžiant ir aš, ir

Aldona pajautėme, kad kažkas įdėmiai mus stebi. Ji staigiai atsigręžė ir pamatė prie lauko durų stovinčią Švč. M. Mariją, kuri tuoj pat iš ten dingo. Aš, būdamas ne tokio staigaus (ne tokio ugningo) kaip Aldona būdo, irgi atsigręžiau, bet jau po jos ir daug lėčiau nei ji, tad nieko jau nepamačiau. Aldona apie tai, kad matė Švč. M. Mariją man tuo metu nepasakė.

Kai apie 16 val. išėjome iš šios bažnyčios, dešinėje pusėje, netoli nuo jos durų pamačiau šone pasisukusį veidu į mus stovintį maždaug trejų su puse metų amžiaus Vaikelį, o arčiau šventoriaus vartų, toje pačioje pusėje, maždaug už šešių metrų nuo jo, stovėjo jauna moteriškė. Kadangi nepaprastų (lyginant su aplinkiniais žmonėmis) dvasinių sugebėjimų Aldona turėjo jau nuo pat gimimo ir Švč. M. Marija jai jau buvo kelis kartus apsireiškusi prieš tai, be to dalis tuo metu vykusių nepaprastų dalykų esminių momentų jai jau buvo iš anksto parodyta dvasiniuose regėjimuose, Aldona iš karto suprato, kad mus šventoriuje pasitiko Kūdikėlis (Vaikelis) Jėzus, o jo Mama stebi, atsistojus kiek atokiau, kaip vyks šis mūsų bendravimas.

Aš vis dar nesupratau, kas čia vyksta. Bet tas Vaikelis buvo toks nuostabus, kad man kilo nenumaldomas noras su juo pabendrauti. Pasisukau į jį, pritūpiau ir ištiesiau jam savo dešinę ranką, norėdamas į savo delną paimto jo rankutę. Bet Vaikelis savo kaire rankute suglaustais į vieną trimis pirmaisiais piršteliais tik prisilietė prie mano ištiestos rankos. Tuo metu Aldona, buvusi man iš kairės pusės, irgi priėjo prie šio Vaikelio ir prie jo pasilenkė, ištiesdama jam savo dešinę ranką. Vaikelis į vieną suglaustais trimis pirmaisiais savo kairės rankos piršteliais prisilietė ir prie jos dešinės rankos.

Aldona ne tik suprato, kad Jėzulis mus laimina, bet ir susirūpino tuo, kad jis tai daro su kaire, o ne su dešine rankele. Tad ši žemaitė buvo tokios greitos orientacijos ir tiek bebaimiškai drąsi, kad paprašė Vaikelio duoti ir dešinę. Kai ji to paprašė, Vaikelis dar atidžiau ėmė žiūrėti tiesiai

man į akis ir neskubėjo tos dešinės savo rankutės duoti. Laikė ją sulenktą per alkūnę įsidėjęs į ochros spalvos apsiaustėlio įstrižą kišenaitę. Atsimenu tai, nes pasižiūrėjau, kur ta jo rankutė, kad jos neskuba duoti.

Bežiūrint į mano tokio dvasiškai vargano žmogaus esatį, Vaikelis labai susirūpino ir, matyt, iš to didelio susirūpinimo, – ar laimint mus ir su dešine, jo nuostabiai gražus apvalus veidelis pasidarė kaip suaugusio žmogaus, statesnio veido ovalo formos, panašiai kaip šventuose paveiksluose vaizduojamas Dievas Tėvas tik kad be barzdos.

Ir staiga erdvėje suskambo nepaprastai tyras tarsi švelnus varpelis mus nuo kiek atokiau stebėjusios moters balsas, – „Duok, duok ir dešinę!“. Po šio paraginimo Vaikelio veidas vėl pasidarė apvaliai vaikiškas ir jis tuojau pat suglaustais vienoje vietoje trimis savo dešinės rankutės pirmaisiais piršteliais prisilietė prie Aldonos jam vis dar ištiestos dešinės rankos.

Aš vis dar nesuvokiau to, kas čia vyksta esmės, ir to, kad bendrauju su Jėzuliu ir jo Motina Marija, bet daugiau intuityviai panorau, kad tas Vaikelis prisiliestų prie mano rankos ir su savo dešine. Tad vėl ištiesiau jam savo dešinę ranką. Prisilietė dabar jis trimis į vieną suglaustais pirmaisiais dešinės savo rankutės piršteliais ir prie mano dešinės rankos.

Kai tik Vaikelis prisilietė, mane visą pripildė nepaprasta Malonė ir aš pajutau tokį pilnatvės, kad jau visa, ko troškau, esu gavęs, jausmą, jog pats dar nesuvokdamas gerai kodėl, ėmiau stotis ir eiti link bažnyčios šventoriaus vartų. Man besistojant, Vaikelis pasisuko ir aš pamačiau ant jo ochros spalvos pūsto tarsi rutulys apsiaustėlio nugaros įdomų auksinės spalvos ženklą – jo viršuje ėjo kaklo pločio juosta, kuri vėliau padarė ratą su ochros spalvos viduriu ir jo apačioje, likdama to paties kaip viršuje pločio, leidosi žemyn.

Eidamas šventoriaus vartų link, dar pagalvojau, jog įdomu, kokia ta jo mama, kad toks gražus jos Vaikelis. Bet kita mintis, matyt, iš Dievo,

man atsakė, kad svarbiausia tas Vaikelis. Ir aš, savyje suvaldęs kilusį smalsumą, į jo mamytę pasižiūrėjau tik akies krašteliu. Buvo ji labai graži, mėlynomis akimis, geltonais, banguotais, iki pečių krintančiais plaukais. Pasak Aldonos jos irgi, kaip ir Vaikelio, ochros spalvos rūbo audinyje buvo įspaustos auksinės lelijos. Tuokart Aldona pirmą kartą Švč. Mergelę Mariją pamačiusi be galvos apdangalo.

Tik išėjus pro vartus iš šventoriaus, kai Aldona paklausė, ar aš pažinau tą Vaikelį, aš staiga atsitokėjau, kad visa, kas tik ką įvyko, buvo labai nuostabiai nepaprasta. Kai žiūrėjau į to Vaikelio akis, tai neatsimenu, kad būčiau matęs jų obuolį ar aplink jį esantį akies baltumą. Atmenu tik kaip link horizonto besitęsiančio dangaus mėlynumą ir stulbinantį begalybės jausmą. Atrodo, kad per to Vaikelio akis buvau su savo „dvasiniu“ kūnu išskridęs į kažkokias nuostabias begalines tolumas. Kaip jau minėjau, iš vaikiško apvalaus veidelio, iš didelio susirūpinimo, to Vaikelio veidas kuriam laikui buvo pasidaręs kaip suaugusiojo. Kai norėjau paimti jo rankelę į savo delną, jis neleido to padaryti, o tik su kaire, o po to ir su dešine mus palaimino. Po viso to kokius metus laiko buvau tokioje palaimos būsenoje, kad net keli pažįstami žmonės tiesiog paklausė, kodėl aš toks laimingas.

Tad kai vėliau kas bandydavo aiškinti, kad aš ten mačiau paprastą vaikelį, kad, man tai Aldona įteigė ir aš mačiau subtiliosios materijos plotmėje realizavusius vaizdinius, visa tai man sukeldavo tik liūdną šypseną ir nuoširdžią užuojautą žmonėms, manantiems, kad jie geriau suvokia, ką patyrė kitas žmogus, kai jie patys to nei matė, nei patyrė.

2001.02.01 architektų Kęstučio ir Letos Pempių iniciatyva ir lėšomis pastatytas altorėlis prie Vilties kryžiaus – 2004 m. tapęs pagrindu Kūdikėlio Jėzaus Kristaus Karalių Karaliaus skulptūros postamentui

Kai grįžau į savo darbovietę Aukštaitijos nacionalinio parko direkcijoje, papasakojau apie Vaikelio man ant jo nugaros parodytą ženklą labai giliai mąstančiam architektui Gediminui Rutkauskui klausdamas, gal jis galėtų padėti man suvokti jo prasmę. Gediminas tuojau atsakė, kad toks ženklas yra garsiame M. K. Čiurlionio paveiksle „Rex“ („Karalius“).

Kūdikėlio Kristaus Karaliaus skulptūra ant Tauro kalno prie Vilties kryžiaus jos statymo čia 2004 m. pavasary metu (skulptorius Antanas Žukauskas)

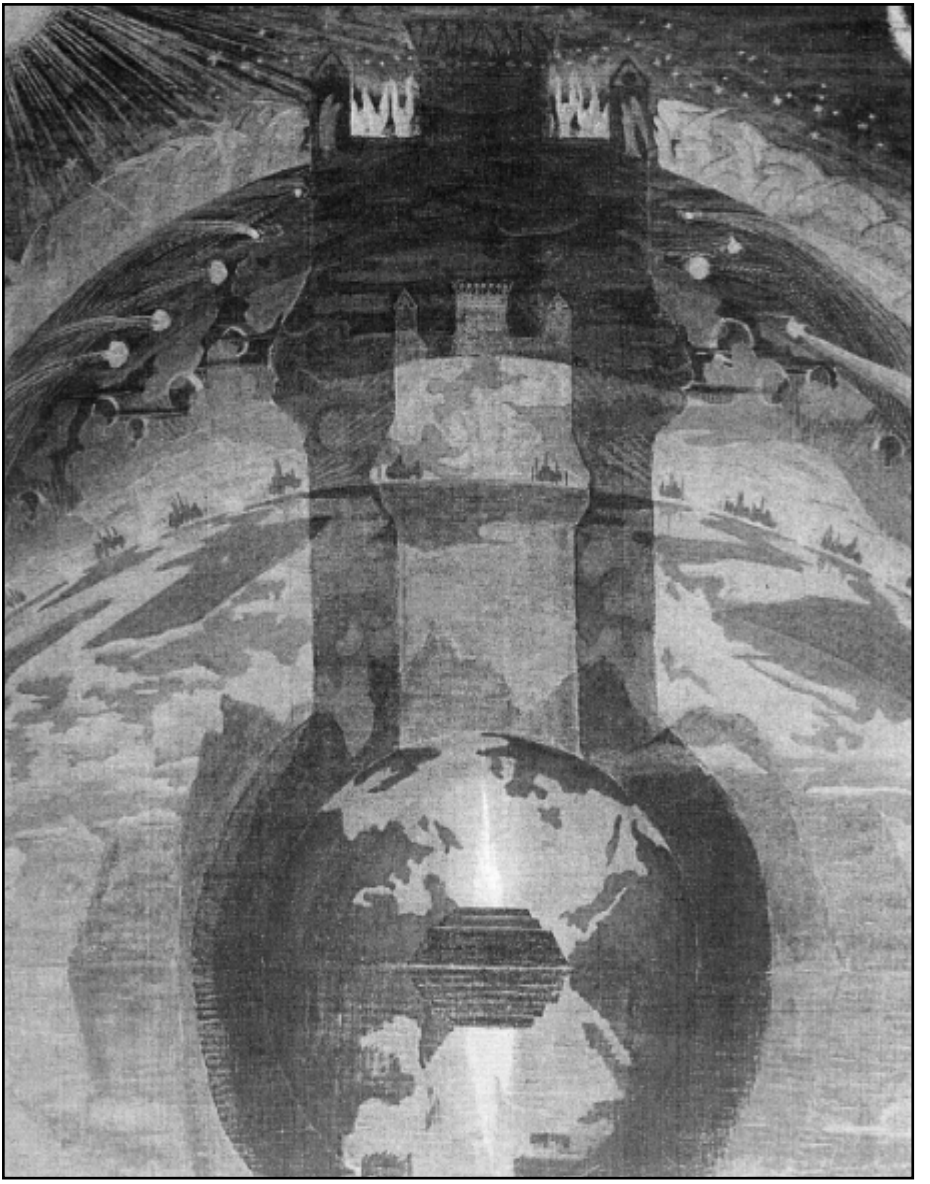

M. K. Čiurlionis. Rex, 1909 m.

Jame pavaizduotas mūsų planetos gaublys su kylančioje nuo jo juostoje esančiame soste sėdinčiu šio pasaulio Karalių Karaliumi ir Viešpačių Viešpačiu. Supratau tada, kad, kadangi nesuvokiau su kuo bendrauju, Vaikelis parodė man šį ant jo nugaros esantį ženklą, kad žinočiau, jog Aldoną ir mane palaimino mūsų planetos Valdovas.

Kristaus Karaliaus skulpūrėlė ant Tauro kalno

Aldona papasakojo, kad pamačiusi, jog Vaikelis neskuba mūsų laiminti su dešine rankele, kreipėsi mintimis pagalbos į Švč. M. Mariją. Marija po šio prašymo nusišypsojo parodydama savo gražius baltus dantukus, pasakė jau minėtus žodžius Vaikeliui: „Duok, duok ir dešinį“ ir

išskleidė maldai sudėtas rankas, nuleisdama jas tuo metu žemyn.

Pasak Aldonos, didelis jos rūpestis, kad Vaikelis palaimintų ir su savo dešine, buvo susijęs su nerimu, jog, būdamas už ją daug jaunesnis, galiu neatlaikyti man teksiančių išbandymų ir todėl vėl gali pasikartoti jos žemiškoje šeimoje įvykusi Dievo Malonės atmetimo tragedija.

Be to Aldona dar vėliau papasakojo, jog mačiusi, kaip tas Vaikelis, prieš nusisukdamas nuo mūsų ir atsidurdamas su Mama prie šventoriuje stovinčio kryžiaus, įsidėjo vaikišką čiulptuką į savo burnytę ir ji suprato, kad Viešpats yra išalkęs mūsų visų meilės. Tad savo mintyse šūktelėjo: „Viešpatie, koks tu alkanas, ateik pas mane, aš tame priimsiu ir pamaitinsiu!“

Ir Kūdikėlis Jėzus, išėjęs iš jos kūno Šiauliuose po to, kai jos vyras – Bronius Kardelis griežtai pasipriešino pareikšdamas, kad nereikia jiems jokio dvasinio vaikelio, nes bijojo aplinkinių žmonių pajuokos, 1991 m. gegužės 26-osios naktį vėl sugrįžo pas Aldoną, kartu atiduodamas ją globoti jau kitam žmogui.

2014 m. meldžiantis prie M. Marijos Nekalto Prasidėjimo bažnyčios Žvėryne (nuotr. vargoninkės Janytės)

11. JĖZAUS SUGRĮŽIMAS

Deja detaliai neišklausinėjau Aldonos Kardelienės kaip Jėzus atėjo į jos kūną „dvasinės“ (subtiliosios) materijos kūdikiu jai dar gyvenant Šiauliuose. O ji pati apie šį skaudžiais pergyvenimais tuomet pasibaigusį įvykį papasakojo man labai glaustai. Nežinau net tiksliai ir kuriais metais tai įvyko. Sprendžiant iš visų kitų aplinkybių tas turėjo atsitikti tais pačiais 1991-aisiais ar dar 1990-aisiais metais.

Jos pasaulietiško gyvenimo vyras Bronius Kardelis tuomet gydęsis Vilniuje Santariškių klinikų kardiologiniame skyriuje ir buvo rengiamas sunkiai širdies operacijai. Aldona už jį meldėsi ir jis stebuklingai pasveiko, o tiksliau buvo Dievo pagydytas. Daktarai staiga pamatė, kad jokios širdies operacijos jam jau nereikia daryt ir pasakė, jog jis jau gali grįžti namo. Kai Aldona paskambino jam susitarti dėl jo pervežimo į Šiaulius, Kardelis pradėjo šaukti į telefono ragelį kaltindamas ją neištikimybe ir dėl, atseit per tai įvykusio, nėštumo. Kai Aldona paklausė, kodėl jis taip galvojąs, ir iš kur tokie kaltinimai, Kardelis išsitarė, kad jam besigydant Santariškėse apsireiškė Jėzus ir paaiškino, kad dabar jį vėl pagimdysianti dvasiniu Kūdikėliu jo žmona Aldona. Visgi, Bronius, matyt kurstomas netyrųjų dvasių, visa tai traktavo labai žemiškai ir galiausiai netgi piktai.

Gi Kardelių bute Šiauliuose, Broniui besigydant Vilniuje, iš tikrųjų buvo įvykę nepaprasti dalykai. Jėzus pasiprašė priimamas ir po to, gavęs Aldonos sutikimą, saulės rezginiu (pyne) vadinamą vietą (iškart po krūtine) palietusiu spinduliu atėjo į jos kūną. Aldona aiškiai žinojo esanti nėščia, bet „dvasinis“ Kūdikis augo ne gimdoje, o ankščiau aprašytoje vietoje.

Broniui grįžus į Šiaulius jo pyktis besiaiškinant su žmona apie visa tai, kas įvyko, dar labiau išaugo. Konfliktas brendo ir dar prieš šį Jėzulio įsikūnijimą. Aldona lytinius santykius su savo vyru sutiko turėti tik vaikelių

pašaukimui, o kadangi Bronius pareiškęs, jog trečio vaiko jiems nereik, ji atsisakė su juo turėti lytines sueitis. Jau ir taip dėl didelio pamaldumo ir dažno dalyvavimo Šventosiose Mišiose bei atlaiduose, Bronius vadinęs Aldoną davatka ir klausiamai kaltinęs, – kodėl gi ji netapo vienuole, jei nenori gyventi taip, kaip gyvena moterys kitose šeimose?

Ginčui dėl „dvasinio" Kūdikio priėmimo pasiekus kulminaciją, Bronius iš pykčio ėmęs daužyti įvairius daiktus. Galiausiai sviedęs į savo žmoną didoką veidrodį, kuris, atsitrenkęs į kažkokią paprastu žvilgsniu nematomą apsaugą, visas su didžiuliu trenksmu subyrėjo į smulkias kruopelytes.

Tėvą tuomet sutramdžiusi į kilusį trenksmą atbėgusi dukra Virginija. Kuri mamai po to, neatlaikiusi tos įtampos, pasakiusi, – „Mamyte gal galėtum kur nors kol tas kūdikis gims iš čia išeiti?" Išeit mamai tuo metu dar neteko, nes dideliam jos dvasiniam skausmui, iš jos kūno išėjo tuomet Kūdikėlis Jėzus. Iš didelio pergyvenimo ėmė liesėdamas nykti net gi jos kūnas. Ir kai po kelių metų ji, viskam pakrypus kita linkme atsigavo, jos pradžioje nepažino nei buvęs vyras, nei jos mergaitės.

Daug detaliau žinau apie Kūdikėlio Jėzaus sugrįžimą į jos kūną.

1991–ųjų metų gegužės 26–ą dieną, dėl ankstėliau jau aprašyto Jėzaus ir jo mamos – Švč. Mergelės Marijos apsireiškimo, Aldona taip ir neišvyko, kaip kad buvo planavus į Šiaulius. Nakvojom ir vėl pas Petrą Cidziką jo sodo namelyje Gvazdikų gatvėje, visi trys skirtinguose kambarėliuose. Visiems jau įmigus antram aukšte nakvojusi Aldona staiga pažadino Petrą ir mane, paprašė abu mus ateiti į jos kambarėlį ir kartu melstis, nes šiąnakt įvykę nepaprasti dalykai, kurių metu ji buvo išvesta su „dvasiniu" kūnu iš fiziologinio kūno ir jai buvo labai šalta į jį vėl sugrįžus. O balsas jai liepęs, – „Kelk Petrą ir tą jaunuolį ir visi kartu melskitės".

Kiek ilgėliau kartu pasimeldus, Petras pasakė, kad yra labai

pavargęs ir jau turįs eiti miegoti. Aldona tada paprašė, kad mes, ant atsineštų čiužinių sugultume jos kambaryje, nes jai reikalingas dvasinis palaikymas atremiant labai dėl to, kas šiąnakt tik ką įvyko, ant jos įsiutusių nelabųjų puolimą. Berods, Petras, šiek tiek kartu pasimeldęs, visgi išėjo miegot atskirai (gerai jau nepamenu). Nuo to laiko dėl įvairių aplinkybių dažnai turėdavau nakvoti su ja viename kambaryje, bet išsaugodamas tiek kūno, tiek mąstymo skaistumą.

Ryte Aldona papasakojo, kad naktį besimelsdama savo lovoje, staiga pajutusi kaip su „dvasiniu“ (subtiliosios materijos) kūnu pakilo iš fizinio (grubiosios materijos) kūno ir pakibo erdvėje, lygiagrečiai lovoje gulėti likusiam kūnui. Tada pagalvojusi, ar galėtų atsistoti, – ir tuojau pat su „dvasiniu“ kūnu atsidūrusi vertikalioje padėtyje. Tuomet šviesos spindulys vėl, kaip ir pirmą kartą Šiauliuose, palietęs įdubimą po krūtinkauliais, o kažkieno nematoma ranka tarsi švelniais gnybtelėjimais pažymėjusi ratu aplink šią erdvę. Po to į šią vietą ją palietusiu spinduliu vėl grįžęs Kūdikėlis Jėzus ir ji vėl pajutusi dvasinį nėštumą. Tada supratusi, jog visa tai, kas prieš tai, jai jau dalinai buvo parodyta regėjimuose, nors tuo metu jai buvo sunku įtikėti, jog taip ir bus, įvyko, tad pagalvojo, – o kas dabar bus su mergaitėmis ir kaip jie ten dabar Šiauliuose be jos tvarkosi?

Taip pagalvojusi akimirksniu su savo „dvasiniu“ kūnu, ji atsidūrusi savo šeimos bute Šiauliuose. Ten, pamačiusi netvarką, pagriebusi šluotą, ir (su tuo metu Dievo galybės sustandintu jos „dvasiniu“ – subtiliosios materijos kūnu) ėmusi čia šlavinėt. Tuomet išgirdę bilstelėjimą pabudę jos 13-os ir 12-os metų amžiaus dukrelės Virginija ir Kristina. Mergaitės tuoj puolusios žadinti tėvelio, – „Tetia, mama sugrįžo!“ Pabudęs Bronius tuoj puolęs prie buto lauko durų, kad jas gerai užrakintų. Po to atsigręžęs norėjo sugriebti Aldoną, bet tuo metu ji išėjo iš šio buto kiaurai per jo sieną.

Aldona vėl atsidūrusi savo lovoje tebegulinčiame fiziniame (grubiosios materijos) kūne, bet pradžioje jautė, kad jis kažkoks pastiręs ir jai sugrįžus į jį kurį laiką buvo labai šalta. Tada balsas ir liepęs jai kelt Petrą ir tą jaunuolį ir kartu melstis.

(Apie žmogaus kūnų biolokacinio dvejetumo reiškinius dar daugiau galima sužinoti paskaičius knygeles: „Šventojo Antano stebuklų knyga“ (Vergilio Gamboso, Jusida, Vilnius, 2015) bei „Mirties paslaptys“ (Edvardas Dombrovickas „Suvalkietis“, Marijampolė, 1993), detalesniuose šventųjų: kunigo Jono Bosko, tėvo Pijaus, Teresės Avilietės gyvenimų aprašymuose ir kt.)

Ryte Aldona paskambino savo buto Šiauliuose telefono numeriu. Atsiliepė pradžioje mergaitės ir ėmė viena per kitą šaukti, kad mamyte, mes tave matėme. Paprašiusi jas nusiraminti ir pakviesti prie telefono tėtį. Paėmęs telefono ragelį Bronius pradėjęs ant jos šaukti, – „Ką tu ten Vilniuje prisidirbai, reikėjo nuo Tauro kalno tuojau pat grįžti namo!“. Aldona paprašiusi nurimti ir visiems nueiti pasimelsti prie kambaryje esančio Švč. M. Marijos paveikslo. Tada Bronius pradėjęs toliau šaukti, kad ji nenurodinėtų, ką jiems toliau daryti, ir kad jinai pati dabar būsianti kaip Marija.

Taip neįprastai ir audringai įvyko su mumis Šventųjų apaštalų Petro ir Povilo bažnyčios šventoriuje, bendravusio Vaikelio į Aldonos kūną sugrįžimas. Bet vėliau paaiškėjo, kad visa tai dar tebuvo tik to sukeltos audros ir su tuo susijusių įvairių išbandymų pradžia. Nes kaip kad yra parašyta: „Slibinas tykodamas sustojo priešais moterį, kad jai pagimdžius prarytų kūdikį.“ (Apr12, 4b). Ir šie Apreiškimo apaštalui Jonui žodžiai pilnai tinka ne tik apskritai visai Bažnyčiai bei Švč. M. Marijai, bet ir kitai konkrečiai jos dukrai – Aldonai (Marytei) Vaišvilaitei (buv. Kardelienei).

12. PALYDOVAI

1991–ųjų metų gegužės pabaigoje „Alfa“ ir „Beta“ specialiosios paskirties elitinės šturmo grupės buvo išgabentos iš Lietuvos. Lietuvos Aukščiausios Tarybos (dabartinio Seimo) rūmų užėmimas ir vėl atidėtas. Jautėsi, kad tie kas tai kruopščiai rengė, buvo dėl to labai įsiutę. Manau, kad pradžioje, visiškai nesuvokiant Dievo Malonės veikimo, buvo ieškoma kaltų dėl minėto „darbo“ neįvykdymo. Ir Kazimierai Prunskienei teko kaip nors pasiaiškinti, – kodėl gegužės 22–ąją dieną Trakuose, kaip kad buvo sutarta, nebuvo suformuota alternatyvi teisėtai (Landsbergio) Lietuvos vadovybė ir vyriausybė. Tikriausiai tad, teisinantis, kodėl ji nepadarė to, kas sutarta, Kazimierai teko pirštu parodyti į Aldoną Kardelienę ir mane.

Kaip ten bebūtų, likę ištikimi Vladimirui Aleksandrui Kriučkovui KGB darbuotojai kurį laiką tapo pagrindiniais mūsų palydovais, per visą eilę bandymų siekusiais mus sunaikinti. Kadangi matėm juose ne priešus, o likimo mums duotus bendrakeleivius, stengdavomės kiekviena tam pasitaikiusia proga su jais ir su omonininkais bei su užimtus televizijos pastatus saugojusiais SSRS kareiviais pasikalbėti.

Kiekvieną rytą, keliaudami iš Petro Cidziko sodo namelio į Vilniaus šventoves, netoli Smiltynės, Nemenčinės plento 10-uoju kilometru dar vadintos stotelės, rasdavome stovintį Žiguliuką su ant jo stogo magnetu pritvirtinta antena ir dviem jų priekinėse sėdynėse sėdinčiais vyrais. Mums įsėdus į autobusą, tokia mašinėle pajudėdavo jam iš paskos. Tose vietose, kur stebėti mus iš automobilio būdavo sudėtinga, atsirasdavo tuoj ir pėsčiasis palydovas ar palydovė.

Tad vieną rytą priėjome prie tokių šalia Smiltynės stotelės stovėjusių Žigulių ir paprašėme tų vyrų pavežti mus iki Antakalnio troleibusų žiedo, nes vis tiek šiaip ar taip keliaujame visada ta pačia kryptimi, tad kam mums visiems dar laukti to autobuso. Prie Žigulių vairo sėdėjęs

vyras pradėjo išsisukinėti, kad taip tik mums atrodo ir nesutiko mūsų pavėžėti. Tad teko laukti mums autobuso. Išėjus vėliau iš Šventųjų Petro ir Povilo bažnyčios mums iš paskos pėstute ėmė kulniuoti viena moteriškė neatstojusi visą laiką mums beieškant namelio, kuriame Antakalnio kalvose gyveno Cidziko žmona. Norėjome juos sutaikyti.

Grįžtant atgal prie bažnyčios kitoje Olandų gatvės pusėje esančioje aikštelėje pamatėme kaip iš priešingų pusių vienas prie kito privažiavo du Žiguliai su juose po du sėdinčius vyrus ir aukštomis antenomis ant stogų. Trumpai jiems pro atvirus Žigulių priekinių durelių langus kažką vieni kitiems pasakius, vieni vyrai tuoj nuvažiavo. O prie kitų mes kaip tik spėjome, leisdamiesi Olandų gatve, ta pačia puse, prieiti. Atpažinome, kad tai tie patys vyrai, kuriuos kalbinome ryte. Tad paklausiau sėdėjusio prie vairo, ar negalėtų mūsų nors parvežt į Smiltynės sodus, jei jau negalėjo į čia atvežti. Šįkart šis vyras neišsisukinėjo, o tik trumpai tarstelėjo, – „Negalim, perdavėm pamainą“. Supratom tad, kad mus dabar (antram pusdieny) seks jau tie kiti du vyrai, kurie ką tik nuvažiavo.

Bendraujant su jais pasitaikė ir labai įdomių, šypseną tai prisiminus sukeliančių momentų. Kai mes tarsi apsikeitėme vaidmenimis.

Taip kartą Dievas, matyt irgi, kaip ir aš pralinksmintas Aldonos Kardelienės drąsumo leido pagauti keturis tokio akibrokšto nesitikėjusius omonininkus. Įvyko tai taip:

Atvažiavome troleibusu į Vilniaus geležinkelio stotį, norėdami vykti į Ignaliną. Ir kaip tik tuo metu dviem Gaziukais (rusų gamybos GAZ visureigiais), ant kurių šoninių durelių buvo užrašyta МИЛИЦИЯ, atvažiavo grupė omonininkų gaudyti šaukiamojo amžiaus jaunuolių neinančių tarnauti į sovietinę kariuomenę. Iš šių Gaziukų iššoko treningais apsirengę omonininkai (po tais treningais kabėdavo Makarov modelio pistoletai) ir pradėjo lakstyti po geležinkelio stotį, ieškodami šaukiamojo amžiaus jaunuolių. Aldona pasakė man, jog reikia ką nors mums daryti.

Aš atsakiau, kad galiu tik paskambinti LR Vyriausybėje tuomet dirbusiam Zigmui Vaišvilai, kad viešai perspėtų apie vykstančias gaudynes kitus žmones. Zigmui prisiskambinau, tad jaučiausi padaręs ką galiu.

Tačiau Kardelienei pasirodė to per mažai. Kai omonininkai pasigavę stotyje vieną jaunuolį ėmė jį tempti į savo Gaziuką, Aldona griežtai rusiškai pareikalavo: „Отпустите!“ (Paleiskite)! Keturi omonininkai vis tiek įsigrūdo tą jaunuolį į savo Gaziuką ir patys ten sulipo. O mes atsekėme jiems iš paskos, tebereikalaudami paleisti tą vaikiną. Galiausiai Kardelienė tarė: „Незаведёте“ (Neužvesite) ir peržegnojo tą Gaziuką. Omonininkai ėmė birzginti savo Gaziuko variklį, o jis iš tikrųjų niekaip, nepaisant daugkartinių pastangų, neužsivedė. O mes stovėdami prie to Gaziuko meldėmės.

Tada įvyko kažkas dar nuostabesnio. Iš Gaziuko išlipo du omonininkai ir vietoj to, kad pradėtų į mus šaudyti, ar mus daužyti, ar kitaip pulti, ėmė Aldonos atsiprašinėti, – „Бери бери мать свой сын, отпускаем“ (Imk, imk motina savo sūnų, paleidžiame). Omonininkams vėl susėdus į Gaziuką šis tuoj pat iš pirmo karto užsivedė ir jie nuvažiavo. Pasikalbėjus su omonininkų paleistu vaikinuku paaiškėjo, kad tai buvo netyčia omonininkams po kojom pasipainiojęs latviukas.

Nelaikiau niekad savęs bailiu, bet Kardelienės drąsa, įžvalga bei orientacijos ką reikia kritiniu momentu daryti greitis aiškiai mane pranoko. Tad nenuostabu, kad be Dievo ir kitų anapilio būtybių bei manęs pirmieji Aldoną Kardelienę įvertino kgb-istai ir nelabasis. Kai kitą savaitę po Sandoros kryžių pašventinimo Aldona paskambino į savo butą Šiauliuose telefonu apie tai jai papasakojo Bronius Kardelis.

Pasak jo, prieš tai paskambinęs jam vyras griežtai pareikalavo, kad kuo greičiau pasiimtų savo „bobą“ iš Vilniaus, nes kitaip parsivešęs ją grabe. Kai Bronius paklausęs, o ką jinai ten Vilniuje veikianti, jam tiksliai susakę, ką jinai tądien Vilniuje darė. Kaip vėliau paaiškėjo Broniui

pasiskundus, kad Aldona jo neklausanti, jam buvo pažadėta ir suteikta jos gaudymui pagalba, kuri visgi pasirodė esanti nepajėgi to padaryti.

Tad, kaip paaiškėjo iš tolimesnių kgb-istų veiksmų, nutarta kuo greičiau Aldoną ir mane nužudyti. O to padaryti kgb-istams ir omonininkams bent jau iki šiol pilnutinai nepasisekė ne dėl jų profesionalumo šioje srityje stygiaus, – tai jie turėjo, o dėl Dievo suteiktos mums apsaugos. Tad didesnei Dievo šlovei ir kad visi suprastume, jog kai Dievas ką pašaukia savo darbui, tai sudaro ir sąlygas jį atlikti, papasakosiu apie kai kuriuos iš tų bandymų mus nužudyti kiek detaliau.

13. ANTRĄ KARTĄ GIMIAU VĖL TRAKUOSE

Bene didžiausia pagal dalyvavusių KGB darbuotojų skaičių operacija siekiant sunaikinti Aldoną Kardelienę bei jos talkininkus prasidėjo vieną 1991 metų vasaros dieną prie Sandoros kryžių ant Tauro kalno, o svarbiausieji spąstai mums buvo paruošti Trakuose.

Besišnekučiuojant prie Sandoros kryžių, paaiškėjo, jog į svečius pas muzikę bei tuometinę Šv. Mikalojaus bažnyčios vargoninkę Ireną Paukštytę yra atvažiavęs jos draugas iš Almatos kazachas Bachtiaras, kuriam ji panoro aprodyti Trakų pilį. Kartu buvusi jos draugė pasisiūlė savo Žiguliais juos ten nuvežti. O kadangi Aldona irgi nebuvo mačiusi Trakų pilies, sutarėm ten važiuoti kartu – visi penki. Mums taip besišnekučiuojant prie mūsų grupelės buvo priėję dar keli žmonės ir visa tai girdėjo, bet mes nekreipėm į tai jokio dėmesio, nes tuo metu prie šių kryžių ant Tauro kalno ateidavo gana daug žmonių, kurie visa kuo domėdavosi. Vėliau gi, paaiškėjo, kad šį mūsų pokalbį nuklausė KGB žmonės ir kelionę į Trakus jiems pasirodė kaip gera proga mumis atsikratyti.

Važiuojant į Trakus pastebėjau, kad paskui mus juda dar du lengvieji automobiliai, o įvažiuojant į Trakus – dešinėje plento pusėje, kiek įstrižai stovėjo tie, nesunkiai iš antenos ant stogo ir dviejų priekyje sėdinčių vyrų atpažįstami KGB tarnybos Žiguliai.

Kai sustojome automobilių stovėjimo aikštelėje prie tilto į saloje esančią pilies dalį, iš tų paskui mus važiavusių automobilių išlipo grupė vyrų ir viena moteris ir sugužėjo į greta šios aikštelės esantį nedidelį medinį namelį. Mes gi tiltu patraukėme į pilies salą Galvės ežere.

Paaiškėjo, jog atvažiavome gan ne laiku – pirmadienis muziejininkams išeiginė diena ir šią popietę mes radome užrakintus pilies saloje vartus. Tad nutarėme apeiti ją nors ratu ir tai bedarant viename

užkaboryje, norėdami apžiūrėti pakeliamąjį tiltą, aptikome labai dėl to pasimetusių jaunuolių porelę. Vėliau Aldona paaiškino, kad jie buvo pasiųsti pasiklausyti, ką mes kalbėsimės. Mes gi su Irena Paukštyte nutarėme Aldonai ir Bachtarianui dar aprodyti nemažiau įspūdingą pilies dalį, esančią Galvės ežero pusiasalyje, kurią nuo pat paauglystės buvau gerai aplandžiojęs, nes mano senajame pase ties jo žyma – gimimo vieta yra parašyta Trakai. Gaila tik, kad neparašyta konkrečiau – Trakų pilis (juokauju).

Grįžę tiltu atgal prie jo pradžios radome vyrą sėdintį motorinėje valtyje su jau užvestu varikliu ir mojantį mums ranka, kviečiant kartu paplaukioti Galvės ežere. Aldona, kaip pasakytų evangelistai, savo dvasia perpratusi jo piktus kėslus, taip griežtai ir ugningai į jį pažiūrėjo, kad jis įkrito (o gal kokia angelo ranka buvo įverstas) į vandenį ir ėmė ten kapanodamasis rusiškai keiktis. Mes gi paežere pasukome link pusiasalyje esančios pilies dalies.

Beeinant į ją pamatėme garlaivio prieplauką, kurioje stovėjo garlaivis su nuleistu į krantą liepteliu prie kurio stovėjo du vyrai pailgais padžiūvusiais veidais. Aš su Irena ėjau priekyje, o Aldona su Irenos drauge ir Bachtiaru ėjo nuo mūsų kiek atsilikę mums iš paskos. Vienas iš prie lieptelio stovėjusių vyrų pasakė, – „Prašom, prašom“. Ir Irena smalsiai liepteliu įėjo į garlaivį. Aš gi to vyro veide, sakant jam „prašom prašom“, pastebėjau nieko gero nežadančią sarkastišką šypsenėlę. Tad kiek stabtelėjau praleisdamas priekin tuos vyru, kad būčiau jiems už nugaros patogesnėje susirėmimo atveju padėtyje.

Mano didžiam nustebimui nieko blogo tuo metu lyg ir neįvyko. Irena pasižvalgiusi po garlaivį ir ežerą išlipo iš jo atgal į krantą, o iš paskos jai ir tie du vyrai. Aldona gi į garlaivį nelipo ir kitus rankos mostu sustabdė ties jo lieptu, pati visą tą laiką karštai mintyse melsdamasi. Aš net gi tuo momentu pamaniau, kad gal ir visai neteisingai apie tuos du vyrus taip

negerai pagalvojau, nes štai nieko blogo įlipus į tą garlaivį neįvyko.

Taip tuo metu ir išsiskyrėme, tie vyrai liko stovėti prie pakeliamojo lieptelio į garlaivį, o mes penkiese daugiau nei valandą laiko vaikštinėjome po gynybinių įtvirtinimų Galvės ežero pusiasalyje liekanas. Grįžtant atgal, didelei savo nuostabai, pamačiau tuos du vyrus tarsi kokias suakmenėjusias stovylas tebestovinčius tose pačiose pozose kaip kad mes juos daugiau nei prieš valandą palikome. Praėjus pro juos Aldona atsigręžė ir pasakė: „Teatleidžia jums Viešpats“. Tuomet jie tarsi vėl atgijo. Vienas jų linktelėjo galva tarsi priimdamas ir dėkodamas už šį užtarimą. O antrasis užsidengė veidą rankomis, gręžėsi nuo mūsų ir tuo pat metu šūktelėjo, – „Kur jau ten beatleis!“.

Vėliau Aldona man jau grįžus į Vilnių paaiškino, kad šie KBG parinkti kriminaliniai recidyvistai turėjo mus visus peiliais papjauti, o namelin prie automobilių aikštelės sugužėję KGB darbuotojai sutvarkyti mūsų nužudymo vietą, nepaliekant jokių to pėdsakų. Bet ji, perskaičius šias jų mintis, jungėsi su Dievu ir šie vyrai ne tik kad negalėjo mūsų visų įvilioti į garlaivį, bet ir buvo daugiau nei valandai laiko visiškai suparalyžiuoti.

Kai mes grįžom į automobilių aikštelę, čia pamačiau iš medinio namelio išeinant tuos pačius, mus dviem automobiliais atsekusius žmones. Greitai priėjau prie jų klausdamas gal jie žiną, kaip iš čia nuvažiuot į Baltiškės kaimą? Nieko man neatsakę jie viena grupele spruko nuo manęs į šalia esančius krūmus, o kita atgal į namelį iš kurio išėjo. Aldona man pasakė, – „Nieko neklausk jų, jie nieko tau nepasakys“. Vėliau supratau, kad jų logika bylojo, kad jeigu mūsų nenužudė tie tam pasiųsti vyrai, tai mes juos nužudėme. Ir mano pripuolimas prie jų su tuo klausimu, pasirodė jiems labai įtartinas, o čia dar iš paskos ėjo aukšto ūgio labai atletiškai atrodantis Bachtiaras.

Bet ir tuo viskas nesibaigė.

Išvažiuojant iš Trakų įstrižai kitoj pusėj tebestovintis Žigulis su dviem vyrais mums pravažiavus, pasisuko lanku ir ėmė sekti mums iš paskos. Priekyje mūsų Žigulio atsirado dar kitas keistas automobilis. Ir mus užspaudė tarsi į savotiškas reples. Ėmė neramiai judėti „dvasinis" Kūdikėlis Aldonos viduje. Ji pamatė, kad kgb-istai ruošiasi mus nustumti nuo akveduko Trakų plente. Pasišnibždėjom apie tai, nesiryždami nieko sakyt galėjusiai labai dėl to išsigąsti automobilio vairuotojai. Tad beliko tik melstis ir prašyti Dievo apsaugoti mus nuo šių kėslų.

Dėkui Dievui, kuris neleido mums nieko blogo padaryt ir grįžtant iš Trakų į Vilnių kartu su šia mūsų nedžiuginusia autopalyda. Nors buvom prie jų jau pripratę ir gal net galėjom pasakyti, kad tai „mūsiškiai" – buvę kartu su mumis tose sudėtingose Lietuvai aplinkybėse, bet visai kitas jausmas, kai jie tave tik stebi ir visai kita, kai gauna užduotį tave nužudyti ir uoliai stengiasi šį įsakymą įvykdyti.

14. KITI BANDYMAI MUS NUŽUDYTI

Praėjus vos kokiai dienelei po to atmintino pabendravimo su kgb-istais Trakuose jau mums patiems teko sprukti nuo Kalašnikovo automatais ginkluotų omonininkų laukusių mūsų netoli Petro Cidziko namelio Gvazdikų gatvėje. Tad papasakosiu ir apie tai gausiai mūsų visuomenės zuikiatriušiškų žmonių populiacijai, kad nepagalvotų, jog noriu apskelbti save ir Aldoną narsiais žmonėmis.

Grįžtant vakare miesto autobusu pas Petrą pajutom kažkokį didesnį sujudimą nei paprastai. Buvom sekami ne tik, kaip kad nuolatos iš paskos autobuso Žiguliais važiavusių dviejų vyrų, bet ir seklių pačiame autobuse. Tad susirūpinę žiūrėjome pro autobuso langą, o kas gi mūsų laukia iš jo išlipus. Ir, ačiū Dievui, pamatėme, kad Gvazdikų gatvelėje, kurios viena pusė eina pamiške, o pirmas nuo Nemenčinės plento pusės yra būtent P. Cidziko namelis, toje vietoje, kur pamiškėj yra tarsi bemiškio ploto kišenė stovi joje grupė omonininkų ginkluotų Kalašnikov konstrukcijos automatais. Norint patekti į Cidziko namelį mums būtinai reikėjo praeiti pro pat šiuos omonininkus. Visa tai, atsimenant nesenus įspūdžius Trakuose, nieko gero mums nežadėjo.

Reikėjo staigaus ir netikėto mus stebintiems ir belaukiantiems mus nužudyti sprendimo. Šį kartą tolesnį sprendimą nulėmusi mintis blykstelėjo man. Smiltynės stotelė yra ties pačiu Smiltynės sodų sklypelių juostos skersmens viduriu per kurį teka upelis, abipus kurio ir yra išsidėstę šie sodai. Pagalvojau, kad ten kur yra upelis turėtų būti kažkokia tinklo tvoroj virš jo landa. Ir tikrai nuojauta, ar angelo globėjo man pasiųsta geografinė mintis (gal ne veltui tad baigiau geografijos mokslus VU Gamtos fakultete) neapgavo. Skylė iki tinklo tvoros juostos apačioje virš upelio tikrai buvo, nes tai sąlygojo pati šio upelio vaga. Tad mes įsimaišę tarp išlipančių iš autobuso šioje stotelėje žmonių vikriai šmurkštelėjome

upelio vaga į kitą tinklo tvoros pusę ir nuskuodėme sodais tolyn į kitą pusę nuo Cidziko namelio. Sugrįžome pas jį po kelių valandų, padarę didelį lanką nuo miško pusės, prieš tai iššvalgę, kad omonininai jau išvyko.

Berods, sekančią naktį, jau mingant, staiga išgirdome smarkų beldimą į Cidziko namelio duris. Nuo gatvelės pusės tiesiai į jas buvo pasuktas automobilis, kurio galingos šviesos buvo akinančiai nukreiptos į namelio duris. Beldęs į jas žmogus jau buvo atsitraukęs nuo durų prie automobilio, stovėjo laikydamas vieną ranką žalios striukės, rusų vadinamos – bušlatu, kišenėje.

Aldona perspėjo Petrą, kad jokiu būdu nesileistų žemyn ir neatidarytų durų, o kalbėtų su tuo žmogumi iš antro aukšto neuždegdamas kambary šviesos. Žmogus rusiškai klausė kelio – kaip nuvažiuot prie kažkokio ežero ir vis apsimetinėjo, kad po Petro paaiškinimo nesuprantąs kaip ten nuvažiuoti, norėdamas išvilioti Petrą į akinančiom automobilio šviesom apšviestą vietą ir čia jį sušaudyti. Nepavykus Petro išvilioti laukan, galiausiai sėdo į automobilį ir išvažiavo.

Įtampai aplink Cidziko namelį augant, buvo nutarta Aldoną Kardelienę paslėpti kokioje kitoje, KGB dar ne taip gerai žinomoje jos galimo buvimo vietoje. Priimti pas save į butą Tauro gatvėje sutiko ankstėliau čia minėta muzikė Irena Paukštytė. Išvežė ją į ten slaptai paslėpę paguldytą po labdaros drabužiais savu Žiguliu Elena Kubilienė kartu su daktare Nijole Smilgiene.

Aldonai jos prisakė niekur iš šio buto neiti. Bet ji ėmė lankyti katechetų kursus, eidavo pasimelsti į bažnyčias ir prie Sandoros kryžių. Būtent čia jai vėl teko gelbėtis nuo, po to vėl labai dėl eilinės nesėkmės įsiutusių, KGB darbuotojų.

Besimelsdama prie Sandoros kryžių Aldona pastebėjus, jog akylai ją stebėjęs fotoaparatais apsikarstęs vyras skubiai nulėkė prie Akmenų gatvės akligatvyje stovėjusio (tuomet čia dar nebuvo JAV ambasados

ir jos tvoros) krovininio autobusiuko. Aldona perskaičiusi jo negeras mintis skubiai prie artimiausio krūmo iš tašelės išsiėmė keletą jai Elenos Kubilienės duotų labdarinių rūbelių. Apsirengė jais ir apsigobusi skara susikūprinus kaip senelė nuėjo V. M. Putino gatve link Tauro gatvės.

Ją stebėjęs KGB darbuotojas pralėkė pro ją, atbėgęs nuo Akmenų gatvės tolyn, jos nepažinęs. Priėjusi automobilių stovėjimo aikštelę prie Tauro gatvės pamatė tą uždaru galu mikroautobusiuką atvarytą jau čionai. Tad skubiai perėjo į kitą Tauro gatvės pusę ir palindo čia po plačiai išsišakojusiu medžiu augusiu Geležinkelininkų technikumo kiemą juosiančios tvoros šlaite. Dievo malone ėmė pliaupti lietus kaip iš kibiro aplink blogindamas matomumą. Netrukus išgirdo, kaip pro ją pralėkęs KBG darbuotojas grįžo iš Petro Cvirkos skvero, neradęs jos ten, atgal ir kalbėdamasis su kitu kolega ėmė rusiškai keiktis bėdavodamas: „Как в воду канула, а толко что была“ (Kaip į vandenį prapuolė, o ką tik čia buvo). Tada Aldona pastebėjo skylę Geležinkelininkų technikumo kiemo tinklinėje tvoroje ir įlindus per ją į šį kiemą laimingai juo pasiekė, čia pat esantį, Irenos Paukštytės butą.

Netrukus po to, tą skylę tvoroj kažkas rūpestingai vielomis užlopė, o medžio po kuriuo ji slėpėsi, žemyn nusvirusios šakos kažkieno buvo rūpestingai nupjautos.

KGB persekiojimo metu Elena Kubilienė pasiūlė susigalvoti Aldonai Kardelienei kitą vardą – slapyvardį, kad klausantis telefoninių pokalbių, kur ji minima ir kitose aplinkybėse, sunkiau būtų ją sekti. Aldona pasirinko savo krikšto sutvirtinimo (dermavonės) vardą – Marytė. Sakė labai norėjusi pasirinkti per krikšto sutvirtinimą Marijos vardą, bet pagalvojusi, kad tai būtų per daug nekuklu, tad pasirinkusi Marytės vardą. Nuo to laiko, kai jos draugės ėmė ją vadinti slapyvardžiu – Marytė, šis vardas jai labai prigijo. Ir, net praėjus pagrindiniam persekiojimui, įpratome šiuo vardu ją vadinti. Iškeliavus jai anapilin daug kas nustebo,

kad ji turi dar ir kitą vardą – Aldona.

Vėliau sapnavau įdomų sapną apibendrinantį čia aprašytus ir kitus mažiau raiškiai atmintin įsirėžusius bandymus mus nužudyti. Sapnavau, kad aš ir Marytė (Aldona) sėdime nemažoje tarsi polietileno plėvele aptrauktoje permatomoje palapinėje, o rusų kariškiai šaudo į mus iš Kalašnikovo konstrukcijos kulkosvaidžių ir niekaip nesupranta, kodėl jų siunčiamos kulkos nepasiekia mūsų.

Visgi šio, ilgokai užtrukusio, persekiojimo metu vos nenužudė mano draugo – tuomet Aukštaitijos nacionalinio parko direkcijos urėdo pavaduotojo gamybos reikalams miškininko Vidmanto Spaičio. Vidmantas tuo metu buvo ne tik mano bendradarbis, bet ir kaimynas gyvenęs su šeima gretimame su mano bute, keturių butų gyvenamajame korpuse, šalia tuometinio parko administracijos pastato Meironių miške prie Lūšių ežero. Prasikalto kgb-istams Vidmantas tuo, kad pastebėjo aukštokai pušyje šalia mano buto pritvirtintą radijo bangų retransliavimo stotelę ir ją nukabinęs nunešė urėdo pareigas tuomet ėjusiam parko direktoriui Kazimierui Kuliešiui. Apžiūrėjus paaiškėjo, jog tai įtaisas retransliavęs informaciją gautą iš tikriausiai mano bute, o galbūt ir darbovietėje įtaisytų pasiklausymo blakių.

Netrukus už tai, Vidmantą bandyta nubausti. Tuo metu jis labai žavėjosi sveikuoliais ir pats tą žiemą buvo išsikirtęs eketę Lūšių ežero lede, kurioje kasdien įšokęs grūdindavosi. Kad būtų po to lengviau iš šios eketės išlipti į ją buvo įsistatęs medines kopėtėles. Ir štai, netrukus, po tos retransliavimo stotelės nuo pušies nukabinimo, Vidmantas vėl nusirengęs iki glaudžių jau ruošėsi šokti į eketę, bet kažkieno pasiųsta mintis jį sustabdė. Balsas mintyse tarė: „Pasižiūrėk žemyn!“ Kai Vidmantas žvilgterėjo žemyn, vandenyje prie išlipimo kopėtėlių pamatė stipriai pritvirtintą gerai išgaląstu antgaliu metalinį strypą, ant kurio šokdamas į šią eketę būtų kiaurai persismeigęs.

Vidmantas jau prieš tai pastebėjo, kad prie šių atokiai nuo Palūšės ir Meironių kaimų miško pakraštyje esančių pastatų nuolat vis neaišku ko ateidavo kažkoks įtartinas kampuotų veido bruožų vyras. Tad po to, Vidmantas nustojo žiemą šokinėjęs į eketę Lūšių ežere ir apsaugai įsitaisė vilkšunį, kad savo lojimu bent praneštų apie svetimo žmogaus pasirodymą.

15. IŠVYKOS Į ŠIAULIUS

Net ir po Jėzulio „dvasinio“ įsikūnijimo pas Marytę (Aldoną) ir prieš tai įvykusio jo palaiminimo, tiek man, tiek Marytei būdavo įvairių, tik kiekvienam skirtingo pobūdžio gundymų ir išbandymų. Vienas jų Marytei buvo susijęs su Šiauliuose paliktom dukrelėm, tuomet trylikamete Virginija ir dvylikamete Kristina. Nors Jėzus Marytei davė kitą globėją, o vėl apsireiškęs Broniui Kardeliui paaiškino, kad kadangi jis nesutiko jo priimti savo šeimoj, tai dabar Aldona nuo jo atimta ir jis galįs vesti kitą, bet Marytei (Aldonai) vis tiek rūpėjo visą šią sudėtingą situaciją pasiaiškinti ne telefonu tiek su Broniumi, tiek su dukromis.

Tad, dabar žiūrint jau kitomis akimis būdami beprotiškai naiviai drąsūs, nuvykome kartu pas Kardelį ir Kardelytes į Kardelių butą Šiauliuose Grinkevičiaus gatvėje Nr. 16. Kur ramiai prasidėjęs pokalbis, ką gi toliau darysime, ir kaip toliau mes visi bendrausime, išėjus Broniaus pakviestai ar kieno pasiųstai laikraščio „Šiaulių kraštas“ korespondentei, baigėsi tuo, jog Kardelis nulėkęs į virtuvę griebė peilį ir po to sudaužęs Aldonos prieš jį uždarytų durų dekoratyvinį stiklą nusivijo mane per keletą kiemų lauke, o Aldona (Marytė) spėjo per tą laiką iškviesti policiją, kuriai atvykus, pavyko ir jai išeiti kartu su manimi ir policija. Tad padėkoję Dievui, kad viskas taip laimingai baigėsi, išvykome po to atgal į Vilnių.

Visgi, Marytei ir to dar nebuvo gana. Vėliau ji, jau be manęs, 1991-aisiais metais surizikavo dar du kartus aplankyti Šiauliuose savo žemiškąją šeimą, kol galiausiai įsitikino, jog čia jos laukia tik paguldymas prievarta gydyti į psichiatrinę ligoninę ir visų Dievo Malonių atmetimas.

Atvažiavus antrą kartą ji aiškiai pamatė, kokie tolimesni Broniaus ir jį kurščiusių draugų ir kgb-istų planai. Išsprukti jai pavyko tik pamelavus, kad dar turi baigti Vilniuje katechetų kursus ir tuomet jau visam sugrįš. Po to Bronius, kalbant su ja telefonu, išsitarė, kad labai gailisi, kad jos

tuomet „nepatvarkęs“.

Trečiąjį kartą 1991-aisiais metais po Jėzulio įsikūnijimo Marytė į Šiaulius atvažiavo kartu su daugiavaike vilniečių Chodorovičių šeima. Jie kaip daugiavaikė šeima buvo išsirūpinę sau tuomet prabangiu laikytą, kiek erdvesnį nei Žiguliai, automobilį „Volga“, kuriuo su vyru ir žmona Chodorovičiais Marytė ir atvyko į Šiaulius.

Paskambinus susitarė su dukrelėmis, kad jos nusileis iš buto į kiemą ir ten galės su mamyte susitikti. Bet dukrelės kaip, kad buvo sutarta neatėjo, o vietoj jų, šiam automobiliui įvažiavus į kiemą iš visų laiptinių pasipylė būrys vyrų, kurie šūkaudami „Dievo prostitutė“ ir kita, apsupo automobilį. Vienas iš vyrų per atvirą automobilio durelių langą bandė ištraukti iš spynelės variklio užvedimo raktelį. Bet Chodorovičius spėjo jį pasukti ir vėl užsivedė variklis. Tuomet Chodorovičius ryžtingai įjungė atbulinį bėgį, po to pavažiavęs kiek atgal, nes už automobilio galo vyrų nebuvo, ryžtingai vėl ėmė važiuoti pirmyn ir priekyje stovėję vyrai buvo priversti atšokti į šonus. Visgi per šį išsiveržimą tie Aldoną (Marytę) gaudę vyrai dar suspėjo kumščiu įdaužti priekinį „Volgos“ stiklą ir kojų spyriais į jos šonus ją aplamdyti. Tad Chodorovičius, kadangi automobilis buvo apdraustas, nuvažiavo iškart Šiauliuose į policiją, kur parašė pareiškimą apie šį „eismo“ įvykį.

Nuo to laiko Marytės bendravimas su žemiškąja šeima dažniausiai vyko telefonu, kuriuo kartais kažkas sujungdavo Marytę su dukrom net nesurinkus jai buvusių namų telefono numerio.

O kitas atvykimas, į Šiaulius jau įvyko mano, Marytės ir Jėzulio subtiliosios materijos („dvasiniais“) kūnais. Čia vėl pasireiškė mano ir Marytės dvasinės evoliucijos pakopų (lygmens) netolydumas. Marytė viską žinodavo, kur ji su „dvasiniu“ kūnu nueidavo, ką darydavo ir patirdavo. Aš gi pajausdavau, kad kažkur iš fizinio kūno su „dvasiniais“ kūnais ar vienu kuriuo iš jų buvau išėjęs, bet dažniausiai nežinodavau, kur

ir neatmindavau, ką ten išėjęs veikiau.

Bet dar prieš susitikdamas Marytę šiame gyvenime tiesiogiai, praktikavau pasivedimą Dievui dvasiniams darbams, jo vedimu. Prieš guldamas miegot paprašydavau, ir dabar dažnai paprašau Dievo, – vesk mane mano miego metu darbuotis su tavo duotu man „dvasiniu“ kūnu ten, kur labiausiai reikalinga. Kartais pajuntu ir savotišką silpnumą dienos metu ir einu kiek primigt, nes gal tuo metu reikia kokios pagalbos kokiam nors su manim dvasinę jungtį turinčiam žmogui ir sudaręs sąlygas su „dvasiniu“ kūnu sau ten nulėkt galiu jam padėti.

Taigi, Marytė vieną dieną man pasakė, kad popietinio dienos miego metu mes ką tik visi trys vaikščiojom Kaštonų alėja Šiauliuose, – Jėzulis buvo mūsų viduryje ir mes jį „vedėme“ už rankelių. Beeidami sutikom Aldonos (Marytės) draugę Onutę su vyru, kurie mums praėjus, atsigręžę į mus dar ilgai žiūrėjo. Marytė vakare paskambino tai savo draugei Onutei į Šiaulius, norėdama patirti, ką ji dabar mąsto. Onutė tuoj pradėjo priekaištauti, kad Aldona taip išmandrėjusi. Vaikštinėjusi taip išgražėjusi su jaunu gražiu vyru ir nuostabiu vaikeliu Kaštonų alėja, sutikus juos, pažinus, atsigręžus, bet kažkodėl nepasisveikinus ir neužkalbinus.

Su „dvasiniu“ kūnu Šiauliuose Marytė lankėsi dar ne kartą. Štai pagalvojus, – kaip ten atrodo jos kolektyviniame sode su didele meile pasodinti vaismedžiai ir tuoj ten atsidūrusi. Nustebę sodo kaimynai, kažkaip supratę, kad kažkas čia neįprasto, žvilgterėję į ją nubėgę į savo sodo namelį ir stebėję ją toliau pro langą.

Panašiai pagalvojusi apie ligoninę Šiauliuose, kur daug metų dirbo dietine sesele, ir tuojau ten ir atsidūrusi. Ir visa kaip ten dabar yra, tuomet apžiūrėjo.

Kai visa kiek aprimo po kokių šešių metų, teko atvažiuot į Šiaulius su grubios materijos kūnais ir netgi susitikti su Broniumi Kardeliu. Nes nors Marytė išvyko iš Šiaulių kaip stovi tik su maldaknyge rankoje (Vilniuje

ją Elena Kubilienė net gi perrengė po to kitais labdariniais rūbais), visą turėtą turtelį, – trijų kambarių butą, pradėtas namo ir jo ūkinių pastatų statybas su sklypu Ginkūnuose, namą ir sklypą kolektyviniame sode bei savo mergautinį automobilį, paliko žemiškai šeimai. Bet Bronius, kad ir melagingai apskelbęs policijai ją kaip dingusią be žinios, nesugebėjo persirašyti sau jos automobilio garažo. Tad teko Aldonai su manimi atvažiuot padaryt jam tą paslaugą.

Vėliau dar kartą buvom atvažiavę kartu su Marytę ne kartą filmavusia Laima Pangonyte. Bet, kai Kardelį norėjo jį išklausti apie tuos du Jėzaus apsireiškimus: paaiškinimus jam apie Aldonos „dvasinį" nėštumą ir po to, kad jis dabar atleidžiamas nuo buvimo jos vyru pareigų ir galįs vesti kitą; Bronius nenorėjo apie tai kalbėti, tik vis kartojo, – „Neverti mes, neverti mes tokių dalykų".

Dar kitą kartą buvom atvažiavę pas Kardelius pasiimti išsivežti globoti Aldonos (Marytės) mamą Vincentą, nes kaimynai jai pranešė, jog dabar jai čia prastoka, nes nelabai yra kam ja rūpintis. Jau ir po Vincentos, ir po jos duktės Aldytės, kaip ji žemaitiškai ją vadindavo iškeliavimo anapilin, paaiškėjo, kad Vincentai vis dar nuosavybės teise tebepriklauso pusė Kardelių buto Šiauliuose. Tad teko kreiptis pagalbos į mane, nes turėjau Marytės testamentą (o ji turėjo mano) ir neliko kito kelio, kaip pirma perimti man teisiškai tą šio buto pusę, o po to perrašyti Marytės dukrai Virginijai.

Taigi, nors bute V. Grinkevičiaus g. 16–9 tuo metu jau gyvens visai kiti nei dabar žmonės, bet atėjus laiko pilnatvei, ant šio namo sienos kabos atminimo Aldonai (Marytei) Vaišvilaitei lenta. O smalsesni šiauliečiai gal ateis pažiūrėt ir to kiemo, kur ji įsiutusių vyrų kaip „Dievo prostitutė" buvo gaudoma. Kaštonų alėjoje gi stovės skulptūra vaizduojanti mus už rankų vedantį Jėzulį (nors prieš tai ant mūsų galvų dar išpils ne vieną pamazgų kibirą). Ir niekas jau nevadins Aldonos–Marytės Vaišvilaitės

„Dievo paleistuve“, o Jėzaus žodžius: „Kas myli sūnų ar dukterį labiau negu mane – nevertas manęs“ (Mt10, 37b.) supras tiesiogiai.

Gal net gi vienas, kitas susimąstys ir apie tai, kad žodžiai: „Ką Dievas sujungė, žmogus teneperskiria“, – galioja žmonėms, bet ne Dievui. Jis ir ką sujungęs gali vėl perskirti, jei tai bus jo valios vykdymui reikalinga, jei žmogus, kuriam jis dovanojo nuostabią žmoną (ar vyrą), to nevertins ir šią dovaną paniekins.

Psichologiškai suprantu Broniaus Kardelio tragediją. Bet stebino jo prieštaravimas ne tik Dievui, bet ir sau pačiam. Čia jis ir man ir kitiems visaip šmeiždavo Aldoną, – kokia ji esanti baisi, o tuo pat metu siekė ją prievarta susigrąžinti. Ir kai paklausiau, – „Tai ko gi tu pergyveni, jei toks baisus žmogus, kaip kad tu sakai, tave paliko, juk turėtum tada tuo tik džiaugtis?“ – tai nieko į tai negalėjo atsakyti, o tik griebė peilį.

Galiausiai tų jo pastangų prievarta susigrąžinti Aldoną absurdiškumą pradėjo pastebėti ir Šiaulių miestelėnai. Ir po jo padejavimų per televiziją, kad Landsbergis pagrobė jo žmoną, Šiauliuose pasklido kalambūras: „Saugokis dabar viską vagia – kam pavogė lašinius, kam automobilį, o Kardeliui žmoną“.

Marytei buvo parodyta, kad jos dukras savo globon paėmė Švč. M. Marija. Abi jos užaugo doros merginos ir gražiai gyvena. Kristina tapo daktare, o Virginija verslininke – vadybininke. Net gi jos buvęs vyras Bronius netekęs Aldonos, norėdamas atrodyti prieš kitus teisus, nustojo išgėrinėti – tapo pavyzdingu tėvu.

16. TARP DANGAUS IR ŽEMĖS

Ir pačiai Marytei galutinai įsitikinus, kad „dvasinio“ kūdikio Šiauliuose ji tikrai negalės pagimdyt ir auginti, kilo klausimas, o kur gi jai tuomet būti? Pas Petrą Cidziką ne tik, kad buvo labai nesaugu, bet ir jis pats išsitarė, jog jau pavargo nuo pas jį užsibuvusių labai prieštaringai kitų žmonių vertinamų svečių. Muzikė Irena Paukštytė, nors ir priėmė Marytę, bet pas ją sąlygų pastovesniam buvimui nebuvo, – augino dvi dukras ir bute nuolat šurmuliavo tai vieni, tai kiti svečiai. Mano bute Meironių kaime vyko remonto darbai, dėl viso gyvenamojo korpuso prie Aukštaitijos nacionalinio parko direkcijos rekonstrukcijos.

Tad laikinai įkurdinau Marytę netoli savo darbovietės buvusioje Palūšės turistinėje bazėje. Čia begyvendama, kartą sėdėdama Lūšių ežero šlaite turėjo ilgai užtrukusį regėjimą apie visos Žemės planetos apvalymą dvasine Ugnimi. Virš ežero paviršiaus, tarsi kokiame kino teatro ekrane, Marytė stebėjo besikeičiančius mūsų planetos vaizdus.

Buvo parodytas palyginamasis vaizdinys, – kaip mūsų planeta ima labai greitai suktis ir nuo to smarkaus sukimosi nuo jos nulaksto visi purvai. Kaip kai kurie žmonės prieš mūsų planetos apvalymą nuo jos pakeliami ir vėl čia nuleidžiami jau po jos apvalymo. Kaip pradeda jie čia vėl kurtis, veisdami čia nepaprasto grožio sodus.

Kaip ritasi per mūsų planetą Ugninio jos apvalymo bangos. Kaip dalis žmonių, per jos apvalymą dvasine Ugnimi tarsi sudega iš vidaus, rūbai lieka sveiki, o iš žmogaus tik krūvelė pelenų. Augalų lapeliai, kiek pasiraitę, o kai kurie nuo to karščio lyg apskrudę.

Lietuvoje bus po to šilta, tarsi nauja Palestina, tik jau ne prie Vidužemio, o prie Baltijos jūros, nes pasikeis Žemės ašies pasvirimo kampas. Puikiai derės vynuogės, melionai ir kiti pietinių kraštų skanėstai.

Apie mūsų planetos apvalymą tiesioginiais to vaizdais ir

palyginimais bei jai gresiantį trečią pasaulinį karą, Marytei buvo rodoma vizijose ne kartą, tad čia perpasakoju mano atmintin iš jos pasakojimų labiau įstrigusius dalykus.

Nors, jei įvyks Trečiasis pasaulinis karas ar jau po Ugninio mūsų planetos apvalymo, daug kur sausuma, pasikeis su jūra vietomis, bet Lietuvoje išliks ir daug sveikų pastatų, tik labai jau mažai žmonių. Krūvos metalo, betono ir stiklo nuolaužų, deja styros Zuokinių dangoraižių vietose. Visgi, sveikų namų bus daug daugiau nei žmonių.

Marytei besirūpinant, kas gi dabar visom tom gėrybėmis ir apvalytosios Žemės grožybėmis bepasinaudos, Švenčiausioji Mergelė Marija paaiškino, jog į čia gyvent kartu su čia išlikusiais žmonėmis nusileis dangiškosios būtybės ir jos bei kitų kilnių moterų auginami („dvasiniai“) kūdikiai.

Gi Elenai Rerich padiktuotame Gyvosios Etikos Mokyme apie Ugninį žemės apvalymą ir kaip jam tinkamai pasiruošti, aiškinama, jog po jos apvalymo mūsų planetoje kartu gyvens ir glaudžiai su atgimusiais iš Aukštybės žmonėmis bendradarbiaus tiek angelai bei kitos gerosios dvasios, tiek ir žmonės su sustandintais „dvasiniais“ kūnais. Bet apie sustandintus „dvasinius“ kūnus detaliau dabar neaiškinama saugantis, kad šiomis žiniomis nepasinaudotų piktavaliai žmonės. Visgi, laikas palengva suprasti, jog „dvasiniai“ (subtiliosios materijos) kūnai, žmogui yra daug svarbesni už jo išorinį apvalkalą – fiziniu dar vadinamą – grubios materijos kūną.

Nesant kur Marytei jaukiau ir saugiau prisiglausti labai apsidžiaugėme kvietimu 1991 m. vasarą dalyvauti kelias savaites vykusioje katalikiškų šeimų fokuliarų (židiniečių) stovykloje Valkininkuose. Marytė ten nuvyko kartu su savo naująja drauge iš katechetų kursų, klaipėdiete Ramune, o aš atvykau į svečius šiai stovyklai jau baigiantis, nes tuomet dar dirbau ANP direkcijoje.

Paskutinę šios stovyklos dieną Dievas Marytei, Ramunytei ir man padovanojo po nuostabią, tiesiog mūsų akyse materializuotą dovanėlę. Tad verta apie tai papasakoti kiek detaliau.

Po dvyliktą valandą prasidėjusių Šv. Mišių Valkininkų bažnyčioje, visi buvom pakviesti grįžti atgal į už kelių kilometrų nuo miestelio esančią Valkininkų sanatoriją iškilmingų atsisveikinimo pietų su paruoštais tam gardėsiais. Bet Ramunytė pasiūlė iš karto iš šios stovyklos važiuoti į Viliaus Orvydo sodybą prie Salantų, nes ten renkasi daug jaunimo, su kuriuo bendraudami, mes galėsime dvasiškai jiems padėti. Todėl ryžomės tenai vykti. Kadangi diena trumpa, o reikėjo pervažiuot stabdant pakeleivingas mašinas beveik visą Lietuvą – pasiekt pirma Vilnių, o iš jo Žemaitijos vidurį, tai nutarėme taupant laiką, po Šv. Mišių bažnyčioje negrįžti iš Valkininkų miestelio į tolokai nuo jo esančią sanatoriją, o iškart eiti į šalimais plytintį Dzūkijos plentą.

Visgi, beeinant per Valkininkų miestelį plento link, Marytė užsiminė, jog reikėtų nors kokią spurgą nusipirkti, po Šv. Komunijos, kad užvalgyti. Aš pasidairiau į šalis, bet jokios arti esančios parduotuvės nepastebėjau. Tada Marytė sako, – žiūrėkit. Ir štai dešinėje pusėje ant žolytės matau gulint tris spurgas. Pradžioje dingtelėjo visiškai kvaila mintis, – gal važiavo koks dviratininkas, kuris vežėsi popieriuje įvyniotas spurgas, kurių trejetas ėmė per viršų ir iššoko. Bet žvilgt šen, žvilgt ten, kad nei dviratininko, nei jokio kito žmogaus aplink nematyti. Marytė sako, – paimk jas. Aš pasilenkiau, paėmiau šias trikampiu išrikiuotas gražutėlaites spurgas, o jos pasirodo dar esančios karštos – tik ką „iškeptos“. Suvalgėme visi trys po spurgą ir pasijutome tokie sotūs ir laimingi, kad net sunku ką daugiau ir bepasakyti.

Kelionė pas Orvydą sekėsi tiesiog nuostabiai – visur mus joje lydėjo didžiuliu mūsų džiaugsmu besireiškusi Dievo Malonė. Net kai, sustabdžius paskutinę pakeleivingą mašiną, vykusią link Salantų, joje

tebuvo vietos tik dar dviem keleiviams, mus vis tiek maloningai šiaip taip į ją įkimšo ir visi, tik už nuoširdų ačiū, pavakary laimingai pasiekėme Salantus.

Tada dar aiškiau supratome, jog jei tu aukojies dėl Dievo ir kitų žmonių, tai Dievas visada pasirūpins tuo, kas reikalinga tos aukos įvykdymui. Mes atsisakėme dėl jo duotų darbų iškilmingų pietų, o jis mus pamaitino ir palaimino trimis stebuklingomis spurgomis. Marytės gi, tokie nepaprasti reiškiniai visiškai nestebino, nes ji jų buvo ne kartą patyrusi jau ir anksčiau. Aš gi, prie jų palengva pripratau beglobodamas Marytę. Bet grįžkime prie tuomet dar grubiosios materijos – fiziniu vadinamame kūne tebesidarbavusio – gyvojo Dievo stebuklo – Viliaus Orvydo ir jo gailestingos širdies.

Praėję pro Viliaus tėvų sodybą saugojusį sovietinį tanką, atsigabentą čia nuo jo pjedestalo paminklo „armijai išvaduotojai" Salantų miestelyje, atsidūrėme paslaptingoje Orvydų karalystėje. Vilius ir Marytė tuojau vienas kitą pilnutinai suprato ir pamilo. Vilius nė kiek neabejodamas patikėjo visais tais neparastais dalykais, kuriuos neseniai buvome patyrę ir jam bei čia buvusiam jaunimui tuomet papasakojome.

Besišnekučiuojant ir besimeldžiant rožinį pusrūsyje po Orvydų sodyba iš namo ūkinės pusės, Vilius pakvietė Marytę ir mane pas jį visam laikui pasilikti. Gal taip ir būtume padarę, bet bėda buvo tame, kad Vilius pats savo tėvų sodyboje tuomet buvo tik šiame pusrūsyje ir iš molio pastatytuose gaubteliuose besiglaudęs vargeta. Vilius buvo, o gal ir dabar yra, didis savo dvasia, bet paniekintas savo šeimos ir kitų gudriai protingų žmonių. Marytė pasistengė bent kiek apglostyti Viliaus mamos tūžmą. Ravėjo pati ir sutelkė Viliaus svečius apravėti jo mamai daržus ir kitkuo jai šiame ūkyje padėti. Bet nors jo mama po to kiek atšilo, supratau, kad užuovėjos reikia Marytei ieškoti kitur. Tad pabendravę su čia susirinkusiu jaunimu vėl grįžome į Vilnių.

Įsiminė vienas Marytės ir Viliaus pokalbis. Vilius tarsi Kristus sunėręs ant krūtinės rankas atsigulė pusrūsyje po namu buvusioje nišoje. Marytė žvilgterėjo į jį ir paklausė, – „Ar nebijai Viliau mirti?“ Vilius atsakė, kad nebijąs. Marytė tarė, – „Na tada gerai, kad nebijai“. Ji jau matė, kad Vilius ilgai tokios didelės įtampos neatlaikys.

Mums buvo kiek lengviau, bet tuo metu dar pilnai nesupratau, kokia didi Malonė yra būti šalia dvasiškai už tave stipresnio ir šventesnio žmogaus. Negaliu sakyti, kad neturėjome draugų, bet visumoje daugel metų kybojome tarsi tarp Dangaus ir Žemės. Ir tiek aš, tiek Marytė buvome atstumti dėl jiems nesuprantamų Dievo darbų ne tik savo giminių, bet ir daugelio kunigų, vienuolių, buvusių iki tol draugų bei bendražygių.

Ir visgi toje dvasinėje dykumoje Dievo valia buvo parengtas ir Marytei bent jau kurį laiką saugus prieglobstis. Nes buvo ir yra Lietuvoje žmonių, kurie žinojo, kad labiausiai pasaulio yra puolami būtent tie žmonės, kurie būdami šiame pasaulyje, yra tarsi ne iš šio pasaulio. Todėl 1991 m. pradėjus pašiepiamai rašyti apie mus laikraščiuose, jie ėmė ieškoti, kaip su mumis susitikti.

17. MARIJOS MIESTO PRIEGLOBSTYJE

1991-ųjų metų rudenį mums besimeldžiant Vilniuje Aušros Vartų koplyčioje, po Šv. Mišių prie mūsų priėjo Julija Batakytė ir padavė raštelį, kuriame buvo užrašytas adresas: Marijampolė, Vaičaičio g. 48. Julija paaiškino, kad šį raštelį su prašymu perduoti Aldonai Kardelienei jai padavė nepažįstama moteris, kartu paaiškindama, jog ten ją priimtų apsigyventi. Tas buvę jau senokai, bet tik dabar Julija šį prašymą staiga prisiminusi ir todėl jį dabar įvykdanti.

Pasitarę nutarėme nuvykti į Marijampolę, nes Vilniuje Marytė pastovesniam gyvenimui vietos neturėjo, o pas mane Meironių miške buvo ir nesaugu, ir Palūšėje jau buvom pastebėję besidairantį Bronių Kardelį, kilusį iš Ignalinos rajono Rimšės apylinkių, kur gyvena ir dalis jo giminių, tad jam šios vietos buvo gerai pažįstamos ir lengvai pasiekiamos.

Atvykus raštelyje nurodytu adresu į Marijampolę, sužinojome, kad ten jau buvo spėję ir pamiršti apie šį kvietimą. Paaiškėjo, kad čia esama jau keliolika metų aktyviai veikiančio, bet kelioms iš jo merginų įstojus į atsikuriančius oficialius vienuolynus bei daliai žmonių nusivylus Elytės Klišienės vadovavimu, kiek priblėsusio katalikiškų maldininkų maldos būrelio. Visa tai sužinojome palengva vėliau, o tuo metu nuoširdžiai džiaugėmės, kad Marytę, o vėliau ir mane ten priglaudė, nes nepaprasto kūdikio besilaukiančiai Marytei itin reikėjo apsaugos ir ramybės.

Elytė paaiškino, kad tai ji daranti Švenčiausios Dvasios paliepimu. Tuo metu jau visas šis būrelis buvo pavestas šio Trečiojo Dieviškojo Asmens vedimui ir ypatingam garbinimui. Pati Elytė naktimis rašydavo giesmių ir maldų tekstus. Keletą iš šių nuostabių giesmių: „Garbė Trejybei Dievui“, „Tu, o mano meile, Šviesos Balandėli,“ „Dėkojam, dėkojam..“., ir dabar prisimenu ir retsykiais pagiedu.

Elytė papasakojo, kad iš Leipalingio pas jas atvykusios Onutė

Karaliūnienė su savo seserimi Danguole atvežė laikraštį „Tiesa“, kuriame iš laikraščio „Šiaulių kraštas“ buvo perspausdintas straipsnis „Dievo išrinktoji ar Landsbergio politikos įrankis?“. Viešnios klausė apie tame straipsnyje pašiepiamą „dvasiniu“ kūdikiu nėščią Aldoną Kardelienę, – kaip čia yra iš tikrųjų? Elytės padėjėjai Genutei Markauskienei kartu su viešniomis besvarstant, kaip čia galėtų būti, prie altoriaus besimeldžiančiai Elytei Švenčiausioji Dvasia nurodžiusi, – „Nesvarstyk, o siųsk Genutę į Vilnių į čia jos pakviesti“. Genutei Švenčiausios Dvasios per Elytę buvo nurodyta ieškoti Kardelienės per rytmetines Šv. Mišias Aušros Vartų koplyčioje.

Nurodymas buvo labai tikslus, – būtent čia lengviausia ir buvo galima Vilniuje ją surasti. Ne tik dažnai Marytė viena, o man būnant Vilniuje ir kartu čia melsdavomės, bet ir čia besimeldžiančios maldininkės 1991 m. visaip ją globojo ir materialiai šelpė. Atvykus Genutei mes buvom per atlaidus išvykę į Žemaičių Kalvariją, bet raštelį su adresu sutiko perduoti Kardelienei jos draugė Julija Baltakytė.

Įvairias Dievo užduotis Marijampolės būrelio maldininkės Vilniuje vykdžiusios jau ir prieš tai. Dažniausiai jos buvo siunčiamos meldžiantis eiti ratu aplink televizijos bokštą ir Aukščiausios Tarybos rūmus. Įdomu tai, kad besimelsdamos rožinį, eidamos aplink Vilniaus televizijos bokštą, dar prieš sausio 13-osios žudynes, čia sutiko beveik tą patį bedarančią stačiatikių grupę iš Rygos. Jos irgi sakėsi pasiųstos čia Dievo ir ėjo aplink šį bokštą jį smilkydamos.

Su Marijampolėje veikusiu Elytės (Angelinos) maldininkų būreliu nuolat bendravo keli šio krašto kunigai marijonai: Bronislovas Paltanavičius ir Edvardas Grigorjevas bei kunigas Antanas Aleksandravičius. Pastarasis bendravo su šiuo būreliu dar iki mūsų ten atvykimo apie pora metų ir vėliau nuo jo atsiribojo bei uždraudė Elytei laiminti čia atvykstančius žmones. Kunigą Edvardą Grigorjevą, kuris visus Angelinos nurodymus priimdavo labai tiesmukai, įspėjau nepasitikėti Elyte pilnutinai – beatodairiškai, nes

visuomet bendraujant net ir su Aukštybių pasauliu, veikia žmogiškasis faktorius – visa kas priimama iš ten įkvėptųjų tekstų rašymo būdu pereina per žmogiškąją sąmonę ir jei to žmogaus sielos veidrodyje yra asmeniškumo bangelių, vaizdas neišvengiamai daugiau ar mažiau iškraipomas.

Kunigas Bronislovas Paltanavičius vienu metu net kvietė persikelti mums gyventi jo globon pas jo vadovaujamo maldos būrelio narę tuometinėje jo parapijoje. Bet negalėjome priimti šio pasiūlymo, nes suvokėme jo kaip kunigo didelį pažeidžiamumą. Tie nuogąstavimai vėliau pasitvirtino, – kunigui Bronislovui papasakojus korespondentams apie jo bendravimą su subtilios materijos skraidykle subtilios materijos kūnuose atvykusiais svečiais iš kitos planetos, jis netrukus neteko klebono pareigų ir vėliau buvo perkeltas į Marijonų vienuolyną Marijampolėje.

Nors Angelinos maldininkų būrelio merginos ir moterys aktyviai dalyvavo bažnytiniame gyvenime, kai kurie kunigai į jas šnairuodavo ir net pašiepdami vadino mėlynosiomis kuosomis dėl kurį laiką jų nešioto mėlyno apdaro. Šiaip jau šiais laikais visa jų veikla būtų priskiriama katalikų bažnyčioje vykstančiam charizmatiniam judėjimui, bet tuo metu daug kam tai buvo panašu į sektantiškumą. Aišku būrelio vadovė Elytė (Angelina), manding kai kada sau leisdavo ir kiek per daug, bet užtai turėjo labai tvirtą dvasinį stuburą ir gebėjo atsilaikyti prieš kitų nesupratimą ir pajuoką.

Be Marytės šiame būrelyje kurį laiką buvo bei atvykdavo pasimelsti ir pasitarti ir kitų moterų, jau po jos atvykimo turėjusių „dvasinį“ nėštumą. Viena jų – Onutė iš Klaipėdos „dvasinį“ nėštumą pajuto po to, kai Klaipėdoje Šv. Mišių metu bažnyčioje spindulys palietė saulės rezginiu (pyne) vadinamą kūno vietą kiek žemiau po krūtinkauliu. Apie mus ji tuo metu dar nieko nebuvo girdėjusi. Kai kurios „dvasinius“ kūdikius priėmė savyje auginti jau būdamos čia Marijampolėje.

Viena viešnia iš Kauno, pakvietusi į Lietuvą stigmatizuotąjį italą

Bondžovani, prisipažino, kai jai mintimis buvo pasiūlyta priimti „dvasinį“ kūdikį, bet ji atsisakiusi dėl to, kad esanti per sena, o po to gavosi taip, kad pastojo ir pagimdė dar įprastinį mums kūdikėlį. Kita labai graži ir išsilavinusi moteris, gyvenusi Švenčionėliuose, besikalbant mums su ja traukinyje, papasakojo, kad irgi turėjo „dvasinį“ nėštumą, bet kai atvirai papasakojo apie tai savo vyrui, buvo paguldyta į psichiatrinę ligoninę, kur jai atsidūrus, „dvasinis“ kūdikis iš jos išėjo, bet paliko dėl šios malonės praradimo didelis pergyvenimas ir skausmas jos jautrioje širdyje.

Tenka dar paaiškinti, jog medicinos mokslas žino tokį reiškinį kaip kalbant jo terminais – įsivaizduojamas nėštumas. Kai moteris mano esanti nėščia, bet jokie medicinos prietaisai to nėštumo neužčiuopia ir niekas su išoriniu mūsų kūno pavidalu negimsta. Manding dažnas toks atvejis iš tikrųjų gali būti susijęs ir su tokį nėštumą išgyvenančios moters psichiniais sutrikimais. Bet kai kuriais atvejais gali būti ir „dvasinis“ nėštumas įvykstantis subtilios materijos kūnuose, o aplinkinių dėl tokio reiškinio nesuvokimo ir neįprastumo, priskiriamas psichikos sutrikimui. Teko girdėti ir apie tokio reiškinio labai išsigandusią skaisčiai gyvenusią vienuolę. Tad priimti tokią Dievo Malonę kaip dvasiakūninis nėštumas šiuo metu gali tik labai drąsios, labai tvirtą savo dvasinį stuburą turinčios moteriškės ar merginos, gyvenančios skaistų gyvenimą, – tai yra esančios gyvybės puoselėtojomis, o ne žudytojomis. Tokią malonę gali priimti tik moterys priimančios Jėzaus kūną ne tik lūpomis, bet ir visa savo širdimi, visu savo protu, visa savo siela ir visa savo dvasia.

Palengva paaiškėjo, kad intensyviai vyksta, daugumai nematomas, pasiruošimas mūsų planetos veido atnaujinimui, – metui, kuris Evangelijoje vadinamas pasaulio atgimimu: „pasaulio atgimime, kai Žmogaus Sūnus sėdės savo šlovės soste“ (Mk19, 28b), o Avestoje frašokereti (pasaulio perkeitimu).

Visgi, visi troškome tuos Švenčiausios Dvasios Malonės veikimu

prasidedančius kūdikius, pamatyti gimstant mums įprastais fiziniais kūnais. Kunigas Bronislovas Paltanavičius net gi kryžiumi gulėdamas meldėsi, kad taip įvyktų. Bet įvyko viskas kitaip nei kad daugelis tikėjomės, nes žmogui Dievo keliai ir planai nežinomi ir didžios yra jo paslaptys bei visagalybė.

Marytė sakė, kad supratusi jog pas ją priimamas pasiprašęs Jėzulis gims kažkaip kitaip nei įprastiniai kūdikiai, nes ir pats nėštumas buvo visai kitoks nei kad tuomet, kai laukėsi savo dukrelių Kristinos ir Virginijos. Dvasiakūnis Jėzulis dar negimęs, jau išeidavo iš jos kūno, žįsdamas jos krūtį bei meiliai ją apkabindamas ir paguosdamas. Tačiau atrodo, kad ir ji nesitikėjo, kad jis gims daugumai mūsų nematomame subtiliame kūne. Būtent tai yra vienas iš įrodymų, kad tai nebuvo joks įsivaizduotas, įteigtas ar įsiteigtas tariamas nėštumas. Viskas vyko taip, kaip mes nei įsivaizduoti, nei įsiteigti negalėjome. Tiesiog atlikdavome Dievo mums pavestą užduotį, kurios tolesnės eigos net nepajėgėme pilnai suprasti, ir jis tuojau pat mums duodavo dar ir kitą užduotį.

Laukiant Antrojo Jėzaus gimimo Marijampolėje dėl šio reiškinio neįprastumo ore tvyrojo ir tam tikra įtampa. Praėjo devyni mėnesiai nuo Jėzulio pas Marytę spinduliu atėjimo, o jis vis negimė. Ir įvyko tai tik po kelių metų per Onines. Laimei, kad be Marytės ir Angelinos šiame būrelyje buvo ir daugiau vizijas bei dvasinį žinojimą patiriančių moterų. Atrodo, kad Jėzus tarsi davė laiko mums tinkamiau jo Antram gimimui pasiruošti.

Genutei Markauskienei vizijoje buvo parodyta dar negimusių, bet jau motinų įsčiose nužudytų kūdikių krauju ir girtuoklystės bei paleistuvystės vėmalais suteršta Lietuvos žemė su jos tarsi kokiam žemėlapyje aiškiai išreikštais kontūrais. Ir vidinis balsas paaiškino, jog dabar čia dar taip (dvasiškai) purvina, jog Jėzuliui (iki šios planetos apvalymo) nė kojų pėdos nėra čia kur pastatyti. Tad, turbūt, neatsitiktinai Fatimoje prieš Švč. Marijos apsireiškimą virš ąžuolėlio ant kurio ji apsireiškė blykstelėjo

žaibas, matyt apvalydamas erdvę jos apsireiškimui.

Kartą viena Dievui pasišventusi sesė sapne regėjo kaip Švč. M. Marija pasiėmusi plačią šluotą valo virš Lietuvos tamsų tarsi smogo debesys dangų. Sesė paklausė, – „Viešpatie, ką tai reiškia?“. Balsas atsakė, – žmonių geismai, geiduliai, pyktis ir netyros mintys užteršė erdvę virš jūsų Tėvynės, o Marija ją valo.

Dabar ėmus Dievo šlovintojams kviesti Šventąją Dvasią, Marija ruošia kelią, kad Šventoji Dvasia dvasine Ugnimi galėtų į čia nusileist. Bet būdėkite, kad būtumėte tyri savo mintyse ir jausmuose. Šventoji Dvasia trokšta švarių indų naudojančių jos Liepsną kūrybai, o ne aistroms. Neišduokite jos tarsi judai.

Marytei gi prieš Jėzulio „dvasiniu“ kūnu iš jos gimimą, buvo parodyti du šiaudų kūgiai ir paaiškinta, kad tai didžioji lietuvių ir žydų tautų dalis, o jų subrandinti grūdai gyvens kartu su Dievu. Kiti dvasiakūniai kūdikiai jai ir kitoms moterims buvo jau duoti po Jėzulio naujojo gimimo subtiliosios materijos kūnu ir paaiškinta, jog jie bus Jėzaus svarbiais talkininkais Jo kuriamoje Karalystėje. Dar Jėzulis Marytei pasakė, – „Dabar manęs jau nebevadins žydu“.

Nors gyvendami kelis metus Marijampolėje patyrėme ir daug vargo, bet visgi, toje dvasinėje dykumoje per kurią mes tuomet ėjome šis namelis buvo ta vieta, apie kurią Apreiškime apaštalui Jonui parašyta: „Slibinas tykodamas sustojo priešais moterį, kad jai pagimdžius prarytų kūdikį. Ir ji pagimdė sūnų, berniuką, kuriam skirta ganyti visas tautas geležine lazda. Kūdikis buvo paimtas pas Dievą, prie jo sosto. O moters pabėgo į dykumą, kur buvo jai paruošta būstinė, kad tenai ji būtų maitinama tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų.“ (Apr12, 4b–6).

Negaliu nepaminėti to, kad apie būsimąjį naująjį Jėzaus gimimą Švč. Mergelė Marija būnant mums Marijampolėje, tiesiogiai apreiškė ir kitiems žmonėms. Bene plačiausiai nuskambėjo Švč. M. Marijos apsi-

reiškimas paauglei Laurai Lapinskaitei Sangrūdos bažnytėlėje esančioje Marijampolės rajone, pačiame Lietuvos – Lenkijos pasienyje. Laurai Švč. M. Marija nurodė skelbti apie būsimąjį nepaprasto kūdikio gimimą, kad žmonės tam dvasiškai ruoštųsi, o jei žmonės jos neklausytų tai bent pačiai pasiruošti. Apie šį Švč. M. Marijos apsireiškimą, diskutuojant, ar tai galėtų būti tiesa, tuomet rašyta Marijampolės laikraščiuose.

Teko girdėti ir apie spaudoje aprašytą moteriškę iš Marijampolio kaimo prie Vilniaus skelbusią apie vizijoje matytą būsimą nepaprasto kūdikėlio gimimą. O tokių žmonių, kurie patyrė tai asmeniškai irgi atvykdavo pas mus į Marijampolę.

Pavyzdžiui, mergaitė Raselė atvykusi pas mus iš Vilniaus papasakojo sapne regėjusi du gandrus nešusius savo snapuose lopšį su spindinčiu jame kūdikėliu, ir kaip tie gandrai nusileido prie namelio Marijampolėje.

Kelios Švenčiausios Dvasios vedimui pavesto būrelio moterys prie namelio Vaičaičio g. 48, Marijampolėje. Marytė stovi pirma iš dešinės pusės. Viduryje Genutė Markauskienė, o jai prie dešinės rankos geraja Morta mūsų dvasinei šeimai tapusi Uršulė Genovaitė – Sorienė.

18. NUŽENGIAU IŠ DANGAUS

Reiškiniai su kuriais susidūriau buvo tokie nepaprasti, kad norėdamas juos suprasti, uoliai atsakymų sau ieškojau daugelyje šventraščių ir dvasinio ugdymo knygų. Pabandysiu trumpai jums perteikti tai, ką pavyko man Jėzaus Naujojo Atėjimo klausimu išsiaiškinti ar bent jau šį tą sužinoti. Pradėjau šį aiškinimąsi nuo Ankstesniojo Jėzaus gimimo, nes ir tuomet dauguma išrinktosios tautos žmonių taip ir nepažino jame ilgai laukto Mešijacho ir vis dar ir dabar jo tebelaukia.

Net gi artimiausi Jėzaus mokiniai: Petras, Jokūbas ir Jonas galutinai atpažįsta Jėzuje Mesiją tik išvydę jo šlovingąjį atsimainymą ant Taboro kalno. Nusileidę nuo Taboro kalno, nustebę jie paklausė Jėzaus: „Kodėl Rašto aiškintojai sako, jog pirmiau turįs ateiti Elijas? Jis atsakė: Tiesa, Elijas turi ateiti ir viską atitaisyti. Bet aš jums sakau, kad Elijas jau buvo atėjęs, ir jie jo nepažino, bet padarė su juo, ką norėjo. Taip nuo jų turės kentėti ir Žmogaus Sūnus. Tuomet mokiniai suprato jį kalbėjus apie Joną Krikštytoją.“ (Mt17, 10–13 ir plg. Mk9, 11–13).

Panašiai evangelistas Lukas pasakoja, kad, kalbėdamas apie Joną Krikštytoją, Jėzus paaiškino: „Jis yra tasai, apie kurį parašyta: štai aš siunčiu pirm tavęs savo pasiuntinį, ir jis nuties tau kelią.“ (Lk7, 27). Evangelistas Matas kitoje Evangelijos vietoje apie tai, kad Jėzus paaiškino, jog pranašas Elijas antrąjį kartą į Izraelio tautą atėjo jau Jonu Krikštytoju, pasakoja dar konkrečiau: „Visi pranašai ir Įstatymas pranašavo iki Jono, ir jeigu norite priimti, tai jis yra tas Elijas, kuris turi ateiti. Kas turi ausis teklauso!“ (Mt11, 13–15).

Ir tikrai Senasis Testamentas baigiasi Malachijo pranašystės žodžiais apie Elijo antrąjį atėjimą tam, kad paruoštų tautą Mesijo atėjimui:

„Štai! Pirm negu ateis ši didinga ir baisi diena, atsiųsiu jums pranašą Eliją. **Jis atvers tėvų širdis vaikams ir vaikų širdis tėvams taip, kad**

atėjęs neužgaučiau viso krašto pražūtimi.“ (Mal3, 23–24).

Tad neatsitiktinai evangelistas Lukas pasakodamas apie tai, kad jau kunigui Zacharijui angelas apreiškė, jog iš jo žmonos gimsiantis jo sūnus Jonas „**su Elijo dvasia** ir galybe žengs pirma Viešpaties“ beveik pažodžiui cituoja visą eilutę iš minėtos Malachijo pranašystės vietos.

Prisiminkim:

„Nebijok Zacharijau, tavo prašymas išklausytas. Tavo žmona Elžbieta pagimdys tau sūnų, o tu jį praminsi Jonu. /.../ Jis bus kupinas Šventosios Dvasios ir daugybę Izraelio sūnų atvers į Viešpatį, jų Dievą. Su Elijo dvasia ir galybe jis žengs pirma Viešpaties, **kreipdamas tėvų širdis į vaikus ir įkvėpdamas neklusniesiems teisiųjų nusiteikimą, kad prirengtų Viešpačiui tobulą tautą.“** (Lk1, 13, 15b–17; pgl. apokrifai).

Taip galutinai išaiškėja sutartinis net trijų evangelistų: Mato, Morkaus ir Luko teigimas, jog pasak Jėzaus ir anot Luko dar ir pasak Viešpaties angelo, – Elijas į izraelitų tautą sugrįžo jau kūdikėlio Jono (Jono Krikštytojo) pavidalu. Bet kartu išaiškėja ir kodėl to meto Rašto aiškintojams taip sunku buvo tame kunigo Zacharijo sūnelyje tą garsųjį pranašą Eliją atpažinti.

Rašto aiškintojai žinojo jog, pasak jo, – pranašas Elijas buvo savo mokinio Eliziejaus akivaizdoje pakeltas į Dangų ugniniame vežime su visu jo žemiškuoju kūnu. Tad tikriausiai visai logiškai, bet labai tiesmukai manė, jog paruošti Mesijui kelio jis taip pat sugrįš ugniniame vežime tame pačiame suaugusio žmogaus kūne. Gal net to sugrįžimo tikėtasi labai įspūdingo, – pačiame Jeruzalės šventyklos viduryje ar kitoje itin garbingoje vietoje. Tuo labiau iš Mesijo atėjimo tikėtasi kažko dar labiau įspūdingesnio.

Nes pranašas Malachijas teigė: „Tikėk manimi! Siunčiu savo pasiuntinį pirma savęs parengti man kelio. **Staiga ateis į savo šventyklą Viešpats**, kurio jūs ieškote. **Sandoros pasiuntinys, kurio jūs trokštate**, tikrai

jau ateina, – kalbėjo Galybių VIEŠPATS. Bet kas gali ištverti jo atėjimo dieną ir kas gali išsilaikyti jam pasirodžius? Juk jis kaip lydytojo ugnis ir kaip skalbėjų šarmas. Jis sėdės kaip sidabro lydytojas bei valytojas ir jis valys Levio palikuonis bei lydys juos kaip auksą ir sidabrą tol, kol jie neduos teisumo atnašų VIEŠPAČIUI.“ (Mal3, 1-3).

Tad aukštieji kunigai ir fariziejai pasipiktinę kalbėjo: „Ar tiki jį bent vienas iš vyresnybės ar fariziejų? Nebent tos prakeiktos padugnės neišmanančios Įstatymo.“ (Jn7, 48-49). Visa ši pompastiškoji to meto mokslinčių logika atsiskleidžia ir jų murmėjime prieš Jėzų: „Mes žinome iš kur jis kilęs. O kai ateis Mesijas, niekas nežinos iš kur jis.“ (Jn7, 27); „Argi jis ne Jėzus, Juozapo sūnus?! Argi mes nepažįstame jo tėvo ir motinos? Kaip jis gali sakyti: „Aš esu nužengęs iš dangaus?“ (Jn6, 42).

Dauguma krikščionių laukia Jėzaus kaip Teisėjo ir Karalių Karaliaus bei Viešpačių Viešpaties sugrįžtant į Žemę su tuo pačiu kūnu su kuriuo jis ir pakilo į Dangų. Tikriausiai taip mąstoma dėl Apaštalų darbuose esančių žodžių: „Kai jie akių nenuleisdami žiūrėjo į žengiantį dangun Jėzų, štai prie jų atskubėjo du vyrai baltais drabužiais ir prabilo: „Vyrai galilėjiečiai, ko stovite žiūrėdami į dangų? Tasai Jėzus, paimtas nuo jūsų, sugrįš taip pat, kaip esate jį matę žengiant į dangų.“ (Apd1, 10–11).

Vis dėl to remtis mąstant apie Jėzaus Garbingąjį sugrįžimą vien šiomis Apaštalų darbų aprašymo eilutėmis ir galvoti, jog jis sugrįš su tuo pačiu kūnu su kuriuo pakilo į Dangų, labai trapu. Nes Evangelijose šio pasakojimo išvis nėra. Jis užrašytas ne tiesioginio šių įvykių liudytojo, o irgi to nemačiusio apaštalo Pauliaus padėjėjo. Evangelijose ne tik nėra šio epizodo, bet ir pats Jėzaus pakilimas į Dangų aprašomas kiek skirtingai.

Evangelijoje pagal Morkų tai vadinama paėmimu į Dangų: „Bai-gęs jiems kalbėti, Viešpats Jėzus buvo paimtas į Dangų ir atsisėdo Dievo dešinėje.“ (Mk15, 19). Evangelijoje pagal Luką pasakojama apie Jėzaus pakilimą į Dangų: „Laimindamas jis atsiskyrė nuo jų ir pakilo į

dangų.“ (Lk24, 51). Evangelijoje pagal Joną Jėzus kalbėdamas su Marija Magdaliete tai vadina žengimu pas Tėvą: „Jėzus jai tarė. „Nelaikyk manęs! Aš dar neįžengiau pas Tėvą. Verčiau eik pas mano brolius ir pasakyk jiems: „Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Dievą.“ (Jn20, 17). Toje Evangelijoje randame ir Jėzaus žodžius apie užžengimą: „Jus tai piktina? O kas būtų, jei pamatytumėte Žmogaus Sūnų užžengiantį ten, kur jis buvo pirmiau?!“ (Jn6, 61c–62).

Evangelijoje pagal Matą pasakojimas apie Jėzaus apsireiškimą mokiniams Galilėjoje ant kalno baigiamas jų palaiminimu, neaiškinant kas įvyko su Jėzumi po to. Bet žodis nužengimas šioje Evangelijoje pavartojamas pasakojant apie akmenį nuo Jėzaus kapo nuritinusį angelą: „Staiga smarkiai sudrebėjo žemė: Viešpaties angelas nužengė iš dangaus, nuritino šalin akmenį ir atsisėdo ant jo.“ (Mt28, 2).

Prisimenant dar prieš tai cituotą Apaštalų darbų vietą, apibendrinant galima pasakyti, kad nors apie tai ir pasakojama labai nekonkrečiai ir nesutartinai, bet visgi kalbant apie Jėzaus pakilimą į Dangų, nors ir nežymiai, vyrauja žodis įžengimas (užžengimas). Bet tai, anaiptol nėra pakankamu pagrindu įsivaizduoti Jėzaus Naująjį Atėjimą jo nužengimu iš Dangaus tiesmukąja šio žodžio prasme, nes daugel kartų Jėzus ir savo gimimą iš Šventosios Dvasios vadina nužengimu iš Dangaus: „Niekas nėra pakilęs į Dangų tik Žmogaus Sūnus, kuris nužengė iš Dangaus.“ (Jn2, 13); „Dievo duona nužengia iš dangaus ir duoda pasauliui gyvybę /.../ Aš esu gyvybės duona!“ (Jn6, 33–34); „nes aš nužengiau iš dangaus vykdyti ne savo valios, bet valios to, kuris mane siuntė.“(Jn6, 3b); „Aš esu gyvybės duona, nužengusi iš dangaus.“ (Jn 6, 51a); „Štai duona nužengusi iš dangaus!“ (Jn6, 58).

Žinant tą akibrokštą – kai pranašas Elijas buvo pakeltas į Dangų savo jau suaugusio žmogaus kūne, o nusileido iš jo jau kūdikėlio Jono (Krikštytojo) pavidalu, net ir nepatyrusiems tokių neįprastų dalykų, kaip

mes su Maryte, žmonėms turėtų kilti klausimas, o kaip ten bus ar jau dalinai yra su tuo Naujuoju Kristaus Atėjimu (Nužengimu iš Dangaus)? Koks jis bus ar jau dalinai yra?

Tenka iškart pasakyti, kad šiuo klausimu manoma labai įvairiai. Kaip jau prieš tai minėjau dauguma krikščionių laukia sugrįžtančio Jėzaus tame pačiame suaugusiojo žmogaus kūne su kuriuo jis pakilo į Dangų. Teosofai ir mormonai laukia jo vėl gimstant kūdikėliu iš Šventosios (Švenčiausios) Dvasios. Zoroastristų šventraštyje Avesta pasakojama apie Žmonijos Gelbėtojus (Soašiantus) gimstančius kūdikiais pradėtais iš Gerosios Dvasios (Ahūra Mazdos). Vedose ir Puranose pasakojama apie Dieviškojo Višnaus įsikūnijimus (avataras) kūdikėliais (Avataromis). Panašiai senajame Baltų tikėjime atmenami buvę net devyni dievaičiai (Dievo Sūnūs) Perkūnai. (Atrodo, kad žodis Perkūnas senovėje mūsų kalboje turėjo analogišką prasmę sanskritiškajam žodžiui – Avataras.)

Arčiausiai tiesos esančiu man pasirodė teiginys, kadaise rusų kalba skaitytoje knygoje, kad Jėzaus Naujojo Atėjimo metu nebus nei taip kaip to tikisi dauguma krikščionių, nei taip kaip jo laukia teosofai. Neįmanoma du kartus įbristi į tą pačią upę, nes ja tekantis vanduo tuo metu jau bus visai kitas.

Naujojo Jėzaus Atėjimo metu jo misija yra jau visai kita nei jo ankstesniojo Atėjimo metu. Visa žmonija, pasak Biblijos, Avestos ir Gyvosios Etikos Mokymo bus apvalyta, ištirta dvasine Ugnimi – „Kiekvienas bus pasūdytas ugnimi“ (Mt9, 49) ir patirs tai, kas Biblijoje vadinama: atgimimu iš Aukštybių (Jn2, 3), krikštu ne tik dvasia, bet ir ugnimi (Lk3, 16b), apsivilkimu nauju žmogumi (Ef4, 2); o zoroastristų Avestoje žmonijos ištyrimu Ugnimi bei jos perkeitimu (frašokereti). Po kurio žmogaus išorinis kūnas jau žymiai mažiau skirsis nuo „dvasinio“ (subtiliosios materijos) kūno – tai yra nuo jo sielos nei dabar.

Apaštalo Pauliaus žodžiais: „Štai aš jums atskleidžiu paslaptį: nors

mes ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti.“ (1Kor14, 51); „Jų galas – pražūtis, jų dievas pilvas ir jų garbė – gėda. Jie temąsto apie žemės daiktus. Tuo tarpu mūsų tėvynė danguje, ir mes iš ten laukiame išgelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus, kuris pakeis mūsų vargingą kūną ir padarys jį panašų į savo garbingąjį kūną ta galia, kuria jis sau visa palenkia.“ (Fil3, 19–21).

Didele paslaptimi išlieka kokiu buvo tas kūnas, kuriuo po prisikėlimo iš numirusių Jėzus apsireikšdavo savo mokiniams. Nes: Jėzus atsirasdavo staiga ir taip pat staiga vėl pranykdavo, – „Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet jis pranyko jiems iš akių.“ (Lk24, 31); įeidavo pro užrakintas duris ir vėl staiga jų neatrakinęs išeidavo, – „Tos pirmosios savaitės dienos vakare durims, kur buvo susirinkę mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir prabilo: „Ramybė jums!“ (Jn20, 26). Evangelijoje pagal Morkų pasakojant apie Jėzaus pasirodymą dviem mokiniams, Evangelijoje pagal Luką vadinamiems mokiniais iš Emauso (Lk27, 13), tiesiai pasakoma, jog Jėzus pasirodė „tačiau kitokiu pavidalu.“ (Mk16, 12b).

Žinant dar apie Jėzaus apsireiškimus Kūdikėliu bei Vaikeliu jau vėlesniais laikais šventiesiems Antanui, Teresėlei, Faustinai bei Prahos mieste (Prahos karalėlis), taip pat man su Maryte Vilniuje Šventųjų Petro ir Povilo bažnyčios šventoriuje, tampa aišku, kad apie subtiliosios ar grubiosios materijos kūną ir jo pavidalą su kuriuo apsireikš Jėzus kaip „Karalių Karalius ir Viešpačių Viešpats“ visoje savo garbėje jo Naujojo Atėjimo metu, galime tik paspėlioti. Ir tokių spėlionių metu lengva vėl atsidurti daugelio izraelitų norėjusių primesti Mesijui savo sąlygas, kad būtų jų pripažintas, apgailėtiname vaidmenyje.

Manau, kad tai, ką patyrėme mes Lietuvoje darniai apima ir krikščioniškąjį ir teosofinį Jėzaus Kristaus Naujojo Atėjimo supratimą. Laisva valia (kurios ir tikros meilės Viešpačiui, atrodo tik ir tereikėjo)

priimtas spinduliu į savo kūną Marytės ir jos pagimdytas dvasiakūniu kūdikiu „berniukas, kuriam skirta ganyti visas tautas geležine lazda“ (Apr12, 5a) vėl „buvo paimtas pas Dievą, prie jo sosto“ (Apr12, 5b) iš kur jau suaugusiojo žmogaus subtilios materijos sustandintame kūne ateis „su didžia galybe ir šlove“ (Mt24, 30c). Taip manyti mane skatina tai, kad vėliau jau, po Jėzulio pas ją Naujojo (dar kartą žemėje) gimimo, Marytė regėdavo jį pradžioje vis labiau ūgtelėjusiu berniuku, o galiausiai jau ir žaviu jaunuoliu.

Įžymus katalikų teologas Josephas Ratzingeris, vėliau tapęs popiežiumi Benediktu XVI-uoju, jau prieš tai, būdamas dar kardinolu, knygoje „Krikščionybės įvadas“ (Kat. Pas., V.,1991, psl. 169) paaiškino: „Izaoko motina Sara, Samuelio motina Chana ir bevardė Samsono motina, jos visos nevaisingos ir neturi jokios žmogiškosios vilties susilaukti vaikų. Tačiau visos trys pagimdo kūdikius, kurie vėliau tampa Izraelio gelbėtojais. Taip įvyksta maloningas Dievo gailestingumas ir neįmanomi dalykai tampa įmanomi. Viešpats išaukština pažemintus ir nustumia nuo sosto išpuikėlius. Ši seka apima Elžbietą, Jono Krikštytojo motiną, o jos viršūnė bei tikslas – Marija. Visais atvejais įvykio prasmė ta pati: pasaulio išgelbėjimas ateina ne iš žmonių ir ne iš jų galios. Išgelbėjimas tenka žmogui kaip gryna dovana. Ją reikia tik priimti. Mergaitiškas gimdymas nepriklauso nei asketikai, nei tiesiogiai Jėzaus dievasūnystės doktrinai. Šis įvykis yra pirmiausia malonės teologija – žinia apie tai, kaip mums suteikiamas išganymas: priėmimo paprastumu, kaip laisviausia dovana meilės išgelbstinčios pasaulį“.

Tad visai nenuostabu, kad gimstant dar kartą kūdikėliu Jėzaus laukia ne tik teosofai ir „Pastarųjų dienų šventųjų Jėzaus Kristaus bažnyčia“ (mormonai), bet ir dalis katalikų. Katalikiškąjį Imprimatur turinčioje knygoje „Marija kreipiasi į savo mylimuosius sūnus – kunigus“ (Marijos kunigų sąjūdis, Čikaga, 1995) teigiama: „Jo antrasis atėjimas, mylimieji

sūnūs, bus toks kaip pirmasis. Taip kaip buvo gimimas šią (Kalėdų– knyg. aut. past.) naktį, taip bus ir Jėzaus sugrįžimas garbėje prieš jo paskutinįjį atėjimą paskutiniam Teismui, kurio valanda tebėra paslėpta Tėvo paslaptyje.“ (Id. psl. 228-229); „Pasiruoškite Jėzaus antrajam gimimui garbingai. Jis – beateinantis karaliauti jūsų tarpe. Viskas jau atskleista pasiruošusiems klausyti ir suprasti.“ (Id.psl.455); „Skausmai vis labiau aštrės visiems, artėjant jo antrojo gimimo valandai.“ (Id. psl. 456); „visi ruoškitės jo Antrajam Užgimimui /.../ priimkite pranašiškus pranešimus, kurie taip įvairiai yra jums nurodę, kad šis Antrasis Užgimimas jau visai priartėjęs. /.../ Kaip Antrojo Advento Motina aš jus ruošiu Jo naujam Užgimimui.“ (IId., psl. 183–184).

Kaip jau prieš tai papasakojau, realybėje tai dalinai jau įvyko ir toliau dabar vyksta dar nuostabiau ir paslaptingiau nei, kad kas galėjo nuvokti net ir iš tokių gana konkrečių užuominų. Tad visai pagrįstai vienas iš įtaigesnių teosofiškųjų mąstytojų Abd–ru–šin knygoje „Tiesos šviesoje“ (Im Lichte der Wahrheit, Graalsbotchaft, Stuttgart, 1990) pranešime Kalėdos įspėjo: „Jūs laukiate Didžiųjų Pasiuntinybių žemėje pasireiškimo. Bet juk Jos pasirodys vis toje pat formoje, seniai jums žinomoje. Dar daugiau, jūs pripažįstate tą formą, kai kalbama apie seniai praėjusias dienas. Taip vadinami geri krikščionys pripažintų piktžodžiautoju ir dideliu nusidėjėliu kiekvieną žmogų drįstantį teigti, kad Dievo Sūnaus Jėzaus Gimimo Apreiškimas piemenims – graži pasaka. Bet tie patys „geri krikščionys“ didžiai pasipiktinę nusigręžia nuo dabarties laiko apreiškimų. Jiems nesvarbu tai, kad Pasiuntinybė pasireiškia tokiu pat būdu, kaip ir anais laikais.“

Visgi paaiškėjo, kad ir Abd–ru–šin buvo šiuo klausimu tik dalinai teisus... Realybė, kaip jau minėjau, yra dar nuostabesnė, paprastesnė ir paslaptingesnė nei, kad užuominos apie ją visuose apmąstymuose bei pranašystėse.

19. IŠRINKTOSIOS TAUTOS TEOLOGIJA

Garsiojo palyginimo, vadinamo „Vyninkai-žmogžudžiai“, kurį užrašė net trys evangelistai (Mt21, 33-46; Mk12, 1-12; Lk20, 9-19), o kai kurie Biblijos tyrinėtojai jo atgarsį randa ir Evangelijoje pgal Joną (Jn3, 16–17), pabaigoje Jėzus tiesiai žydų tautos vyresniesiems kunigams ir fariziejams paaiškino: „Todėl sakau jums: Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duos vaisių.“ (Mt21, 43). Ši žinia yra tiek svarbi, kad Jėzus ją tame pačiame palyginime, pasako net du kartus, o išgirdę ją „vyresnieji kunigai ir fariziejai /.../ stengėsi jį suimti“. Jau prieš tai, tą pačią pranašystę Jėzus pasakė savo mokinių (apaštalų) lūpomis, paprašęs jų atsakyti į klausimą: „Tad ką gi atvykęs vynuogyno šeimininkas padarys su tais vynininkais?“ (Mt21, 40). Nė kiek nedvejodami jie atsakė: „Jis žiauriai nužudys piktadarius ir išnuomos vynuogyną kitiems vynininkams, kurie atėjus metui atiduos vaisių.“ (Mt21, 41).

Ką reiškė ir tebereiškia tiek žydams, tiek visiems krikščionims jau ir Senajame Testamente vynuogyno vaizdinys, gerai žinome iš Izaijo: „Giesmė apie jo vynuogyną“ (Iz5, 1), „spręsti mano bylą ir mano vynuogyno“ (Iz5, 3), „ką ketinu daryti su savo vynuogynu“ (Iz5, 5), „Galybių Viešpaties, vynuogynas – Izraelio namai, o daigai, kuriais jis gėrėjosi yra Judo vyrai. Jis laukė teisingumo, ir štai kraujo liejimas! Jis laukė teisumo ir štai klyksmas. Vargas jums, kurie namus prie namų statote, kurie lauką su lauku jungiate, kol vietos telieka tik jums vieniems gyventi žemėje! Galybių Viešpats, man girdint prisiekė: „Tikrai, daug namų bus palikta, – erdvūs ir prabangūs namai liks be gyventojų“.“ (Iz5, 7-9).

Palyginimu „Vynininkai žmogžudžiai“ Jėzus tarsi pratęsia ir sudabartina Izaijo palyginimą – „Giesmė apie vynuogyną“, papildydamas jį paaiškinimu apie kitą tautą, kuriai bus atiduotas vynuogynas ir paryškindamas esminę priežastį dėl ko Viešpaties vynuogynas atimamas iš

žydų ir atiduodamas kitai tautai:

„Akmuo, kurį statytojai atmetė,
Tapo kertiniu akmeniu.
Tai Viešpaties padaryta
Ir mūsų akims tai nuostabą kelią.“ (Mt21, 42b).

Tad atmesdami Jėzų kaip Mesiją žydai prarado paskutinę progą neprarasti vynuogyno šeimininko – Viešpaties malonės būti vynininkais, kuriems jis patikėjo prižiūrėti jo įveistą vynuogyną.

Vaizdinį – vynuogynas Jėzus naudoja ir kituose palyginimuose: „Apie vynuogyno darbininkus“ (Mt20, 1-16), „Apie du sūnus“ (Mt21, 28-32). Abu šie palyginimai tampriai susiję su palyginimu „Vynininkai žmogžudžiai“, kurį teisingiau būtų vadinti – „Palyginimas apie vynuogyno perdavimą kitai tautai“.

Todėl tikriausiai neatsitiktinai Evangelijoje pagal Matą palyginimas „Vynininkai žmogžudžiai“ pateikiamas tuojau po palyginimo „Apie du sūnus“ ir tai yra tarsi to paties pasakojimo apie Viešpaties vynuogyną tęsinys. Tai, kad pirmame tekste (Mt21, 28-32) pasakojama apie du sūnus į kuriuos buvo kreiptąsi tais pačiais žodžiais: „Vaike, eik ir padirbėk šiandien vynuogyne“ (Mt21, 28c), o antrajame apie dvi vynininkų grupes, kurios po šio palyginimo, pabaigoje (paaiškinime) atskleidžiamos kaip dvi tautos (Mt21, 43) nekeičia šių palyginimų esmės, – ir pirmajame palyginime, pirmoj jo daly du sūnūs gali būti suvokiami (atskleidžiami) kaip dvi tautos pakviestos pasidarbuoti Viešpaties vynuogyne.

Mąstant apie šį dvejetumą, pieš akis nejučiomis iškyla ir dvi žuvys (Mt6, 17; Lk8, 13; Jn6, 9), kurios kartu su penkiais kepalėliais duonos buvo išdalintos, kaip kad dabar eucharistinėje Jėzaus puotoje Jėzaus kūnas, pasotinti išalkusiai miniai. Tad šį apmąstymo apie išrinktosios tautos

teologiją skirsnį baigiu kadaise sau sueiliuotais žodžiais:

Dvi tautos – dvi žuvys
Pirma ir antra,
Penki kepalėliai
Berniuko delne.

Dvi tautos – dvi žuvys,
Aplink dykuma,
Penki kepalėliai
Ir Jėzaus malda.

Dvi tautos – dvi žuvys
Įkaitusiam smėly
Atgijo, pabudo
Ir jūron išėjo...

Tęsiant šį apmąstymą toliau, manding verta atkreipti dėmesį ir į tai, jog „Palyginimas apie vynuogyno darbininkus“ (Mt20, 1-16) Evangelijoje pagal Matą pateikiamas tuojau pat po pasakojimo „Atpildas Jėzaus sekėjams“ (Mt19, 27–30). Nors vynuogyno vaizdinys naudojamas tik viename iš šių pasakojimų, bet savo prasme tinka jiems abiems ir abiejuose kalbama apie tą patį – apie atpildą Jėzaus sekėjams (vynuogyno darbininkams). O iš pasakojimo „Atpildas Jėzaus sekėjams“ išaiškėja, jog paslaptis apie naują Dievo išsirinktą tautą pilnutinai atsiskleis „pasaulio atgimime, kai Žmogaus Sūnus sėdės savo šlovės soste“ (Mt19, 28b) ir „Tačiau daugel pirmų bus paskutiniai, o daugel paskutinių – pirmi“ (Mt19, 30).

Jau prieš tai pranašo Ezechielio lūpomis Viešpats labai nuodugniai paaiškino izrealitams: „O dabar, marusis sakyk savo tautos žmonėms:

„Teisiojo teisumas jo neišgelbės, kai jis nusidės, nedorėlio nedorumas jo nepražudys, kai jis sugrįš iš savo nedorumo. Teisusis neišsigelbės savo teisumu, kai nusidės. Nors aš būčiau sakęs teisiajam: „Tu tikrai gyvensi!“ – bet jei jis pasitikėdamas savo teisumu, darytų pikta, jo teisieji darbai nebūtų atsimenami, – dėl pikto, kurį padarė, mirs. /.../ Tavo tautos žmonės sako: „Viešpaties kelias nėra teisingas! Iš tikrųjų jūsų kelias nėra teisingas! Kai teisusis nusigręžia nuo savo teisumo ir daro, kas pikta, jis dėl to mirs.“ (Ez32, 12-17).

Kad tautos išrinkimas yra susijęs su jos įsipareigojimu vykdyti su Dievu sudarytą Sandorą ir galioja tik tai darant, – Mozė izraelitams paaiškino jau pačioje pradžioje, Sandoros sudarymo metu: „Todėl žinok, kad Viešpats tavo Dievas yra Dievas – ištikimas Dievas, kuris ištikimai laikosi Sandoros su jį mylinčiais ir vykdančiais jo įsakymus lig tūkstantosios kartos, bet kuris nedelsia sunaikinimu to asmens, kuris jį atmeta.“ (Įst7, 9-10); „O dabar, jei paklusite mano balsui ir laikysitės mano Sandoros, jūs būsite mano nuosavybė, brangesnė man už visas kitas tautas.“ (Iš19, 5).

Tai, kad Dievo malonė būti jo išrinktąja tauta gali būti per nesilaikymą su juo sudarytos Sandoros prarasta, – žydus perspėjo ne tik Mozė, Izaijas, Ezechielis, bet ir kiti jų pranašai, pavyzdžiui, Jeremijas (31, 31-37) ir Ozėjas (4, 5-6; 9, 17).

Prisiminkim:

„Tik jei tie įstatai pranyktų be mano valios, –
Tai Viešpaties žodis, –
Tuomet Izraelio palikuonys
Amžinai liautųsi buvę tauta
Mano akyse.“(Jer31, 36).

„Klupsi dienos metu,
Ir pranašas su tavim klups naktį, –

Aš sunaikinsiu tavo motiną.
Mano tauta sunaikinama,
Nes jai stigo pažinimo;
Kadangi tu atmetei pažinimą,
Atmesiu tave kaip savo kunigą;
Kadangi užmiršai savo Dievo mokymą,
Užmiršiu ir aš savo vaikus.“ (Oz3, 5–6).

„Mano Dievas juos atmes,
Nes jie jo neklausė, –
Taps jie klajūnais tarp tautų.“(Oz9, 17).

Pasak apaštalo Pauliaus apibendrinusio Dievo žydams per Ozėją duotus perspėjimus:

„Dievas kalba Ozėjo lūpomis: Ne savo tautą pavadinsiu savąja tauta ir mylimą – nemylimą.“ (Rom9, 25).

Jau apaštalas Paulius suprato ir priežastį dėl kurios taip įvyko:

„Jie neišsaugojo mano Sandoros,
Ir aš juos apleidau, – sako Viešpats.“ (Žyd8, 9b).

O šio suklupimo esmių esmė yra atskleista Izaijo pranašystėje:

„Viešpats ištarė: „Kadangi ši tauta
Tik liežuviu
Tesiartina prie manęs, vien tik
Lūpomis tegarbina mane, –
Jos širdis yra nutolusi nuo manęs, –

Tik žmonių išmoktu įstatymu
Tesiremia mano garbinimas,
Todėl aš vėl nustebinsiu šią tautą
Taip nepaprastai,
Kad jos išminčių išmintis nueis
Niekais
Ir protingųjų įžvalgumas pradings.“ (Iz29, 13–14).

Jėzaus mesijiškumo daugumas žydų ir nepripažino būtent todėl, kad nesilaikė su Dievu sudarytos Sandoros. Apie tai jiems Jėzus paaiškino ne tik palyginime „Vynininkai žmogžudžiai“, bet ir kalbėdamas Dievo šventovėje Jeruzalėje:

„*Nemanykite, kad aš jus kaltinsiu Tėvui!*
Jūsų kaltintojas yra Mozė,
Į kurį esate savo viltis sudėję.
Jeigu jūs tikėtumėte Moze, tai tikėtumėte ir manimi,
Nes jis rašė apie mane.
Kadangi jūs netikite jo raštais,
Kaipgi patikėsite mano žodžiais?“ (Jn5, 46-47).
„Jei Dievas būtų jūsų Tėvas,
Jūs mylėtumėte mane,
Nes aš iš Dievo išėjau ir čion atėjau.“ (Jn8, 42b).
„Jūsų tėvas – velnias, ir jūs pasišovę tenkinti jo užgaidas.“ (Jn8, 44).

„Ne kiekvienas, kuris šaukia: Jahve (Viešpatie), Jahve (Viešpatie)! įeis į dangaus karalystę, bet tik tas, kuris vykdo man dangiškojo Tėvo valią.“ (Mt7, 21).

Panašiai žydus dar prieš Jėzų perspėjo ir Jonas Krikštytojas, – „Ateinančioms pas jį krikštytis minioms Jonas sakė: „Angių išperos, kas

jus pamokė bėgti nuo besiartinančios rūstybės? Duokit tikrų atsivertimo vaisių! Ir nebandykite ramintis: „Juk mūsų tėvas Abraomas! Aš jums sakau, kad Dievas gali pažadinti Abraomui vaikų ir iš šių akmenų. Štai kirvis jau prie medžio šaknų, ir kiekvienas medis, kuris neduos gerų vaisių, bus iškirstas ir įmestas į ugnį.“ (Lk3, 7–9).

Taip nuodugniai išrinktosios tautos teologiją tenka panagrinėti todėl, kad kai kurie garsūs moderniškiau ar originaliau norintys išsireikšti pamokslautojai ir dabar dar tebeaiškina, jog daugelis Bažnyčios tėvų klydo teigdami, kad žydų tautos kaipo Dievo išrinktosios tautos vaidmuo nuo Jėzaus kaipo Dievo siųsto Mesijo atmetimo yra pasibaigęs. Ir šioje jų manymu klaidoje ir slypi pačios giliausios krikščioniškojo antisemitizmo šaknys.

Dr. Leto Palmaičio žodžiais:

„Tradiciškai, tačiau per ilgus amžius buvo teigta, kad žydai atmetė Išganytoją ir todėl nustojo būti išrinktieji, bet išrinktąja Dievo tauta, jų vietoje tapo krikščionys. Šitokį požiūrį iki šiol išlaiko ortodoksai.

Tauro kalno atgimimas 1992m. - iš žydų antkapių sovietmečiu pagamintos rausvo granito pakopos keičiamos balto granito pakopomis

Toks tradicinis žydų, kaip išrinktosios tautos atmetimas, egzistavo Katalikų Bažnyčioje iki II Vatikano Susirinkimo. Šiuo metu įsigalėjo visai kitas požiūris: žydai judėjai yra mūsų „vyresnieji broliai“, pirma mūsų gavę Apreiškimą. Savo išrinktumo jie nėra praradę“.

M. K. Čiurlionis. Tvanas 904–1905 m. I

Tad modernistiškieji pamokslautojai šiuo klausimu turi labai stiprų užnugarį, – jie gali remtis Bažnyčios II Vatikano Susirinkimo nutarimu. Bet kaip kadaise nurodė Petras ir kiti apaštalai „Dievo reikia klausyti labiau negu žmonių“ (Apd5, 29). Kvaila būtų ginčytis su pačiu Dievu, – o jis panorėjo ir išsirinko kitą tautą vietoj tos ir kantriai mylėtos, ir kantriai auklėtos, ir kantriai globotos žydų tautos.

Tad, nors dar aiškiau nei bet kada anksčiau, žinia apie Naująją

išrinktąją Dievo tautą yra atskleidžiama tik dabar – XXI amžiuje. Bet žvelgiant į Bibliją įdėmiau, aišku, kad ginčydamiesi šiuo klausimu su Jėzumi, pranašais ir Bažnyčios tėvais, klysta patys modernistiškieji pamokslautojai į vieną supindami dvi labai skirtingas sąvokas: kadais Dievo išsirinktoji tauta ir naujai Dievo išsirinktoji (kita) tauta „kuri duos vaisių“ (Mt21, 43c).

Žydų kaip vedančios tautos, kurios pavyzdžiu turėtų sekti visa Dievą tikinti žmonija, vaidmuo tikrai su Jėzaus nukryžiavimu yra pasibaigęs. Ir Jėzus, kaip jau prieš tai minėjau, pats jiems paaiškino, jog Dievo karalystė (jo vynuogynas) yra atiduodamas kitai tautai. Bet žydai ir toliau, kaip ir bet kuri kita tauta yra kviečiami sekti Jėzumi. Tai yra, jie nėra kaip visa tauta nei pasmerkti, nei atmesti. Be abejo šioje tautoje be apaštalų ir pirmųjų Jėzaus mokinių yra dar kitų sudarančių išrinktąją dalį (Rom11, 7) bei Dievo malonės išrinktąjį likutį (Rom11, 5; Iz4, 2-3 ir kt.). Dalis kurio yra ir dabar gausėjantys, Jėzų kaip Mesiją pripažįstantys – mesijiniai žydai. O šių laikų pabaigoje, anot apaštalo Pauliaus, kai iš sveiko pavydo (Rom9, 19; 11, 11) jiems atsivers akys, į šį malonės likutį įsilies ir daugiau žydų, anot jo net gi „visas Izraelis“ (Rom11, 25–26).

Tad žydų atžvilgiu išsireiškimas – išrinktoji tauta dabar jau yra teisingas tik kaip su jų praeitimi; tai yra su jų tautos bei judaizmo ir krikščionybės istorija susijusi sąvoka. Tai, kad dalis žydų ir dabar dar tebesijaučia esą išrinktąja tauta ir tebelaukia ateinančio „tikrojo“ Mešijacho yra jų „asmeninė“ problema ir tragedija. Tačiau tolesnio tokio laukimo absurdiškumą suvokia jau ir dalis rabinų. Pavargę nuo visos eilės „mesijų“ apsišaukėlių, jie siūlo judėjams išvis atsisakyti „vilties sulaukti realaus asmens – Mesijo“.

„Bet nepaisant to: „žydai judėjai pro pirštus žiūrėdami į savo bendratikių domėjimąsi joga, dzen budizmu ir kt. „rytų išmintimi“, piestu stoja prieš žydus priimančius krikščionybę, ir nebelaiko jų žydais. Panašiai būta dar iki „krikščioniškų“ žydų persekiojimų. Taigi žydai judėjai

patys tapatina savo tautybę su tikyba. Atmesdami žydus krikščionis, kaip nepriklausančius išrinktajai tautai, jie prisiima Kajafo partijos žodžius „Jo kraujas tekrinta ant mūsų ir mūsų vaikų“ (...) ir tuo duoda teisę krikščionims irgi nebelaikyti jų išrinktąja tauta. Vartojant jų pačių terminologiją, jie jau nebe žydai, bet tikri žydai – tik mes krikščionys! Abraomas iš akmenų padarė sau vaikus.“ (dr. L. Palaimaitis).

Tad graudžiai ir beprasmiškai skamba Jėzų kaip Mesiją atmetančių, bet Jahve „tebetikinčių“ žydų kasdieninė malda – amida: „Ir su užuojauta grįžki į savo miestą Jeruzalę, ir gyvenk jame, kaip esi žadėjęs, amžiams jį atstatyk, greit mums gyviems esant, ir netrukus atkurk tenai Dovydo sostą“.

Graudžiai, nes klausant šios maldos erdvėje skamba ir Jėzaus užuojauta ir dejonė: „Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas tave siųsti. Kiek kartų norėjau surinkti tavo vaikus, tarsi višta savo viščiukus po sparnais, o tu nenorėjai!“ (Lk13, 43); „Prisiartinęs prie Jeruzalės ir išvydęs miestą, Jėzus verkė jo ir sakė: „o kad tu šiandien suprastum, kas tau neša ramybę! Deja, tai paslėpta nuo tavo akių. Tu sulauksi dienų, kai tavo priešai apjuos tave pylimu, apguls iš visų pusių ir suspaus tave; jie parblokš ant žemės tave ir tavo vaikus su tavimi ir nepaliks tavyje akmens ant akmens, nes tu nepažinai savo aplankymo meto.“ (Lk19, 41-44).

Beprasmiškai, nes: tiek Izraelis, tiek Naujoji Jeruzalė, po to, kai žydai atmetė Jėzų kaip Mesiją, tapo jau ne tiek geografinėmis, kiek teologinėmis sąvokomis. Ir apaštalo Pauliaus žodžius: „Jeigu pirmoji Sandora būtų buvusi be trūkumų, nebūtų reikėję ieškoti vietos antrajai.“ (Žyd8, 7) galima pritaikyti ir kitos (Antrosios) tautos, ir Antrosios Jeruzalės atvejui. Jei Jėzų kaip Mesiją būtų priėmusi žydų tauta nereikėtų dabar tiesiogine šito prasme to daryti Lietuvos tautai ir Vilnius nebūtų tapęs Antrąja, o ateityje netaptų Naująja bei Išaukštintąja Jeruzale.

Jau apaštalas Paulius atkreipė dėmesį į tai, kad Naujasis vyriausiasis

kunigas – Jėzus nėra kilęs iš Mozės kunigystei paskirtos levitų giminės, o „priklauso kitai giminei iš kurios niekas netarnavo aukurui“ (Žyd7, 13).

Tas pats Paulius nuodugniai savo laiškuose išaiškino, kad Dievo karalystės paveldėjimas įvyks ne pagal kraują, o pagal dvasią (Rom9, 6–8). Ir: „Ne tas yra tikras žydas, kuris viešai laikomas žydu, ir ne tas tikras apipjaustytas, kuris išoriškai atliktas kūne. Anaiptol! Tik tas yra žydas, kuris toksai viduje ir tiktai tuomet yra apipjaustymas, kai širdis apipjaustyta dvasioje, o ne pagal raidę.“ (Rom2, 28-29).

Tikslesniame vertime, vietoj žodžio žydas rasime žodį izraelitas, tai yra Dievu galingas žmogus. Ir kaip tiksliai savo knygoje „Jo vardas antikristas“ (L.P., Kaunas, 2009, psl.46.) pastebi dr.Letas Palmaitis: „mūsų atveju žodis „žydas“ reiškia ne etniką, bet priklausymą tautai, išrinktai žmonijos Išganymui. Būtent todėl krikščionių tradicija nuo amžių vadina krikščionis Naujuoju Izraeliu, Dievo tauta“.

Aišku, apaštalas Paulius ir L. Palaimaitis tik pratęsė ir toliau išplėtojo jau Jėzaus išsakytas mintis. Kaip pasakojama net trijose Evangelijose (pagal Matą, Morkų ir Luką): „Kol fariziejai tebebuvo susirinkę, Jėzus juos paklausė: „Ką jūs manote apie Mesiją? Kieno jis sūnus? Jie atsakė: „Dovydo“. Jis tarė jiems: „O kodėl gi Dovydas, Dvasios įkvėptas, vadina jį Viešpačiu, sakydamas:

Viešpats tarė mano Viešpačiui:

Sėskis mano dešinėje,

Aš patiesiu tavo priešus

Tarsi pakojį po tavo kojų.

Jei tad Dovydas vadina jį Viešpačiu, kaipgi jis gali būti jo sūnus?!“ (Mt22, 41-43). Kitaip sakant, Jėzus paaiškino žydams, kad Aukštybių Viešpats įsikūnydamas Mesiju žydų tautoje netapo žydu, – tai tik žydų tautoj įsikūnijęs Viešpats.

Kaip pasakoja Matas, Morkus ir Lukas, kai Jėzui buvo pranešta, kad

atėjo jo motina ir broliai ir nori su juo pasimatyti: „Jis atsakė pranešusiam: „Kas gi mano motina ir kas mano broliai? Ir, ištieseęs ranką į mokinius tarė: „Štai mano motina ir mano broliai! Kiekvienas, kas tik vykdo mano dangiškojo Tėvo valią, yra man ir brolis, ir sesuo, ir motina“.“(Mt12, 48-50).

Perdaug tiesmukai suprasdami, ir neduok Dieve dar ir kitiems aiškindami Bibliją, kartojame seną daugumos žydų klaidą. Bet vadint save Dievu galingu žmogumi – izraelitu, Izraeliu (hebraiškai „Isra“ reiškia „Tekovoja“, o „El“ – Dievas) ir juo būti yra visai skirtingi dalykai. Viešpats tikrai nestatys Naujosios Jeruzalės, tiesiogine prasme tarpusavio pykčio ir kerštо pritvinkusiame arabų ir žydų širšalyne – dabartinėje, t.y. senojoje, Jeruzalėje.

Nes matydamas daugumos žydų tautos kietasprandiškumą Jėzus ją prilygino nevaisingam Jeruzalės figmedžiui tardamas: „Tegu per amžius ant tavęs nemegs vaisiai!“ (Mt21, 19b). Vėliau dar Jėzus savo apaštalams paaiškino: „baisi nelemtis užklups kraštą ir rūstybė šią tautą“ (Lk21, 23b).

Ir: „Niekas nesiuva lopo iš naujo milo ant palaikio drabužio, antraip lopas atplėštų nuo jo gabalą, ir skylė tik padidėtų. Taip pat niekas nepila jauno vyno į senus vynmaišius. Antraip vynas suplėšytų vynmaišius, ir nueitų niekais, ir vynas, ir vynmaišiai. Jaunam vynui – nauji vynmaišiai!“ (Mk2, 21-22).

Tad, 2015 metų pavasary giesmedainėje „Nevažiuokite ten..“. parašiau:

Nevažiuokite ten kur muziejai vien likę,
Net Golgota ir ta Lietuvon pasislinko
Iš Pirmosios tautos tik Malonės likutis,
Bet Antroj tautoj Jėzus sutelkė būrį,
Kuris burę iškels Atgimimo vėl naujo
Ir čia Dievas išlies Šventą Dvasią per tausmą.
Nevažiuokite ten, kur pikti žmonės pešas, –
Jiems tol nieks nepadės, kol nuo Kristaus jie gręšis.
Mešijacho daugiau nesulauks jie jau kito,
Nes Naujoji Jeruzalė Vilniun žengia šį Rytą.

(Dvasinio atgimimo giesmės, Id., 20–os giesmiadainės pradžia)

Tenka pažymėti, jog visi aiškinimai Biblijos komentaruose, katekizmuose, enciklopedijose ir kitur apie tai, kad Jėzaus palyginime

„Vynininkai žmogžudžiai“ yra aiškiai išreikšta mintis apie Kristaus Bažnyčią kaip naująją Dievo Tautą (Senoji, atseit, buvo Sinagoga), yra gana spekuliatyvūs (Šventasis Raštas, V.,1999, psl.1592). Jėzus šiame palyginime kalba apie Dievo karalystę – vynuogyną (plg. Iz5, 1-10), kuris bus atimtas iš vienos tautos ir atiduotas kitai tautai. O minėti komentatoriai jo žodį „tauta“ (žydų) pakeičia žodžiu „Sinagoga“, o žodžius „kitai tautai“ – pakeičia žodžiais – „Kristaus Bažnyčiai“. Manding, taip daroma tikriausiai dėl to, kad neatlikus šio iškraipymo tradiciniams Biblijos komentatoriams tektų paaiškinti, – o kas gi ta kita tauta, kuriai bus atiduota Dievo karalystė – Viešpaties vynuogynas. O jie to negalėtų pasakyti, nes ir patys to nežino.

Todėl šį Jėzaus palyginimą bandoma tarsi permesti nuo vienų bėgių ant kitų. Atseit, Jėzus jame turėjo minty ne tautas, o bažnyčias. Bet toks aiškinimas prieštarauja elementariai logikai. Kaip jau prieš tai minėjome, tautos išrinkimas ir to išrinktumo praradimas yra susijęs su Dievo inicijuota Sandora su ta ar kita tauta ir su jos laikymusi. Ir Biblijos tekstai aiškiai byloja, kad Sandora sudaryta ne su Sinagoga (kurios Sandoros pradžioje dar net nebuvo), o su visa žydų tauta, nors tai ir vyko etapiškai, pradedant nuo patriarchų.

Jei tai suvokti kam nors neužtenka dar Biblijos su trijų evangelistų tais pačiais paliudijimais, tai galim žvilgterti ir į apokrifus.

Štai apokrifinėje „Evangelijoje pagal Jokūbą“ rašoma:

„Juozapas pažvelgė į Mariją ir pamatė, kad ji kenčia skausmą. Visiškai pasimetęs jis pagalvojo: „Kas tai galėtų būti? Marijos veidas iškreiptas skausmo, o akys pilnos ašarų! Gal jau atėjo metas gimdyti?“

Tačiau dar kartą atidžiai pažvelgęs, Juozapas didžiausiai savo nuostabai pamatė ją besijuokiant. Tada jis paklausė jos: „Marija, pasakyk man, kas tau yra? Ką tik aš mačiau tavo veidą iškreiptą skausmo, bet štai jis vėl spindi džiaugsmu, o tu juokiesi!“

Marija jam atsako: „Aš regiu priešais save dvi tautas. Viena iš jų

verkia, todėl ir aš verkiu kartu su ja. O kita tauta džiūgauja, tai ir mane apėmė džiaugsmas kartu su ja. Štai kodėl mano veide atsispindėjo tai liūdesys, tai džiaugsmas“.

Tad bešališkam, akademinio teologinio mokymo įtaigai neatsidavusiam, mąstytojui tiek iš evangelinio palyginimo „Vynininkai žmogžudžiai“, tiek ir šio apokrifinio teksto visiškai akivaizdu, jog ir Jėzus ir Švč. Mergelė Marija čia kalba apie dvi tautas, o ne apie dvi Bažnyčias.

Visgi, dalį tiesos turi ir aiškinimas, kad ta kita tauta, Jėzaus palyginime „Vynininkai žmogžudžiai“, kuri duos gausių vaisių yra Kristaus Bažnyčia ir platesne prasme visa krikščionija – visos krikščioniškosios tautos. Bet reikia neužmiršti, jog krikščionių Dievas veikia labai konkrečiai, o ne abstrakčiai. Tuo mes esmiškai skiriamės nuo musulmonų, – jie irgi pripažįsta vienatinį Dievą, bet palieka teisę su juo bendrauti tik pranašui (Mohometui) ir dar labai tolimoje praeityje. Katalikai gi skirtingai nuo musulmonų ir protestantų vadovaujasi ne tik savo Šventuoju Raštu, bet ir gyva nuolat papildoma Šventąja Tradicija. Jų Dievas – tai gyvasis Dievas, o ne į pensiją išėjęs senelis. Dievas ir dabar apsireiškia ir su kuo nori asmeniškai bendrauja ir jo bendravimas visada konkretus: per išrinktąjį asmenį, bendruomenę ir per konkrečią tautą su visu pasauliu, o ne atvirkščiai. Būtent šis konkretus bendravimas ir palieka vietos tiek abipusiam laisvos valios pasireiškimui, tiek jau minėtai, Malonės teologijai, tiek sąvokos „kita tauta“ konkretizuotam, tiek ir bendresniam (kaip ir visos krikščionijos) supratimui.

Tai yra, visų krikščioniškųjų tautų kaipo Naujosios (kitos) Dievo (išrinktosios) tautos supratimas neprieštarauja kartu su juo ir konkrečios Naujosios Dievo tautos buvimui. Tačiau be sukonkretinimo toks supratimas, kaip jau prieš tai minėjome, tarsi pakibtų ore, liktų labai abstraktus, nuvedantis į šalį nuo paties Jėzaus naudoto žodžio tauta tuometinės prasmės. Nes sąvoką „kita tauta“ Jėzaus palyginime „Vynininkai

žmogžudžiai“ naudoja lygiagrečiai priešpastatydamas ją konkrečiai, iš palyginimo konteksto aišku jog žydų, tautai.

Jei pabandytume suvokti mąstymo (siekio) pakeist sąvoką tauta sąvokomis Sinagoga ir Bažnyčia gilumines priežastis, tai be jau minėtos priežasties, kad nebuvo aišku, kas gi ta kita tauta, jei ne Bažnyčia ar visos krikščioniškosios tautos, atsektume dar kitas dvi priežastis. Viena iš kurių yra itin įdomi ir svarbi, norint bešališkai naujomis akimis ir atvira širdimi matyti ir girdėti tai, kas Jėzaus iš tikrųjų yra pasakyta.

Manding, šia svarbiausiąja tokio klaidingo mąstymo priežastimi yra giliai įsišaknijusi nuomonė, kad visi pranašai kilę tik iš žydų tautos ir kad Vienatinis Dievas savo valią žmonijai apreiškė tik per žydų tautą. Tačiau įžvalgesni Biblijos tyrinėtojai jau seniai yra pastebėję, kad ši nuomonė kilusi iš nepakankamo žmonijos istorijos bei Biblijos pažinimo ir prieštarauja tiesai. Būtent taip fanatiškai apsiriboję ir susireikšminę buvo sadukiejai, – kurie vadovavosi tik Senojo Testamento Penkiaknyge – Tora (žr. Mt22, 31-32). Kurioje nekalbama: nei apie „pomirtinį“ sielos gyvenimą, nei apie „mirusių“ prisikėlimą (Mt22, 23 ir kt.), nei apie angelus (Apd23, 8), nei apie būsimąjį šio pasaulio Ugninį apvalymą, nei apie didžiąją šio pasaulio Teismo dieną. Apie visa tai žydai ir konkrečiai Izaijas sužinojo iš zoroastrizmo pasekėjų partų bei medų 539m. pr. Kr. užkariavusių Babilono imperinę valstybę, į kurios vergiją žydai buvo išvaryti, ir valdžiusių Palestiną daugiau nei 200-tus metų iki pat graikų įsiviešpatavimo po Aleksandro Makedoniečio pergalių.

Sadukiejai šias per partus gautas teologines žinias griežtai atmetė, – teigdami, jog kadangi Mozė apie tai mums nekalbėjo, tai yra netiesa. O fariziejai žydiškąją teologinę tradiciją praturtina partiškaja (Avestiškąja). Jėzus nors ir kritikavo fariziejus už jų pasipūtėliškumą, pedantiškumą ir veidmainiškumą, bet kaip ir vėliau apaštalas Paulius (Apd23, 6-10) rėmėsi būtent, jau daug pažangesne nei sadukiejų, fariziejiškąja teologine tradicija

ir savo mokyme naudojo iš Avestos žydų perimtas teologines sąvokas ir religinę pasaulėžiūrą.

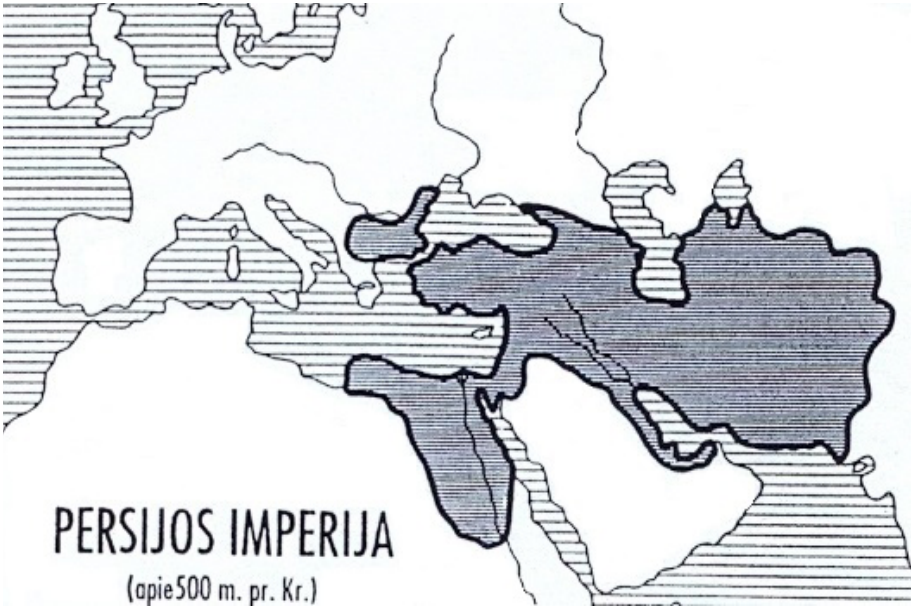

Tad, norint nemeluoti, tenka arba išplėsti Dievu galingos tautos sąvoką prie žydų prijungiant dar ir partus bei medus, arba pripažinti, jog jau ir senovėje Dievas mokė žmoniją ne tik per žydų, bet ir per kitas tautas. Ar vienu, ar kitu atveju, pagal teisybę į Senąjį Testamentą po Toros tenka įtraukti dar, kad ir fragmentiškai dėl islamo persekiojimo teišlikusią Avestą – zoroastristų šventraštį. Net to ir nepadarius, norint suprasti Apreiškimą apaštalui Jonui vis tiek tenka remtis Avesta, nes būtent jos simboliais ir įvaizdžiais jis yra parašytas.

Net ir paviršutiniškas, bet „tikybiškai“ neangažuotas tyrinėtojas, palyginęs Avestos giesmių (gatų) tekstus su Apreiškimu apaštalui Jonui, pastarajame nesunkiai atpažins Žmonijos Gelbėtojo (Soašianto) ant baltojo

žirgo po pergalingos kovos tūkstančiui metų surakinamus daugiagalvį slibiną Azidachą ir gyvatę Tetrakoną. Ir akivaizdžiai pamatys, kad jei Avestoje simboliškai pasakojama apie visą žmonijos dvasinę evoliuciją, tai Apreiškimas apaštalui Jonui darniai įsiaudžia kaip paskutinioji labiau konkretizuota šio pasakojimo dalis.

Ignoruojant Avestos ir Apreiškimo apaštalui Jonui giminystę belieka kartu su teologu Baltazaru ir kitais panašiais į jį Biblijos tyrinėtojais demagogiškai skėsčioti rankomis, teigiant, kad Apreiškimas apaštalui Jonui – tai ne knyga simboliškai pasakojanti apie konkrečius ateities įvykius, o tik sunkiai besuprantamas apie dvasines dimensijas bylojantis tekstas. Nusiskiedžiama net iki tokių pamąstymų, kad Tūkstantmetė Kristaus Viešpatystė – tai ne simboliškai nusakomas konkretus ateities istorinis įvykis, o tik žinia apie tai, kad Viešpats į mūsų širdis ateina ne akimirkai, o labai ilgam laikui. Tačiau šis ir panašūs Apreiškimo apaštalui Jonui aiškinimai tėra nors jau įprastas, bet visgi akivaizdžiai neteisingas ir kitus klaidinantis rašimėlis atspindintis jo autorių neišprusimą arba savęs pačių ir kitų sąmoningą apribojimą įspraudžiant save ir kitus, sadukiejų pavyzdžiu, į tam tikrus pseudoteologinius rėmus.

Tai kad senovės sadukiejai save apribojo Tora, o dabartiniai „sadukiejai“ Biblija – nekeičia šio reikalo esmės. Netgi Adolfas Hitleris, o tiksliau jo rankomis besinaudojęs šėtonas, norėjęs sukuriant „Tūkstantmetį Reichą“ sukliudyti Tūkstantmetės Kristaus Viešpatystės atėjimui, atrodo realiau suprato Apreiškimą apaštalui Jonui nei minėti teologai. Tad nors nenoriu būti fariziejumi, bet moderniuoju „sadukiejumi“ man būti dar baisiau, – tad bevelyčiau geriau jau kartu su apaštalu Pauliumi Teismo taryboje sušukti: „Broliai, aš fariziejus kilęs iš fariziejų šeimos, ir jūs mane teisiate už mirusiųjų prisikėlimo viltį!“ (Apd23, 6b).

Gi tokių pseudo teologinių machinacijų pagaliau atsisakius, paaiškėja: tiek kodėl partų išminčiai atvyko pagarbinti tik ką gimusio

Išganytojo – Avestos terminais Žmonijos Gelbėtojo – Soašianto, tiek tai iš kur kilo partų karalių Kyro Didžiojo ir Darijaus išmintingas kilniadvasiškumas leidęs žydams grįžti iš Babilono tremties į Palestiną ir skyręs net lėšų jų Vienatinio Dievo šventovės atstatymui. Tik suvokus izraelitų ir partų religijų giminystę, paaiškėja ir kodėl Izaijas partų-medų karalių Kyrą Didįjį vadina Dievo pateptuoju ir Viešpaties bičiuliu: „Taip kalba Viešpats Kyrui, savo pateptajam, kurį jis paėmė už dešinės rankos, kad pajungtų jam tautas ir karalius nuginkluotų“ (Iz45, 1); „Viešpaties bičiulis įvykdys jo valią Babilonui ir Kaldėjos palikuonims“ (Iz48, 14).

Nuo viso to tiesiog neįmanoma, kad ir kiek toliau besistengtume pabėgti, nes tam, kad Jėzus galėtų pamokyti, kaip nugalėti blogį gerumu, pirma turėjo ateiti Zaratuštra<Žaratuštra (sugraikintai – Zoroastra) ir išaiškinti žmonijai, kad vyksta žūtbūtinė kova tarp Gerosios ir Blogosios dvasių, kurioje kiekvienas mūsų esame vienoje ar kitoje pusėje ir kad „Meilė – tai Dievas“. Nekalbant jau apie tai, kad Jėzus žydus mokė asirų bei partų tuomet Palestinoje išplatinta aramėjų kalba. Ir būtent bendra su partais aramėjų kalba palengvino pažangiausiai žydų tautos daliai tiesiogiai, ir per jų pačių vėlesniojo meto pranašus studijavusius Avestą, perimti Toros teologiją papildančias Zaratuštrai apreikštas žinias. Tas pat pasakytina ir apie visą ar beveik visą ikikrikščioniškąją Europą, – pasak mokslinių tyrimų, krikščionybė čia ėjo zoroastrizmo pėdomis pakylėdama jos žmones į dar aukštesnės sąmonės lygmenį ir įgalindama juos tapti Dievo Sūnaus Jėzaus draugais, o per tai ir tikrais Dievo vaikais.

Kad žydų tautai Dievo išrinktąją tauta, dvasine prasme vadovaujančiai visai žmonijai, lemta būti tik tam tikrą laiką atrodo žinojo ir pranašas Danielius. Per Dievo vyrą archangelą Gabrielių jam buvo apreikšta: „Septyniasdešimt savaičių skirta tavo tautai ir tavo šventajam miestui“ (Dan9, 24). Nors iki šiol tebesiginčijama, kiek metų žymi viena simbolinė šio apreiškimo savaitė, bet svarbiausia ne tai, o esmė – žydų tautos

ir istorinės Jeruzalės iškiliausioji misija turi savo pradžią ir savo pabaigą.

Visa tai archangelo Gabrielio buvo paaiškinta pranašui Danieliui po visą jo tautos Sandorą su Dievu apmąstančios maldos: „/.../ Visas Izraelis nusižengė tavo įstatymui ir atsimetė, – atsisakė paklusti tavo balsui. Todėl prakeikimas ir priesaika, užrašyti Mozės, Dievo tarno įstatyme buvo išlieti ant mūsų, nes mes nusidėjome. /.../ Lygiai kaip parašyta Mozės įstatyme, taip visa ši nelaimė atėjo mums. Mes nemaldavome VIEŠPATIES, mūsų Dievo malonės, gręždamiesi nuo savo kaltės ir sekdami jo ištikimybe. /.../ Už mūsų nuodėmes ir už mūsų protėvių kaltes Jeruzalė ir tavo tauta tapo pajuoka visiems mūsų kaimynams. /.../ – man tebekalbant maldą, greitai atsirado vyras Gabrielis, kurį buvau anksčiau matęs regėjime, atskrido prie manęs vakaro aukos metu. Jis pamokė mane, kalbėdamas ir tardamas man: /.../ Septyniasdešimt savaičių skirta tavo tautai ir tavo šventajam miestui." (Dan9, 11-24).

Kai skaitydamas Avestos gatas (giesmes) sužinai, kad pasak Zaratuštros neužtenka išorinio apeigų laikymosi ir maldų, bet būtini dar „geros mintys, geri žodžiai ir geri darbai", nejučiomis prisimeni pranašus Izaiją, Ozėją ir Michėją, kurie mokė: „Negi man reikia jūsų aukų gausybės? – sako Viešpats. Man įgriso jūsų deginami avinai ir peniukšlių taukai; neteikia man malonumo jaučių, avių ir ožių kraujas. Kada ateinate pamatyti mano veido, ar to kas prašo iš jūsų. Netrypkite daugiau mano prieangių! Liaukitės aukoti bevertes atnašas, smilkalai man kelia pasibjaurėjimą. /.../ Nusiplaukite ir būkite švarūs! Pašalinkite savo darbų blogį man iš akių, liaukitės darę pikta, mokykitės daryti gera. Atsidėkite teisingumui, padėkite engiamajam, užstokite našlaitį, ginkite našlės bylą." (Iz1, 11-17); „Noriu ištikimo meilės, o ne aukos, mieliau man Dievo pažinimas negu deginamosios aukos." (Oz6, 6). „Kuo nešinas ateisiu į Viešpaties Artumą ir nusilenksiu aukštybių Dievui? Ar ateisiu su deginamosiomis aukomis, su mituliais veršiais? Argi VIEŠPATS bus patenkintas tūkstančiais avinų, plūstančia srove aliejaus? /.../

Marusis, jis tau pasakė kas yra gera ir ko iš tavęs VIEŠPATS reikalauja: tik daryti, kas teisinga, mylėti ištikima meile ir nuolankiai eiti su savo Dievu.“ (Mch6, 6-8).

Pranašo gi Izaijo žodžiai: „Štai VIEŠPATS ateis kaip ugnis, jo vežimai bus tarsi viesulas, kad išlietų savo pyktį deginančia kaitra, savo bausmę ugnies liepsnomis. Ugnimi ir kalaviju VIEŠPATS teis žmoniją, – daug bus VIEŠPATIES aukų.“ (Iz66, 15-16) skamba kaip Avestos gatų žodžiai apie Ugninį žemės apvalymą, kai kiekvienas žmogus bus ištirtas dvasine Ugnimi, perpasakojimas. Net jei taip ir nėra, tai vis tiek tuomet Biblijoje ir Avestoje kalbama apie daugelį tapačių tiesų, dalį kurių vėliau priminė ir pats Jėzus Kristus. Ir ko esminio esančio Avestoje pasigendame Evangelijose, dalį vėliau, tarsi trūkstamą papildymą, atrandame Apreiškime apaštalui Jonui. Ir atvirkščiai.

Tad tyrinėdami šventraščius turim dar apie daug ką naujai pamąstyti. Tapti tikru krikščioniu galime tik įveikę Liuciferio mums peršamą puikybės pagundą, kurios viena iš apraiškų – perdėm pasipūtėliškas žvilgsnis į kitus apreikštuosius Mokymus bei mūsų protėvių Tikybą. Visas tiek mūsų Senojo, tiek Naujojo (krikščioniškojo) Tikėjimo sukurtas dvasingumo (=dorumo) paveldas, atmetus įvairius prietarus, ir sudaro lieuviškumo esmę. Esame Dievu galinga tauta – Naujasis Izraelis vardu Lietuva. Buvimas Lietuvos tautos esatyje visų pirma yra sąmoningas ar pasąmoningas buvimas nesunaikinamą gyvastį jai teikiančioje jungtyje su Dievu.

Tai yra, nesantis dievturiu lietuvis iš tikro juo jau nėra, – tai tik kai kurių senolių papročių bei lietuvių kalbos nuotrupų vis dar besilaikantis lietuviškos kilmės liuciferinis anarchistas. Tad išlikti ir tapti (užaugti) lietuviu yra daug sunkiau nei gimti Lietuvos tautoje. Gimti šioje tautoje yra didžiulė Dievo dovana, bet kartu ir didžiulė atsakomybė...

20. HIPERBORĖJOS ATGIMIMAS

Garsusis pranašas ir gydytojas Mišelis de Notr–Damas (Nostradamas, 1503 - 1566) savo ketureiliuose (centurionuose) ne kartą kalba apie Hiperborėjos atgimimą: „Hiperborėjos atgimimas XX a. – XXI a“., „Paminklą man pastatys dėkingieji hiperborėjai“, „Dvi juodos (dvasine prasme – knyg. aut. past.) valstybės tarsis tarpusavyje, trečioji šalis – šiaurės šalis taps jų vadove. Ši tvirta sąjunga bus sudaryta tuo metu, kai visi lauks Išgelbėtojo iš Rytų Atėjimo. Trečiojoje šalyje gyvena daug baltųjų (dvasine prasme – knyg. aut. past.)“, „XXI a. sužaliuos didelė sala šiaurėje (Grenlandija – knyg. aut. past.) dabar dengiama ledynų“. „XXI amžiuje pasaulis pasidalins į dvi dalis: „Šiaurė“ ir „Pietūs“. Į „Pietus“ išeis žmonės nepanorę susitaikyti su esamais įstatymais“.

Be Nostradamo Hiperborėja dažniausiai yra minima antikos raštuose. Graikiškas žodis Hyperborei yra sudarytas iš žodžių: „hyper“ – apapus, ypač ir „boreas“ – šiaurė. Taip pat ir iš antikos raštų konteksto aišku, kad graikams hiperborėjai – tauta gyvenanti toli Europos šiaurėje.

Pirmiausia hiperborėjus randame V a. pr. Kr. Herodoto sudarytame pasaulio žemėlapyje. Hiperborėjais čia pavadintos visos Šiaurės Europos tautos. Vėlesniuose kitų kartografų sudarytuose žemėlapiuose Hiperborėjos vieta jau įtikslinama atitinkamai aistiškajam Baltijos pajūriui. Dabartinės Ukrainos vietoje prie Juodosios jūros žymima Skitija, į Šiaurės vakarus už jos Sarmatija, už jos pusračiu lygiagrečiai Baltijos jūrai nutįsta mitiniai Ripėjų kalnai, o už jų visu Baltijos pajūriu Hiperborėja. O vienas žymiausių antikos geografų Ptolomėjus savo sudarytame Europos žemėlapyje žymi Hiperborėjų kalnus ir patalpina juos pačiame šiaurrytiniame šio žemėlapio kampe, kažkur už boruskų ir pagiritų, tarp azijinės ir europinės Sarmatijos.

Kai kurie rusų tautybės Nostradamo pranašysčių tyrinėtojai bando Hiperborėją tapatinti su Rusija. Bet tai tinka nebent šiaurvakarinei Rusijos

daliai bei Gudijai (Baltarusijai). Nes pats Nostradamas Rusijos žemę vardina Tartarijos bei barbarų šalimi, o ten gyvenančius žmones „tartarais“ (pragaro žmonėmis). Pavyzdžiui jis rašė: „Po 400 metų Tartarijos šalyje spalyje suliepsnos didžiulė revoliucija, kurią dauguma laikys viena iš baisiausių kada nors buvusių žemėje. Ji suliepsnos tais metais, kuriais bus daugiausia Saulės ir Mėnulio užtemimų – septyni. Tada gyvenimas žemėje nustos laisvai vystytis ir nugrims į didžią miglą“; „barbarų šalyje didžioji dvasininkijos dalis bus pasiųsta į ešafotą“.

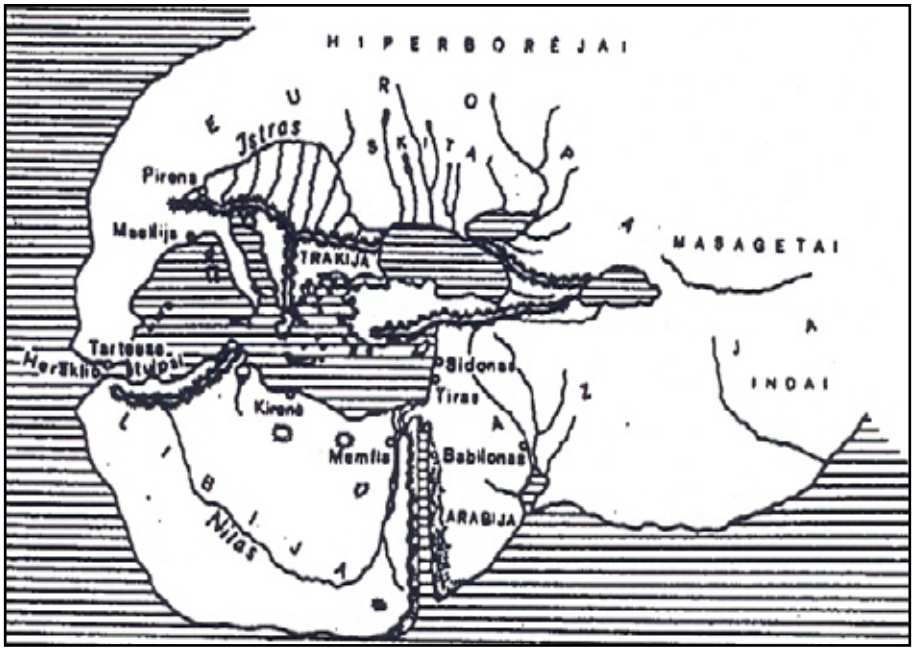

V–ame amžiuje pr. Kr. Herodoto sudarytas pasaulio žemėlapyis

Kitas prancūzų aiškiaregis, Nostradamo mokytojas R. Neru (XVa.) rašė, kad jam teks dar kartą gimti „Šiaurės mieste, šiaurės tautoje, kuri yra poetų, kankinių ir pranašų tauta“. Bei nurodė: „Palaimintas bus tas, kuris gims toje tautoje dviejų epochų sandūroje, nes jis turės Dievo malonę“.

Skaitydamas šią pranašystę negali neprisiminti ir Lietuvos

diplomato, prancūzų pašlovinto poeto ir Dievo šventomis vizijomis apdovanoto pranašo, kurio dalis pranašysčių jau tiksliai išsipildė – Oskaro Milašiaus teiginio, kad Vilnius (Lietuva) taps Šiaurės Atėnais. Bet niekada nereikia užmiršti, kad šios permainos įvyks po skaudžių pasaulinių sukrėtimų ir yra tiesiogiai susijusios su Naujuoju Kristaus Atėjimu ir su simboliškai dėl jos ilgumo Tūkstantmete vadinama Kristaus Viešpatyste. Tad teisingai supraskite Oskaro Milašiaus žodžius: „Po to stos ilga taika, trunkanti visą tūkstantmetį. Triumfuos dora ir protas. Lietuva taps Šiaurės Atėnais“. O ta visą erą (vadinamą Tūkstantmečiu) truksianti taika, pasak Zaratuštros žodžių, užrašytų Avestoje, ateis po daugelio sunkių kautynių Žemėje tarp Ahūro Mazdos (Gerosios Dvasios) ir Angru Mainju (Blogosios Dvasios) šalininkų, kai ateis „Dieviškasis karalaitis“, kurio kariai giedodami šventąsias maldas ir giesmes (gatas) pergalingai pabaigs amžiais trunkantį mūšį. Tada kaip rašoma Avestoje „pasibaigs Vilko era ir prasidės Avinėlio era“, kurios metu įsivyraus santarvė ir gerovė.

Svarbu tai, kad Hiperborėjos atgimimo klausimu su pranašais sutaria ir mokslininkai. Dar tarpukario Lietuvoje įžymusis mūsų geografas Kazys Pakštas (1893 – 1960) savo knygos „Baltijos respublikų politinė geografija“ skyriuje „Geopolitinis klimato vaidmuo“ nurodė, kad „Kultūrinis ir politinis vadovavimas yra atitekęs tiems kraštams, kurie tarpsta tokioje klimato srityje, kur vidutinė metinė temperatūra sutampa su 5 – 15^0 izotermomis. Žmogaus energija geriausiai pasireiškia tose srityse, kurias kerta 100 vidutinės temperatūros izoterma. Įdomu pažymėti, kad su tąja metinės temperatūros izoterma sutampa ir civilizacijos ašis, kuri eina per tokius civilizacijos centrus kaip San Franciskas, Niujorkas, Londonas, Paryžius, Berlynas, Viena, Tokijas“.

O 1991 m. geografas Ričardas Volskis savo knygelėje „Trečioji gyvybės paslaptis“ aprašė ne tik baltosios rasės optimumo zonos slinkimą šiaurės kryptimi ir tai, kad „žemdirbystė, kalbos, kultūra ir religijos plito

kartu su gerėjančiomis aplinkos sąlygomis vis toliau į šiaurę“ (psl. 33), bet ir apžvelgė civilizacijos ir religijos centrų slinktį iš pietų į šiaurę.

Ta klimato ir atitinkamai civilizacijos centrų slinktis vis toliau į šiaurę tokia akivaizdi, kad dar Romos imperijos laikais jos svarbiausiu aruodu buvusi Šiaurės Afrika dabar virto Sacharos dykuma su pajūrinėmis ir paupinėmis bei kitokiomis oazėmis. Tad mokslininkų ypatingai nenustebino, kad ankstesnių senovės žemėlapių kopija esančiame vadinamajame Kingo Džeimso Pasaulio žemėlapyje (1502m.) dabartinė Sacharos dykuma pavaizduota kaip žydintis derlingas kraštas su dideliais ežerais, upėmis ir miestais. Labiau juos stebina tai, kad iš šių ir į jį panašių kitų žemėlapių (kurių originalai, manoma, kad žuvę kartu su garsiąja Aleksandrijos biblioteka, turėjo būti braižomi prieš 8000-1000 metų), aiškiai matyti, kad jų braižytojai gerai išmanė sferinę trigonometriją ir naudojo tobulus geodezinius instrumentus.

Ričardas Volskis apžvelgęs ir apibendrinęs daugelį faktų rašo, kad Europoje: „naujų kultūrų ir civilizacijų centrai per paskutinius šešis tūkstančius metų kūrėsi vis arčiau 40 paralelės ir paskutiniame tūkstantmetyje Europoje ją net peržengė (Liuteris, Kalvinas ir kt.). Vidužemio jūros baseine atsiradusi kultūra davė pradžią Vakarų Europos kultūrai. /.../ Dabar esame žymaus istorinio proceso paspartėjimo liudininkai. Jį spartina ne tik įvykiai, vykstantys kosmose ir mūsų planetoje, bet ir žmogaus poveikio natūraliai aplinkai pasekmės. Todėl tie procesai (pvz. rasės optimumo zonos lėtas slinkimas trūkęs tūkstančius metų) dabar vyksta daug sparčiau. Mes esame naujos sintezuotos kultūros, civilizacijos ir religijos formavimosi dalyviai“ (psl. 46).

R. Volskis primena: „kad Šiaurės pusrutulio magnetinis polius taip pat slenka šiaurės kryptimi 20,5 m per parą“ ir, kad nors „šiandien dar negalima nustatyti ryšių tarp visų čia išvardintų faktų, tačiau, kaip matome, bendrų tendencijų esama“ (psl. 33).

R. Volskis knygoje „Trečioji gyvybės paslaptis“ atkreipia ypatingą dėmesį į tai, kad: „didėjant saulės aktyvumui, aplinkos sąlygos žymiai pakinta ir galima teigti, kad palankiausios sąlygos augti susidaro šiauriau ekologinio optimumo zonos“ (psl. 41). Bei apžvelgęs daugelį faktų ir esmiai visą Europos kultūrinės evoliucijos kelią, retoriškai klausia: „Gal optimumo zonos „pasislinkimas“ aukšto saulės aktyvumo metu atsiliepia žmogaus elgsenai ir dvasinių pergyvenimų intensyvumui, kūrybingumui?“ (psl. 45).

Praėjus daugiau nei ketvirčiui amžiaus nuo šio R. Volskio tyrimo visi čia cituotoje jo knygoje aprašyti žmonijos evoliucijos dėsningumai dar akivaizdesni. Europinės civilizacijos slinktis iš pietinės Europos į šiauresniąją ir į šiaurinę Europą bei didėjantis jų išsivystymo skirtumas dabar jau akivaizdus visiems nešališkiems šio vyksmo dalyviams ir stebėtojams. Pavyzdžiui – pagal kompiuterinio raštingumo lygį tiek Skandinavija, tiek Lietuva jau lenkia likusią Europą. Akivaizdi ir Homo sapiens gyvenimui optimalios zonos šiaurės kryptimi slinktis. Nuolat besikartojantys miškų gaisrai pietinėje Europos dalyje yra lietaus kritulių sumažėjimo, tai yra, klimato čia sausėjimo viena iš raiškių pasekmių.

Tad Nostradamo pranašystės apie Hiperborėjos tai yra apie šiaurinės Europos atgimimą sparčiai pildosi. Beje apie būsimą arijų protėvynės Europos šiaurėje atgimimą yra parašyta jau vienoje iš Avestos (VI a. pr. Kr) knygų – Bundachišna („Pasaulio sukūrimas“). Ten taip pat paaiškinta, kad: „Tuomet Žemės ašis pasislinks ir rodys į rytus“. O anot senų tradicijų mažutės Šiaurės indėnų genties – Hopi padavimų, – žemė sukasi apie savo ašį ir ji yra saugoma dviejų kosmoso milžinų, kurie kartais eidavo pailsėti, tada ši ašis prarasdavo stabilumą. Tai būdavo tuometinio pasaulio pabaiga, po kurios ateidavo nauja era. Pasak indėnų, – šių laikų pabaiga jau netoli.

Bene garsiausias XXa. pranašas amerikietis Edgaras Keisis (1877 – 1945), taip pat kaip ir Aldona (Marytė) Vaišvilaitė bei kiti regėtojai, teigė apie būsimą Žemės planetos sukimosi ašies pasislinkimą ir yra papasakojęs

žmonijai visą eilę regėjimų apie to pasekoje įvyksiančius esminiu pokyčius jos žemėlapyje. E. Keisio regėjimų aprašymai iš esmės tarsi atkartoja, tik daugelyje vietų labiau tai konkretizuodami, mūsų tautos pranašo Oskaro Milašiaus žodžius: „Jūrose atsiras naujos salos, kalnai, pasikeis dabartinis žemynų vaizdas“. Pasak E. Keisio Žemei pasvirus kitaip nei dabar tropikų klimatas įsivyraus daugelyje subtropinių ir net šaltosios juostos dalių. Nors pokyčiai būsią milžiniški, visgi E. Keisis teigia, kad „Žemės pavidalas keisis palaipsniui, o ne kataklizmų keliu“. Jis kalba apie šias permainas kaip apie „pataisymus“, kurie yra būtini, grįžtant į darnius santykius su Dievu, kurių dėka ir mes patys kartu su Dievu „iš chaoso kuriame tvarką“.

Visa tai, bent jau glaustai nurodau, kad lengviau galėtumėte suprasti, jog Baltijos jūros regionas palengva tampa naujuoju Europinės kultūros ir civilizacijos lopšiu perimančiu šį vaidmenį tiek iš Vidužemio jūros, tiek iš Vakarų Europos regionų. Vilniaus tapimas Šiaurės Atėnais ir Naująja (Antrąja, Išaukštintąja) Jeruzale jau nebe už kalnų, o tik tam tikro visų mūsų kelionės artyn Dievo tarpsnis, kuriame vieni patirs didį džiaugsmą, o kiti didį skausmą, kad laiku šiam susitikimui ir su tuo susijusioms permainoms nepasiruošė.

Sunku gal daug kam dabar tuo patikėti, bet tie nedaugelis, kurie pajėgs, atsivėrę didžiam Dievo Gailestingumui, atgimti iš Aukštybės, taps realybėje tais apie kuriuos rašė senovės graikai pasakodami apie laimingus, visko pertekusius ir be galo draugiškus hiperborėjus gyvenančius jų akimis žiūrint, tolimoje Europos šiaurėje – Hiperborėjoje.

Pranašas Nostradamas savo centurionuose (ketureiliuose) visame ganėtinai ilgame skyriuje kalba apie XX a. pabaigoje gimsiantį Antrosios Prancūzijos karalių. Jis vadina jį Didžiuoju monarchu, kurį karūnuos Didysis vyskupas. Didžiojo vyskupo misija bus atkurti Bažnyčios tradicijas, remiantis pirmaprade krikščionybe, autentišku Šventuoju Raštu. Didysis monarchas vadovaus konfederacijai, prie kurios prisijungs dvi Šiaurės

galybės. Jis taps „siaubu“ arabų ir azijiečių įsiveržėliams, trokštantiems sunaikinti Europą.

Žinant tam tikrus religijos ir civilizacijos centrų slinkimo dėsningumus bei Nostradamo mokytojo R. Neru (XV a.) nuorodas apie jo kitą gimimą tautoje, kuri turės Dievo Malonę, galima nujausti, jog Antrąja Prancūzija Nostradamas vadina – būsimą Lietuvą, – šalį, kuri taps Baltuoju Žirgu žemėn karaliauti sugrįžtančiam Jėzui.

Negaliu dabar apie tai aiškinti išsamiau, bet Žana D'Ark neatsitiktinai gimė Lotaringijoje, kur gyveno tie mums gimininginiai leitai>latai>lotai kadaise sudarę Karolio Didžiojo gvardiją ir tuom pagimdę bendrinius žodžius karalius, leitenantas, seržantas (<sergėtojas) bei naudoję Vytį bei Karavykinio (Lotaringijos) kryžiaus ženklus.

Vieša paslaptis – tai, kad iš vienos vietos į kitą, atėjus tam metui, keliasi ne tik kultūros, religijos bei civilizacijos centrai, bet ir šį procesą vykinančios sielos. Kas turi ausis teklauso ir kas turi ne tik matančias, bet ir mą(s)tančias akis teatpažįsta ir naująjį Žanos D'Ark veidą kitoje nei Lotaringija leitų atšakos žemėje – Lietuvoje (<Leituvoje).

Be to, po viso to, ką remdamasis asmenišku patyrimu ir Biblijos tyrimu apie Naująjį Jėzaus mūsų planetoje Įsikūnijimą parašiau, turiu pripažinti, kad taip siaurai tirti šį reikalą būtų metodologinė tokio tyrimo klaida. Norint dar aiškiau suprasti Naujojo Kristaus (=Mesijo=Avataro=Soašianto - Žmonijos Gelbėtojo=Didžiojo Valdovo) Atėjimo (=Įsikūnijimo) esmę neverta pasikliauti vien tik Biblija. Senasis Testamentas – tai Dievo Sandoros su Išrinktąja tauta ir per tai su visa žmonija istorija, o Naujasis Testamentas pasakoja apie Jėzaus gyvenimą Palestinoje ir perteikia Jo Mokymą kaip per Meilę ir Gailestingumą išsigelbėti iš žiaurybės akis už akį ir dantis už dantį gniaužtų bei kitų su sielos išganymu susijusių dalykų. Tad konstruoti teologinio pobūdžio schemas vien iš kiek nors tam tinkančių užuominų Biblijoje – naivuoliškai savimaniškas užsiėmimas.

Tiems, kas jau yra išsprūdęs iš naujasadukiejiškai sektantiško biblijiškumo naudinga perskaityti ar prisiminti ir gerai apmąstyti ne tik atitinkamas Biblijos vietas, bet ir, pavyzdžiui, sekantį Višnu Puranos paaiškinamąjį pasakojimą:

„Berniukas šypsodamasis jam (išminčiui Markandėjui) atsakė: „Mano sūnau, aš – Paruša (Senolis) – tavo Praamžis. Aš – Višnus – Narajana (sanskrito kalboje Nara – „žmogus“, Narajana – „Sklandantis virš vandenų“), kuriam priklauso manyje esanti ir mano sukurta visata. (...) Daug kartų įvairiais pavidalais aš nužengdavau į Žemę, kad ją išgelbėčiau nuo blogio.

(...) Dešimtasis mano įsikūnijimas Žemėje bus Kalkinas, būsimasis teisėjas, kuris pasirodys visatos perkeitimo valandą. Bet ne tik šie įsikūnijimai, visa visata: saulė, mėnuo ir žvaigždės, žemė ir jūra, pasaulio šalys ir laikai – mano išraiška, jais aš kuriu, apsaugau ir sunaikinu pats save. Aš – Trimurtis, vienas Dievas trijuose asmenyse. Brahmos asmeniu aš sukuriu pasaulį, Višnaus pavidalu – jį saugau, būdamas Šyva – jį sugriaunu. (...)

Ir Višnus pasakė: „O Markadėja, iš manęs prasideda viskas, kas buvo, yra ir bus. Paklusk mano amžiniems įstatymams ir klajok po mano kūne esančią Visatą“.“

Tik žinant šį paaiškinimą lengviau galima suprasti ir visame pietiniame Baltijos pajūryje senovėje buvusių Trejybinių šventovių teologinį turinį, nes vienoje iš kronikų tai kas Prūsų Romuvoje įvardijama kaip Pikuolis tiesiai vadinama Šyva. Ir pasak baltų mitologinių sakmių: „Gyvendamas danguje Perkūnas nužengdavo į žemę, kad sužinotų, kaip gyvena žmonės.“ (P. Dundulienė, Senovės lietuvių mitologija ir religija, V. Mokslas, 1990, psl.29).

Sektantizmas trukdantis pažvelgti plačiau ir esmiau yra ne vien daugelio krikščionių bei mūsų senojo Tikėjimo gaivintojų yda. Tai būdinga ir daugeliui tiek kitų religijų, tiek ateistinio mąstymo puoselėtojams,

neišskiriant net išminties siekiančių budistų.

Apie tai byloja ir sekanti istorija. Užrašyta, kad kartą Gautama(s) Buda savo mokiniams perspėjo:

„Neprisiriškite prie mano asmens, o tik prie mano Mokymo. Po manęs bus kitas Buda (Prabudusysis, Apšviestasis), kuri toliau jus mokins.“ Tuomet mokiniai paklausė: „O kaip mes jį pažinsime?“ Gautama(s) Buda atsakė: „Jo vardas bus Maitrėja. Mano mokinių šimtai, o jo mokinių bus tūkstančiai“.

Kadangi sanskrito kalba vardas Maitrėja reiškia Gailestingumo Viešpats, nesunku suvokti, kad Gautama Buda kalbėjo apie būsimąjį Jėzaus įsikūnijimą. Bet ir po Maitrėjos – Gailestingumo Viešpaties įsikūnijimo Jėzaus asmenyje, daugelis budistų Gailestingumo Viešpaties – Maitrėjos jame nepažino ir, panašiai kaip daugelis žydų tebelaukia dar kito Mesijo, taip jie tebelaukia dar kito Budos – Maitrėjos.

Tad neužstrikime nei religiniame sektantiškume, nei praeityje, nei dabartyje, nei mūsų planetos – Žemės rėmuose. Juk Jėzus daug kartų paliudijo apie jį siuntusį Tėvą ir nurodė:

„Mano Tėvo namuose daug buveinių, jeigu taip nebūtų, argi būčiau pasakęs: einu jums vietos paruošti?! „(Jn14, 2). Begalinė yra Visata – neaprėpti mums nei jos, nei Dieviškosios Hierarchijos. Svarbu tik žinoti, – nesam šioje kovoje su puolusiu archangelu Liuciferiu vieni. Išsiveržti iš vergavimo jam mums padeda Ješua (hebrajiškai – Dievas Gelbėtojas), kuris tuo pačiu yra ir Soašiantas (Žmonijos Gelbėtojas) ir Maitrėja (Gailestingumo Viešpats) ir Avataras=Perkūnas (Dievo įsikūnijimas) ir Didysis Valdovas įgyvendinsiantis Žemėje teisingumą ir Dievo Pateptasis (hebrajiškai – Mešijach, graikiškai – Christos).

21. GAILESTINGUMO MOTINA

Popiežiui Jonui Pauliui II-ajam paskelbus seserį Mariją Faustiną Kovalską šventąja bei galiausiai kardinolui Juozui Audriui Bačkiui įvardijus Vilnių Gailestingumo sostine, daug kas sužinojo ir apie didžią Dievo Gailestingumo dovaną, kurią jis suteikė žmonijai čia mūsų mylimajame mieste Vilniuje.

Kai kas net atkreipė dėmesį į tai, kad esama kažkokio istorinio, likiminio ar teologinio ryšio tarp Dievo Gailestingumo paveikslo ir senovinio užrašo ant Aušros Vartų koplyčios frontono: „Mater Misericordiae" (Gailestingumo Motina), žemiau – „Sub tuum praesidium confugimus" (Tavo apgynimo šaukiamės).

Bet labai mažai kas žino (apie tai nė neužsiminta net ir Dievo Gailestingumo kongresuose), kad šis, XVIII a. pr. pastačius mūrinę mūsų laikus pasiekusią koplyčią, padarytas užrašas yra aidas du kartus dar seniau įvykusių Švč. M. Marijos apsireiškimų Šimonių girioje ir toje vietoje įvykusių daugybės stebuklingų pagijimų. O Švč. M. Marijos apsireiškimai Šimonių girioje teologine prasme yra žymiai svarbesni net nei jos apsireiškimas Šiluvoje. Nes jei Lurde (1858 m.) ji tarė: „Aš esu Nekaltas Prasidėjimas" ir taip patvirtino ką tik Katalikų Bažnyčios nuspręstą dogmą apie Švč. M. Marijos Nekaltą Prasidėjimą. O Fatimoje (1917 m.) ji apsireiškė kaip Rožinio karalienė kviesdama visus melstis jos rožinį už taiką pasaulyje ir Rusijos atsivertimą. Tai Šimonyse (1546m.?) ji prisistatė kaip Gailestingumo Motina ir po to tai vėl pakartojo savo vėlesniuose apsireiškimuose: čia (1670 m.) ir Girkalnyje (1945 m.). Taip apreikšdama pasauliui, ir visų pirmiausia Lietuvai, šią teologinę tiesą ir Malonę.

Todėl dabar priminsiu konkrečiau apie Švč. M. Marijos apsireiškimus Šimonių girioje – ten kur dabar stovi Šimonių bažnyčia ir jos bei Šimonių „miestelio vietoje buvo miškas vadinamas Šventuoju šilu".

„Netoli Butkūnų dvaro pamiškėje gyveno Šilinis su šeima. Vieną dieną (1546?-08-04) trys Šilinio vaikai Bernardas 14 m., Margarita 12 m., Jurgis 8 m. išėjo grybauti ir pasiklydo. Vakare nebežinodami, kur eiti, išsigandę pradėjo melstis. Ir štai jie pamato šviesą. Su džiaugsmu puola į tą pusę, manydami, kad tai miško pakraštys. Bėga artyn, bet dar labiau išsigąsta, nes šviesoj virš pušies pamato nepaprastai gražią ponią, skinančią vaisius nuo pušies. Vaikai dar labiau išsigando manydami esą Šventame šile, kur seniau paprastam žmogui buvo uždrausta koją įkelti. O jie, visą dieną čia vaikščiodami turbūt šilo deivę užrūstinę ir ji nori juos nubausti. Tuo metu pasigirdęs balsas: „Vaikeliai, nebijokite. Ši vieta pasiliko amžiams šventa. Pasakykite visiems, kad šitoje vietoje pastatytų maldos namus, o aš laiminsiu visą kraštą. Kaip šito medžio šakos išsišakojusios į visas puses, taip aš savo dovanas dalinsiu visiems iš šitos vietos, kam jos bus reikalingos".

Įsidrąsinę vaikai paklausė: „Pasakyk ponia, kas esi ir kaip vadinies?", – „Aš esu Gailestingumo Motina" – ir nepaprasta šviesa apsiautė ją. Vaikai nieko daugiau nebematę, o tik girdėję giesmę. Jie parpuolė ant kelių ir patys ėmė giedoti.

Tėvai, nesulaukdami grįžtančių vaikų, išėjo ieškoti. Staiga, virš medžių išvydo šviesą. Tėvas pagalvojo, kad vaikai susikūrė laužą ir nuo jos matosi pašvaistė. Bet priėjęs arčiau nustebo matydamas, kad šviesa apsiaustas tik tas kalnelis, vadinamas Šventuoju. Dar kiek paėjęs mato; šviesa mažėja ir tuo tarpu išgirsta giedant, atpažįsta savo vaikų balsus. Pribėgęs atranda vaikus besimeldžiančius. Vaikai tėvui viską papasakoja. Tėvas pažymi tą pušį, išpjaudamas kryželį".

Belieka paaiškinti, kad po to Švč. M. Marija šioje vietoje apsireiškė dar du kartus (1670.08.15 ir 1941.03.30).

1670.08.15 įvykusio apsireiškimo metu Švč. M. Marija vėl pakartojo teologinę tiesą, jog ji yra Gailestingumo Motina.

Visa, pagal to aprašymą pateiktą Broniaus Kvyklio Čikagoje išleistoje

daugiatomėje knygoje „Lietuvos bažnyčios“ ir kun. Roberto Skrinsko knygoje „Piligrimo vadovas po stebuklingas Marijos vietas“, įvykę taip:

„Svėdasų grafo Radvilos valdžioje Lipkiškių kaimo vienoje sodyboje, 4 km nuo Šimonių, gyveno girios sargas Jonas Šimonis. 1670.08.15 eidamas iš Kupiškio per mišką, šile pamatė sėdinčią ant kelmo moteriškę su vaikeliu ant kelių. Ji apsupo kūdikėlį savo drabužiais, norėdama apsaugoti nuo vėjo, nes buvo šaltas oras. Šimonis iš žingeidumo prieina arčiau, norėdamas sužinoti, kas ji per viena ir kaip čia pateko, nes arti gyvenančių žmonių nebuvo. Mato, kad moteriškei ašaros byra per veidą, bet ji jam nieko nesako. Susijaudinęs sargas paklausia: „Moteriške, ar iš toli keliauji, gal labai pavargai, pasakyk ko verki?“ Ji atsakė: „Pikti ir negailestingi žmonės sunaikino mano namus, išmetė mane su sūnumi ant lauko. Jau daugiau kaip 100 metų kenčiu šaltį ir lietų, ir neatsiranda, kas mane atsimintų ir priglaustų“. – „Moteriškė, atrodai ne daugiau 20 metų, o sakai kenčianti daugiau šimto. Visagalio Dievo vardu klausiu, kas esi ir ko reikalauji? Jei reikia prieglaudos, tai eikime į mano namus, globosiu kaip savo šeimos narį, o jei esi dvasia, sakyk, ko nori?“ Moteriškė padėkojusi atsakė: „Ši vieta yra skirta man amžiams ir lauksiu, kol geri žmonės pastatys vėl man namus. Gailestingieji ras gailestingumo, o kitos širdys – teisingumą. Mano vardą pasakys tavo sūnus Jonas. Sargas susipranta, kad kalbasi su nepaprasta moteriške. Susijaudinęs puola ant kelių šaukdamas:

„Tu esi Dievo Motina Marija, gelbėk mane nusidėjėlį!“ Sargas, sugrįžęs į namus, rado 14 m. nebylį sūnų šaukiantį „Marija, Marija Gailestingumo Motina!“, o daugiau nieko nešnekantį. Nieko nelaukdama visa šeima – tėvai ir 6 vaikai grįžta į tą pačią vietą. Parpuolę ant kelių visi meldžiasi, o Jonas pradeda visai aiškiai kalbėti“.

Po pirmojo Švč. M. Marijos apsireiškimo ant Šventojo kalnelio jau po metų buvo pašventinta apvalaus pavidalo prie „apsireiškimo pušies“ prigludusi koplyčia., vyko daugybė stebuklingų pagijimų, buvo skelbiamas

Dievo Motinos Marijos Gailestingumas. Bet po Didžiojo maro, švedų ir kalvinizmo antplūdžių koplyčios neliko. Po antro čia Švč. M. Marijos apsireiškimo, po didžiulių vargų, daugiausia paprastų žmonių ryžto ir aukų dėka, 1671.08.15 pašventinama čia pastatyta medinė bažnyčia. Visą tą laiką vyko daug stebuklingų pagijimų (yra užrašyti apie 122 vykę iki 1962 m., iš jų 35 ypatingi pagijimai įvykę iki 1700 m.), tikintieji patirdavo daug kitų malonių, kartą per mėnesį Šventas Mišias pačioje pradžioje aukodavo iš Skapiškio atvažiuodavęs kunigas, į jas susirinkdavo tūkstantinės žmonių minios.

Garsas apie didį Dievo Motinos Gailestingumą vis plačiau sklido per Lietuvą. Kol galiausiai žinia apie jį pasiekė ir Lietuvos sostinę. To pasekoje Vilniuje ant itin svarbia tapusios Aušros vartų Švč. M. Marijos koplyčios frontono aukso raidėmis įrašomas jau cituotas užrašas: „Gailestingumo Motina tavo apgynimo šaukiamės“, pradžioje lenkų, po to lotynų, po to vėl lenkų ir po to vėl lotynų kalba. Taip palengva supratimas apie didį Dievo Motinos Gailestingumą vis tvirčiau įaugo į daugelio Lietuvos žmonių sąmonę. Taip Dievo ir Gailestingumo Motina paruošė kelią savo Sūnaus Jėzaus didžio Gailestingumo supratimui.

Kad jau senovės žmonės (XVIII a.) suprato per Švč. M. Marijos užtarimą rodomo Dievo Gailestingumo Lietuvai svarbą liudija tas faktas, kad pasak rašytinių istorijos šaltinių, būtent Šimonių bažnyčioje buvo saugomas popiežiaus Inocento karaliui Jonui Sobieskiui, už Europą susiruošusios užkariauti milžiniškos turkų armijos sutriuškinimą prie Vienos 1683 m., padovanotas Šv. Onos su Švč. M. Marijos paveikslas, papuoštas sidabriniu aptaisu.

Apie šį Švč. M. Marijos paveikslą užrašytas toks paliudijimas, kreipiantis priminti žmonėms pirmuosius du Švč. M. Marijos kaip Gailestingumo Motinos čia apsireiškimus: „Kartą šį paveikslą rado padėtą dešinėje pusėje prie Šv. Jurgio altoriaus, esant užrakintoms durims. Tam

reiškiniui pasikartojus, klebonas ant durų uždėjo ženklus, bet paveikslą vis tiek radęs perneštą. Po tų tyrinėjimų Švč. M. Marijos ir Šv. Jurgio paveikslus sukeitęs vietomis, nes dešinėje pusėje buvo tos pušies kelmas, ant kurio pasirodė Marija. Tuo laiku jis tebestovėjo po altoriumi ir buvo 2,5 aršino." (Piligrimo vadovas po stebuklingas Marijos vietas, psl. 368.).

Su Švč. M. Marijos siekiu priminti čia vykusius jos kaip Gailestingumo Motinos apsireiškimus atrodo yra susijusi ir jos statulos prie Šimonių bažnyčios sienos pastatymo istorija: „tai įvyko 1932 m. klebonu buvo kun. J. Martinaitis. Jis dėjo visas pastangas įrengti Dievo Motinos šventovę kuo gražiau ir puošniau. Norėjo Šimonių Marijai grąžinti ankstesnę garbę ir tam ieškojo būdų ir kelių. Atrodo, pati Marija bus juos nurodžiusi. Kartą sapne jam pasirodė neaiški žmogaus figūra ir pasakė: „Atstatyk Marijos garbę ten, kur ji buvo seniau. Toje vietoje rasi išaugusį medelį tarp bažnyčios pamatų ir negalintį išsiveržti į išorę". Tuos žodžius pasakiusi figūra išnyko. Giliai paveiktas nepaprasto sapno kun. J. Martinaitis padarė išvadą, kad tai esąs Marijos balsas. Todėl dar uoliau ėmėsi bažnyčios įrengimo darbų.

Be to, jis išklausinėjo parapijiečius, kaip stovėjo pirmoji bažnyčia ir kur galėjęs būti altorius. Gavęs aiškų nurodymą, kad senosios bažnyčios altorius buvęs po dabartine šonine siena, netoli didžiųjų durų, liepė toje vietoje išardyti iš didelių akmenų sumūrytus bažnyčios pamatus. Ir tikrai, išvertus kelis didelius akmenis, buvo rastas jau nemažas išaugęs medelis, kuris jokiu būdu nebūtų galėjęs prasiskverbti. Tasai išlaisvintas medelis, palikus pamate skylę, pamažu išaugo į šakotą medį, siekiantį bažnyčios stogą. To ženklo kunigui J. Martinaičiui pakako. Nedelsdamas jis pats iškasė didelį griovį Marijos statulos pamatui. Ant stipraus akmeninio pjedestalo buvo pastatyta didelė Jos statula. Žinia apie jos kilmę plačiai pasklido po apylinkę. Žmonės ypatingai pradėjo Mariją gerbti, prie Jos melstis." (Piligrimo vadovas po stebuklingas Marijos vietas, psl. 412).

Toliau akmenis iš kelio žiniai apie didį Dievo Motinos ir jo Sūnaus

Jėzaus Gailestingumą Katalikų Bažnyčios pamatuose jau rideno: kun. J. Ilskis, ses. Faustina, kun. Mykolas Sopočko, arkivysk. Mečislovas Reinys, popiežius Jonas Paulius II ir daugelis kitų iškilių Katalikų Bažnyčios sūnų ir dukterų. Dabar ši žinia jau yra išaugusi į tvirtą plačiai išsišakojusį medį ir šis medis užaugino Lietuvos tautai ir visai žmonijai itin gerų vaisių.

Mažai kas žino, kad 1927.02.09 popiežinė Apeigų kongregacija išleido dekretą dėl iškilmingo Aušros Vartų Dievo Motinos vainikavimo „Švč. Marijos Gailestingumo Motinos“ titulu. Kaip jau priminiau bei nurodžiau prieš tai, Švč. M. Marija Aušros vartuose kaip Gailestingumo Motina garbinama jau labai seniai. Rašoma, kad „Atmušus švedus nuo Čenstakavos vienuolyno, Lietuvos – Lenkijos karaliui Jonui Kazimierui 1656 m. paaukojus valstybę Marijai, /…/ virš Vilniaus miesto ne kartą buvo matomas Gailestingumo Motinos paveikslo atvaizdas.“ (R. G. S., Piligrimo vadovas po stebuklingas Marijos vietas, psl. 150).

O 1992 m. rudenį šis paveikslas sušvytėjo danguje virš laukų netoli Lepšiškių kaimo, Betygalos apyl., Raseinių rajone ir to atminimui bei padėkai Marijai aplinkinių kaimų žmonės vadovaujami Genovaitės Sorienės ir jos draugės Teresės Žukauskienės iš akmenų sumūrijo čia dailią koplyčią. Gailestingumo Motina šiuo apsireiškimu tarsi priminė, kad laisvę Lietuva atgauna Gailestingojo Dievo Malone.

Kadangi Viešpaties Jėzaus apreiškimas Faustinai Kovalskai jau gerai žinomas priminsiu dar kitus mažiau plačiajai visuomenei žinomus įvykius šioje plotmėje.

Verta atkreipti dėmesį ir į tai, kad nors savo prašymą, kad būtų nutapytas jo Gailestingumą primenantis paveikslas, Jėzus seselei Faustinai apreiškė vienuolyno celėje Plocke, bet sąlygos tai įgyvendinti susiklostė tik Vilniuje, kur Švč. M. Marija per daugelį šimtmečių jau buvo nutiesusi tvirtą taką žiniai apie didį Dievo Gailestingumą. Tik čia Vilniuje seselė Faustina gavo Jėzaus pavedimo įgyvendinimui būtinai reikalingą pagalbininką iš

Vilniaus krašto kilusio Mykolo Sopočkos asmenyje („Štai – tau regima pagalba žemėje. Jis tau padės įvykdyti mano valią Žemėje“. – Faustinos dienoraštis, psl. 53). Būtent vilnietis dailininkas Eugenijus Kazimierovskis 1934 m. nutapė Dievo Gailestingumo paveikslą. Šiame mieste 1934.10.26 sesuo Faustina išvydo regėjimą kaip Viešpaties Jėzaus balti ir raudoni spinduliai iš Vilniaus pasklinda po visą pasaulį.

Tik arkivyskupui Mečislovui Reiniui perėmus valdyti Vilniaus arkivyskupiją, kai Vilnius grįžo Lietuvos valstybei, plačiau atsiveria durys įvykdyti nors dalį Jėzaus prašymų seselei Faustinai. Apsidžiaugęs pagrindiniu kliūviniu tam buvusio arkivyskupo R. Jalbžikovskiui pasitraukimu į Lenkiją, kunigas M. Sopočko tuoj pat kreipiasi žinios apie dieviškąjį Gailestingumą skleidimo reikalu į naują Vilniaus arkivyskupijos valdytoją arkivyskupą M. Reinį ir sulaukia karšto jo pritarimo bei konkrečių darbų: į lietuvių kalbą tuoj pat išverčiami ir platinami lietuviškai bei lenkiškai Dieviškojo Gailestingumo litanija ir vainikėlis su aprašymais ir jų paaiškinimaisiais tekstais; kun. M. Sopočko ir kiti kunigai bei pats arkivysk. M. Reinys sako pamokslus apie dieviškąjį Gailestingumą; 1946 m. arkivysk. M. Reiniui leidus Šv. Jonų bažnyčioje švęstas pirmasis Gailestingumo sekmadienis.

Šias pastangas įvykdyti Jėzaus per seselę Faustiną duotus nurodymus veiksmingai pratęsia lenkų – lietuvių (iš motinos pusės) kilmės kunigas Karolis Vojtyla (pareiškęs, kad pusė jo širdies yra Lietuvoje), tiek prieš tapdamas, tiek jau išrinktas popiežiumi. Būtent 1993 metais lankydamasis Vilniuje, popiežius Jonas Paulius II-asis atsiklaupęs ilgai meldžiasi prie Gailestingumo Motinos paveikslo Aušros vartuose ir seselę Faustiną Kovalską paskelbia palaimintąja.

2000.04.03 seserį Faustiną paskelbus šventąja ledai žiniai apie didį Dievo Gailestingumą galutinai buvo pralaužti. Bet vis dar beveik niekas, išskyrus kunigą R. Skrinską, nežvelgia gelmiau į žinios apie dieviškąjį Gailestingumą Lietuvoje ištakas. Šimonių bažnyčia net neįtraukta į

piligriminį „Dieviškojo Gailestingumo kelią“. Nors yra ir gerų ženklų, pavyzdžiui: kreipiniu – „Dievo Gailestingumo Motina“ jau papildyta Švč. M. Marijos litanija.

Deja įstrigo šalia, daugelio Viešpaties Jėzaus ir Švč. M. Marijos apsireiškimų vietoje pastatytos, Dieviškojo Gailestingumo koplyčios Keturnaujienoje, turinčio išaugti Dieviško Gailestingumo centro vystymas. Nors yra Jėzaus per regėtoją Aneliukę Matijošaitienę pasakyta: „Kelsis Keturnaujiena, kelsis ir Lietuva“.

Bet grįžkim prie klausimo, – kodėl Lietuvą galime drąsiai vadinti Dievo Gailestingumo žeme ne tik dėl to, kad kardinolas Juozas Audrys Bačkis yra jau įvardijęs Vilnių kaip Dieviškojo Gailestingumo sostinę. Parašyt apie tai aišku galima būtų visą svarbią ir įdomią knygą, bet priminsiu bei atskleisiu dar nors keletą esminių momentų. Dėl vietos šioje ir taip jau sparčiai storėjančioje knygoje stokos priminsiu šiame skirsnyje ne dar kitus Lietuvai parodytus Dievo Gailestingumo Lietuvai faktus, o dar kelis apreiškimus apie jo didį Gailestingumą.

Vienas iš jų įvyko per pirmąją sovietinę okupaciją (1941.03.30), o kiti trys įvyko baigiantis Antrajam pasauliniam karui ir visi jie, manding, yra susiję su Gailestingumo Motinos ir jos Gailestingojo Sūnaus pastangomis pakreipti lietuvius ne karinio, o dvasinio – kultūrinio pasipriešinimo sovietiniams okupantams keliu. Deja net ir tuometiniai Katalikų Bažnyčios hierarchai arba to nesuprato, arba neišnaudojo šių apsireiškimų kaip galimybės jau tuo metu pakviesti mūsų tautą pasukti ne plieno, o dvasiniais ginklais stipraus pasipriešinimo keliu.

Jau prieš keliolika metų vienas iš buvusių politinių kalinių laikraštin „Tremtinys“ parašė straipsnį, kad jam pavyko išsiaiškinti pokaryje Kybartų miestelyje stovėjusių radijo retransliatorių paskirtį. Anot jo, tos kurstytojiškos radijo laidos kvietusios mūsų partizaniškuosius vyrus ir toliau pasilikti miškuose, nes tuoj prasidėsiantis karas ir čia ateis amerikonai, buvo

transliuojamos ne iš Vašingtono, o iš KGB rūmų, o kad sudaryti įspūdį, jog iš Vakarų, tai buvo daroma per Kybartuose stovėjusius radijo retransliatorius. Perskaitęs šį straipsnį, prisiminiau jas girdėjusių pasakojimus, kad tos radijo laidos iš tikro skambėjo gana kvailai ir jau tuo metu sukėlė jiems tam tikrų įtarimų. Tad tuoj pat nuėjęs į biblioteką atsiverčiau Čikagoje išleistą daugiatomę Lietuvių enciklopediją (I t., psl. 145) ir juodu ant balto radau parašyta, kad radijo stoties „Amerikos balsas“ transliacijos lietuvių kalba pradėtos 1951.02.16, kai čia įkurtas lietuvių skyrius, tai yra, kai naikinimo ginklais ginkluotas pasipriešinimas okupantams Lietuvoje jau buvo beveik pasibaigęs.

Išaiškėjo kraupi, bet labai svarbi tiesa, – norėdami lengviau atskleisti ir iššudyti patriotiškiausią mūsų tautos dalį okupantų kgb-istiniai vadeivos sąmoningai ją provokavo ir toliau pasilikti atviroje kovoje miškuose, nes pasislėpę civiliniame pogrindyje, jie jiems buvo daug kartų pavojingesni. Atrodo, kad šitos provokatoriškos laidos, kuriomis vėliau buvo apkaltinti, neva jas transliavę amerikonai, buvo rengiamos ir siunčiamos į retransliatorius Kybartuose iš KGB priklausiusio pastato ant Tauro kalno Akmenų gatvėje, kuriame gal labai likimiškai dabar yra įsikūrusi JAV ambasada. Visas radijo stoties Amerikos balsas transliuotų lietuviškų laidų įrašų archyvas jau seniai yra pargabentas į Lietuvą, bet jokių provokatoriškų laidų, bent jau mano žiniomis, ten nėra.

Visa tai išsiaiškinus, belieka tik atsidūsti. Dėka Lietuvos šviesuolių ryžtingos kontraagitacijos nesidavėme sumobilizuojami į SS legionus. Bet pokaryje įkliuvome tiek į nacių, tiek į sovietų paspęstus spąstus. Manau, kad baigiantis karui du vagonus prikrautus belgiškų ginklų naciai be jokios apsaugos pastatė ant atsarginių bėgių Marcinkonių geležinkelio stotyje neatsitiktinai. Neatsitiktinai jie tiekė ir ginklus į slaptus sandėlius Lietuvos Laisvės armijai (LLA) bei mėtė iš lėktuvų parašiutininkus Lietuvos miškuose kol dar frontas buvo sustojęs Lenkijoje. Visa tai darė todėl, kad norėjo

matyti lietuvius kovojančius prieš sovietinę kariuomenę, jei jau nepavyko gausiau fronte tai bent užfrontėje. Tad lietuvių tautą stvertis plieno ginklų karine prasme jai beviltiškoje situacijoje provokavo tiek vieni, tiek kiti tik skirtingais tikslais ir kiek kitu metu.

O Švč. M. Marija, manding, bandydama Lietuvos tautą pakreipti Sandoros su Jėzum ir ne plieno ginklais kovojamo pasipriešinimo keliu apsireiškė Lietuvoje: Šimonyse 1941.03.30 ir 1943 m. žiemą bei pavasarį, ir 1943 m. net keturis kartus Girkalnyje.

Pirmiausia apie apsireiškimą Šimonyse.

Net du kartus senovėje Šimonių girioje apreiškusi save kaip Gailestingumo Motiną, Lietuvą okupavus sovietinei Rusijai Švč. M. Marija čia apsireiškė dar ir trečią kartą.

„1941.03.30, Kančios sekmadienį, apie 22–23 val. visa Šimonių apylinkė nušvito ryškiai melsva šviesa. Virš bažnyčios pasirodė Švč. Mergelė Marija. Vienoje rankoje laikė komuninę, kitoje – kryžių. Jos galvą gaubė žvaigždžių vainikas, kurio šviesa ir sklidusi po apylinkę.

Mariją matė (liudijo apie tai – knyg. aut. past.) tik 4 žmonės, kurie tuo metu buvo arti bažnyčios, o šviesą – labai daug asmenų net keliasdešimties kilometrų spinduliu. Štai keleto žmonių pasakojimai.

1. Vienas žmogus, grįždamas iš bažnyčios, ėjo pro šalį ir, žvilgterėjęs pro salės langą pamatė, kas gi čia drįsta tokią dieną šokti. Prieėjęs iki pat namų, matęs, kad virš Šimonių buvo didelė šviesa. Kurie buvo salėje, irgi matė, tik jie išsigando ir klausinėjami išsigynė. Liudijo tik Vitas Šližauskas ir Vladas Dankas. Marijos pasirodymą matė ir žydai: Kaikė Naptalkaitė ir Ščiotka Kaimiukas.

2. Žydaitės Naptalkaitės pasakojimas: „Kovo 30 d., vakare salėn, kuri prieš mūsų langus, susirinko komjaunimas šokti. Aš nemiegojau, slaugiau sergantį tėvą. Tuo metu sėdėjau ir žiūrėjau pro langą. Staiga apšvietė nežemiška šviesa. Aš taip persigandau, kad nežinojau, ką daryti. Širdis ėmė

drebėti, kambaryje pasidarė šviesu. Pasižiūriu aukštyn, o virš bažnyčios stovi moteriškė, labai graži, mėlynu apsiaustu, baltai rusva suknia, galva pridengta baltai, apie galvą žvaigždžių ratas – spindi įvairiom spalvom. Vienoje rankoje ji laikė tokį apskritą, kaip jūsų kunigas neša aplink bažnyčią, o kitoj tai nesupratau ką. Aš buvau išsigandusi ir susijaudinusi, nes supratau, kad tai – dieviška asmenybė. Bet aš nežinojau, ką daryti. Pribėgau prie tėvo, jam pasakoju, bet nesusikalbu su juo. Priėjau prie lango, bet Marija jau kaip rūke ir greitai išnyko".

Kai žydaitės paklausė, iš kur žinanti, kad ten buvo Marija, taip atsakė: „Ji buvo panaši į statulą, kuri stovi virš bažnyčios durų, tik gražesnė ir atrodė kažką kalbanti". Neptalkaitė pasikrikštijo Marijos vardu. Vokiečiai ją sušaudė Kupiškyje.

3. Vito Šližausko pasakojimas. „Aš iš Dapšių kaimo ėjau į Šimonis. Nebuvau nuėjęs nė pusės kilometro, kai staiga nušvito nepaprasta šviesa. Aš nepajutau, kaip parkritau ant žemės, rodos kokia jėga mane pametė. Atsikėlęs pamačiau virš bažnyčios nepaprastos šviesos apšviestą Mariją. Man atrodė, kad esu visai po Marijos kojomis. Norėjau ką pasakyti, bet negalėjau. Rodos, Jos lūpos krutėjo. (Apdarą apibūdino kaip Naptalkaitė.) Parbėgęs namo visą naktį nemiegojau".

Jau rytojaus dieną mačiusieji Mariją ir nepaprastą nakties šviesą ėmė viešai ir plačiai apie tą įvykį kalbėti. Ateistinės civilinės valdžios atstovai ėmė mačiusius šį įvykį žmones baugindami tardyti, tas kalbas slopinti ir savaip įvykį aiškinti. Dėl stalininio antireliginio teroro ir baimės šis įvykis bažnytinių atstovų nebuvo plačiau viešai tiriamas ir dokumentuojamas.

1943 07 mėn. atvykęs vikaro pareigoms į kaimyninę Adomynės parapiją, kunigas Gediminas Ignas Blynas ėmė tuo įvykiu domėtis ir Panevėžio vyskupui Kazimierui Paltarokui pritarus, jį tyrinėti bei dokumentuoti. Buvo apklausinėti daugelis žmonių vienaip ar kitaip matę tą įvykį ar girdėję iš mačiusiųjų. Prisiekus, kad sakys tiesą ir pasirašius prie

liudininkų surašyta per 30 svarbių apklausos protokolų. Jie visi yra išlikę." (Piligrimo vadovas po stebuklingas Marijos vietas, psl. 38–39).

Girkalnyje Švč. M. Marija apsireiškė apie keturis kartus. „Pirmasis buvo pats didingiausias".

„1943.02.08 apie 20:30 žmonės pastebėjo besileidžiančią iš dangaus ant Girkalanio bažnyčios nepaprastą šviesą. Ji sustojo bokšto viršuje, toje vietoje, kur jis ima smailėti. Šviesa buvo elipsės formos, vaivorykštės spalvų, aprėminta žvaigždžių, kurios buvo apie 10 cm viena nuo kitos. Žvaigždžių rėmų viršuje ir apačioje buvo po vieną didesnę. Tuose apšviestuose rėmuose matėsi Švč. Mergelė Marija su kūdikiu ant kairės rankos.

Jų galvas supo gražūs žvaigždžių vainikai, o veidai pridengti permatomu melsvai pilku debesėliu. Viso to reginio šviesa buvo tokia stipri, kad šviesiausia elektra negalėtų jai prilygti, bet akims ji buvo tokia maloni, kad mačiusieji žiūrėjo su nuostaba ir pasigėrėjimu. Toks vaizdas išbuvo bokšto viršuje apie 15 min. po to šviesa ėmė leistis žemyn. Bokštas pasidarė permatomas tarsi stiklas. Dvi žvaigždės, buvusios rėmų viršuje, pasiliko senoje vietoje. Vaizdas, nusileidęs iki bažnyčios vidaus, nuslinko į didįjį altorių ir ten buvo matyti 10 - 15 min. Tuo metu visas bažnyčios vidus tviskėjo stipriausia šviesa. Po to ji ėmė blėsti, pradedant nuo didžiųjų bažnyčios durų. Kartu blėso ir bokšto viršuje esančios dvi žvaigždės. Pagaliau viskas išnyko. Tą vakarą oras buvo ramus ir švietė mėnulis." (Piligrimo vadovas po stebuklingas Marijos vietas, psl. 46).

Šį Švč. M. Marijos apsireiškimą iš arti stebėjo apie dvidešimt žmonių. O „iš tolo matė daug žmonių – važiuojančių plentu ir iš apylinkių. Jie regėjo besileidžiančią iš padangių ir sustojančią ties bažnyčios bokštu šviesą". Yra išlikę daug šį įvykį mačiusių žmonių raštiškų paliudijimų. Juos pakartotinai vėl surinko A. M Vaišvilaitės draugės Genutės Markauskienės tėtis Antanas Orentas.

„Antras apsireiškimas. Viename rankraštyje rašoma, kad įvykis

pasikartojo 1943.02.15 (kitą trečiadienį) 5 val. ryto. Ant bažnyčios pasirodė labai didelė nuostabi šviesa. Išbuvo apie 30 min. šviesą matė: Žemaičių plente apie 4 km nuo Girkalnio Vitalis Plaščinskas, Stasys Plaščinskas, Girkalnio miestelyje, Jurbarko g. – Stasys ir Pranė Kubilinskai“ (psl. 48).

„Trečias apsireiškimas. /.../ Apie Marijos apsireiškimą buvo daug kalbama. Vieni sakė, kad tikrai Dievo Motina apsireiškė, kiti neigė. Mūsų klebonas sakė: „Reikia melstis, kad Dievas savo valią aiškiai apreikštų“. Aš taip pat prašiau Dievą, kad mums, nevertiems, duotų pažinti savo valią. /.../ Man pasirodė angelas ir tarė: „Yra Dievo ir Jo Motinos valia, kad aplankytum tą vietą ir ten bus tau pasakyta, ko Dievas nori iš žmonijos“.

Po to aš labai norėjau aplankyti Girkalnio bažnyčią ir įvykdyti Dievo valią, bet būdama labai silpnos sveikatos ir senyvo amžiaus ir dėl pavasarinio polaidžio niekaip negalėjau to padaryt. /.../

(1943.04.16) buvo Sopulingos Dievo Motinos atlaidai. Buvo daug kunigų, tarp jų ir mano dvasios tėvas J. R. Jo paprašiau, kad aukodamas Šv. Mišias paprašytų Dievo Motiną, jei Dievo valia, įvykdyti savo pažadą.

Per votyvą, kurią aukojo kun. J.R. 11 val., nuo „Šventas“ iki kunigo komunijos, altorius paskendo šviesiai melsvame debesėlyje. Visas didysis altorius pasidarė šviesus ir apsireiškė Dievo Motina. Aukšto ūgio, labai gražios ir jaunos 18 - 22 m. išvaizdos. /.../ Man stebintis didingu reginiu, Marija tarė: „**Aš esu Gailestingumo Motina ir noriu, kad mane tuo vardu garbintų. Į mano rankas mano Sūnus sudėjo visus savo Gailestingumo turtus. Aš duodu daugiau negu prašo. Aš nežiūriu, kas kiek nusidėjęs, bet su kokia širdimi pas mane ateina**“.

Padrąsinta Marijos gerumo prašiau: „Švč. Dievo Motina, gelbėk mus, nes mūsų Tėvynė žūsta“. Marija pasakė: „Jūsų tauta nevykdė mano Sūnui duoto pasižadėjimo. Ištvirkusiu gyvenimu ir kitomis nuodėmėmis užsitraukė didelę bausmę. Būtų seniai sunaikinta nuo žemės paviršiaus, tiktai didelis mano Sūnaus Gailestingumas ir nuolatinis mano prašymas

sulaikė daug bausmių ir apsaugo jūsų šalį nuo didelių sunaikinimų. O žmonės, užuot grįžę prie mano Sūnaus, dar daugiau rūstina ir traukiasi nuo Jo. Dangiškasis Tėvas pasiuntė angelą išnaikinti jūsų tautą. Aš turėdama jus savo globoje, nužengiau iš dangaus į šią vietą ir pasiliksiu su jumis, kad jus gelbėčiau. Aš atėjau ieškoti pražuvusių."

Tada paklausiau:

– Ar ilgai Dievo Motina čia pasiliksi?

– **Aš pasiliksiu su jumis iki pabaigos. Noriu skleisti savo malones jūsų tautai ir visam pasauliui.**

Man buvo suprantama, kad Marija iš tos vietos turės būti garbinama ne tik Lietuvoje, bet ir visame pasaulyje. Tačiau tų žodžių „iki pabaigos" nesupratau. Prisiminusi Kauno ir kitų Lietuvos vietų bombardavimus, karo baisenybes, paklausiau, kaipgi apie tą Viešpaties duotą pažadėjimą, kad kur aš būsiu ir melsiuos, ten bus Dievo bausmės sulaikytos ir tos vietos nuo karo baisenybių apsaugotos. Paklausiau, kodėl tos baisenybės vyksta.

– Mano Sūnus davė laiko pasitaisyti, bet žmonės neklauso malonaus šaukimo, tad mano Sūnus leidžia vietomis įvykti skaudesnėmis nelaimėmis, kad teisingieji savo kentėjimais atsilygintų už nusidėjėlius, o nusidėjėliai grįžtų prie mano Sūnaus.

Matymas baigėsi, užsidengdamas šviesiu debesėliu, kuriam išsisklaidžius buvo tas pats altorius ir baigėsi Šv. Mišios." (psl. 48 - 50).

„Ketvirtas apsireiškimas. 1943.04.17 apie 8 val. ryto kun. J.R. aukojo Šv. Mišias. Aš (Kotryna Pusvaškytė) klūpojau tarp šoninio altoriaus ir suolų, Šv. Mišios buvo aukojamos prie šoninio altoriaus. Šviesus debesėlis apdengė altorių ir apsireiškė Dievo Motina tuo pačiu pavidalu kaip vakar ir mažu kryžium palaimino žmones. Aš kalbėjau maldelę „Marija, Marija" ir t.t. Pasitikėdama Marijos gerumu paklausiau:

– Dėl ko, Dievo Motina, pasirinkai šią vietą?

– **Aš atėjau į jūsų žemę, kad jus gelbėčiau.**

– Geriausioji Motina, kuo mes turime tau atsilyginti už tą Meilę?

– **Aš noriu, kad mane vadintų Gailestingumo Motina. Kad mano apsireiškimo diena ir visos kitos oktavos dienos būtų švenčiamos su iškilmėmis. Ir visos kitos mano garbei skirtos šventės būtų švenčiamos visoje Lietuvoje.**

Tada paklausiau, kada ta šventė bus švenčiama.

– **Pirmą sekmadienį po mano aplankymo**, – atsakė Marija ir kalbėjo toliau:

– Aš duosiu malonių iš šios vietos kiekvienam žmogui pagal jo pareigas ir reikalus. Laiminsiu dvasininkus, kad sėkmingai darbuotųsi sielų išganymui. Vaikučiams ir jaunimui duosiu šventai pamilti tą dorybę, kuri mane iškėlė į Dangaus Karalienės sostą. Tėvams duosiu malonę šventai eiti savo pareigas.

Marija nutilo. Tada vėl prašiau:

– Marija, gelbėk mus, prašyk savo Sūnų, kad sulaikytų šitą bausmę.

Marija galvos palenkimu parodė į Kūdikėlį, kad jį prašyčiau. Kūdikėlis ištiesė rankutę ir maloniai pažiūrėjo į žmones.

– Brangiausias Išganytojau, gelbėk! – prašiau aš.

Buvo pakylėjimo laikas. Kristus priglaudė savo galvelę prie Motinos. Marija pasilenkė prie Vaikelio ir kažką pasakė, prašė. Mačiau Marijos lūpų judesį, ir Kūdikėlis taip pat kažką sakė. Tada Marija nusišypsojo ir dideliu kryžiumi palaimino žmones. Buvo Šv. Mišių pabaiga.

Pastaba. Būdama Girkalnyje, kalbėjausi su žmonėmis, mačiusiais Dievo Motiną. Jie man sakė, kad matė Mariją, kaip kad aš. Marija nieko nekalbėjusi. Angelas pranešė man, kad Marija su jais nekalbėjusi todėl, kad jie buvo paskendę sunkiose nuodėmėse ir niekino Kristaus vietininkus. Kai atliko išpažintį, Mariją kitą kartą matė ir galėjo melstis.

Visa tai teikiu Dievo vardu (visa tai tvirtina Dievo vardu šešiolika parašų). 1943.05.19 Kotryna Pusvaškytė.“ (psl. 48 - 51).

Tarsi pratęsdama savo pokalbį su Lietuvos tauta, 1949.06.10 Švč. M. Marija apsireiškė vos 16-ka kilometrų nuo čia karo pabaigoje vykstant kautynėms sudegusios bažnyčios Girkalnyje, esančioje Šv. Mykolo Archangelo bažnyčioje Ariogaloje.

Šio Švč. M. Marijos apsireiškimo liudininkai kbg–istų bauginami, kad šito nepasakotų „nesutiko to daryti ir buvo persekiojami". „Ypač susidorojo su Juozu Baranausku, kurį iš darbo nusivedė į saugumą ir labai sumušė. Jam buvo atmuštos kepenys, todėl jis susirgo ir po metų mirė (1950.05.23)."

„1960.05.21 Ariogalos klebonas Boleslovas Radavičius aukodamas Šv. Mišias išgirdo Švč. M. Marijos tvirtinimą: „Pabaltijys greit bus laisvas." (Piligrimo vadovas po stebuklingas Marijos vietas, p. 59).

Apie tai, kad ji yra ne tik Dangaus Karalienė, bet ir Gailestingumo Motina Švč. M. Marija viename iš apreiškimų (1934.08.12) priminė ir būsimai šventajai seselei Faustinai Kovalskai: „Esu ne tik Dangaus karalienė, bet ir Gailestingumo Motina ir tavo Motina. Ir tą akimirką ištiesė savo dešinę ranką, kurioje laikė apsiaustą, ir apgaubė juo šį kunigą." (330 sk.).

Dar įdomesnis ir svarbesnis teologine prasme Švč. M. Marijos ar su ja susijęs apreiškimas įvyko Rusijos caro Nikolajaus atsisakymo nuo sosto dieną – 1917 kovo 15-tą Rusijoje. Valstietė Andrionova sapne išgirdo žodžius: „Yra Kolomenskajos kaime didelė juoda ikona, ją reikia paimti, padaryti raudona, tegul meldžiasi". Paragintas šio balso iš Dangaus (daugelis mūsų gudragalviškų kunigų tuojau pareikštų, kad į sapnus nereikia kreipti jokio dėmesio, o ypač dar į kažkokį kaimo bobučių, nes taip tuojau papulsim į piktojo ir prietarų nelaisvę) Kolomnos cerkvės šventikas ėmė joje šios ikonos ieškoti ir, neradęs nieko panašaus šventovėje, galiausiai šią didelę nuo dulkių ir smilkalų bei žvakių ugnies dūmų pajuodusią ikoną surado šios cerkvės rūsyje. Kai ją nuplovė, prieš akis atsivėrė raudonos (ugninės) spalvos apsiaustu (rusai turi netgi terminą – Ognenaja Marija) apsisiautusi

Švč. M. Marija sėdinti soste, vainikuota karūna, dešinėje rankoje laikanti valdovės skeptrą, o kairę padėjusi ant mūsų planetos Žemės gaublio. Ant kelių jai sėdi Vaikelis Jėzus dešine ranka laiminantis mus, o kartu ja ir rodantis į mūsų Dangiškąją (Gailestingumo) Motiną, o kaire ranka rodantis į Žemės gaublį ant Švč. M. Marijos kelio. Tiesmuka dogminės teologijos prasme – tai visai ereziška ikona. Pasaulio valdove joje pavaizduota Švč. M. Marija, o ne Jėzus.

Valdoviškosiosios Marijos ikona

Bet ir Kolomnos cerkvės šventikas, ir paprasta Rusijos liaudis nesileido į didelius teologinius svarstymus. Visa jie suprato labai paprastai – bolševikai sušaudė tėvelį carą, bet Švč. M. Marija ima dabar vietoj jo Rusiją savo motiniškon globon. Per trumpą laiką šios Deržavnaja (Valdoviškąja) pavadintos ikonos tapytos kopijos paplito po visą Rusiją ir daugel žmonių kreipėsi pagalbos į Švenčiausiąją Dangaus ir Žemės Valdovę prašydami išvaduoti Rusiją iš bolševikų priespaudos.

Būtent tą ji ir daro…

22. ANTROJI JERUZALĖ

Vytauto Didžiojo universiteto Humanitarinių mokslų profesorius Nachmanas Šapira (1894 - 1943) 1935 metais taip rašė:

„Vilnius... Lietuvos Jeruzalė...

Tokiu Vilnius yr ne vien Lietuvos, bet ir viso pasaulio žydams. Nuo senų amžių iš Vilniaus yra išsiveržusios tvirtos žydų dvasios tiek tikybinio, tiek pasaulietiško pobūdžio srovės, kurios buvo pasiekusios tolimiausius žydų išsklaidymo užkampius, kėlusios žydų susipratimą, gilinusios savitarpio susiklausymo jausmą ir padėjusios kurti tuos kultūrinius ryšius, kurie ir šiandien teberiša po visą pasaulį išsisklaidžiusią tautą į tvirtą vieningą tautinę bendrumą.

/.../ Kadangi Lietuvos žydai dėl ypatingų jų gabumų paskutiniais šimtmečiais įvairių žydų tautos dalių tarpe yra įsivyravę kultūros srityje, tai jų dvasinis centras Vilnius savaime virto žydų gyvenimo ir kūrybos centrine vieta – tikra Lietuvos Jeruzale, ko nenusipelnė nė vienas kitas žydų apgyvendintas miestas.

Štai ką rašo vienas seniausių žydų romanistų, vilnietis R. A. Braudės (1851 - 1902) apie Vilnių kaip tikybinio mokslo centrą: „Pagarsėjęs žydų tarpe Vilniaus miesto vardas jų didžiai garbinamas. Pagarsėjęs kaip didelis miestas dievobaimingų ir šventų žydų. Dievo žodžio ir mokslo skleidėjų, ko dėka, jis gavo „Lietuvos Jeruzalės“ vardą, vadinasi: iš Lietuvos žemės išeis Dievo žodis ir mokslo šviesa – iš Vilniaus miesto“. /.../

Suglaudus tad krūvon visa, kuo Lietuvos sostinė buvo žydų kūrybai ir mokslui, savaime randasi tokia Vilniaus charakteristika, kokią yra davęs A. Morevskis. „Vilnius yra išsvajotų eilių, filosofinių problemų bei matematiškų formulių miestas. Gatvikė vedanti į Ješivot Talmudo akademijas, kuriose žmonės nuo konkrečių interesų visiškai pasitraukę įsigilina į dvasios gelmes – toksai yra Vilnius. Ir man rodos,

jog ilgus metus vėliau, kai materija tarp žmonių būsianti sumaniai ir dorai padalinta ir žemės turtai nekels tarp žmonių jokių kivirčų, o kovotojų pajėgos ir tyrinėtojų drąsa paskęs marių gelmėse – ir tąsyk, man rodos, Neries pakrantėje tikrasis vilnietis sėdės, dainą niūniuos ir įsigilins į tai, ko dvasios žaismu ir skausmu ištaisyti negali. Vilnius tėra miestas, kuriam galvočiai ir menininkai turi išsivystyti ir slėnys, kur nukritę dievai pakeliami išrinktųjų žmonių pjedestaluosna“.“

Vienas iš Sąjūdžio pranašų ir jo Iniciatyvinės grupės narių ekonomikos mokslų daktaras Saulius Pečiulis 1992m. parašė laikraštin „Lietuvos rytas“ straipsnį „Vilnius – antroji Jeruzalė“. Pirmiausia Saulius atkreipia dėmesį į vieną JAV išspausdintą straipsnį primenantį, jog iki Antrojo pasaulinio karo Vilnius pasaulyje buvo žinomas kaip Antroji Jeruzalė. Toliau Pečiulis kviečia: „Tad pagalvokime, ką mes, vilniečiai turėtume daryti, kad Vilnius iš tikrųjų taptų antrąja (Dangaus) Jeruzale?“ Bei galiausiai baigia viltingu įsitikinimu, kad „Likvidavus emigracinę dvasią, eliminavę siekius Dievo ir laimės ieškoti svetur, mes pamatysime, kaip Dievas ateis į mūsų namus. Ir Vilnius tikrai vėl taps antrąja Jeruzale“.

Vėliau šias įžvalgas Saulius Pečiulis toliau grindė knygose „Dievo karalystės beieškant“ (Vilnius, VLC, 1993), „Dievo karalystės pagrindai“ (Vilnius, Arėjas, 1996) ir „Iškelti naują vėliavą“ (Vilnius, TI, 2004). Kuriuose jau daro labai teisingą išvadą, kad Antrąja Jeruzale Vilnius virs Lietuvai tapus mesijine teokratine monarchija ir nagrinėja jos projekcijas konkrečioje realybėje. Bet dar iki galo nesuvokia kaip tai galėtų įvykti.

Pirmiausia pabandykime išsiaiškinti ar apskritai galime teigti apie Antrąją Jeruzalę čia Žemėje, o ne Danguje.

Apreiškime apaštalui Jonui bylojama:

„Aš regėjau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė išnyko ir jūros taip pat nebeliko. Ir išvydai šventąjį miestą – naująją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo;“ (...) „Štai Dievo

padangtė tarp žmonių. Jis apsigyvens pas juos, ir jie bus jo tauta, o pats Dievas bus su jais.“ (Apr21, 1-3). „Ir nunešė mane dvasios jėga ant didelio ir aukšto kalno, ir parodė man šventąjį miestą, Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus, nuo Dievo, žėrinčia Dievo šlove.“ (Apr 21, 10 - 11).

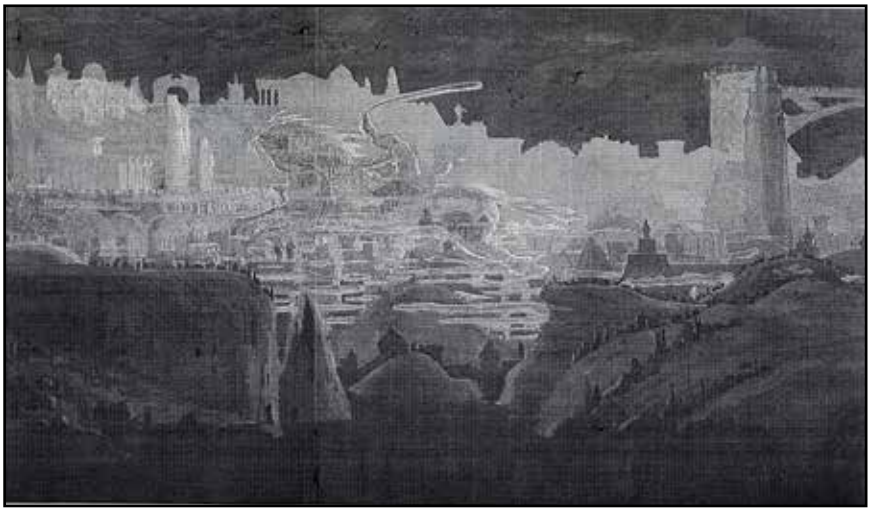

M. K. Čiurlionis. Miestas. Preliudas, 1908–1909

Iš žodžių: „Nužengiančią iš dangaus nuo Dievo“, aišku, kad Naujoji Jeruzalė bus ne tik Danguj, bet ir žemėje, tačiau jau naujojoje pertvarkytoje (apvalytoje) Žemėje. Visgi, nors yra apreikšta, kad po žemės pertvarkymo sužaliuos sodai dabartinėse dykumose ir daug kur jūra pasikeis vietomis su sausuma, bet Dievo galybe bus išsaugota dalis Vilniaus su pačiomis švenčiausiomis vietomis. Todėl grynai simbolinis naujosios Jeruzalės vaizdas Apreiškime neturėtų sugluminti įpiršdamas mintį, kad tai visai nerealu ir negali turėti sąryšio su kokia nors žemėje esančia konkretybe.

Kitame (ankstyvesniame) Apreiškimo apaštalui Jonui skyriuje rašoma:

„Nugalėtoją aš padarysiu šulu savo Dievo šventovėje, ir jis nebe-

išeis laukan; užrašysiu ant jo savo Dievo vardą ir vardą savo Dievo miesto, naujosios Jeruzalės, nužengiančios iš dangaus nuo mano Dievo, ir savo naująjį vardą.“ (Apr 3, 12).

Iš šios Apreiškimo vietos paaiškėja, kad naujoji Jeruzalė jau turės kitą vardą nei senoji. Panašiai bylojama ir Izaijo (Ješajo) pranašystėje: „Tu (Jeruzale – knyg. aut. pastaba) būsi vadinama nauju vardu, kurį ištars Viešpaties lūpos. Tu būsi puošni karūna Viešpaties rankose, karališka diadema savo Dievo dešinėje.“ (Iz 62, 1 - 4).

Dar aiškiau tai matyti iš Sabos karalienės Mikaldos pokalbyje su Izraelio karaliumi Saliamonu maždaug prieš 3000 metų, pateiktų pranašysčių (pastarąją pranašystę dėl įvykio svarbos ji pakartoja net du kartus):

„Apie du tūkstančiai metų po nukryžiavimo Išganytojo (...) iš vakarų kampo (tai yra Europos – knyg. aut. past.) ateis vienas karalėlis. Tada pasidaugins kunigai ir teisuoliai, Mesijo miestas bus didelis ir garbingas. Tada karalius ir visi valdininkai bus teisingi ir dievobaimingi, o juos matydami žmonės tokiais pasidarys“.

Pagal šią Sabos karalienės pranašystę visus Išganytojo Jėzaus priešininkus įveiksiančio Mesijo miestas bus Europoje ir anaiptol ne simboliškas, o labai konkretus.

Naujųjų apreiškimų knygoje („Dangiškoji Meilės pasiuntinybė“) rašoma: „Ruošiame naują karalystę Bažnyčioms ir sieloms. Į tą karalystę įeinama apsivalius ir pašalinus kliūtis. Ruoškime Viešpačiui naują giminę. Maži vaikučiai skelbia Jo vardą. Naujoji Jeruzalė Žemėje bus Dangiškosios Jeruzalės pradžia“.

Tad be Pirmosios Jeruzalės Palestinoje tikriausiai dar bus (tiksliau tam tikra prasme jau yra) Žemėje dar antra Išaukštintoji (Naujoji, Antroji) Jeruzalė (jau kitoje vietoje ir kitu vardu) ir Danguje Trečioji – Dangiškoji, su kurios konkretizavimu ir grubiosios materijos plotmėj yra susijusi

Jeruzalė dabar besileidžianti žemėn.

Tikriausiai būtent todėl kaip jau minėjome ankstesnėje šio rašinio dalyje prancūzų aiškiaregys R. Neru (XV a.) teigė, kad palaima bus jam kitą kartą epochų sandūroje gimti „Šiaurės mieste, šiaurės tautoje, kuri yra poetų, kankinių ir pranašų tauta“.

Apreiškime apaštalui Jonui nors ir kalbama apie viso šio pasaulio perkeitimą, bet bylojama ir apie „Karalių Karaliaus ir Viešpačių Viešpaties“ „Tūkstančio metų Viešpatiją“ po pergalės Pirmajame eschatologiniame mūšyje prieš „žvėrį ir žemės karalius bei jų kariuomenes“ ir „netikrąjį pranašą“, kurie yra velnio ir šėtono įrankiai.

Anot žymaus teologo, tėvo Aleksandro Menio, „tarp šventojo žodžio aiškintojų ir Bažnyčios tėvų jau nuo pat pradžių kilo ginčai dėl jos (Tūkstantmetės Kristaus Viešpatijos – knyg. aut. past.) prasmės. Tokie tėvai, kaip Šv. Irenėjus iš Liono, Šv. Justinas kankinys, Papijas, Metodijus olimpietis ir kiti galvojo, kad tam tikru pasaulinės istorijos momentu Kristaus karalystė iš tikrųjų įsiviešpataus čia – Žemėje, šioje o ne anoje istorijos pusėje“.

Teologiškai mokymą apie laukimą Tūkstantmetės Kristaus Viešpatystės žemėje prieš „pasaulio pabaigą“ ir paskutinį Teismą pagrindė savo veikaluose dar pietinės Italijos abatas Joakimas Fiorietis (apie 1130 - 1202). Tą patį, matyt turėjo minty ir Šv. Pranciškus de Paula 1469 m. rugpjūčio 13 d. datuotame laiške rašydamas apie Žemėje įsiviešpatausiantį Didįjį Valdovą.

Žymaus vokiečių teologo, filosofo turėjusio didžiulę reikšmę XX a. vid. krikščioniškajai Europos kultūrai Romano Guardini (1885 - 1968) žodžiais („Išganytojai: mitai, apreiškimas, politika“, Vilnius, Katalikų pasaulis, 1994, psl. 34): „Kad Kristus nėra mitinė asmenybė, galime spręsti iš 1 Kor 15, 24 teiginio, jog „Kristus perduos karalystę Dievui Tėvui“.“

Šioje apaštalo Pauliaus Pirmojo laiško Korintiečiams vietoje

paaiškinama, kad pasaulio „galas“ (Avestos žodžiais pilnutinis „frašokereti“ – visiškas pasaulio perkeitimas – knyg. aut. pastaba) ateis tik po to, kai: „jis (Kristus – knyg. aut. past.) perduos Karalystę Dievui Tėvui, sunaikinęs visas valdžias, galybes ir pajėgas. Jis gi turi karaliauti ir paguldyti po savo kojomis visus savo priešus.“ (1 Kor 15, 24).

Neįsigilinus (arba nekonkretizuojant) teigiama – ateis šio pasaulio pabaiga, Kristus tuomet teis žmoniją ir po to įsikurs Žemėje savo Karalystę. Tačiau toks supratimas prieštarauja Apreiškime (kuris yra neatsiejama Naujojo Testamento – Evangelijų dalis) nurodytai eschatologinių įvykių eigai. Minėtame Apreiškime simboliškai aprašomas pirmiausia Pirmasis eschatologinis mūšis, po to Tūkstantmetė Kristaus Viešpatija, po to Antrasis eschatologinis mūšis ir tik po to visuotinis pasaulio Teismas, o dar po to naujas Dangus ir nauja Žemė su Dangiškąja Jeruzale. Tik tuomet seka vaizdai apie kuriuos apaštalas Jonas rašo: „Aš regėjau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė išnyko ir jūros taip pat nebeliko. (...) Ir jis pasakė: „Įvyko! Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga.“ (Apr 21, 1 ir 6a).

Tai kas vyks dalinėje šio pasaulio pabaigoje arba tiksliau Švč. Marijos žodžiais dabartiniuose apreiškimuose „šių laikų pabaigoje“ Marija vadina „tarsi mažasis pasaulio teismas“. Nes tie, kurie nepasiruoš, neturės dalies Tūkstantmetėje Kristaus Viešpatijoje bei per mūsų planetą ištiksiančias negandas bei apvalymą dvasine Ugnimi praras savo žemiškuosius kūnus ir bus atitinkamai pagal savo darbus ir dvasinį stovį patalpinti (nuteisti) į vieną iš kurių sielas nuskaistinančių buveinių.

Evangelijoje pagal Matą Jėzus tai vadina pasaulio atgimimu:

„Pasaulio atgimime Žmogaus Sūnus sėdės savo šlovės soste“ (Mt 19, 28).

Tuomet išsipildys Švenčiausios (=Šventosios) Dvasios karaliui Dovydui įkvėptieji žodžiai: „Viešpats tarė mano Viešpačiui: Sėskis mano

dešinėje, aš patiesiu tavo priešus tarsi pakojį prie tavo kojų.“ (Mt 22,44).

Per Marijos kunigų sąjūdžio vadovą italų kunigą Stefaną Gobbi perduotais Dievo Motinos žodžiais:

„Jėzus atstatys savo garbingą valdžią. Jis gyvens su jumis. Jūs pažinsite naujuosius laikus, naująjį amžių. Jūs matysite naują žemę ir naują dangų.“ (1987 07 03);

„Garbingoji Kristaus Karalystė, kuri bus įsteigta jūsų tarpe su Kristaus Atėjimu pasaulin, jau visai čia pat. Čia jo grįžimas garbėje. Čia jo šlovingas sugrįžimas įsteigti jūsų tarpe savo karalystę ir grąžinti Jo Brangiausiuoju Krauju atpirktąją žmoniją atgal į naująjį žemiškąjį rojų.

Tai kas ruošiama, yra taip didinga, kad tam nėra lygaus įvykio nuo pasaulio sukūrimo. (…)

Su mažu skaičiumi šių (tyrųjų – knyg. aut. pastaba) vaikų, Viešpats greitu laiku atkurs Žemėje savo didingą meilės, šventumo ir taikos karalystę.“ (1990 11 13).

Todėl žinant dar Mišelio de Notr–Damo (Nostradamo) pranašystes apie Kristaus atėjimą XX – XXI a. lūžyje: „Ateis atgimęs ir atsinaujinęs Kristus. Palaima bus tokia stipri, kad blogis ilgam laikui turės pasislėpti į savo urvus“ ir apie Hiperborėjos atgimimą bei tai, kas pasakyta ankstesnėje šios knygos dalyje, dr. Sauliaus Pečiulio įžvalga apie Vilnių kaip Antrąją Jeruzalę neatrodo nei klaidinga, nei utopiška.

Tą pačią mintį kaip Saulius daugiau nei prieš dvidešimt metų erdvėje įtvirtino ir Rasūno slapyvardį pasirinkęs poetas, tikriausiai kunigas Robertas Grigas, eilėraščiu „Švč. Marijos litanija – Mergele ištikimoji..“:

Ištikima Dievui
Ir Jeruzalės vilčiai
Ir ryto rasos skaidrumui
Ištikima

Tautas dar nuometas dengia
Ir jos nežino
Ką neša mažoji Nazarietė
Betliejun ateidama
... Po daugelio metų
Jeruzale bus Vilnius,
Muš tryliktą valandą naktį
Laikrodžių svarsčiai –
Tie sunkūs raudoni
Lašai
Ir vėl stovės tarp mūsų
Kaip anuomet po kryžiumi
Ištikima – Vilniaus vilčiai
Kaip tikino
Pranašai
(Kaunas, 1993.10.29 – 30).

Apie būsimą Vilniaus šlovę skelbia ir padavimas apie Gedimino sapną, kuriame kalbama, kad šlovė apie šį miestą tarsi galingo geležinio vilko staugimas sklis po visą pasaulį. Archeologai išaiškino, kad Vilnius įkurtas jau nuo senų senovės Neries ir Vilnelės santakoje buvusios itin svarbios šventovės vietoje. Tauro nukovimas, apie kurį pasakojama šiame padavime, tikriausiai simbolizuoja tam tikrų su taurumu susijusių dvasinių vertybių laikiną atsisakymą mobilizuojantis visai tautai vilkolakiškai kovai su itin gausiai ją užplūdusiais priešais. Tačiau pasibaigus Avestos terminais Vilko erai savo sostą, jos terminais, Avinėlio eroje įkurs Biblijos terminais Avinėlis ir Liūtas viename asmenyje. To šio miesto žmonės ir troško pasirinkdami savo herbe Kristaus nešėjo – šventojo Kristoforo vaizdinį.

Pranašiškai skamba ir kitas padavimas apie Vilniaus miesto įkūrimą, kuriame pasakojama kaip statant jo pilį atsisakius skaistaus jaunikaičio savanoriškos aukos buvo pakviesta pasiaukoti skaisti savanorė mergina, bet krintantis į duobę akmuo išmušė tik gėlių puokštę iš jos rankų. Tai buvę priimta kaip dievų valia, – Vilnių pastatyti ant žodžio Grožis išreiškiančių dvasinių vertybių pamato.

Dvasinis šio miesto magnetas toks stiprus ir jį taip stipriai jautė ir jaučia pačių įvairiausių tautybių žmonės, kad spėjama, jog Dievo valia čia yra paslėpta dalis iš Veneros planetos atnešto dvasinį tausmą sustiprinančio akmens, kurio gabalai, pasak senovės padavimo buvo išdėlioti įvairiose pasaulio vietose, kur turėjo gimti nauji dvasiniai – religiniai centrai, – tuo suteikiant aukštesniųjų mūsų brolių dvasinę pagalbą iš puolusio archangelo Liuciferio gniaužtų turinčiai išsiveržti žmonijai.

Belieka tik pažymėti, kad moksliniu, socialiniu, geografiniu požiūriu Vilnius ir turėjo tapti, ir jau tapo itin svarbiu miestu, – įvykiai kuriame lėmė pačios galingiausios pasaulyje imperijos SSRS žlugimą ir kitų socialistinio konclagerio šalių laisvės pavasarį. Prieš tai Europos likimą lėmusių centrų slinktis veda tiesiai į Vilnių. Kritus Berlyno reikšmei, Solidarnošč gimimas sureikšmino Gdanską ir Varšuvą. Karolio Vojtylos tapimas popiežiumi Jonu Pauliu II ir jo veiksminga veikla irgi atkreipė pasaulio dėmesį į Krokuvą, Varšuvą bei į visą Lenkiją. Tik lenkai santūriai nutylėjo, kad Karolio Vojtylos motina – Emilija Kačerovska (Kačerauskaitė) yra sulenkėjusi žemaičių bajoraitė iš Kretingos, kurios pusseserė turinti tą pačią pavardę dėstė tarpukaryje lietuvių literatūrą Šiluvos mokykloje.

Su Sąjūdžio gimimu Vilnius perėmė laisvės vėliavą į savo rankas, bet tik dabar atkakliausi ir ugningiausi šio Sąjūdžio veteranai kartu su pačiu ugniausiu jaunimu žengia charizmatinio Dievo šlovinimo keliu. Ir būtent šios charizmatinės grupės kartu su kitomis Dievą ugniai mylinčių

žmonių bendrijomis pirmiausia apsijungs į Lietuvos dvasinio Atgimimo sąjūdį, kuris sudarys mūsų Bažnyčios ir Tautos Ugninį branduolį – tapsiantį Baltu Žirgu su galybe ir šlove sugrįžtančiam Jėzui.

Susipažinus su daugeliu apreiškimų, tampa aišku, kad apaštalo Pauliaus žodžiai: „Ne visi kilę iš Izraelio, priklauso Izraeliui“ (Rom 9,6) gali būti perfrazuoti ir lietuviams. Jei lietuvybę suvoksime taip kaip Aleksandras Žarskus ir Algirdas Patackas, tai tiesiai galima pasakyti – ne visi besivadiną lietuviais yra lietuviai. Tautiškumo esmė glūdi gebėjime priimti toje tautoje subrandintą dvasinį arba kultūrinį (jei žodį kultū-ra, sekdami N. Rerichu, suvokiame gelmia semantine jo prasme: lot. cultura, cult – ugdymas, garbinimas; druidiškai ur – šviesa, tad cult+ur=šviesos garbinimas, šviesos ugdymas) paveldą. Tie, kas nesugeba to padaryti, atsiradusią tuštumą užpildydami lėkštesniu turiniu, ar net chaotišku draikalu, palengva iškrinta iš Lietuvos tautos giluminio gyvenimo. Tačiau vietoj jų į mūsų tautą, jos dvasinio magneto pritraukti, įsilieja ir kitose tautose gimę žmonės.

Taip, anot pranašo Izaijo nuskaistintoje (Naujoje) Jeruzalėje galės gyventi tik šventi žmonės:

> „ir tas, kuris paliktas Jeruzalėje, –
> visi kurie įrašyti gyventi Jeruzalėje,
> bus vadinami šventaisiais.“ (Iz 4, 3b).

Kitoje jau, lietuvio kalėjusio sovietiniuose lageriuose kartu su ateitininku Petru Plumpa, vizijų pagimdytoje, pranašystėje bylojama, kad: „Lietuva turės tiek reikšmės, kiek anuomet žydų tauta. Ji bus lyg antroji Jeruzalė. Kristaus ir Marijos žemė.

Trys asmenys pasaulyje atskleis daug Šv. Rašto paslapčių. Jų tarpe bus lietuviai.

Pačioje Lietuvoje ne kiekvienas lietuvis galės gyventi, nes čia bus šventa žemė.

Lietuvoje pasirodys visoks atgimimas: menas, mokslas suklestės ir į visas šalis plis.“

Niekada nepamirškime ir to, kad Naująją Jeruzalę pirmiausia turim pradėti statyti savo širdyje, nes Oskaro Milašiaus žodžiais tai „ne dykuma iš akmenų, sumūrytų kalkėmis, smėliu ir vandeniu, kaip žmonių miestai, o nebylus vidinio aukso plevenimas – tikrovės gelmėje, minčių tylumoje“.

Manau, kad neatsitiktinai giesmes apie Naująją Jeruzalę ir Naująją tautą dabar gieda būtent Dievo šlovinimo grupė „Gyvieji akmenys“, nes į jos pamatus dedami giedantys akmenys ir giedančios plytos…

Neatsitiktinai Antrąja Jeruzale Vilnius tapo ir žydams. Prasidėjus jų persekiojimui kitose Europos šalyse būtent nuo seno tolerantiškai gailestingoje LDK sostinėje Vilniuje bei visoje LDK jie rado taip reikalingą jiems gailestingumą ir klestėjo čia tol, kol klestėjo nepriklausoma Lietuvos valstybė. Čia jie atsigavo ir pasisėmė jėgų Izraelio atkūrimui. Kaip paliudijo tarpukaryje mūsų keliauninkui Matui Šalčiui Izraelio vadovai: „Izraelį mes atkuriame dvejomis jėgomis: Amerikos žydų kapitalu ir Lietuvos žydų darbštumu“.

Gailestingumas mūsų tautoje savo gelmiosiomis šaknimis yra susijęs ne tik su krikščionybe, bet ir su senuoju dar ikikrikščionišku Tikėjimu. 1075 m. vyskupas Adomas Bremenietis apie prūsus, ypač sembus, rašo kaip apie „homines humanisimi“, tai yra kaip apie humaniškiausius žmones: „Jie padeda jūroje nelaimės ištiktiesiems ir piratų užpultiems. Aukso ir sidabro nevertina. /.../ Daug pagirtinų dalykų būtų galima pasakyti apie šiuos žmones, ypač apie jų moralę, jeigu tik jie tikėtų Kristų, /.../.“.

23. EUROPOS ŠIRDIS

Vienas iš Sąjūdžio pranašų kovojęs ne tik už Lietuvos valstybinį, bet ir jos dvasinį atgimimą, dr. Saulius Pečiulis 2004 m. knygoje „Iškelti naują vėliavą rašo:

„Mintis, kad Lietuva yra Žemės širdis, man pačiam yra gerai suprantama. Tačiau būdamas ne nacionalistas, aš visuomet žiūrėjau į lietuvių tautą tik kaip į lygią tarp lygių. Man ir dabar yra „nepatogu“ sakyti šį faktą, tačiau aš nieko negaliu padaryti, nes aš įsitikinau, kad tai yra Tiesa. Pirmą kartą mintį, kad Lietuva yra Žemės širdis, aš perskaičiau Rusijos aiškiaregių A. Gromakovskio ir Ch. Bairamukovos darbuose (А. Громаковский и Х.Байрамукова, За гранью видимого I ч.). Tuomet tai mane ir nustebino, ir sužavėjo, ir nepaprastai įkvėpė. Tai juk buvo patvirtinimas iš „nepriklausomų ekspertų“ lūpų. Aš juk savo gyvenimą paskyriau būtent Dievo karalystės ieškojimui. O kadangi aš esu pasiryžęs ne tik ieškoti Dievo karalystės, bet ir ją įgyvendinti (arba dalyvauti jos įgyvendinime) galbūt neatsitiktinai tad aš esu lietuvis.“ (psl. 124).

Buvo patekus ir į mano rankas bendražygio Sauliaus paminėta rusų aiškiaregių knyga, bet tam, kad suvoktum, jog Lietuva yra ne tik geografine, bet ir dvasine Europos širdimi, visai nebūtina būti nei filosofu, nei aiškiaregiu. Ir jei Vilniaus miesto vadovai būtų bent kiek išmintingesni, tai tuojau įsiklausytų į Marijos radijo savanorio Ramūno Bertašiaus pasiūlymą praplėsti Vilniaus miesto teritoriją taip, kad į ją patektų visai šalia jo ribos esantis Europos geografinis centras. Visa tai būtų ekonomine prasme daug efektyviau, nei švaistyti milžiniškas pinigų sumas Vilniaus ir visos Lietuvos įvaizdžio kūrimui. Tiesiog tada būtų galima, nei kiek nepagrąžinant, pasakyti, – Vilnius yra Europos geografiniame centre, o dar raiškiau kalbant, Vilnius yra Europos geografinis centras.

Kad lietuvių kalba yra pati seniausia ir pati indoeuropietiškiausia iš

visų gyvų indoeuropietiškųjų kalbų, jei ir nežino, tai bent jau turėtų žinoti net kiekvienas moksleiviukas. Tai, kad pradžioje buvo žodis byloja ne tik Biblija bei kiti šventraščiai, bet ir mokslas. Sklindant kiekvienam garsui materijos subtilioje plotmėje, dėl jo sąveikos su jį supančia subtiliąja materija, tuojau pat susidaro tam tikras pavidalas, kuris įtakoja aplinką. Ir kuo garsai (kalba, žodžiai) yra mažiau nutolę nuo gamtos garsų, tuo darniau ir efektyviau jie sąveikauja su ta aplinka, kurioje jie sklinda. Kitaip sakant, grįžimas prie įvairiapusės darnos ir dvasingesnio būvio, apskritai reiškia ir grįžimą prie savo protėvių garsinės: muzikinės ir kalbinės struktūros, o raktas į tai bei lengviausias būdas indoeuropiečiams tai pasiekti glūdi motininėje visoms indoeuropiečių kalboms lietuvių kalboje.

Neatsitiktinai, tad būtent dabar visai logiškai, bet sensacingai nuskambėjo tyrimo, kai kompiuterinių programų pagalba buvo bandoma atstatyti patį seniausią, koks tik įmanomas atsekti pagal sukauptus garsinės kaitos dėsningumus, anglų kalbos žodžių skambesį galutinis rezultatas. Buvo rekonstruoti tokie žodžiai ir toks skambesys, kurių pradžioje jau niekas nebesuprato, bet galiausiai daugelį jų atpažino ir suprato Anglijoje gyvenantys lietuviai. Kad daugelis pačių archaiškiausių Vidurio Europos hidronimų yra tapatūs ar giminingi baltiškiems, žinoma jau seniai.

Ir jei jau kalbame apie Europos širdį – Lietuvą, tai būtina pažymėti, jog tai ne šiaip sau širdis, o būtent Europos Motinos širdis. Nuodugniai baltų etnokultūrą tyrę ir ją puoselėję Algirdas Patackas ir Aleksandras Žarskus bei kiti labai taikliai ją vadina Motinine indoeuropiečių kultūra. Ta mintis jiems tikriausiai kilo po to, kai rusų mokslininkai Vladimiras Toporovas ir Viačeslavas Ivanovas faktiškai įrodė, jog slavai yra kilę iš pakraštinių baltų ir eilės kitų etnosų, daugiausia iranėnų (skitų), sąveikos. Bei dėl to, kad Toporovas kartu su vokiečių mokslininku P. Šimdtu teigia, jog pasak jų tyrimo išvadų: „Baltų kalbos yra indoeuropiečių kalbų centras ir prokalbė“ (P. Dundulienė, Lietuvos etnologija, V., „Mokslas“, 1991, psl. 30).

Dar anksčiau už juos – 1919m. prancūzų Geografijos draugijoje skaitytoje paskaitoje, taip teigė mūsų diplomatas ir šventomis vizijomis apie žmonijos ateitį, apdovanotas pranašas Oskaras Milašius (1877 - 1939).

Jis prancūzams aiškino:

„Tad, aš išsižadu kilnios vienatvės, kad kalbėčiau apie Lietuvą – todėl, kad stebuklingoji šalis, suteikusi man savo sielą, yra ne tik mano, bet ir Jūsų tėvynė. /.../ Kaip Roma, kaip Elada ir ypač Prancūzija, Lietuva yra daugiau negu tėvynė: tai idėja, tai liepsnojantis žmogiškosios evoliucijos židinys.

Nes mistiškoji rasė, nusileidusi iš spindinčio plokščiakalnio, kalbėjo sanskritu. Šiandien jos šakos, išsisklaidžiusios ir, pasaulio nelaimei, susvetimėjusios viena kitai, kalba prancūziškai, angliškai, itališkai, vokiškai, graikiškai, lenkiškai, rusiškai, tačiau motininė rasė išsaugojo savo kalbą gryną nuo Brahmanų apreiškimo skaisčiųjų laikų (temps innocent): tokiu būdu mūsų valstiečiai, gal dvidešimt tūkstančiųjų metų prabėgus nuo išėjimo, tebešneka kalba, kuri taip artima sanskritui. /.../

Aš nenoriu ilgiau sustoti ties istorine praeitimi šios kone pasakiškos šalies, kuri yra mano motina ir jūsų tolima pramotė. Tie keli žodžiai galbūt pažadino labai senus prisiminimus, snūduriavusius jūsų sąmonėje – aš nenoriu versti jus virpėti. Kaip kad didžiosios ir kilnios šventraščio moterys, Lietuva yra motina su sopančia širdimi.“.

Nors mokslininkai dabar jau kiek pataisytų kai kuriuos iš O. Milašiaus teiginių, bet kartu ir dar labiau juos papildytų. Baltai, kad ir nėra Indijos arijų atšaka, bet turėjo bendrą su jais protėvynę ir lietuvių kalba tebėra pati artimiausia sanskritui iš visų žinomų šio pasaulio kalbų. Nerdamas į tos Motininės indoeuropiečių kultūros gelmes, Rusijos krikšto tūkstantmečio proga V. Toporovas parašė ištisą mokslinį veikalą apie vieną lietuvių kalbos žodį – šventas. Išvados stulbinančios, – šią gana aukštą visuomenės išsivystymo lygį atspindinčią sąvoką (žodį) paskolinome, kartu su visu jos

turiniu, netgi hebrajams. Tik jų kalboje beliko tik jo nuotrupa „–ento“.

Sekdamas V. Toporovu atradau ir kitų ne mažiau nuostabių dalykų. Tad vieną kartą bažnyčios šventoriuje tėvelį kunigą Vaclovą Aliulį, kaip vieną Naujojo Testamento į lietuvių kalbą vertėjų, pusiau juokais, pusiau rimtai paklausiau, – kaip ten yra tėveli, su tuo vyriausio kunigo Ano tarnu Malkumi, kuriam Getsemanės sode Petras nukirto ausį, ar jo vardas originale skamba taip pat, ar tai vertinys į lietuvių kalbą? Kai tėvelis Vaclovas atsakė, kad taip jis skamba ir Biblijos originale, tuomet pasakiau, kad man visiškai aiški to vardo kilmė, – šis kunigo tarnas, matyt buvo atsakingas už malkų paruošimą deginamosios aukos altoriui ir todėl gavo pravardę Malkus. Tad daug slėpinių atskleidžia ne tik (S)Toroje (>Tora), bet ir kitose plonesnėse Biblijos knygose, žvelgiant į jas lietuvių kalbą ir tam tikrus kalbos garsų kaitų dėsnius žinančio žmogaus akimis. Kas, jei ne Motina didžiąja to žodžio raide geriausiai supranta senovėj kaip užkariautojai, vikingai ir klajūnai po svetimus kraštus pasklidusius savo vaikus, anūkus ir proanūkius.

Lietuva vis dar rymo prie pakelės kryžiaus ne tik viso pasaulio likimu besirūpinančiu Rūpintojėliu, bet ir Motina septynių kalavijų perverta širdimi. Neatsitiktinai tad kraštotyrininkai ir etnografai suskaičiavo, kad Pieta (Jėzaus Motina ant kelių laikanti nukryžiuotą Jėzų) – buvo dar dažnesnis motyvas senosiose lietuviškose koplytėlėse nei, kad Rūpintojėlis.

Algirdas Patackas beveik tuo pačiu metu (devintam XX a. dešimtmety), kaip ir šios knygos autorius pastebėjo, kad baltų bei dalinai virvelinės keramikos ir laivinių kovos kirvių archeologinių kultūrų išplitimo centrinis arealai idealiai sutampa su mišriųjų miškų zona Europoje. O tai patvirtina rusų profesoriaus Levo Humiliovo išvadą, kad kiekvienas etnosas susiformuoja tam tikrame kraštovaizdyje, prie jo prisitaiko ir pirmiausia jame išplinta. Jaunesni gi etnosai susidaro iš dviejų etnosų jų sąlyčio zonose. Taip, pavyzdžiui gimė slavai, ten kur dabartinio Kijevo regiono vietoje baigiasi mišriųjų miškų zona, bet stepėje yra dar yra įsiterpę atskiri mišriųjų

miškų masyvai (salos). Miškuose gyvenę baltai tapo slavų Motina, o stepėje gyvenę iranėnai (skitai) jų Tėvu. Ten, kur mišrieji miškai pereina į plačialapių miškų zoną gimė germanai, kuriems irgi probaltai buvo tarsi Motina, nors jų formavimosi procesas buvo dar sudėtingesnis nei slavų.

Baltų protautės plotas 1500 m. pr. Kr.
(M. Gimbutienė, "The Balts", p. 63)

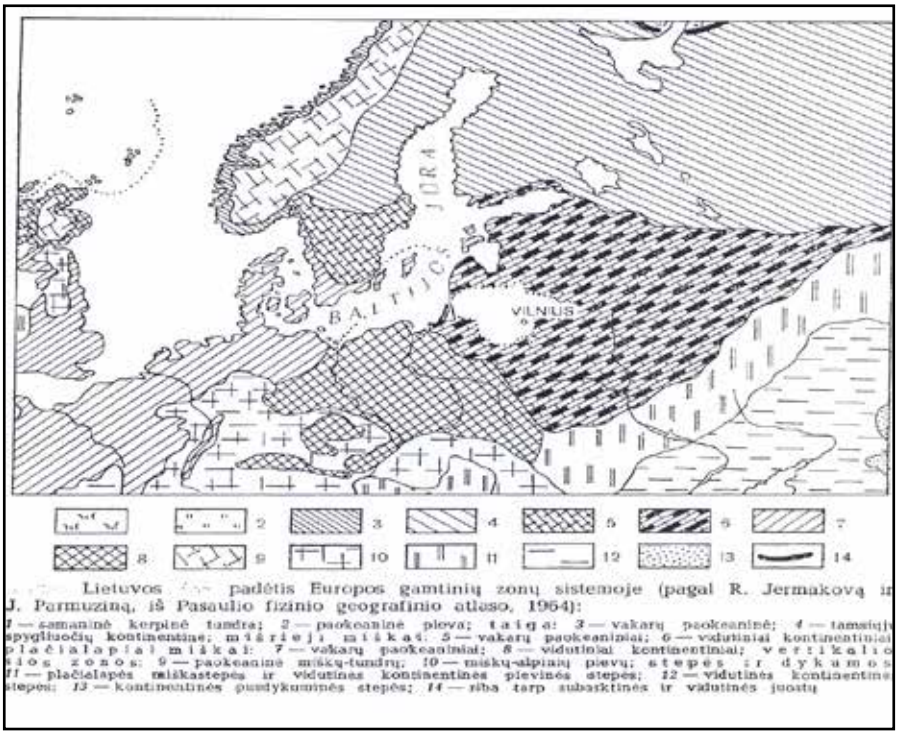

Lietuvos padėtis Europos gamtinių zonų sistemoje (pagal R. Jermakovą ir J. Parmuziną, iš Pasaulio fizinio geografinio atlaso, 1964):
1 — zamanine kerpinė tundra; *2* — paokeaninė pieva; taiga: *3* — vakarų paokeaninė; *4* — tamsiųjų spygliuočių kontinentinė; mišrieji miškai: *5* — vakarų paokeaniniai; *6* — vidutiniai kontinentiniai plačialapiai miškai: *7* — vakarų paokeaniniai; *8* — vidutiniai kontinentiniai; vertikalios zonos: *9* — paokeaninė miškų-tundrų; *10* — miškų-alpinių pievų; stepės ir dykumos: *11* — plačialapės miškastepės ir vidutinės kontinentinės pievinės stepės; *12* — vidutinės kontinentinės stepės; *13* — kontinentinės pusdykuminės stepės; *14* — riba tarp subarktinės ir vidutinės juostų

A. Patacko ir A. Žarskaus bei visos eilės užsienio tituluotų mokslininkų mintys apie prabaltus kaip Motininę visų indoeuropiečių kultūrą, gražiai dera ir su archeologės prof. Marijos Gimbutienės išvadomis. Nors jos darbuose jau daugiau kalbama apie šios indoeuropiečių kultūros (prabaltų) – Motinos Sūnus – pilkapių (kurganų) archeologinės kultūros žmones, kurie toliau nešė indoeuropietiškąją kultūrą į Europos vidurį ir galiausiai ir į beveik visą likusią Europą. Taip, pasak Gimbutienės: „Vidurio Europa suindoeuropėjo gerokai anksčiau negu Šiaurės ir Vakarų. Čia susikūrė antrinė indoeuropiečių protėvynė, iš kurios indoeuropiečių kultūra plito toliau į šiaurės rytus, šiaurės vakarus, vakarus ir pietus“ (Baltai priešistoriniais laikais, V., „Mokslas“, 1985, psl. 43).

Neatsitiktinai tad romėnų keliautojas Tacitas (I a.) nurodo aisčius garbinant Dievų Motiną. Ir kaip labai taikliai apibūdino istorikas Zenonas

Ivinskis lietuvių tauta „pasirodė rytų Pabaltijo istorijoje, savo kultūroje reikšdama sintezę tarp nomadinio ir matriarchalinio prado“.

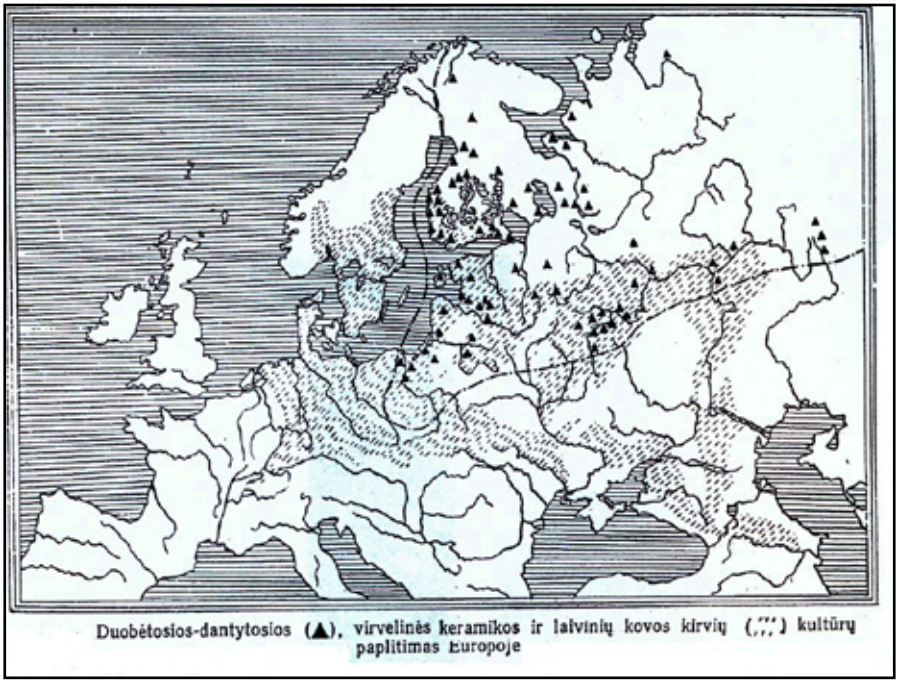

Duobėtosios-dantytosios (▲), virvelinės keramikos ir laivinių kovos kirvių (⁂) kultūrų paplitimas Europoje

Be to, kad daugeliui indoeuropietiškųjų tautų prabaltai buvo tarsi Motina, daliai jų jie buvo ir Tėvu. Tuo metu kai garbieji lietuvių kalbininkai uoliai, kalbant Česlovo Gedgaudo vaizdiniais, tyrinėdami dramblį tarsi musę pro galingą mikroskopą, įrodinėjo, kad Lietuvos vardui pradžią davė 11 km ilgio mažai kam ir Lietuvoje žinoma Lietaukos vardo upelė Kėdainių rajone, rusų prof. Vladimiras Toporovas daugeliui gana netikėtai, bet visiškai akivaizdžiai atrado to maumutinio dramblio vardu L(e)it(u)va>Litva uodegą Europinės Rusijos dalies šiaurėje. O paėmęs už tos uodegos galiuko nesunkiai atradau ir visą maždaug trečdalį Eurazijos žemyno apimantį dramblį.

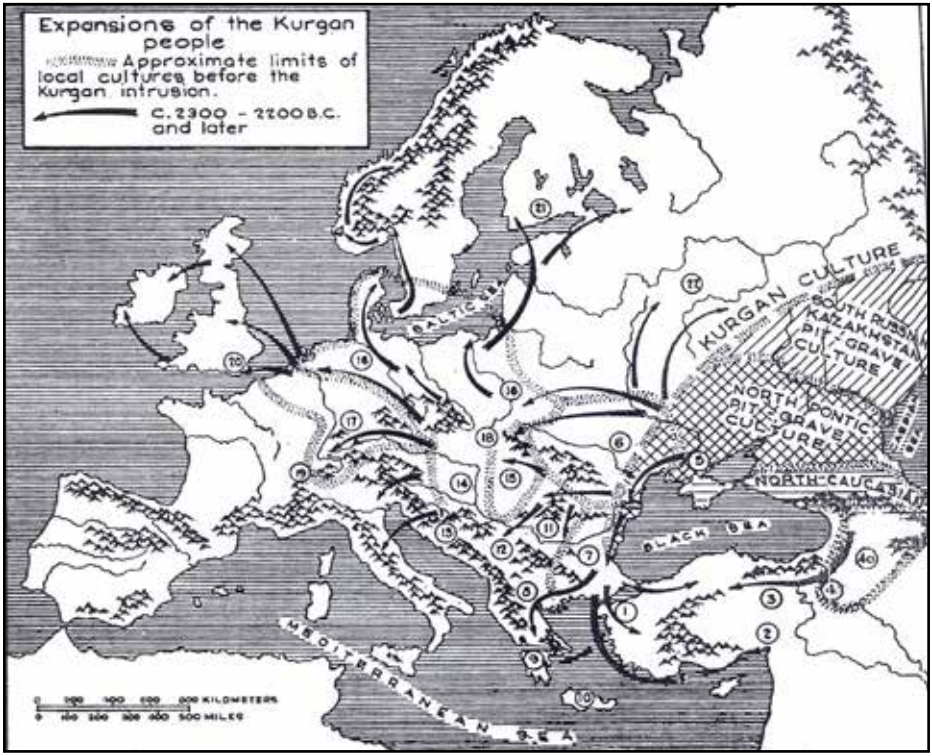

M. Gimbutienės schema apie pilkapių kultūros išplitimą

Studijoje „Šiaurės Rusijos Lietuva: mitas ir realybė“ (kn.: V. Toporovas ir Lietuva, VLKJ, V., 2008, psl.273-303), V. Toporovas atskleidžia platesnei visuomenei įdomų faktą, kad Šiaurės Rusijoje „ledynmetis keletu semantinių požymių siejamas su Lietuva“ (psl.302). Žodžiu „Литва“ čia vadinamas ir ledynmetis, ir pasaulinis tvanas (psl.302), o žodžiu „летники“ – ledynai (psl.301).

Žinant paleogeogafo Algirdo Seibučio tyrimų išvadas, kad aktyviausioji prabaltų dalis ledynmečio pabaigoje nusekė paskui į dabartinės Rusijos Šiaurę dėl šiltėjančio klimato besitraukiančius „šalčiamėgius“ gyvūnus ir po to leidosi Volgos paupiais į vidurinę Europą bei vėliau toliau net į centrinę bei pietinę Euraziją, – prieš akis atsiveria ledynmečio vargų pagimdyto (patobulinto) naujojo – ledo (ledynų šalies) žmogaus – le(i)–

to(=le(i)tuvio) vaizdinys. Neatsitiktinai tad, ne tik, kad Šiaurės Rusijoje žodis „литва“, reiškia tą patį: ir ledynmetį, ir Lietuvą; bet slovėnų kalboje žodis žmogus yra – „lid“, lietuvių kalboje žmonių visuma – „liaudis“, rusų k. žmonės – „люди“, o estai Lietuvą vadina „Leedu“ bei „Leedumaa“ (maa – kraštas, šalis). Būtent nuo tos ledynų šalies vardo – Leituva (=Leiduva) kilo ir jos gyventojų vardas (etnonimas) leituviai (=le(i)duviai)>lietuviai (ei>ie).

Apie visa tai papildomai liudija ir garsų d>t kaita lietuvių kalbos žodžiuose D(i)evas>tėvas, dangus>tankus, ledas>lėtas, leidimas>leisti bei kt. ir rusų kalbos žodžiuose „ледник“ = „летник“ (ledynas) bei „лето“ (vasara).

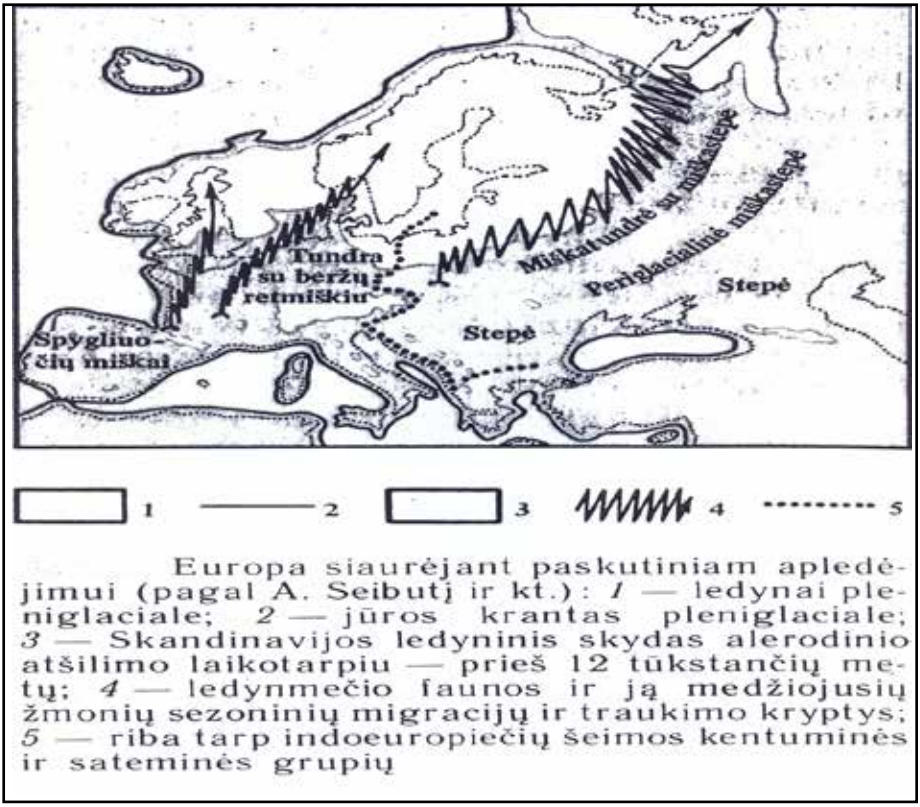

Europa siaurėjant paskutiniam apledėjimui (pagal A. Seibutį ir kt.): *1* — ledynai pleniglaciale; *2* — jūros krantas pleniglaciale; *3* — Skandinavijos ledyninis skydas alerodinio atšilimo laikotarpiu — prieš 12 tūkstančių metų; *4* — ledynmečio faunos ir ją medžiojusių žmonių sezoninių migracijų ir traukimo kryptys; *5* — riba tarp indoeuropiečių šeimos kentuminės ir sateminės grupių

Prabaltiškas šaknis turi daugelis Europinės Rusijos šiaurinėje dalyje esančių vandens telkinių vardų (hidronimų). O kalbininkai yra išsiaiškinę, kad iki pat pirmųjų amžių po Kristaus prabaltai „sudarė didelį kylį, skyrusį slavus (pietvakariuose) nuo finų (šiaurės rytuose)“ (Z. Zinkevičius, Lietuvių tautos kilmė, M. ir E.L.I., 2005, psl.27). Dėl šių prabaltiškų le(i)duvių ties Šiaurės Uralo kalnais plačiu kylius į di dalis liko perkirsta ir ungrofiniškų genčių etnojuosta.

Schema iš G.H. Sabine ir T.L. Thorson kygos „Politinių teorijų istorija“

Tos senosios – ledynmečio Leituvos (=Leiduvos) vardas liko, kiek pakitęs, ir Rusijos Šiaurės ežero Ladoga bei upių Ladoga ir Lota varduose patekusiose ir į graikų bei kitų tautų mitologiją mirusių protėvių buveinę nuo šio pasaulio skiriančios „užmarštiės“ upės Letos vaizdiniu. Liko jis ir vaisingumo deivės viso pasaulio Motinos Ledos ir jos dukters Letos bei Dzeuso žmonos Heros (<Geros) dukters Eileitijos ir kare su graikais trojėnus palaikiusios deivės Lėtėjos varduose.

Besiaiškindamas, ką reiškė senovėje lietuvių kalbos žodis leitas, Algirdas Patackas atkreipė dėmesį į tai, kad: „senovės graikų leito reiškia ne ką kitą kaip valstybę, valdžią. Leiton – taip vadino mūsų laikų rotušės pastatą achajai, seniausia iš šiaurės atsikrausčiusi gentis; iš čia leitour-gija – tarnavimas, „algavimas“ valstybei; leitourgos – „visuomenės tarnas, liktatorius“.

Panašios kilmės yra žodžiai: liturgija, leitenantas, Leitung (vok.k. „svarbus, reikšmingas“), Leittonas („muzikos vedamasis tonas“), leiten (vok.k. „vesti, vadovauti“), leide (vokiečių žemaičių „palyda“), geleite (vok.k. „lydėjimas ginkluota apsauga, konvojus“), lith (senovės islandų „palyda, kariai“), litotes (gr.k „paprastumas, saikingumas“), litaeina (gr.k. „malda“) lauda (italų k. „giesmė“) ir kiti panašūs.

Visame tame ką čia parašiau nėra nieko nei keisto, nei nuostabaus, nei mistiško. Jau geografijos prof. Alfonsas Basalykas nors dar ir labai atsargiai rašė: „Nedrąsu teigti, kad keturios žmogaus biologinės raidos pakopos (preantropai, archantropai, paleantropai, neoantropai) yra keturių kvarteto periodo ledynmečių (giunco, mindelio, riso, viurmo) tiesioginio poveikio rezultatas, bet ryšiai tarp palegeografinių ir antropogenezės etapų yra neabejotini.“ (A.Basalykas, Žemė žmonijos buveinė, Mokslas, V.,1985, psl.224).

Į tai, kad etnonimas lietuvis (<leituvis) yra labai archaiškas irgi jau yra atkreipę dėmesį ir kiti tyrinėtojai (pvz.: R.J.Apanavičius). O apie etnovardžio „Литва“ rusų kalboje kilmę iš itin seno L(e)it(u)va byloja ne tik kalbininkų tyrimo išvados, bet ir Nestorio metraštyje išlikusi jo forma „Литува“ (<L(e)ituva). Bent jau per Bugos aukštupį į Baltijos pajūrį iš Rusijos Šiaurės sugrįžusi karingiausioji prabaltų dalis tikrai buvo vadinami leituviais (leitais) ir Rytų Lietuvoje vėliau jie virto, dvigarsiui *ei* pakitus į *ie* – lietuviais; persikėlusi per Dauguvą jų dalis sumišusi su ugrofinais le(i)tviais (=letais) >latviais, o pasklidusioji dalyje dabartinės Lenkijos teritorijos –

liutičiais.

Kad Europos indoeuropėjimas yra dalinai susijęs ir su jos leituvėjimu, (tiek atvirkščiai ir jos nuindoeuropėjimas susijęs su nutolimu nuo dvasinės širdies Lietuvos) – mintis irgi nenauja, ji yra išsakyta dar Česlovo Gedgaudo. Tik tikrovėje viskas aišku vyko žymiai sudėtingiau nei hipotezėse. Dabar jau aišku, kad Europos indoeuropėjimas vyko tiek motininiu būdu – per centrinio prabaltiškojo (Motininio) arealo pakraščiuose sąlytyje su kitais etnosais susidariusius jaunesnius etnosus (pvz.: slavus ir germanus), tiek tėviniu būdu per prabaltų, ir vėliau baltų, ir jiems giminiškų etnosų – jaunesnių „vaikų" bei „anūkų" ekspansiją į visą likusiąją Europą ir kitur.

Taip vienu metu Europoje plačiai, kai kuriais atvejais net lanku per Mažąją Aziją, pasklido vis labiau etniškai atsiskiesdami leitai, davę savo vardą ir lotynams, ir lotaringiams prie Reino vidurupio, ir letams Reino žemupyje Belgijoje, ir Lethai (=Litovia=Litow) dabartinės Bretanės pusiasalyje, ir su patriarchu Abraomu į Palestiną iškeliavusiai jo pusbrolio Loto (=le(t)vitų?) genčiai. Vėliau į Centrinę ir į Šiaurinę Europą keliomis bangomis įsiveržė raiteliškosios daugiausia baltų su skitais (iranėnais) sąveikoje gimusioji getų(=trakų) kultūros gentys (Motinos baltės vaikai). Dar vėliau visą Europą išjudino jau baltų anūkai gotai (<gatai<getai) atsiradę iš baltės ir skito vaiko geto (kitas dalinis jų vardas jotvingiai dėl g>j bei sūdai, sudūviai), užkariavus jam Skandinavijos pusiasalį, ir vietinių (motininių – autochtoninių) genčių sąveikos.

Tad garsioji Marija Jūratė de Rosales knygoje „Europos kultūros šaknys" ir kt. ėmė čiupinėti šį indoeuoropietiškąjį mamutinį dramblį nuo pačių jo ausų – gotų, o tikrumoje baltams kultūriškai ir etniškai žymiai artimesnis jų Tėvas getas, apie kurį laiške Vokietijos imperatoriui rašė Vytautas Didysis („getų arba sūdų žemė") ir iš kurio „Gedeoniškosios" giminės yra kilusi ne tik Lietuvos vadovų dinastija (Gediminas=Getų Minas), bet ir Jėzų savo sūnumi priėmusi Švč. M. Marijos ir globėjo

Juozapo Dovydiškoji giminė yra atsiradusi iš Palestiną ir net Egiptą kadaise užkariavusių, hiksiais egiptiečių vadintos, getitų (>hetitų) bei le(t)vitų atšakos, pasitraukusių vėliau iš ten po daug gausesnių autochtonų sukilimo į Palestiną.

Manau, kad mokslininkų, perskaičius hetitų dantiraščių įrašus, atrasti, jau ir prieš hetitus Mažojoje Azijoje gyvenę luviai, taip pat yra tos leituviais vadintos senąjį indoeuropietiškumą skleidusios vienos iš pirmųjų etnobangų atšaka. Tie luviai iš leituvių, manding, atsirado ne tik dėl kalbinės garsų kaitos l(e)ituviai>li(t)uviai, bet ir dėl dar netobulo dantiraščio įrašų dešifravimo, kuriuose jų ženklai reiškia ne raidę, o visą skiemenį, todėl visi šių įrašų dešifravimai yra tik apytiksliai. Tokią prielaidą perša luvių gyventos Hetitų imperijos provincijos vardas Litovia, ten buvęs upėvardis Litani ir kiti prabaltams giminiški vietovardžiai ir asmenvardžiai (žiūr.: A. Venclova, Lietuvos vardo kilmė, Čikaga, 1972, psl.9; ir – Eugene Cavaignac, Les Hittites, LIBR A. Maisonneuve, Paris, Copyright 1950). Vėlesnė šių luvių atšaka yra lidai ir karai su savo lietuvio ausiai taip gerai pažįstamais senovės miestų vardais: Lyda (dar senesnis jo vardas – Lette) ir Kaunas (minimas Herodoto veikale Istorija). Yra buvęs Hetitų imperijoje ir miestas – Palanga, deja ne prie jūros, o paliomis senovėj vadintos plynaukštės dykroje.

Viso šio Europos indoeuropėjimo metu, iš Europos širdies – Lietuvos (Leituvos) išėjusioji šio etnoso dalies dalis kažkodėl, apsukusi didelį ratą, ir vėl į čia sugrįždavo, tarsi kraujas grįžtantis į širdį pasisemti vėl deguonies ir naujų dvasinių jėgų savo Motinos namuose. Taip Lietuva palengva tapo labai įvairų antropologinį tipą ir kultūrinį paveldą turinčių žmonių etnokultūrinis lydinys (netgi antropologiškai nesam nei Šiaurės nei Pietų, o būtent Vidurio europiečiais), išlaikęs tačiau be karingojo nomadinio ir savo giluminį matriarchalinį stuburą.

Tačiau žinojimas, kad leitai sudarė Karolio Didžiojo gvardiją, kuriant Karolingų (Frankų) valstybę ir kad su mūsų kalba yra susijęs ne tik žodžiai:

karalius, leitenantas, seržantas, bet ir Paryžiaus senasis vardas – Lutetija turi kelti mumyse ne pasipuikavimą, o įsipareigojančios atsakomybės jausmą, – toliau puoselėti narsiųjų leitų riteriškumo (raitelis>riteris) tradicijas.

Šiuo metu, kai Protingasis žmogus (Homo sapiens) pasiekė savo evoliucinę ribą ir patiria gilią krizę, jį neišvengiamai turi pakeisti Išmintingasis žmogus išaugęs iš tų žmonių, kurie gebės mą(s)tyti ir matyti ne tik smegenimis ir biologinėmis akimis, bet ir širdimi. Išmintingąjį žmogų apibūdinanti formulė yra labai trumpa: širdis+smegenys (žemiškasis protas)=išmintis. Neatsitiktinai širdis šioje formulėje nurodoma pirma smegenų. Nes būtent širdis intuicija vadinamu būdu veiksmingiausiai sujungia žmogų su Dievu ir žmogaus esminguoju (dievturiniu) Protu esančiu ne jo smegenyse, kurios tarnauja jam tik kompiuteriu ir printeriu (tad supūvus joms kape kartu su visu kitu mūsų biomechanizmu žmogus ir be jų toliau mąsto).

Išmintingasis žmogus esminiuose gyvenimo sprendimuose visada vadovaujasi Pirmos minties taisykle. Pirma pajaučia viso reikalo esmę intuityviai (širdimi), o po to jau, tuo pajautimu neabejodamas, smegenimis tik bando šį pajautimą konkretizuoti – suvokti kodėl jis taip pajautė ir kt.

Priešingu atveju mūsų smegenys turėdamos daug mažesnę informaciją ir patirtį nei esmingasis Protas gali mus labai suklaidinti. Duoti pirmenybę joms, o ne širdies balsui, tai tas pat kas ne patiems vadovauti kompiuteriui, o leisti visur vadovauti mums kompiuterinėms programoms.

Neatsitiktinai, tad būtent šiame amžiuje, kai mokslas paleng-va ima užčiuopti ir subtiliosios materijos (anapusiniu vadintą) pasaulį (plotmę) ėmė ryškėti ir žmogaus širdies funkcijų daugiaplotiškumas. JAV Kalifornijoje esančio Širdies instituto kardiologai bendradarbiaudami kartu su Matematikos instituto programuotojais atrado, kad žmogaus širdis irgi turi, nors ir mažesnius nei žmogaus galvoje, smegenis dirbančius pačioje esmingiausioje žmogui plotmėje. Paaiškėjo, kad širdis irgi mąsto, bet žymiai

esmiau nei, kad smegenys žmogaus galvoje.

Ir, kaip taikliai įvardino kun. Česlovas Kavaliauskas, tas tikrasis, o ne įsivaizduotinas – tas nebuhalterinis Jėzus Kristus niekaip netelpa į žemiškojo mūsų protelio (smegenėlių) nubraižytus rėmelius. Į beprotišką Jėzaus meilę mums turim atsiliepti tokia pat beprotiška meile jam, o ne pasilikti savo „protingame" drugnume.

Kadangi lengviausia intuityvųjį vadovavimą išsiugdyti moterims, neišvengiamai dvasingiausioms jų teks ir jau tenka vis svarbesnis vaidmuo darnos ir dvasinio tobulėjimo siekiančiose bendruomenėse. Tad metas, kai kiekvienas žmogus turės klausyti Dievo balso kaitriai jį mylinčia širdimi, kartu yra ir Dvasingosios Moters - Motinos, kaip esmingiausios visuomenės vertybės atskleidimo, bei pripažinimo laikai. Laikai, kai neišvengiamai bus vis labiau įsiklausoma ir į indoeuropiečių Motinos širdį – Lietuvą.

Didžiulė paslaptis ir atsakomybė mums yra tame, kad dvasiškai sergančios Europos gydymą reikia pradėti nuo jos širdies. Ir būtent Europos širdis – Lietuva yra visų tampriausiai susijusi su Švč. M. Marijos ir jos Sūnaus Jėzaus Gailestingosiomis širdimis. Tad neatsitiktinai nėra pasaulyje šalies, kur Švenčiausioji Mergelė Marija būtų apsireiškusi tiek daugelyje vietų ir tiek daug kartų kaip Lietuvoje.

Liuciferiui užvaldžius daugelio žmonių smegenis Dievas šiuo metu prabyla ir dar garsiau prabils į mus per širdį:

Dievas kalba per širdį, –
Jis gyvens Lietuvoj.
Tie kas šiandien tai girdi
Pasitiks jį ugningoj kovoj.

Žūtbūtinės kautynės
Dėl Europos Širdies
Nuolat žemėje vyksta
Ne plieniniais kardais.

Ugnimi iš Aukštybių
Nugalėsim šėtoną,
Skaisčios Meilės galybe
Ją pašauks Dievo žmonės.

24. BALTOJO ŽIRGO ŠALIS

Vienas iš išorinių Lietuvos dvasinio atgimimo ženklų, kai Dainuojančią revoliuciją pakeis Giedančioji (tiksliau Dievą šlovinančioji) revoliucija yra tas, kad mūsų Tautinę vėliavą šiuo metu esančią ir oficialia valstybine – Trispalvę į antrąją vietą nustums mūsų tikroji Valstybinė (nuo 2004 m. įteisinta kaip Lietuvos valstybės istorinė) – Vyties vėliava. Palengva bus visiškai įrodyta ir suprasta, kad šioje vėliavoje Ugniniame dvasinės kovos lauke ant Balto Žirgo skrieja ne šiaip sau valdovas, o kalbant Avestos terminais Žmonijos Gelbėtojas (Soašiantas); kalbant Naujojo Testamento Apreiškimo apaštalui Jonui terminais Karalių Karalius ir Viešpačių Viešpats – Jėzus Kristus; kalbant Višnu Puranos terminais Baltojo Žirgo (Kalki) – Dešimtasis Avataras atstatysiąs Žemėje teisingumą; kalbant Korano priedo Šviesos vandenynas terminais Didysis Valdovas ant Balto Žirgo Muntazaras (įgyvendinsiantis Žemėje teisingumą, ir kuriam atvykus Žemėje prasidės Naujas laikmetis), kalbant Senojo Baltų ir slavų Tikėjimo terminais Šventavytis (Sventovit) – Dešimtasis Dievaitis Perkūnas (Perūn'as) raitas ant Balto Žirgo besikaunantis dėl Devingalvio (vis ataugančios siaubūno galvos – tai mūsų nuodėmės) slibino pagrobtos mūsų sielos (Karalaitės) išvadavimo. Per daugelį metų surinkau faktinę medžiagą, knygai – „Lietuvos herbo šventas turinys". Bet laikas yra man ir palaimingas, ir piktas, tad nežinau ar dar bespėsiu tą knygą parengti ir išleisti, todėl pradžiai dabar užsimenu apie tai beveik be jokių įrodymų.

Nebijau būti apkaltintas sinkretizmu (tokiu atveju reiktų tuo pat kaltinti ir popiežių Joną Paulių II pasiūliusį 2000 m. bendrai maldai prie Sinajaus kalno susirinkti visų Vienatinį Dievą išpažįstančiųjų konfesijų vadovus) ar apšauktas Naujojo Amžiaus judėjimo pasekėju, tad galiu drąsiai ir atsakingai parašyti, – mūsų tautos pranašo Oskaras Milašiaus tvirtinimas 1919 metais prancūzų Geografijos draugijoje skaitytoje

paskaitoje, jog „mūsų tautinio herbo raitelis sidabro šarvais ir baltasis žirgas, pagimdytas tos pat neatmenamos tradicijos kaip ir Apokalipsės riteris bei baltasis žirgas“ yra visiškai teisingas.

Dar anksčiau (1836 m.) apie Lietuvos herbo – Vyčio šventąjį turinį veikale „Lietuvių tautos istorija“ užsiminė Teodoras Narbutas. Intuityviai apie tai prabilo ir Jonas Basanavičius (1884 m.) bei Mikalojus Konstantinas Čiurlionis 1907-1909 m. tapytais paveikslais „Miestas“ ir „Karalaičio kelionė“. Vėliau Vyčio ženklo sakralines ištakas užčiuopė visa eilė kitų tyrinėtojų, kol galiausiai šio ženklo paslaptį dengiančius ledus pralaužė: rusai Viačiaslavas Ivanovas su Vladimiru Toporovu (1974 m.), baltarusis Edvardas Zaikovskis (str.:„Sakralinės Vyčio herbo ištakos“, 1989 m.) bei lietuviai Gintaras Beresnevičius (str.:„Dievas raitelis“, 1994 m.) ir Dainius Razauskas (kn.: „Vytis simbolikos požiūriu“, 2008 m.).

Šios knygos autorius kruopščiai rinkdamas, dalinai po to ir kitų atskleistus, Lietuvos Vyčio šventojo turinio įrodymus aptiko jį aprašytą net trijose senovės kronikose kaip skriejantį Ugniniame lauke rugių genties net iki XIX a. naudotoje vėliavoje. O tie rugiai nepelnytai daugumos pamiršta vakarinių (gal net vakariausių) baltų gentis primygtinai reikalaujanti pratęsti formulę „baltai= lietuviai + latviai + prūsai“ papildant ją dar ir „+rugiai“. Kitame Vyslos krante, tuojau už prūsų, pietiniame Baltijos pajūryje gyvenę rugiai buvo senovėje smarkiai nuniokoti skitų, o vėliau nuo prūsų atkirsti ir nustumti į dabartinės Vokietijos Baltiškąjį pajūrį iš Skandinavijos per Vyslos žemupį į Vidurio Europą įsiveržusių gotų bei po to čia įsivyravusių slavų. Paskutinė šių pačios šlovingiausios senovės vikingų genties užuovėja tapo Riugeno sala. Nuo kurioje buvusio jų uosto Viko, spėjama, kad ir kilo pats žodis vikingas. Naujausi tyrimai rodo, kad šie vakariausi baltai buvo tais variagais (latv. „varonis“ – didvyris), kurie sutelkė tiek Lietuvos, tiek Kijevo Rusios valstybes kažkada sudariusias vieną jų valdomą valstybę, sagose vadintą Ostgardu bei Gardarike.

Pasak senovės kronikų, Vyčio vėliava plevėsavo ir virš Riugeno salos iškyšulyje Arkonoje buvusios garsios visoje Europoje Sventovito (<Šventavyčio) šventovės vartų bokšto. Nė viena iš senovės kronikų neabejoja, jog toje ugninės spalvos vėliavoje ant balto žirgo skriejantis Vytis yra Sventovitas, kurio vėliavą rugiai iškeldavo ir ant savo laivų stiebų.

Nekelia mitologijos tyrinėtojams klausimų ir Sventovito vėliavos ugninės spalvos kilmė bei prasmė. Tai ne kraujo spalvos vėliava, o vėliava šaukianti žūtbūtinėje kovoje į pagalbą Aukštybėse esantį Perkūną – Šventavytį, visas protėvių ir gerąsias vėles (nuo to kilęs ir žodis vėliava). O tas Aukštybių pasaulis buvo ir yra dar kitaip vadinamas Ugniniu pasauliu, o slavų mitologijoje Svargu (<Švargu) tai yra švariuoju – nuskaistintuoju pasauliu.

Baltas žirgas ir balta spalva taip pat buvo Aukštybių pasaulio simboliai. Arijai tikėjo, jog per baltą žirgą reiškiasi Dievo valia ir galia. Todėl Indiją pasiekę arijai savo priekyje paleisdavo baltą žirgą ir paskui jį sekė visa jų, sanskritiškai bala vadinama, šventoji kariuomenė.

Lietuvos heraldikos komisijos pirmininkas Edmundas Rimša savo knygoje „Heraldika. Iš praeities į dabartį.“ pastebi „paradoksalų“ reiškinį, jog nors: „pirmaisiais valstybės gyvavimo dešimtmečiais pastebima didesnė Rytų kultūros įtaką“ ir „Raitelių galima rasti ir Rusios kunigaikščių antspauduose, tik čia paprastai vaizduoti ne patys valdovai, o pagal Bizantijos tradiciją jų šventiesi globėjai“, bet viename „iš seniausių valstybės herbų Europoje“ – Lietuvos herbe sekant „ganėtinai agresyvios Vakarų lotyniškosios“ kultūros antspaudų simbolių tradicija yra pavaizduotas ne šventas globėjas, o raitas valdovas. Bet tikrumoje tai tik tariamas, Lietuvos herbo esmės bei tikrosios kilmės ir mūsų senojo Tikėjimo esmės nesuvokimo pagimdytas, „paradoksas“. Ir Lietuvos herbe, ir pavyzdžiui Maskvos miesto herbe, o taip pat daugelyje Vakarų Europos

herbų Ugniniame kovos lauke skrieja Šventavytis-Perkūnas – Žmonijos Gelbėtojas (Soašiantas).

Tik vienur jis vadinamas Vyčiu, kitur sukrikščioninus jį Šv. Jurgiu (Georgijumi), dar kitur Šv. Vitu ir panašiai. Ar Vytis be slibino tik ant žirgo, ar su slibinu po žirgo kojomis, dažnai dar su Šventavyčio kryžium ant skydo, tai tas pats herbinis ženklas tik su platesniu ar siauresniu jo išoriniu (vaizdiniu) turiniu.

Tad Vyties vėliava yra ne tik ženklu vienijančiu mūsų senąjį Tikėjimą su krikščioniškuoju ir su baltoslaviška gudų (baltarusių) tauta, bet ir ženklu vienijančiu viso pasaulio geros valios žmones kartu su Žmonijos Gelbėtoju – Didžiuoju Valdovu kovojančius ir kovosiančius prieš Liucifieriškas šėtono pajėgas. Šiuo metu vykstant tai įnirtingai armagedoniškai kovai Vyties vėliavos ant balto stiebo iškėlimas tolygus kryžiaus su Nukryžiuotuoju ant jo Jėzumi pastatymui, – abiem atvejais tokiu būdu į pagalbą kovai prieš Liucifierio pajėgas šaukiamas Dievo Sūnus – Dievas Gelbėtojas (hebr. Ješua). Ypač tai aktualu ir lengviau suvokiama yra mums – getų ainiams (gedeonams) nuo seno kovojantiems ne tik Žodžio Kalaviju (knygnešių neštomis maldaknygėmis ir elementoriais), bet ir ryžtinga meile viskam, kas kilnu liepsnojančių širdžių ir Aukštybių Dieviškąja dvasine Ugnimi, plazdančia raudona splava ir Vyties vėliavoje. Esame Oskaro Milašiaus žodžiai: Šventosios Ugnies tabernakuliu (taip jis vadino mūsų sostinę Vilnių).

Pasak vokiečių kraštotyrininkų užrašytų padavimų, po Sventovito šventovės Arkonoje sugriovimo dauguma kilmingųjų rugių genties vikingų, sudeginę savo sodybas, sėdo su visom savo šeimynom į savo laivus (vytines) ir pasitraukė Baltijos jūra į Rytus. Vienintelės dar senąjį ikikrikščioniškąjį Tikėjimą tebepuoselėjančios čia buvo giminiškos jiems baltų gentys. Iš čia keršydami už Sventovito šventovės sunaikinimą jie XI-XII a. kartu su kuršiais nuolat niokojo Danijos pajūrį.

Tad tikriausiai ir lietuvių tautoje esama tų ereliškom nosim ir savo ypatingu narsumu atpažįstamų rugių ainių, kurių antropologinių bruožų nesunkiai randame tiek Nemuno žemupio, tiek mūsų tautos senovės diduomenės portretuose ir jų ainių bei jų palaikų rekonstrukcijų veido bruožuose.

Norom nenorom nukrypom į šalį nuo esmės, tad bandykime vėl prie jos sugrįžti. Ne kas nors iš lietuvių, o būtent rusas prof. V. Toporovas atkreipė dėmesį į tai, kas visose senose kronikose rašoma Sventovit, tad atitaisė rusų leistuose mitologijos žinynuose iš vertinio Sviatovit į Sventovit kaipo tikslesnę ir senesnę formą. Mes gi šį svetimšalių kronikų paliudytą Sventovit drąsiai galime rekonstruoti į Švenatvytis. O Arkonoje buvusios jo šventovės trijų šimtų vyčių sargybos vado vardo – Graža, kaip ir daugelio kitų Riugeno vietovių ir asmenų senųjų vardų ir rekonstruoti nereikia (galūnė –a būdinga ir daugeliui sudūvių bei senovės prūsų vardų – plg.: Kudirka, Cvirka ir kt.)

Tai, kas Indijos arijų Vedose vadinama Avataru (Dievo įsikūnijimu) pas mus senovėje buvo vadinama Dievaičiu Perkūnu (Dievo Sūnum įsikūnijusiu žemėje) ir mitologijos šaltiniuose yra nuorodų, kad viso tų Perkūnų buvo net devyni (kitur minimi septyni). V. Toporovas įrodė, kad esmiausias senąjį baltų ir slavų Tikėjimą išreiškiantis vaizdinys yra Perkūno (sl. Perūno) – Sventovito kova su devyngalviu slibinu. V. Toporovas tai visiškai teisingai susiejo su kiek pakitusiu zoroastrizmu, kurio dar daugel kitų ataskambių jis atsekė mūsų regione slavų ir baltų mitologijoje bei senovės papročiuose.

Eidami Sventovito (avestiškai Žmonijos Gelbėtojo – Soašianto) pėdsakais daug kur rasim ir mūsų valstybės herbe esantį kelių skersinių kryžių, patekusį per tai ir į Vengrijos bei Slovakijos herbus, o Rusijoje deformuotą, pritaikant prie krikščioniškojo tikėjimo, į stačiatikių (provoslavų) kryžių. Šaukdami į pagalbą aukštesniųjų sferų būtybes

darydavo visos visatos simbolinį atvaizdą (Visatos medį), kuriame kiekvienas lygiagalis kryžius ženklino vis aukštesnį pasaulį (sferą). To išraišką lietuviai išsaugojo tiek daugiapakopiuose stogastulpiuose, tiek kelių skersinių kryžiuose – karavykuose (plg. apskritas vestuvinis pyragas – karavojus), tiek verpsčių bei kraitinių skrynių raižiniuose bei raštuose. Lygių galų dvigubas kryžius gimė iš karavykinio kryžiaus (Visatos schematizuoto medžio) ir yra darnos bei Šventavyčio ženklu. Mūsų herbe atvaizduotas Raitelis kaunasi su devyngalviu slibinu būdamas visiškoje darnoje tiek su šiuo, tiek ir su subtiliosios materijos – aukštesniuoju pasauliu, – derina ir talpina savyje juos abu.

Tad, teisus yra Oskaras Milašius susiejęs Lietuvą su Apreiškime apaštalui Jonui minimu Baltu Žirgu, kaip sugrįžtančio Jėzaus – Karalių Karaliaus ir Viešpačių Viešpaties Naujaja tauta ir priemone (kovos draugu) kovoje su slibinu ir gyvate (tai yra pikčium ir šėtonu).

Teisus ir kitas, kiek mažiau žinomas mūsų tautos pranašas Saulius Pečiulis teigdamas: „Ir tikrai ateis laikas, kai Raitelis ant balto žirgo, atstovaujantis pačią Žemės širdį įves pasaulyje nuostabią tvarką pagal Dievo planus“. Teisus ne dėl to, ką dabar septyniose paaiškinamosiose šios knygos dalyse atskleidžiau bei priminiau, o dėl to, jog Jėzus per Aldoną Marytę Vaišvilaitę yra apreiškęs, jog pasirinko Lietuvos tautą per Sandorą su Dievu paversti pavyzdžiu, švytėsiančiu tarsi žvaigždė, visoms kitoms tautoms. Tą patį, beje regėjo ir Oskaras Milašius: „negando metams praėjus, lietuvių tauta atsigaus ir Europoje atliks moralinį vaidmenį kaip Antikos laikais Atėnai“.

Panašiai Marija iš Ebenbergo daugiau nei prieš du šimtus metų teigė: „Nors Lietuvos žemė ir žmonės labai daug nukentėjo, nors daug ašarų ir kraujo išliejo, nors daug be laiko ir nekaltai žuvo, bet ateis laikas, prisikels iš numirusių ta užmiršta ir iš istorijos išbraukta Lietuvos karalystėlė. Tada bus baisi ir sunki valanda tiems, kurie per tiek laiko

spaudė ir sunkino nekaltus žmones. Visa tai įvyks pagal norą Sutvėrėjo, kuris visus lygiai mylėdamas davė šventus prisakymus. Amen".

Kad Lietuvai skirtas didelio džiaugsmo metas, užsimenama ir daugelyje kitų pranašysčių. Viename Paryžiaus muziejų saugomoje Švento Vaclovo pranašystėje esantys žodžiai: „Et Lithuania triumphabit" (Lietuva iškilmingaus), geriausia išreiškia šių daugelio senovės pranašysčių apie būsimą Lietuvos šlovę esmę.

Kunigas Morkus Vernihoras rašė: „Ir brangus yra pašaukimas būti apgynėju krikščionių žmonių, už tai Viešpats Dievas apdovanojo didžiomis savo malonėmis, bet už pasididžiavimą leidžia skaudžiai suklupti ir neleidžia ilgai iš to suklupimo atsikelti. /.../ Daug bus tos žemės kankinių. Matau visą padermę, kurie stovi eilių eilėse ir kenčia už savo gimtą žemę Lietuvą, seni, suaugę ir maži. Matau visą Lietuvos žemę nukryžiuotą, išjuoktą, išniekintą ir sunaikintą. Bet ateis laikas, kada bus šėtoniška ponybė sutrupinta ir Lietuva išliuosuota. Tada vėl skambės Lietuvos vardas, kaip skambėjo keletą šimtų metų atgal. Nuo jūrų lig jūrų bus garbinamas tikras Viešpats Jėzus Sutvėrėjas, Atpirkėjas ir Apšvietėjas žmonių. Tada visi gyvens santaikoje, vienybėje ir meilėje! Taip stosis tikrai, nes tokia valia yra Viešpaties Dievo. Amen".

Daugelyje pranašysčių pažymima, kad Lietuvos prisikėlimas įvyks per didį Dievo Gailestingumą Dievo valia, jo plane numatytų darbų atlikimui. Ir dabartinė politinė ir ekonominė Lietuvos puslaisvė yra tik šio tikrojo prisikėlimo ir tikrosios laisvės įžanga. Iš tuometinio Palangos bažnyčios klebono kunigo K. J. Ilskio vizijos Antrojo pasaulinio karo pabaigoje aišku, kad tikrąjį prisikėlimą Dievo valia Lietuvai atneš Eucharistinis (Dvasinio atgimimo) sąjūdis.

Kun. K. J. Ilskis, apart karo pabaigos eigos dar regėjo: „/.../

Už Birutės kalno Vokietijos link, žemai prie jūros paviršiaus (laivo prožektoriaus) fokusas virto stačiai saule, ir dangus nušvito šviesiau negu

dieną. Šviečiantis taškas dabar atrodė lyg milžiniškas saulės spindulys, o tame skritulyje pasirodė milžiniška Kristaus statula. Dydžiu ir stiliumi bent kiek panaši į Amerikos Laisvės paminklą.

Statula buvo gyva – ji vaizdavo Kristų: liekna, aukšta, gotiško stiliaus. Jo rūbas pelenų spalvos, ant pečių vos tik kampučiais matėsi raudonas apsiaustas. Jupa nesujuosta. Plaukai lygūs, mažomis bangelėmis pridengdami pečius. Kristaus veidas rimtas. Jo žvilgsnis nukreiptas į Šiaurės Rytus ir nejudąs. Visa statula, nors gyva, bet nejudri. Rankose Kristus laiko proporcingai didelę taurę, virš taurės – dešinėje rankoje – ostiją su įrašu /IHS/.

Statula, keletą kilometrų nuo kranto, lyg laivas supdamasis plaukė į Šiaurę Latvijos link. Aš visą laiką įtemptai sekiau Kristaus veidą ir žvilgsnį, bene sujudės, o gal prakalbės. Statula, priplaukus Latvijos sieną, sujudėjo, pasisuko veidu į Lietuvą. Virš taurės su ostija padarė laiminantį kryžių ir ištarė žodžius: „Pax mundi, salus Lithuanes“.

Šis Kristaus gestas ir žodžiai man padarė jaudinantį įspūdį; aš puoliau ant žemės kniūbsčias ir dideliu balsu šaukiau: „Jezu Filii Davida, miserere nobis, salve nos!“. Tuomet aš išgirdau balsą šalia manęs, kuris sakė: „Lietuva dėl savo gausių, sunkių ir viešų nuodėmių buvo užsipelniusi Dievo bausmę: ji turėjo būti visai sunaikinta ir nustumta nuo žemės paviršiaus. Ši nusikaltymai yra: svetimoterystė, šeimų ardymas, kūdikių žudymas, begėdystės, girtuoklystės ir šventų dienų laužymas. Tačiau šventųjų maldos, kūdikių ir kankinių kraujas, Šv. Mišių aukos, permaldavimo Šv. Komunijos ir Švč. Mergelės Marijos užtarimas surinko išperkamąją auką ir sugrąžino Lietuvai gyvenimą. Todėl Eucharistinė Švč. Jėzaus Širdis dėl begalinio savo gailestingumo nutarė prikelti Lietuvą naujam gyvenimui“.

Toliau balsas aiškino: „Klausyk ir stebėk, kaip prisikelia Lietuva“...

/.../ Pasigirdo lyg jūros ošimas. Tai buvo tautos entuziazmas,

dėkingumo Dievui, džiaugsmo ir laisvės paradas. Bendram ūžesy buvo galima atskirti lyg milžino žingsnius – tautos eitynes, procesijas, tarpais prasiveržDavo eucharistinės giesmės garsai. Nepažįstamojo balsas aiškino: „Prisikėlusioji naujoji Lietuva žengs Eucharistinio sąjūdžio keliu į dvasinį atgimimą ir suklestėjimą. Visame krašte bus rengiami Eucharistiniai kongresai, o vėliau visos tautos kongresas padėkos Eucharistinei Jėzaus Širdžiai už laisvę".

Balsas aiškino toliau: „Lietuvai suteikiama garbė ir privilegija tarp kitų kaimyninių tautų. Ji kelsis su garbe, jos teritorijos ribos bus praplėstos, ji gaus tarptautines pareigas – uždavinį".

Kai viskas buvo lyg pradėję aprimti, vėl balsas įspėjo: „Klausyk, klausyk, krito pasaulį gąsdinęs komunizmo slibinas. Jis žuvo pats savo lizde. Klausykis, kaip kyla iš jo vergovės tautos ir kaip dėl to džiūgauja visos pasaulio tautos". Ir vėl pasigirdo panašus tik daug stipresnis ūžimas, šūkavimai, džiaugsmingos demonstracijos. /Čia trūksta trečio vaizdo – Kinijos išlaisvinimo/.

Aš, pakilęs nuo žemės, visą laiką gulėjau kniūbsčias, nebemačiau nei Kristaus statulos, nei kalbančiojo nebegirdėjau. Bėgau į gatvę, kuri buvo užlieta minios: jie netvarkingai bėgiojo, vieni kitus sveikino, bučiavosi. Pamačiau gatvėje daug pažįstamų, kuriuos sveikinau, girdėjosi gatvėje kieno tai balsas, kuris lyg ko tai klausė, lyg reikšdamas nustebimą, sakė: „Kur tie neprieteliai dingo, kurie taip vargino ir engė mūsų šalį?! Jie pranyko lyg pavasario sniegas, lyg šešėlis patekėjus saulei." /.../"

O šiuo metu, jau pradėjus brėkšti tikrosios laisvės rytui – pasirodžius pirmiesiems Lietuvos dvasinio atgimimo spindulėliams tamsybininkų yra itin aršiai puolama svarbiausioji mūsų tautos ir valstybės esatis: Vyties simbolis, katalikiškoji mokykla ir net mūsų tautos pirmojo atgimimo pranašas ir budintojas pelnytai vadinamas Lietuvos patriarchu – Jonas Basanavičius. Nukišdami būsimąjį paminklą Jonui Basanavičiui į

nedidukę automobilių stovėjimo aikštelę priešais Lietuvos filharmonijos pastatą, atšaukdami sprendimą skirti sklypą katalikiškos mokyklos Pilaitės gyvenamajame mikrorajone statybai, o galiausiai, priešingai daugumos žmonių norui ir pačių kovotojų už Lietuvos laisvę valiai, ne tik sukliudydami Vyties simbolį išreiškiančio paminklo kovotojams už Lietuvos laisvę Lukiškių aikštėje pastatymui, bet dar ir užsimoję iškelt iš jos dabar čia plevėsuojančią Lietuvos valstybės Istorinę vėliavą (ieškodamas kompromisinės išeities siūliau ją pakelti dar aukščiau – perkelti ant Tauro kalno) – dabartinės liberaliąsias vertybes deklaruojančios Vilniaus miesto savivaldybės ir Lietuvos kultūros ministerijos vadovybės (jei neatsitokės) pasiliks mūsų tautos istorinėje atmintyje daug šlykštesniu pavidalu nei atvirai, o ne demagogiškai užslėptai, ateistiški bolševikai. Tai dėl ko mūsų tauta šimtmečius kovojo prieš carinę ir komunistinę diktatūras – katalikiška mokykla ir švenčiausi mūsų tautos simboliai – dabar apšaukiama primityviomis atgyvenomis ir naikinama mūsų pačių tautos atstovų rankomis. Selektyvusis liberalizmas, kai po kartą jau mūsų valstybę pilnai sužlugdžiusio, anarchizmu nuspalvinto „*libere*“ priedanga jaunimo ugdymo srityje leidžiama viskas išskyrus krikščioniškas vertybes (nustumtas dabar į laisvanoriškų pamokėlių užkulisus), – tikrumoje palieka mums tik teisę užsiauginti ateistiškai paleistuviškus internacionalistiškai kosmopolitiškus mankurtus emigruosiančius tuoj pat ten, kur jiems nors kiek daugiau užmokės.

Visa tai sminga į mūsų tautos širdį ir konkrečiai į mūsų tautos vaikų širdis bei į mūsų valstybės širdį – jos sostinę Vilnių, daug skaudžiau nei Lietuvoje užslėptos Rusijos priešlėktuvinės raketos „Igla“ (Yla). Sąmoningai ar nesąmoningai tokiais veiksmais uoliai kasama kapo duobė mūsų tautai ir valstybei.

Neatsitiktinai būtent dabar susitelkė Lietuvos medikų sąjūdis ir pagaliau rimtai susirūpinta Lietuvos gydytojais ir visos tautos fizine

sveikata. Bet dar svarbesnė yra jos subtiliosios realybės – sielos bei dvasios sveikata, nuo kurių pirmiausia ir priklauso jos išorinių kūnų sveikata. Mažai kas tai išgirdo, bet mitinge už Vytį Lukiškių aikštėje įžymusis Lietuvos istorikas Romas Batūra priminė, – mūsų valstybės branduolys, sutelkęs aplink save visas kitas gentis ir žemes, yra ten ir atsirado tokiu pat laiku kaip ir arealas, kuriame randami seniausieji pilkapiai, kuriuose kariai palaidoti kartu su savo žirgais. Sukonkretinant šią tiesą, verta visiems prisiminti, o kas to dar nežino suvokti, kad Lietuvą vienijo ir telkė senasis Tikėjimas – zoroastristinė, mūsų valstybę kūrusių vakarų baltų vikingų atnešta žinia apie raitą ant balto žirgo Šventavytį – Dievaitį Perkūną – Žmonijos Gelbėtoją. Ir kaip atsekė baltarusių etnografai netgi LDK Didysis kunigaikštis Vytautas senovės baltarusių sąmonėje buvo tapatinamas su Sventovitu (<Šventavyčiu). Mūsų protėviai jau nuo seno kovėsi po Žmonijos Gelbėtojo Šventavyčio vėliava ir darė tai bebaimiškai, nes nebijojo išorinio kūno mirties, žinodami ir tvirtai tikėdami nauju gyvenimu anapilio tvirtovėje. Naujasis Žmonijos Gelbėtojas – Jėzus pervedė mūsų tautą į dar aukštesnę sąmonės pakopą, išmokydamas savo priešus nugalėti asmeniniu pavyzdžiu ir kalaviju išeinančiu iš burnos. Tad atsisakyti jo ar jį išduoti, tai reiškia ir išduoti mūsų tautą, nes ji užgimė jo toliau išplėtotos zoroastrizmo religinės idėjos ištakose ir užaugo tolimesniame vediny kaip tauta ir valstybė besikaunanti prieš piktąjį po Žmonijos Gelbėtojo vėliava.

* * *

Pabaigęs šį dėl mano aistringo domėjimosi prabaltų, baltų ir Lietuvos istorija perdaug ištęstą paaiškinamąjį septynių dalių intarpą vėl grįžtu prie pasakojimo apie nepaprastus įvykius atvedusius mus į šią dieną.

Nesu tikras, kad tie mano paaiškinimai yra visai teisingi ir tikslūs bei šiam liudijimui vertingi. Gal kas visus šiuos nepaprastus įvykius supras dar aiškiau ir gelmiau nei kad aš dabar juos apmąstau (matau). Ko gero ir ne visiems tie paaiškinimai padės.

25. PUSLAIVĖS SPĄSTUOSE

Prof. Vytautas Landsbergis daug nuveikė atstatant Lietuvos valstybinę nepriklausomybę, bet nebuvo subrendęs tapti, kaip kad Mahatma Gandi Indijoje, ne tik politiniu, bet ir dvasiniu mūsų tautos vadovu. Neatsirado tuometinės mūsų tautos atgimimo ir visuotinio pakilimo kovai už laisvę bangoje ir Bažnyčios hierarcho jau tuomet ryžtingai kviečiančio visą Lietuvos tautą lemtingam apsisprendimui, – kovai už tikrą laisvę per vis tampresnę Sandorą su Dievu, taip vaduojantis iš šėtono įpirštų nuodėmių vergijos.

Kaip vėliau sužinojau iš marijonų kunigų ne tik Dievo pasiųsta Marytė Vaišvilaitė (tuomet dar Aldona Kardelienė) prašė tuometinį kardinolą Vincentą Sladkevičių pakviesti visą mūsų tautą lemtingam apsisprendimui. Tuo metu, kai Lietuvos politiniai vadovai dar buvo linkę įsiklausyti į Katalikų bažnyčios hierarchų balsą, o tauta buvo pakilusi žygiui už savo laisvę, buvo puiki proga kreipti ją ne tik politinio, bet ir dvasinio atgimimo kryptimi, duodant šiam keliui žūtbūtinio apsisprendimo svarbą bei aiškias ir labai konkrečias gaires. Visa tai suvokdamas, buvęs pogrindinės kunigų seminarijos vadovas bei kunigų marijonų tuometinis generolas (provinciolas) Lietuvoje kun. Pranas Račiūnas (tuo metu kunigavęs Alytuje) kreipėsi į kardinolą Vincentą Sladkevičių, prašydamas inicijuoti jo parengtus pasiūlymus (juos patobulinus) tuo metu ruoštai priimti naujajai vėl Nepriklausomos Lietuvos Respublikos Konstitucijai, įtvirtinant joje aiškias ir nedviprasmiškas nuostatas, nurodančias, jog mūsų valstybės tikslas yra doro žmogaus išugdymas ir jo visapusiška apsauga bei globa.

Kardinolas Vincentas nesutikęs imtis tokios iniciatyvos motyvuodamas tuo, kad Lietuvos Respublikos Konstitucijos rengimas – tai politikų reikalas. Bet to nedarant, kunigo Roberto Grigo ugningi pamąstymai televizijos ekranuose jau nebegalėjo atsverti Premjero Gedimino Vagnoriaus

šūkio, kad dabar reikia visiems būti versliems. Praktikoje, po ta verslumo uždanga tuo metu slypėjo įžūli ir planinga prichvatizacija vienus paverčianti ponais, o kitus jų tarnais. Tad nenorėdami jais tapti grobstytojiško „verslumo“ kryptimi plūstelėjo palengva ir kiti, kad ir turėję tam mažiau galimybių, žmonės.

Šia tema Marytė turėjo du regėjimus. Viename jų palyginimu buvo parodyta, kaip vieni žmonės bendrą namą, kuriame turės visi kartu gyventi stato, o kiti, tuo pat metu jį grobstydami ardo. Kitame palyginime buvo parodyta kaip vieni žmonės tiesia kelią, kuriuo visi turės nueiti į geresnį gyvenimą, o kiti tuo pat metu tą kelią ardo. Tad tokio kelio bei tokio namo statyba vyksta lėtai, kaip toj rusų pasakoje apie lydeką, vėžį ir gulbę tempiančius vežimą į priešingas puses.

Kaip vėliau paaiškėjo (žiūrim, pavyzdžiui, gerai dokumentuotą J. Buničiaus knygą „Partijos auksas“) prieš pradedant SSRS antrąjį NEP‘ą (Naująją ekonominę politiką), buvo nutarta užsitikrinti, kad einant į dalinę privatizaciją ir dalinai laisvą rinką visi ekonominiai svertai išliktų tuometinio partinio elito rankose. Tai buvo darome tiek tiesiogiai, tiek per slaptus statytinius (rus.k – подставное лицо). Visų penkiolikos tuometinių SSRS respublikų kalbomis buvo atspausdintos tipinės sutartys, kuriose rašoma, kad aš toks ir toks partijos įgaliotas asmuo priimu valdyti man patikėtą turtą, kartu įsipareigodamas dabar ir ateityje vykdyti visus man duodamus partijos nurodymus. Rusų žurnalisto V. Panuškino ir M. Zygaro knygoje „Gazpromas – rusų ginklas“ aprašoma kaip Vladimiro Putino įgalioti žmonės po to prispaudė tuos naujuosius milijardierius vėl grąžinti didžiąją dalį jiems valdyti patikėto turto valstybinei įmonei Gazprom.

Tuo metu, kai tokie kaip aš idealistai kovojo už Lietuvos laisvę ir dvasinį atgimimą, partkomuose ir net komjaunimo rajoniniuose skyriuose vyko instruktažai, kaip užimti strategines vietas prasidėsiančioje visuomeninio turto privatizacijoje (apie tai remdamasis surinktais

dokumentais, vėliau daug atviriau nei kiti, rašė tuometinis Lietuvos Respublikos Vyriausybės narys Zigmas Vaišvila.) Lietuviškoje realybėje NEP'o partinio kontroliavimo mechanizmas buvo sukonstruotas dar profesionaliau nei Rusijoje.

Oficialiai K. Prunskienės vyriausybė 1990 m. balandžio 28 d. nutarimu paskelbė, kad visi Lietuvos gyventojų indėliai LTSR Taupomajame banke – 7 mlrd. rublių ir visa užsienio valiuta (keli šimtai milijonų dolerių) Vniešintorg banko LTSR skyriuje bei aukso atsargos buvo išgabenti į Rusiją. Bet vėliau paaiškėjo, kad bent jau aukso atsargas kažkas pirmiausia pergabeno į seifus užslėptoje Tauro kalno požemių dalyje, o po to, siekiant jį visą ar jo dalį paversti litais bei kita valiuta buvo įkurtas Tauro bankas, kurio pradinį kapitalą sudarė taip vadinamas Gekos auksas. Po to, kai šis auksas buvo paverstas pinigais, Tauro bankas buvo subankrotintas, o pinigai atsidūrė tą auksą banko steigėjui Genadijui Konopliuvui perdavusių asabų rankose. Pats gi Genadijus, kaip daugiau toms asaboms nereikalingas ir pavojingas liudininkas, atseit iš širdgėlos dėl jo banko bankroto „nusišovė" savo darbo kabinete.

Iš J. Buničiaus, Jelceniško atšilimo Rusijoje metu surinktų dokumentų, aiškėja, kad tam tikriems veikėjams prieš rublių į popiergalius virtimą jie buvo iškeisti į užsienio valiutą. Tada tokie veikėjai, tuo metu kai ši valiuta buvo labai svari, prisipirko už ją pusvelčiui (panašiai kaip mūsų Algirdas Brazauskas vilų gražiausiose Lietuvos vietose) nekilnojamo turto bei gamybos priemonių.

Vykstant prichvatizacijai įstatymai nuolat buvo kaitaliojami stambiųjų prichvatų naudai ir pasitvarkius reikalus vėl atšaukiami, kad nepasinaudotų jais ir koks pašalietis. Svarbesniais atvejais tokiems naiviems pašaliečiams buvo tiesiog patariama nekišti savo minkštos galvos tarp prichvatizacijos girnų.

Ir pats žinau konkretų atvejį, kai kgb-istai sužinoję, kad žmogus

sūnui nupirko brangų namą, pagrobę jį ilgai tardė tikėdamiesi atimti iš jo pinigų.

Po viso to, atėjus į valdžią V. Putinui, Rusija dar labiau jos kontroliuojamo kapitalo Lietuvoje įtaką sustiprino per Gazpromą ir naftą eksportuojančias įmones. Šios žaliavos buvo Lietuvai parduodamos tik per tarpininkus – visokias uspaschines Vikondas, kurios šį milžinišką plėšikiško „tarpininkavimo" pelną investavo, taip jį išplaudamos, į visokias agurchines įmones Lietuvoje. Kaip šie pinigai buvo ir yra naudojami jais įtakojant Lietuvos politinį gyvenimą beveik visiems yra seniai neblogai žinoma.

Aišku, dalis tų partijos įgaliotinių, tapę stambiais kapitalistais, bando įtikti (kai kada tikriausiai visai nuoširdžiai ir padėti) ir Lietuvai ir Putiniškajai Rusijai. Pavyzdžiui, atėjo žmogelis pas seimūną Č.J. prašyti paramos Lietuvos kultūrai naudingos knygos išleidimui. Č.J. tam žmogeliui ir sako, – aš tai pinigų neturiu, bet aš tuoj paskambinsiu jų turinčiam B.L, ir jis tau jų duos. O B.L tam žmogeliui pinigų knygos išleidimui davė, bet paprašė, kad niekam to nesakytų. Ir to prašė ne todėl, kad buvo Jėzaus mokiniu ir norėjo dėl to daryti gerus darbus slaptoje, bet kad nesužinotų tą pradinį kapitalą jam valdyti patikėję rusai. Vargo taip tas kapitalistas norėdamas įtikti ir saviems, ir svetimiems kol gavo prieš laiką infarktą ir numirė. O gaila, nes padarė daug gero ir Lietuvai.

Visgi tokių filantropų ne tiek jau daug. Su kiekvienais rinkimais Lietuvos socialdemokratai vis žada tapti socialdemokratiškais. Bet kaip gi jiems tai padaryti, kai jų partijos stuburą sudaro tie prichvatizacinės kilmės kapitalistai. Negi jie patys save apdės kokiais nors progresiniais mokesčiais, – nebent tapę Jėzaus mokiniais. Padėtis panaši į tą, kuri buvo cariniais laikais per baudžiavos panaikinimą, – iš baudžiavos paleido, o žemė liko ponų rankose. Tad ir vėl teko tam jau „laisvam" valstiečiui tarnauti tam pačiam ponui.

Dabar – 2017 m. Nr. 1 (p. 25 - 28) žurnale „Valstybė" padėtis Lietu-

voje labai teisingai apibūdinta taip: „vidiniame fronte didėja su Rusija susijusio verslo įtaka ekonomikai, žiniasklaidai ir politiniams procesams.

/.../ su Rusija sietino kapitalo įtaka valstybėje didėja. /.../ Jo įtaką amerikiečių analitikai aprašė ne kartą, todėl JAV politikai puikiai supranta, kad toks verslas savo įtaką žiniasklaidai, teisėtvarkai ir politikai didina tam, kad formuotų Rusijos ilgalaikiams tikslams naudingą Baltijos valstybių ateitį. /.../ kaimynystėje turime labai galingą priešišką jėgą, kuri stengiasi užvaldyti ir pakirsti mūsų demokratiją iš vidaus /.../ vakarietiškas vertybes ginanti žiniasklaida, bandanti priešintis sistemos užvaldymui, ekonominėmis priemonėmis išstumiama iš rinkos. /.../ Politinės galios įgijimas su Rusija sietinoms kapitalo grupėms leidžia vėliau savo įtaką dar labiau sustiprinti tiek per įstatymų leidybą sukuriant dar palankesnes sąlygas visuomenės užvaldymui, tiek per užimtas pozicijas valdžioje. /.../

Baltijos valstybėms vidinio pažeidžiamumo augimas gali reikšti ir nepriklausomybės praradimą“.

Beliek tik papildyti, kad ir tame išoriniame fronte, kur „yra ir gerų žinių – gynybinis potencialas ir finansavimas kariuomenei didėja“ yra ir kol kas nuo platesnės visuomenės slepiama bloga, o tiksliau rūpestį kelianti žinia, – aukšto Rusijos kariškio žodžiai, išvedant sovietinę kariuomenę iš Lietuvos – „Выходя остаёмся“ (Išeidami pasiliekame), buvo teisingi. Kaip ir teisingas antrąja savo sakinio dalimi buvo ir yra Rusijos užsienio reikalų ministerijos (RUM) netikėtas pareiškimas prieš pat Lietuvos priėmimą urmu kartu su kitomis penkiomis valstybėmis į NATO.

O RUM tada pareiškė: Lietuva negali būti priimta į NATO, nes jos teritorijoje liko neišgabentos iš čia Rusijos raketos „Igla“. Lietuvos krašto apsaugos ministras Linas Linkevičius tuomet labai išmintingai atsakė, jog Lietuva neturi jokių žinių apie jos teritorijoje neva likusias rusų raketas. Ačiū Dievui, Lietuva kartu su grupe kitų valstybių buvo priimta į NATO ir su tom priešlėktuvinės paskirties raketom „Igla“. Ir iki dienos X visi

šioj, pasirodo ne taip jau mažoj Lietuvoje, draugiškai sutelpa: ir NATO naikintuvų eskadrilė, ir Lietuvai neperduoti kai kurie buvę SSRS, o dabar Putiniškos Rusijos kariniai objektai, ir tarptautinis NATO motorizuotas batalionas ir kiti NATO tiek lietuviški, tiek ir tarptautiniai daliniai, bazės bei kiti objektai.

Tai, kad Lietuvos valstybė, ar bent jau dalis itin svarbių jos institucijų tapo panaši į „geraširdiškai" paslaugią prostitutę pasiruošusią patarnauti „į vašim" (ir jūsiškiams), „į našim" (ir mūsiškiam) seniai nėra jokia paslaptimi. Bene atviriausiai ir konkrečiausiai apie esamą padėtį Lietuvos valstybėje yra ne kartą viešai paaiškinęs buvęs ilgametis karinės žvalgybos ir kontražvalgybos darbuotojas Kęstutis Kaminskas:

„Manau, dabar mūsų Valstybės saugumo departamentas demoralizuotas ilgam. /.../ VSD bėdos jau įvardintos garsiai, tačiau kitos slaptosiose tarnybose – padėtis panaši. Apverktina padėtis, sakykim, Lietuvos kariuomenėje, žvalgyboje ir kontražvalgyboje – AOTD. Iš ten, kaip šiandien iš VSD, kadaise irgi buvo išmesta keliolika profesionalių darbuotojų, principingai analizavusių Rusijos grėsmę mūsų karinėms struktūroms, o į jų vietas susodinti diletantai, prisitaikėliai, karjeristai. Ir padaryta sąmoningai, siekiant susilpninti AOTD veiklą. Tai buvo padaryta tuo metu, kai AOTD vadovavo Gintaras Bagdonas, tas pats, kurį R. Paksas norėjo paskirti VSD vadovu. Tačiau „didžioji" žiniasklaida šia tema nesidomėjo.

Man didelė mįslė, kodėl žiniasklaida, pavyzdžiui „Lietuvos rytas", tokia imli skandalams, intrigoms, sensacijoms, nepanoro pakalbinti karinės žvalgybos ir kontražvalgybos specialistų, išstumtų iš Jankiškių gatvėje esančio departamento. Nepatikėjo, kad taip gali būti, ar specialiai nenorėjo patikėti? Gal greičiausiai nenorėjo patikėti. Juk pats KGB rezervininkas A. Pocius yra sakęs, kad Maskva skiria milžiniškas lėšas prorusiškos žiniasklaidos Baltijos kraštuose reikmėms. Žinoma, niekada nereikia prarasti vilties, tačiau aš nesu optimistas. Šiandien situacija valstybėje tokia,

jog norom nenorom kyla liūdniausios mintys – nors ir esame NATO ir ES nariai, bet jau beveik praradę savo slaptąsias tarnybas. Vadinasi, ir šalyje vykstančių procesų jau beveik nekontroliuojame.

/.../ Net Seimo Nacionalinio saugumo ir gynybos komiteto (NSGK) ilgametė narė Rasa Juknevičienė galų gale pripažino, kad jie, parlamentarai, nesugebėjo kontroliuoti padėties. Nepajėgė, nespėjo, nesugebėjo, nesuvokė… Koks dabar skirtumas, nespėjo ar nepajėgė. Akivaizdu, kad iki šiol parlamentinė kontrolė Lietuvoje buvo popierinė, formali.

/.../ Kai oficialioji Varšuva pamatė, kiek daug įtartinų pareigūnų darbuojasi WSJ („Karinės informacinės tarnybos“ – mūsų AOTD, t. y. karinės žvalgybos ir kontražvalgybos analogas), tai prieš keletą metų tą tarnybą iš viso panaikino. Nukirto Gordijaus mazgą grubiai, vienu kirčiu. Aš nesu kolektyvinės atsakomybės šalininkas. Tačiau reikia suvokti, jog kartais nėra kitos išeities. /.../ Lenkai šiuo metu atsisako ir beveik visų sovietinės praeities karininkų paslaugų. Jeigu karininkas išsilavinimą įgijo sovietinėje Lenkijoje, jei mokėsi Maskvoje ar kitose tuometinės Sovietų Sąjungos karinėse mokyklose – toks karininkas šiandien išleidžiamas pensijon“.

Taip atsakydamas į laikraščio „XXI amžiaus“ (2007 m. balandžio 18d.) Gintaro Visocko klausimus paaiškino Kęstutis Kaminskas. Ypatingo dėmesio vertas dar vienas jo paaiškinimas. Atsakydamas į G. Visocko klausimą – „Kodėl žuvo VSD darbuotojas Vytautas Pociūnas?“ K. Kaminskas nurodė:

„Norint atsakyti į klausimą, kas kaltas dėl jo mirties, reikia paklausti, o kam trukdė V. Pociūno veikla? Jo analizės, kaip Lietuvoje nebaudžiama šeimininkauja Rusijos žvalgyba, prisidengdama ekonominėmis organizacijomis, labai nepatiko valstybininkais apsimetusiam klanui. /.../ Jis stojo skersai kelio šiandien faktiškai Lietuvą valdančiam valstybininkų – kgb-istų klanui ir, itin nepalankiai susiklosčius aplinkybėms žuvo. Pasakyčiau net šitaip: V. Pociūnas žuvo būtent todėl, jog tapo nereikalingas savo valstybei.

Tokių nereikalingų savo valstybei žmonių šiandien yra daug, tikrai per daug“.

Deja, manding, tokių plačiai neskelbiamame, bet realiame kare prieš Lietuvą žūstančių žmonių yra ir prieš V. Pociūno žūtį ir po jos. Į „Vilnijos kultūros draugiją“ mano pakviestas gyventojų geografiją tyręs Petras Gaučas buvo suvažinėtas pėsčiųjų perėjoje (panašiai kaip ir kun. Bronius Laurinavičius) tuoj po to, kai radijo laidoje „Vilnijos rūpesčiai“ viešai papasakojo apie savo veiklą, atkuriant lietuviškas mokyklas Rytų Lietuvoje.

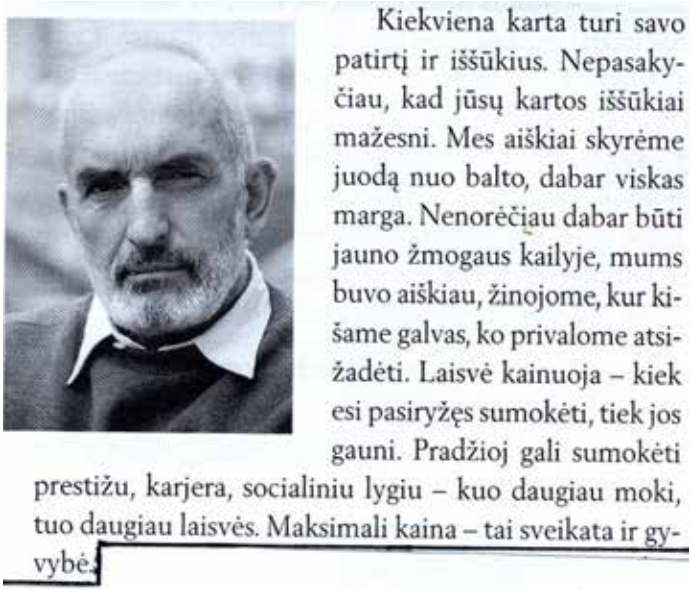

Kiekviena karta turi savo patirtį ir iššūkius. Nepasakyčiau, kad jūsų kartos iššūkiai mažesni. Mes aiškiai skyrėme juodą nuo balto, dabar viskas marga. Nenorėčiau dabar būti jauno žmogaus kailyje, mums buvo aiškiau, žinojome, kur kišame galvas, ko privalome atsižadėti. Laisvė kainuoja – kiek esi pasiryžęs sumokėti, tiek jos gauni. Pradžioj gali sumokėti prestižu, karjera, socialiniu lygiu – kuo daugiau moki, tuo daugiau laisvės. Maksimali kaina – tai sveikata ir gyvybė.

Taip kalbėjo Algirdas Patackas 2015 metais

Teko skaityti mokslinį straipsnį apie tai, kad mokslininkai jau yra labai priartėję prie onkologinių ligų paslapčių ir jų gydymas įtakojant žmogaus ląstelės struktūrą jau nebe už kalnų, o kol kas tam tikrom spinduliuotėm sugebama tik sukelti onkologines ligas. Atrodo, kad tokios ir

panašios specialiosios priemonės jau naudojamos Lietuvoje. Kartą Algirdas Patackas, po Šv. Mišių už jo draugą Dievo Gailestingumo bažnyčioje, įteikė man jo patriotiško gyvenimo aprašymą iš kurio sužinojau dirbus jį kartu su A. Patacku analitiku KAM Antrajame operatyvinių veiklų departamente, dabar vadinamame – AOTD. Patį A. Patacką vos bepažinau – taip buvo jo kūnas dėl ligos jau sublogęs. Netrukus anapilin iškeliavo ir jisai. O A.Patackas drąsiai ir viešai kovojo bandydamas pasipriešinti KAM AOTD perdavimui „velikoderžaviniams“ statytiniams.

„P. Sudoplatovas (1907–1996) paskutiniais gyvenimo metais vienintelis iš čekistų smogikų išdrįso atskleisti tiesą apie ypatingųjų grupių – „mirties eskadronų“ – nusikaltimus. Iki pat Sovietų Sąjungos žlugimo KGB struktūrose egzistavo profesionaliai parengtų žudikų būriai. Oficialiai jie buvo įvardinti kaip antiteroristiniai, tačiau socialistiniame lageryje ir kitose šalyse ginklais, sprogmenimis ar cheminėmis priemonėmis atlikinėjo SSKP CK politinio biuro „specialiuosius užsakymus“.“ (Liet. ryt. 2002-08-24, psl.7).

Nežinia ar šie „mirties eskadronai“ (tiksliau vadintini žudikų eskadronais) buvo kurį laiką paleisti, bet, kad čekistui V. Putinui atėjus į valdžią Rusijoje, jie vėl naudojami yra žinoma iš plačiai nuskambėjusių jų žudikiškų darbų užsienyje, panaudojant tam net ir radioaktyvias medžiagas. Netrūko išradingumo čekistams ir anksčiau, – sovietų vadovų taip nekenčiamą Jugoslavijos vadovą komunistą J. Broz Tito planuota nužudyti iš specialaus įtaiso paslėpto rankovėje paleidus į jį didelę dozę mirtinų plaučio maro bakterijų (Liet. ryt., 2002–08–04 psl.8), o L. Trockis Anglijoje buvo nužudytas nedideliu išaštrintu alpinisto kirtikliu užnuodytu smaigaliu.

Neatsitiktinai tad, buvęs ilgametis KAM AOTD darbuotojas – Kęstutis Kaminskas kartu su žurnalistu Gintaru Visocku išsamią knygą „Žvalgybų intrigos Lietuvoje 1994-2006 m.“ parengė išvykę iš Vilniaus į Londoną.

Šiuo metu G.Visockas, po to, kai jo nepavyko perauklėti nei G. Bagdonui, nei kitam jo kolegai, iš leidinio „Valstiečių laikraštis“ jau yra iš jo išstumtas. O Lietuvos kariuomenėje, pasak jo vyksta visai priešingi dalykai, nei Lenkijos. Jei ten su sovietinėm karo mokyklom susiję karininkai išleidžiami į pensiją, tai Lietuvoje, anot A.Visocko „sovietinės praeities kariškiai keliami į viršų, o tokio šleifo neturintys vejami lauk iš ginkluotųjų pajėgų“ (psl.245–246, kn.: Žv. int. Liet. 1994-2006m.). Kelis šimtus puslapių turinčioje knygoje šalia kiekvieno iš tokių karčių teiginių nurodoma daugybė tai įrodančių faktų. Tad visai nenustebčiau, – jei netrukus sužinočiau, jog anapilin netikėtai ar po sunkios ligos jau iškeliavo ir Gintaras Visockas, ir buvęs žvalgybininkas Kęstutis Kaminskas, ir kiti atkakliausi judojiškų darbų paviešintojai.

Pilnai sutinku su Kęstučiu Kaminsku, kad: „Rusijos slaptosios tarnybos pas mus veikia visur ir dažnusyk labai sėkmingai. Jos primeta mums savo žaidimo taisykles“. Ne tik sutinku, bet ir siūlau į žvalgybos vadovėlius įtraukti kai kurių tokių sėkmingai įgyvendintų specialiųjų operacijų aprašymą. Kaip, pavyzdžiui: taktinių branduolinių raketų į Karaliaučiaus sritį Europos Sąjungos prigąsdinimui atgabenimas ir to po to atskleidimas per Lietuvos KAM AOTD taip iškeliant jos „nuopelnus“ prieš kitas NATO žvalgybas, po to už tuos tariamus nuopelnus G. Bagdono įstūmimas į ES karinį štabą viršininko pavaduotoju žvalgybai, o po kurio laiko iš ten į NATO Energetinio saugumo kompetencijos centro direktoriaus pareigas.

Galima būtų tik žavėtis tokiomis chrestomatinio pobūdžio žvalgybinėmis operacijomis, jei prie šachmatų lentos nebūtų jau susodinti blogas ir labai blogas, jei anot Kaminsko netektų mums rinktis „tik iš blogo ir labai blogo“. Prisimenu, kaip gražiai ir simboliškai atrodydavo per Seimo posėdžių pertraukas šachmatais mėgdavę palošti Č. Juršėnas ir M. Stakvilevičius, kuris iš jų belaimėdavo vis tiek šachmatų partiją laimėdavo ne kas kitas, o naujakomunistinis socialdemokratas. Tad šioje knygoje

pasakoju apie moterį, kuri nemėgo lošti šachmatais ir planuoti ką reikės pasakyti, – svarbiais Lietuvai momentais visa ji darė Švenčiausios Dvasios įkvėpimu, daug negalvodama nei ką jai reikės sakyti, nei ką daryti.

Beglobojant Marytę Vaišvilaitę ir vėliau kitaip bandant gelbėti Lietuvą, teko man pabendrauti ir su pulkininku iš KAM II-ojo skyriaus lietuviškai, ir manding su Rusijos žvalgybininkais rusiškai. Noriu papasakoti apie tai detaliau, nes be šio pasakojimo nedaug kas patikės, kad katino Leopoldo šūkiu, – „Ребята давайте жить дружно!“ (Vaikinai gyvenkime draugiškai!) galima bent jau kurį laiką sėkmingai vadovautis ir Lietuvoje, bent jau iki to laiko kol paaiškės, kad tuo draugišku katinu yra apsimetusi plėšri lūšis, kuriai jau atsibodo apsimetinėti visiems „draugišku“ katinu Leopoldu.

26. VILNIUS MŪSŲ, O MES...?

Vilnius mūsų, o mes rusų, – teigė vienas populiariausių Pupų dėdės kalambūrų pasakytas po to, kai mainais už grąžinamą Lietuvai Vilnių, sovietinė Rusija pareikalavo įsileisti į Lietuvą jos karines bazes.

Brangiai atsiėjo Lietuvai Vilniaus grįžimas mūsų valstybei, bet šis miestas yra ne tik niekuo nepakeičiama Lietuvos sostinė, bet ir raktas, kuris atrakins duris į visos Lietuvos dvasinį atgimimą. Ir būtent šiame mieste Lietuvos tauta turi ir strategiškai jai svarbių karinių bazių.

Kas tai yra tikrai Lietuvai svarbi jos karinė bazė patyriau per 2016 m. Šv. Kalėdas, kai kaip vienas iš nedidelės mokytojos Renatos vadovaujamos Dievo šlovinimo grupelės narių dalyvavau Dievo šlovinime, kuris vyko šventosios Kalkutos Teresės pėdomis žengiančių seserų namuose Šv. Stepono gatvėje netoli Vilniaus autobusų stoties. Šiuose namuose globojamas šių seserų gyvena ir visas būrys buvusių benamių. Šlovinimas vyko susitikimo su šių seserų ir Jonitų globojamais vaikais ir jų tėvais proga.

Grįžęs namo iš šio nuostabaus šlovinimo tame susitikime, pamokančiame sapne matau, kad einant plačiais namų, kur vyko šis šlovinimas, laiptais viena iš seserų pašnibždomis man sako, – tai yra didelė paslaptis, bet turiu jums pasakyti, kad šiame pastate yra slapta labai svarbi karinė bazė. Pabudęs iš šio sapno tuoj supratau, ką Dievas man norėjo per šią seserį sapne pasakyti. Šiuo metu, kai nelabasis bando sukiršinti šeimas, bendruomenes ir visą Lietuvos tautą, būtent tokie šį kiršinimą neutralizuojantys ir brolybės dvasią skleidžiantys socialiniai krikščioniškojo dvasingumo centrai yra pačios svarbiausios mums karinės bazės, kovojant už mūsų tautos išlikimą ir dvasinį atgimimą.

O su postsovietinėmis rusų karinėmis bazėmis Lietuvoje susidūriau irgi neatsitiktinai. Kad jos taps svarbia problema Lietuvai atstatant nepriklausomybę išpranašavo man dar 1990 m. prof. Valerijus Čekmonas,

kurį kaip ekspertą buvau pasikvietęs talkon sprendžiant slavų teritorinės autonomijos kūrimo problemą Vilnijoje. Mat, šis nuoširdus ukrainietiškai žydiškos kilmės lietuvis tuo metu vadovavo Vilniaus universitete Slavų filologijos katedrai. Kadangi paauglystėje buvo baigęs jaunųjų suvoroviečių karo mokyklą, Valerijus turėjo daug draugų tarp sovietinių karininkų ir gerai orientavosi esamoj padėty. Kartu su Valerijum parašėm tuomet laikrašty „Lietuvos aidas“ straipsnį apie sovietinių karinių bazių Lietuvoje problematiką.

1993 m. Tauro kalno pietvakariniame šlaite pragremžtas plyšys

Dar labiau tomis bazėmis susidomėjau, kai Marytė papasakojo, kad regėjime jai buvo parodyta vorelė grandinėmis surakintų kalinių varomų požeminiu tuneliu iš KGB rūmų prie Lukiškių aikštės Vilniuje į požemį šalia tų rūmų esančiame Tauro (Pamėnkalnio) kalne. Kaip tik tuo metu

atsivėrė, (tiksliau buvo atkasus pradaužta) paslaptinga skylė į požeminę patalpą pietvakarinėje Tauro kalno dalyje.

Kai sutelkęs visuomeninę sovietinių požemių Lietuvoje tyrimo grupę pradėjau aiškintis kaip čia su tais sovietiniais laikais statytais požemiais yra, palengva ėmė ryškėti ir vis labiau aiškėti itin keisti dalykai.

Paaiškėjo, kad tuo metu kai mes bandėm tirti užslėptus KGB požemius Tauro kalne, kiti tuo pat metu kaip tik baigė daugumos įėjimų į juos užbetonavimo ir užslėpimo darbus. Vykdė šiuos darbus tarptautinis SAF koncernas, spėjęs jau prieš tai pagarsėti skandalinguose dujiniuose Lietuvos su Rusija reikaluose. Tuometinis Vilniaus meras Alis Vydūnas parodė mums raštą kuriuo į jį kreipėsi SAF koncernas prašydamas leisti laikinai automobilių stovėjimo aikštelėje šalia Tauro kalno pastatyti dviejų aukštų surenkamų konstrukcijų statinį būtiną vykdant statybos ir remonto darbus pastatuose aplink Tauro kalną (įskaitant ir buvusius KGB rūmus).

Pasitarime pas Vilniaus merą Alį Vydūną

Kai nusileidom į buvusių KGB rūmų civilinės saugos slėptuvę aptikom čia tą specialios paskirties statybininkų brigadą jau baigiant šių patalpų perdažymu maskuoti įėjimo į Tauro kalną vedusį tunelį užtaisymą. Laimai Pangonytei net pavyko nufilmuoti kai kuriuos šių „statybininkų“ smalsiai palinkusių prie mano civilinės saugos slėptuvėj išskleisto Tauro kalno požeminių komunikacijų plano.

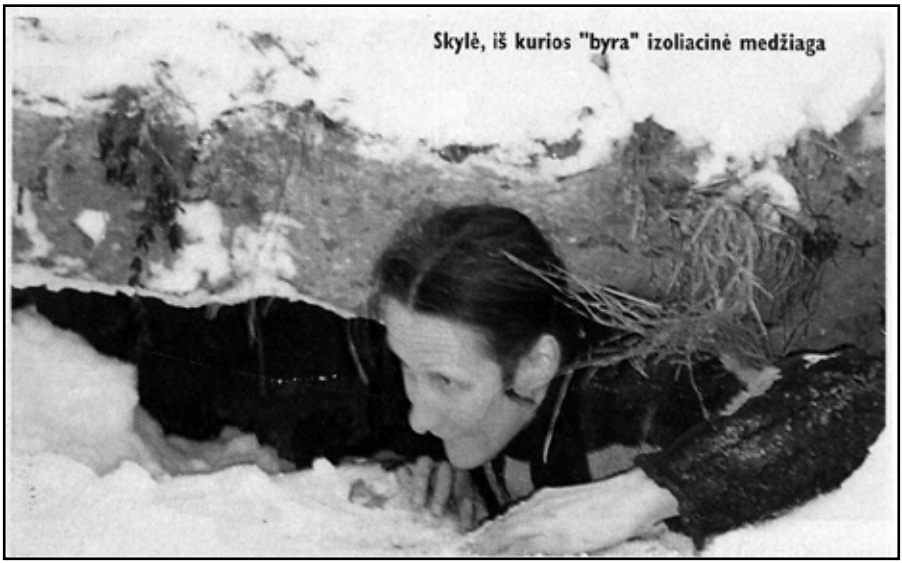

Alma Rašimaitė 1996 m. žiemą, skylėje pramuštoje į pietvakarinėje Tauro kalno dalyje esantį požemį

Liko tik viena šį jų darbą išduodanti žioplystė, – slėptuvėje yra nedidelė patalpa į kurią patenkama per dar vienas geležines užhermetinimo duris. Tokios gi durys statomos prie įėjimų ir išėjimų iš civilinės saugos slėptuvės tam, kad užhermetinus požeminę patalpą susidarytų savotiška oro pagalvė didinanti tokio statinio tvarumą (atsparumą) bombardavimo metu. Todėl iš šio kambarėlio turėjo būti išėjimas į kažkokį tunelį ar kitas didesnes patalpas, nes kitaip tokios mažos patalpos atitvėrimas dar vienom užhermetinimo durim neturi jokios logiškai paaiškinamos prasmės.

Reikėjo spec. brigados vyrams užmūryt ar užbetonuot ir ertmę šių durų vietoje, – tuomet jau niekam nekiltų jokių įtarimų. Šis įtarimas pirmiausia kilo per Vilniaus savivaldybę į talką mūsų pasikviestam Vilniaus miesto civilinės saugos tarnybos apsauginių statinių inžinieriui Jonui Petroniui. O žinių apie slaptus išėjimus tuneliais iš KGB rūmų jau turėjom, todėl ir nusileidom į jų civilinės saugos slėptuvę.

Kun. Algimantas Keina buvusiuose KGB rūmuose vykstant čia kovai dėl Genocido muziejaus juose įkūrimo

Su dolerių prikrautu maišu į Lietuvą parašiutu nuleistas žvalgybininkas Guiga, pakliuvęs į NKVD rankas ir po to atsidūręs Sibiro lageriuose, savo draugams papasakojo, kad iš KGB rūmų užrištomis akimis tuneliais jį atvedę tiesiai į Antano Sniečkaus kabinetą senuosiuose LKP CK rūmuose. Jau 1991 m. Zigmo Vaišvilos, dirbusio tuomet Lietuvos vyriausybėje, pavedimu, buvo išsiaiškinta, jog tuneliai iš KGB rūmų eina trimis kryptimis: iki tuometinių LKP CK rūmų, link Lukiškių aikštės ir į Tauro kalną; o ant Tauro kalno esąs vienas iš išėjimų iš KGB rūmų (kurie tuo metu dar tebebuvo KBG rankose). Vos kelis mėnesius Lietuvos saugumo vadovu išbuvęs Petras Plumpa jau ir tuo metu žinojo apie daugelį Lietuvoje užslėptų sovietinių požeminių objektų, rimtai ruošėsi sparčiam ir nuodugniam jų tyrimui. Bet buvo tuoj pakeistas kitu Lietuvos saugumo departamento vadovu.

Vilniaus meras Alis Vydūnas prisipažino, kad jis prieš privatizuojant vieną iš namų K. Kalinausko gatvėje buvo perspėtas, jog to nereikėtų daryti, nes iš jo einąs tuneliukas iki Santuokų rūmų, kurio naudodavosi vykdami į slaptus susitikimus su rezidentais ir informatoriais šiame pastate KGB darbuotojai. Būtent į šį ant Tauro kalno esantį pastatą 1991 m. sunkvežimiu buvo vežamos kažkokios dėžės iš KGB rūmų prieš pasitraukiant iš jų KGB darbuotojams. Apie tai tuo metu rašė šį sunkvežimį slapta pasekę korespondentai.

Visuomeniniu tyrimu susidomėjusiems žurnalistams Vilniaus meras papasakojo, kad labiausiai jį visame šiame reikale nustebino tuometinio Vilniaus apskrities viršininko, sovietmečio pabaigoje buvusio Lietuvos SSRS komjaunimo pirmuoju sekretoriumi, Alfonso Macaičio jam atsiųstas raštas, kuriame prašoma Vilniaus savivaldybės nedalyvauti požeminių statinių tyrime, nes jie priklauso Vilniaus apskrities kompetencijos sričiai. Iš to rašto meras supratęs, kad kai kas labai nenori, kad visa ta požeminė sovietika būtų ištirta ir atskleista.

Krašto apsaugo ministro Lino Linkevičiaus pamąstymai 1996 m.

Manau, kad siekis, jog iš KGB rūmų einantys požeminiai tuneliai nebūtų atskleisti, buvo svarbiausia priežastimi, kodėl buvusiems politiniams kaliniams ir tremtiniams tiek ilgai sunkiai ir atkakliai teko kovoti, kad šie rūmai nebūtų perduoti Vilniaus Apylinkės arba Apygardos teismui, išsireikalaujant vietoj to čia įkurti Genocido muziejų.

Vilniaus miesto savivaldybė buvo vienintelė valstybės institucija nors šiek tiek talkinusi mūsų pradėtam visuomeniniam tyrimui. Bandėm tam pasitelkti Lietuvos kariuomenės išminuotojus. Bet juos pavyko įtraukti į šį tyrimą tik vieną kartą pačioje pradžioje, kai tikrinome, kur veda tuneliukas užmūrytu įėjimu į jį, su įrengta jo nišos vietoje spinta, iš civilinės saugos slėptuvės po rytiniu buvusiųjų profsąjungos rūmų sparnu ant Tauro kalno. Sužinojęs iš mūsų, kad šiam tyrimui pasitelkėme Lietuvos kariuomenės išminuotojus, tuometinis Lietuvos krašto apsaugos ministras Linas Linkevičius net žagtelėjo iš nuostabos, – „Kaip, jūs pasitelkėte tyrimui be mano žinios mano karius, o kur viso to darymui politinis sprendimas?“

Po pokalbio su LKAM ministru susimąstėme ir mes. Lietuva dar nebuvo priimta nei į NATO, nei į Europos Sąjungą, o vis nauji faktai išnyrantys iš posovietinės gelžbetoninės ir politinės požeminės realybės galiausiai padėjo suvokti, jog bandome nukenksminti galingą „bombą“, akylai stebimi ją padėjusių įgaliotinių savo plikomis rankomis net be išminuotojų talkos.

Lietuvos darbininkų sąjunga nuoširdžiai talkinusi šiame tyrime, gavo raštišką LKAM ministro atsakymą, kad: „Sprogmenų paiešką Lietuvos darbininkų sąjungos rūmų požeminiuose rūsiuose atliktų kariuomenės išminuotojai, jeigu Lietuvos darbininkų sąjunga pateiktų rūsių planą, nustatytų paieškos darbų apimtį, sutiktų iš dalies finansuoti šį darbą, užtikrintų užrakintų patalpų oro sudėties analizę. /.../“ ir t.t. Rūsių po buvusiais profsąjungų rūmais ir požeminių komunikacijų šiame ir aplinkiniuose kvartaluose planus mes turėjom, bet kitų rašte nurodytų

sąlygų išpildyti negalėjom. O ir tie rūsiai po buvusiais profsąjungų rūmais mūsų po mūrinės sienos angoje į tuneliuką išgriovimo ir šio tuneliuko ištyrimo (paaiškėjo, kad tai tik užmūrytas atsarginis išėjimas iš civilinės saugos slėptuvės) mūsų jau nedomino. Išminuotojus mes norėjom panaudoti bent jau pietvakarinėje Tauro kalno požemių dalyje, skylė (anga) į kuriuos jau buvo pradaužta, ištyrimui.

Vykstant visuomeniniam tyrimui ilgametis elektros tinklų darbuotojas Edmundas Gervelė papasakojo, kad jau 1945 m., jam besimokant Geležinkelininkų technikume, aukšta lentų tvora ilgą laiką supo aikštelę tarp Vilniaus universiteto medikų bendrabučio Tauro g. 5 ir vandens saugyklos. Tvora tęsėsi iki pat Akmenų gatvės. Čia buvo vežamos statybinės medžiagos ir išvežamos žemės. Po šios intensyvios statybos neiškilo joks pastatas, o tik atsirado asfaltuota mašinų stovėjimo aikštelė.

Edmundas Gervelė be to nurodė, jog ilgą laiką šio bendrabučio (Tauro g. 5) cokoliniame aukšte, be įprastos buvo dar viena galinga jam nesuprantamos paskirties elektros skydinė. Jos panaikinimas sutapo su vos už kelių šimtų metrų esančios požeminės civilinės saugos vadavietės statybos pabaiga. Linas N. visuomeninės tyrimo grupės narei Laimai Pangonytei teigė, jog buvęs KGB darbuotojas jam kadaise nurodė, jog vienas iš slaptų įėjimų į Tauro kalno požemius yra ir minėtame bendrabutyje.

Svarstėm firmos „Geozond“ tuo metu gamintų radiolokacinių radarų panaudojimo požeminių statinių paieškai galimybę ir net sėkmingai ant Tauro kalno išbandėme vieną iš tokių prietaisų. Bet iš buvusios sovietų karinei pramonei dirbusios radijo komponentų gamyklos („dėžutės“) darbuotojų sutelkta firma buvo tam visiškai netinkama. Gudriai besišypsantis jos vadovas rusiškai mums aiškino, kad radiolokacijos būdu surinktus duomenis gali analizuoti ir jų išvadas pateikti tik pati ši firma, kuriai už visa tai jau pradiniame tyrimo etape turėjom dar sumokėti kelioliką tūkstančių litų. Tad atsainiai nusispjovėme į jų pusę.

Kad yra kažkokie nežinomi savivaldybei požemiai (su visa eile pastatų) bent jau pietvakarinėje kalno dalyje, – buvo, matyti ir plika akimi pažvelgus į juos pro minėtą, 1993m. pavasarį atsiradusią skylę, ir be radiolokacinių tyrimų.

Pasak į šį požemį dar anksčiau per kitą skylę kartu su draugu įlindusio atsargos majoro Leono Barkausko: draugo pririštas virve jis pateko į vieną, po to į kitą ir trečią glazūruotomis plytelėmis išklotas visiškai tuščias patalpas; iš trečio kambario, be to, kuriuo jis atėjo, buvę dar du išėjimai, bet toliau jau pabijojęs eiti ir grįžo atgal. Leonui Baranauskui šios požeminės patalpos priminusios tuojau po karo Karaliaučiaus srityje prie Nestoro, miškuose tarp Gusevo ir Kudirkos Naumiesčio, matytas irgi glazūruotomis plytelėmis išklotas vokiečių pastatyto požeminio pieno ir šokolado fabriko patalpas.

Aš pats į tas patalpas giliau nelindau, nes tikėjausi tai padaryti kartu su man pažįstamu savanoriu išminuotoju Barškiečiu, kurio patarti oficialiai ir išsikvietėme pirmiausia užmūryto tunelio tyrimui į civilinės saugos slėptuvę po buvusiais profsąjungų rūmais „Geležinio vilko“ brigados Vilniaus motodesantinio bataliono inžinierinės tarnybos išminuotojus. Vadovybei uždraudus jiems mums toliau talkint net ir požemiai pietvakarinėj Tauro kalno dalyje taip ir liko neištirti. Stebina tai, kad nebuvo atlikti netgi, manding tokiu atveju privalomi archeologiniai tyrimai, vykdant Taurakalnio perlu vadinamo namų kvartalo statybą visai šalia ar dalinai ant šio bunkerio ar nelabai senų rūsių. Pavyko vėliau man grįžus į Vilnių gauti visą dėžę įvairaus storio gelžbetoninių kernų kuriuos iškėlė statybininkai pragręžę šio požemio gelžbetonines plokštes.

1993 m. vasarą po to, kai kartu su Alma Rašimaite apžiūrėjo į požemį pietvakarinėje Tauro kalno dalyje pramuštą skylę, organizuoti šių požemių ištyrimą, išrūpinus tam visus reikalingus leidimus, žadėjo tiek tuometiniai Seimo nariai B. Gajauskas ir A. Endriukaitis, tiek KGB genocido muziejaus

tuometinis direktorius Gintaras Vaičiūnas. Bet galiausiai į požemį pramušta anga buvo po kelių metų vėl užtaisyta, o duobė toje Tauro kalno šlaito vietoje užversta žemėmis.

Vilnietis Julius Sapatka, 1944 metais kartu su sovietine armija išvijęs iš Vilniaus vokiečius, matė Tauro kalno pietvakarinėje dalyje vokiečių ar lenkų bunkerius, kurie savo forma buvę panašūs į tuos, kuriuos matome pravažiuodami Šeškinės kalną. O ant Tauro kalno gyvenęs baletmeisteris Vytautas Grivickas papasakojo, kad vieną 1946 m. pavakarę, grįžtant namo jo vos nenušovė pietvakarinę kalno dalį saugoję enkavedistai. Aukšta lentų tvora aplink šią kalno dalį ir ši sargyba atsirado dar nesibaigus Antrajam pasauliniam karui. V. Grivickas nurodė netgi vietą, kur buvo medinis sargybinių namelis.

Jaunas vyras Rimas B. teigė, kad jam Vytautas S. parodė ranka braižytą dalies Taurakalnio požemių planą. Vytauto tėvams pokaryje teko šiuose požemiuose įrenginėti apšvietimą. Nujausdamas, kad KGB planus sunaikins, Vytauto tėvas persibraižė sau plano kopiją. Pagal šį tėvo sūnui paliktą planą (kopiją) jo draugas Rimas B. nustatė vietą, kur vienaukštis karo laikų požemis yra arčiausiai žemės paviršiaus. Jo draugų talka vieną naktį, prakasusi žemes pramušė į ten skylę (žiūr. jos nuotraukas).

Laima Pangonytė vaikystėje gyvenusi name Tauro kalno papėdėje – Pylimo g. Nr. 40 (cokoliniame aukšte – dabar įsikūręs Medicinos bankas) prisiminė, jog kartą visuose šio namo butuose kažkodėl buvo daroma krata, ieškant kažkokio pabėgusio kalinio. Kilo klausimas, – kodėl krata buvo daroma būtent šiame name? Gal šiame beveik priešais KGB rūmus esančiame name irgi būta slapto įėjimo – išėjimo į Tauro kalno požemius?

Dėl visos eilės gandų pobūdžio žinių ir dėl to, kad mano tėčio bendražygio Jono Noreikos (slapyv. Generolas Vėtra) byloje yra keistas kgbistų užklausimas MVD, kur dabar yra kalinamas Jonas Noreika?, kai oficialiai jis jau buvo sušaudytas, – kilo mums klausimas ar nebuvo pradiniame Tauro

kalno požemių pertvarkymo ir įrengimo etape čia verčiami dirbti fiziškai stipresni mirti nuteisti kaliniai? Minėjo jų bendražygis lakūnas Viktoras Ašmenskas savo pranešime Vilniaus karininkų ramovėje ir apie keistą medikų pažymą apie J. Noreikos sveikatos stovį praėjus eilei metų jau po jo oficialaus sušaudymo, bet tokios pažymos, bent jau man, toje itin didelės apimties byloje – tame didžiuliame dokumentų kalne nepavyko atkasti.

Negalėjom patikrinti ir žinių bei gandų apie daug svarbesnį požemį centrinėje Tauro kalno dalyje priešais buvusius jo pakalnėje KGB rūmus.

Liudininkai (Taurakalnio papėdėje gyvenęs Valentinas P., moteris ir kiti) papasakojo, kad XXa. šeštame dešimtmetyje kuriam laikui buvo padarytos aklinos aukštos lentinės tvoros, supusios Tauro kalno šlaitą priešais KGB rūmus. Viena jų ėjo kalno papėde, kita – jo šlaitu bei viršumi. Nuo kalno viršaus buvo pilamos sunkvežimiais į čia atvežtos žemės. Kitas Taurakalnio papėdės gyventojas pasakė, kad matė čia vykstant kažkokius žemės darbus ir betono sieną, bet manęs, jog tvirtinamas kalno šlaitas.

Marytė Vaišvilaitė vienoje iš vizijų matė čia keturių aukštų požeminį pastatą ir jo aukštus jungiančius laiptus. Apie keturių aukštų požeminį pastatą teigė ir visa eilė vienas nuo kito nepriklausomų liudininkų: KGB dirbęs Bronės Balikienės buvęs vyras išgėręs jai apie Tauro kalną aiškino: „žinok po žeme ten yra net keturi aukštai“; tą patį teigė KGB dirbusi lenkė valytoja, be to dar nurodžiusi, jog be laiptų šiuos aukštus jungia ir liftas; bei viename iš pobūvių šiuose požemiuose dalyvavusi mergužėlė Melanija. Keturių aukštų požemį Tauro kalne žymiausiam Vilniaus požemių tyrėjui doc. Jonui Bulotui (parašė knygą: „Reportažai iš Vilniaus požemių“), tvirtino įrengę, ir daugiau apie tai bijoję kalbėti, statybininkai.

Vykstant visuomeniniam tyrimui, 1996 m. žiemą, netikėtai atsirado dar vienas apie seifus Taurakalnio požemiuose girdėjęs liudininkas – tuometinis Vilniaus universiteto medicinos fakulteto studentas Deivydas Povilionis. Jis buvęs viename iš požemių, kuriuos mes norėjome atverti

visuomenei. Save vadinusio majoru ir Vytauto Galecko vardu bei buvusiu Romo Kalantos draugu prisistačiusio vyro, jis buvo ruošiamas dalyvauti grupėje turėjusioje slapta nusigauti iki seifų Tauro kalno požemyje. „V. Galeckas“ jam rodęs ir šių požemių išdėstymo planą, bet jis nedaug ką jame tesupratęs.

Deivydas labai abejojo galimybe atskleisti Tauro kalno paslaptis. Tuo metu, kai su juo kalbėjausi, jis ruošėsi išvykti į JAV mokytis, bijodamas, atsisakius jam toliau bendrauti su „V. Galecku“ ir jo grupe, būti nužudytu kaip per daug apie juos žinantis. Vėliau sužinojau, kad nors visi dokumentai buvę jau sutvarkyti, tačiau paskutiniu momentu jam buvo sukliudyta išvykti.

Tuo metu Deivydas dingo ir pusantro mėnesio jo artimieji nežinojo, kur jis yra. Po to, sulysęs ir apdaužytas, vos pusvalandžiui pasirodė namuose ir papasakojo, kad jį sučiupo „Galecko“ vyrai ir laikė uždarytą, kol jiems nusigėrus, jam pavykę pasprukti. Po to jis slapstėsi. Pasak Deivydo artimųjų „V. Galeckas“ galėjo prisidėti prie to, kad Deivydui buvo melagingai iškelta kriminalinė byla.

Susitikime su tuometiniu krašto apsaugos ministru Linu Linkevičiumi pasiteiravome apie „V.Galecką“. Paaiškėjo, kad majoro tokia pavarde jų žinyboje nėra. Krašto apsaugoje, pasienio tarnyboje, dirbąs jaunas vyras kapitonas Vytautas Galeckas, bet jis neturįs nieko bendro (išskyrus gal iš jo pasisavintą vardą ir pavardę) su mūsų aprašomuoju veikėju. Nepatvirtintomis žiniomis Deivydą verbavęs veikėjas sovietų laikais dirbo KGB (gal net jo specialioje požeminę infrastruktūrą įrenginėjusioje ir prižiūrėjusioje šeštojoje valdyboje), o po to „bendradarbiavo“ su LR Valstybės saugumo departamentu.

Manau, kad būtent nenoras, kad viešumon išlįstų dalykai atskleidžiantys prichvatizacijos Lietuvoje slėpinius tapo pačia svarbiausia kliūtimi atskleidžiant užslėptus Taurakalnio požemius. Tauro kalno

požemiai saugo gal jau ir tuščius seifus, o šie savo ruožtu saugo nuo viešumos Tauro kalno požemius.

Deivydas Pavilionis teigė, kad „Galeckas“ požemyje, pietinėje Vingio parko dalyje netoli buvusios daugiausia karinei pramonei dirbusios („dėžutės“) Radijo komponentų gamyklos rodė jam dirbtinį infarktą žmogui galintį sukelti prietaisą ir kitokią aparatūrą. Kad į požemius buvo sugabenta daug KGB tuomet turėtos aparatūros aiškino ir kitas nenorėjęs savo vardo pasakyti žmogus.

Vilniaus puslaidininkų fizikos instituto mikrobangų laboratorijoje mūsų tyrimo metu dirbusi habilituota fizikos-matematikos mokslų daktarė Liudmila Kniševskaja 1995 m. rudenį viešai pareiškė, jog pakanka įrodymų, kad psichotroninis ginklas yra ir Lietuvoje. Jo kūrimo darbai vyko pagal slaptą CK KPSS 1986 m. sausio 27 d. nurodymą, kurio įvykdymui buvo skirta 500 mln rublių suma. Pasak L. Kniševskajos, kai kurios Lietuvoje sovietiniais laikais veikusios karinės gamyklos ir kitos įstaigos irgi dalyvavo kuriant psichotroninį ginklą. Beveik tą patį kaip L. Kniševskaja dar ir ją papildydamas teigė fizikos mokslų daktaras prof. Jonas Grigas pirštu bakstelėdamas į KGB priklausiusį pastatą ant Tauro kalno, kuriame dabar yra JAV ambasada.

Kol kas apie KGB naudotas specialiąsias poveikio priemones žinoma dar labai nedaug, – atskiri niekieno neapibendrinti faktai. Pavyzdžiui žinoma, kad radioaktyvios ir cheminės medžiagos panaudotos prieš kunigą Juozą Zdebskį. O nedokumentuotų faktų bei įtarimų teko girdėti gana daug.

Bet visos šios žinios, kaip ir pavyzdžiui žinia, kad į Taurakalnio požemius buvo galima net įvažiuoti iš kitoje Vasario 16-osios pusėje priešais KGB rūmus esančio buvusio MT Plano Komiteto pastato požeminių garažų, – taip ir liko gandai, nes nebuvo kaip jų patikrinti.

O pietrytinėje Tauro kalno dalyje esančios Civilinės saugos

departamento vadavietės viršininkas pulkininkas leitenantas Algimantas Gustaitis, prasidėjus visuomeniniam Tauro požemių tyrimui, žurnalistams teigė, kad čia: „po žeme pastatytas dviejų aukštų namas, apklostytas smėlio pagalvėmis, uždengtas pusantro metro storio gelžbetonine plyta“. Dar įdomiau tai, kad pasak kitų civilinės saugos departamento darbuotojų ir tie du aukštai šiame bunkeryje atsirado vėliau, jį rekonstruojant, – perskyrus jame buvusią patalpą horizontalia gelžbetonine pertvara į du aukštus.

Kilo klausimas, – o kur dar du ar trys požemio aukštai, o gal yra du ar net daugiau požeminiai statiniai Tauro kalne? Pietrytinėje jo dalyje Civilinės saugos departamento vadavietė, kažkoks požemis po vandens saugykla (?), centrinėje kalno dalyje keturių aukštų požemis (?) ir pietvakarinėje Tauro kalno dalyje kažkoks vokiečių ar lenkų statytas bunkeris ar subombarduotų namų rūsiai su perėjimais vienas į kitą.

Toliau ieškant žmonių, žinančių ką apie Tauro kalno požemius, Laima Pangonytė nufilmavo pokalbį su telefoniste, kuri teigė, jog daug metų dirbusi Tauro kalno požeminėje slėptuvėje, kuri esanti net penkių aukštų. Ji teigė nežinanti, kas ten giliau, nes nusileidus laiptais žemyn, į šoną vedančios durys buvusios užrakintos. Penktu aukštu ji tikriausiai palaikė būtent tą patalpą su išėjimais į tunelius.

Nors itin įspūdingo dydžio požeminės slėptuvės po SSRS žlugimo netikėtai buvo surastos netoli buvusio revoliucijos muziejaus Rygoje ir darant remontą Smolnio rūmuose Petrograde. Tačiau daliai lietuvių vis tiek gali pasirodyti, kad mes čia kažką tame visuomeniniame tyrime prifantazavome ar buvome suklaidinti. Tad pamąstykite patys, – ar galėjo LKP CK ir LTSR KGB pasitenkinti vien labai kuklia civilinės saugos slėptuvėle po KGB rūmais, jei net LTSR televizijos ir radijo komitetas turėjo dvi daugelį kartų didesnes požemines slėptuves. Viena jų – atsarginė LTSR radijo ir televizijos studija prie Bezdonių yra dviejų požeminių aukštų ir užima be pagalbinių požeminių statinių – 1900 m^2 ir joje galėjo dirbti 500–600

žmonių. Kita požeminė studija Sitkūnuose netoli Kauno irgi ne ką mažesnė už požeminę Bezdonių studiją. Palyginimui dar galima pasakyti, kad pavyzdžiui „Vilmos“ gamyklos slėptuvė yra net 2006 vietų, 1554 kv. m ploto.

Nestebina ir liudininkų nurodyti keturi KGB požemio Tauro kalne aukštai. 1942 m. Josifo Stalino įsakymu pastatyta požeminė vadavietė Samaros mieste yra 37 metrų gylyje ir turi 12-a požeminių aukštų.

Jei KGB požemiai Tauro kalne kai kam kvepia vis dar kažkokia mistika, galima palyginimui priminti su LTSR Aukščiausiąja Taryba (dabar Lietuvos Seimu) susijusius požemius. Kaip ir KGB rūmų atveju be prie pat Seimo rūmų esančios civilinės saugos slėptuvės yra ir daug įspūdingesnis už ją atsarginis išėjimas (tiksliau – išėjimai) daugelį kilometrų į Šiaurės pusę nusitęsiančiu tuneliu bei kitos požeminės patalpos į kurias patenkama šiuo (šiais) tuneliu.

Kaip papasakojo laikraščio Europa korespondentui A. Sauliui buvęs statybos inžinierius pensininkas Antanas M. iš Vilniaus:

„Tuometinis Aukščiausios Tarybos pastatų kompleksas buvo atidarytas 1983–ųjų pabaigoje. Statybos kainavusios per 5 milijonus rublių, su pertraukomis vyko 4 metus. Baigiant statyti rūmus buvo pradėti kiti – požemio tunelio su į užmiestį vedančiomis daugybe atšakų – kasimo darbai. Tunelio projektą ruošė 30 žmonių, kurių didžiąją dalį atrinko KGB grupė. Visus požemio kasimo darbus nuo pradžios iki galo prižiūrėjo iš Leningrado atsiųsti saugumiečiai, kuriems vadovavo KGB valdybos pulkininkas leitenantas J. Maksimovas. Nubraižius būsimas požemines perėjas, jas paruošę specialistai turėjo pasirašyti slaptuose saugumo blankuose su nuoroda tylėti. Pasirašiau ir aš. Netrukus po to, 1984 m. vasario mėn., buvo pradėti tunelio įrangos darbai. Tarp kasėjų darbininkų nebuvo nė vienos lietuviškos pavardės – visi buvo suvežti iš tolimiausių SSRS kampelių.

Antruosiuose Seimo rūmuose prieš 10 metų įrengtas požemių tinklas iš pradžių veda į Šiaurę, prie dviejų tarpmiestinių kelių. Maždaug

800-900 m. už miesto pagrindinė perėja šakojasi į 2 dalis – viena 1,5 km ilgio suka į Vakarus ir baigiasi netoli plento, vedančio Širvintų link, kita 2,2 km – veda į Molėtus (link Molėtų – knyg. aut. past.). Už Širvintų kelio atšaka vėl skyla į du tunelius, nusidriekusius po 1 km tolyn į Lietuvos vakarus. Prie kelio į Molėtus rytų kryptimi šakojasi dar 4 nedidelės 200-300 m. perėjos. Kiekvienoje jų įtaisytos 2 m^2 pločio išėjimo angos, atsiveriančios pasinaudojus viduje įtaisytais hermetiniais mechanizmais. Jos išveda į nuošales negyvenamas vietoves. Tuneliai, esant reikalui gali būti apšviesti – tam skirta 70 galingų lempų ir prožektorių. Pradinis perėjos plotis – 3 m. (tokie platūs šie tuneliai daromi tam, kad jais galėtų važinėti specialios paskirties automobiliai – knyg. aut.past.), požeminių atšakų – po 2 m. kas 10 metrų įrengti specialūs temperatūros reguliavimo prietaisai.

KGB stebėjo, kad laikytumės visų atsargumo priemonių – dažnai dirbdavome tik naktimis. Apie labirintą, esantį 15 m. po žeme, be mūsų žinojo tik nedidelis aukštų partinių funkcionierių būrys. Pagal standartus tai supermodernus požemis, pritaikytas ne tik skubiai valstybės vadovų evakuacijai, bet gali būti naudojamas ir kaip slėptuvė su maisto atsargų ir kitų būtiniausių dalykų saugyklomis, kuriomis naudodamiesi žmonės ten, nepalaikydami jokių ryšių su išoriniu pasauliu, galėtų išgyventi apie metus. /.../ Nors pagal paskirtį juo žinoma, iki šiol nepasinaudota, tačiau tunelyje mėgdavo laisvalaikį praleisti P. Griškevičius, gan dažnai vaikščiodamas po jį su vietinių KGB šulų svita. Beje, įrengus požemius, mus iškarto perkėlė į kitus miestus. /.../

– O kam Griškevičiui reikėjo tunelio?

– Jis buvo tiesioginis užsakovas. Įsakymas iškasti požemį atėjo iš kur kas aukštesnių sferų. Kodėl Maskvai prireikė Lietuvos AT įrengti jį, aš nežinau. Gal tai buvo praktikuojama visose sąjunginėse respublikose“. (laikraštis „Europa“, 1994 m. gruodžio 2-8 d. Nr. 40).

Kita su Seimo Antraisiais rūmais sujungtų požemių realaus buvimo

liudininkė yra LTSR Aukščiausios Tarybos rūmų tinkuotoja dirbusi Aldona Jančionytė. Pasak jos:

„Baigiant šią statybą atvyko komisija. Visumoje jau atliktais darbais ji buvo patenkinta. Bet apžiūrėjus ir civilinės saugos slėptuvę buvo paklausta, – o kur atsarginis išėjimas? Bus, – trumpai atsakęs prarabas (darbų vykdytojas)“.

Po to čia pasirodė ne Lietuvoj gyvenusių rusų brigada ir ėmė kažką kasti Seimo II rūmų rūsyje. Prisigretinusi prie grupelės pietaujančių darbininkų, Aldona užklausė, o ką jie čia darantys. Vieną kartą jai atsakė „Бомбоубежище“ (slėptuvę nuo bombų), o kitą kartą kiti atsakė, kad kasa atsarginį išėjimą į kitoje Neries pusėje esantį Pedagoginio instituto pastatą.

Nutaikius progą po darbo Aldona įlindo gilyn į tą rūsį ir galiausiai pamatė kažkur tolyn nusitęsiantį platų tunelį. Bet išeinant atgal iš rūsio, ją pastebėjo prarabas ir rūsčiai paklausė, ko ji čia dabar landžiojanti. Aldona apsimetus, kad pasiklydo. Bet tuoj po to, buvo iškelta į kitą statybos objektą.

Sugretinus tinkuotojos Aldonos ir statybos inžinieriaus Antano M. pasakojimus paaiškėjo, jog Aldona J. tapo liudininke jau iš Vilniaus užmiesčio nutiesto tunelio prijungimo prie tuometinių Aukščiausios Tarybos Antrųjų rūmų. Bet kadangi tuoj buvo iškelta į kitą statybos objektą nematė kokiu būdu įėjimas į šį tunelį vėliau buvo užmaskuotas.

Inžinieriaus Antano M. pasakojimas gražiai dera ir su kitų liudininkų pasakojimu, kad LKP CK pirmasis sekretorius P. Griškevičius mėgdavo su LTSR KGB vadovais palėbauti KGB Taurakalnio požemyje ir, kad jame net slaptai buvo atšvęstos KGB darbuotojo Česnulevičiaus vestuvės.

Visgi ir atstačius Lietuvos valstybinę nepriklausomybę šie požemiai Rusijai iš tarnystės SSRS perėjusiems dirbti kbg-istams dar atrodo buvo (o gal ir yra) labai svarbūs, nes buvo ir bent jau kai kurie jų vis dar yra kruopščiai slepiami. (Straipsnį „Seimo požemių labirintas“ man atnešusi moteriškė papasakojo, kad pamačiusi tokį įdomiai svarbų straipsnį norėjo

sugrįžusi kioske nusipirkti dar vieną laikraščio Europa (1994 m. gruodžio 2-8 d.) egzempliorių, bet visus šiuos laikraščius šiame ir kitame kioske buvo jau urmu nupirkęs kažkoks vyras). Dabar visi užslėpti sovietiniai požemiai, kai karas iš formalaus struktūrinio daugeliu atvejų jau virto organizuotu terorizmu, tapo dar svarbesniais.

Bent jau Vytautui Landsbergiui Šiaurės kryptimi iš Aukščiausios Tarybos II rūmų einančio tunelio niekas neperdavė ir 1991 m. savanoriai iš Aukščiausios Tarybos I–ųjų rūmų rūsio rankomis iškasė tunelį į kitoje Gedimino prospekto pusėje esančio namo kiemą, išėjimą iš jo įrengdami atsarginio išėjimo iš civilinės slėptuvės, po šiuo namu, bokštelyje. Iškastas smėlis buvo pilamas į maišus, kurie buvo išdėlioti gynybinėse užtvarose šių rūmų viduj.

Apie esantį tunelį iš AT Antrųjų rūmų savanorius įspėjo, jau minėta, statybininkė Aldona J., bet slapto įėjimo į jį, regis jiems nepavyko aptikti. Tačiau buvo užvirtinti grotomis ir užpilti dar iškastinėmis žemėmis visi praėjimai link Aukščiausios Tarybos rūmų techninių komunikacijų tuneliais. Ir ne be reikalo, nes per 1991 sausio 13-osios šturmą viena jo puolėjų grupė į Televizijos bokštą KGB darbuotojo buvo įvesta būtent požeminiu tuneliu. Dėl to, jo gynėjams nepavyko, kaip kad buvo numatyta padaryti šio bokšto netinkamo retransliacijai, pasitraukus prieš tai nuo puolėjų į rūsį už jo užhermetinimo durų.

Nežinojo savanoriai ir to, kad pasak Napaleono Dūdos, statant Aukščiausios Tarybos rūmus, buvo aptiktas lygiagrečiai Gedimino prospektui (maždaug ties ta vieta, kur dabar įrengtas fontanas) 1,5 m gylyje einantis 1,8 m aukščio, 1,2 m. pločio apšvietimo neturintis gelžbetoninis tunelis. Manyta, jog tai vokiečių pastatytas slaptas išėjimas į Neries upės šlaitą. Tas pats tunelis vėl aptiktas statant požeminį pravažiavimą tarp Seimo rūmų ir M. Mažvydo bibliotekos.

Aišku galėjo tai būti ir vokiečių statytas tunelis, nes pasak sovietų

brigados generolo Vlado Karvelio prisiminimų: hitlerininkų „ypač gerai buvo įtvirtinti Neries upės šlaitai ir aplinkinės kalvos, miesto centras, Lukiškių aikštė, geležinkelio stotis.“ (V. K., Lietuvos TSR išvadavimas, Vaga, 1974, psl. 53). Bet galėjo tai būti ir atsarginis išėjimas į Neries upės šlaitą iš Civilinės saugos slėptuvės po M. Mažvydo biblioteka. Nes tyrimo metu miesto Tarybos nariu buvęs Česlovas Kuliešius, sovietų laikais per civilinės saugos kursus girdėjo aiškinant, kaip pavyzdį, apie A. Vienuolio gatvėje, netoli Operos ir baleto teatro, esančią civilinės saugos slėptuvę. Buvo aiškinama, kad jei bombarduojant užgriūtų pagrindinis įėjimas į šią slėptuvę, tai galima būtų pasinaudoti atsarginiu išėjimu – tuneliuku į bokštelį („grybyką“) kieme. Jei ir šis išėjimas būtų užverstas, esąs dar vienas išėjimas į Neries upės šlaitą. Pagaliau dar esanti požeminė perėja, jungianti šią slėptuvę su Tauro kalnu.

Kadangi Civilinio departamento darbuotojai neigė tokias perėjas jungiančias vieną slėptuvę su kita esant, kartu su Naujamiesčio seniūnijos darbuotojais apžiūrėjome vieną tokią slėptuvę esančią po gyvenamuoju namu Goštauto g. 2 ir įsitikinome, kad kai kurias slėptuves jungusios ar ir į Neries upės šlaitą vedusios perėjos vis dėlto yra. Be užhermetinimo durų pro kurias patenkama į šio namo kieme esantį atsarginį išėjimą, aptikome (be įėjimų į šią slėptuvę) dar vienas užhermetinimo duris. Pro jas patekome į maždaug 2 m aukščio perėją. Paėję ja maždaug 50 m Neries upės link atsirėmėme į neseną mūrą, esantį jau po kitu gyvenamuoju namu. Šis mūras, pasak Naujamiesčio būsto darbuotojų buvo padarytas po to, kai keletą šio namo rūsyje įrengtų sandėliukų apiplėšė pro civilinės saugos slėptuvę į čia patekę vagys.

Su šiais ir daugybe kitų klausimų 1996 metais kreipiausi į tuometinį Lietuvos civilinės saugos departamento direktorių plk. Gediminą Puloką. Pulkininkas užtikrino, kad jų civilinės saugos slėptuvėje – vadavietėje pietrytinėje Tauro kalno dalyje tikrai nėra giliau užslėptų kitų nei kad du

oficialūs jos aukštai, o dėl kitų požemių tai jis gal ir turėtų ką pasakyti, bet tai esanti karinė paslaptis. Nesupratau nuo ko čia ką slėpti, nes Rusijon yra išvežti visi šių požemių planai, tad jie viską čia gerai žino, o kitų potencialių priešų Lietuva lyg ir neturi.

Netrukus po to plk. Gediminas Pulokas mirė nuo jį ištikusio širdies smūgio, panašiai kaip V. Putino varžovas Petrogrado meras Anatolijus Sobčiakas, tad visos jo žinotos karinės paslaptys iškeliavo kartu su juo į anapilį. Patyrėm ir mes paslaptingų mūsų tirtų požemių saugotojų ne tik dėmesį, bet ir grasinimus, tačiau apie tai kiek vėliau. Nes jei dar labiau išsiplėsiu koks nors gudročius, Vytauto Landsbergio pavyzdžiu, gal ir vėl pasakys, – „Na ką tu vis apie tą Tauro kalną!“

A†A plk. Gediminas Pulokas

Tad grįžkim prie viso šio tyrimo svarbiausiojo atradimo, jau nebe Tauro kalne, – Rusijos karinių objektų ar bazių, kaip pavadinsi, taip nepagadinsi, realaus buvimo Lietuvoje ir po oficialaus Rusijos kariuomenės iš Lietuvos išvedimo.

Žmonijos technologinis išsivystymas įgalina tiek Tauro kalno, tiek kitų sovietinių požemių vidinį turinį atskleisti per gana trumpą laiką. Dar karo Vietname metu amerikiečiai aptikdavo vietnamiečių išsikastus tunelius radiolokaciniu būdu tiesiog iš virš jų praskrendančių malūnsparnių. Šiuo metu radiolokacinį ir fotografavimo iš lėktuvų bei palydovų (puiki užduotis lietuviškų skraidyklių kūrėjams) infraraudonųjų spindulių spektre metodus dar papildė neinvazinės kompiuterinės tomografijos būdas.

O turint šiuos požeminius objektus savo teritorijoje – Lietuvoje, visada dar po to jų gelžbetonines lubas galima pragręžti įvairaus skersmens grąžtais, pro tas skyles įleidžiant filmavimo ir oro sudėties mėginius

paimančius zondus. Problema ne technologijose, o kaip jau minėjau, šią sovietinių laikų požeminę infrastruktūrą slepiančiuose politiniuose Lietuvos požemiuose.

Kai bandžiau atnaujinti visuomeninį šių požemių tyrimą paaiškėjo, kad jų saugotojai jau yra neblogai apsidraudę net ir nuo atsitiktinio šių objektų aptikimo bei paviešinimo. Net ir buvusių sovietinių bazių grunto užteršimo tyrimas iš Lietuvos valstybinių mokslo institucijų jau yra perduotas įtartinos kilmės uabams. Vykdant įvairius gręžinius (tiriant gruntą prieš statybas ir kt.), net ir pragręžus gelžbetonį, – niekas neįpareigotas apie tai valstybinėms institucijoms pranešti. Net ir informacinėje sistemoje Geolis visa tai įvardijama kaip technologinis gruntas, kartais tik nurodant, kad jis yra su betonu ar statybiniu laužu. Tad Lietuvos gelmės tiriamos (vien 2013 m. Geologijos tarnyba prie Aplinkos ministerijos išdavė 17–a leidimų įvairioms firmoms tirti Žemės gelmes Lietuvoje iki 200 metrų gylio), bet užslėptieji sovietiniai požemiai yra tarsi įrašyti į požeminių objektų Raudonąją knygą, neliečiamųjų rezervatų statusu, į kuriuos nevalia įžengti net geografams, geologams, archeologams, Lietuvos kariams.

27. ATSISKLEIDIMAI

Pirmoji buvusi sovietinė karinė bazė į kurią nukrypo mūsų žvilgsnis vykstant visuomeniniam užslėptų sovietinių požemių tyrimui tapo Burbiškių raketinė bazė Vilniuje. Tyrimo metu sužinojome, kad prieš išvedant iš Lietuvos Rusijos perimtą SSRS sovietinę kariuomenę, laikraščio „Lietuvos ryto“ žurnalistai pastebėjo keistą sunkvežimių koloną išvažiavusią iš Šiaurinio karinio miestelio Vilniuje. Sunkvežimiai važiavo prikrauti maišų su cementu ir armatūros tinklų. Pasekus tuomet šią koloną paaiškėjo, kad viena jos dalis nuvažiavo į raketinę bazę Lentvaryje, o kita į Kirtimų aerouosto rajoną Vilniuje. Be to, pradėjus šį visuomeninį tyrimą, vienas iš Burbiškėse gyvenančių vilniečių papasakojo, kad tuo pat metu ant į Burbiškes vedančios geležinkelio atšakos buvo atvarytas geležinkelio vagonų sąstatas su ant plaforminių vagonų prikrautu moliu, kuris savivarčiais sunkvežimiais iš čia buvo išvežtas į Burbiškių raketinę bazę.

Mano jaunesnysis brolis, irgi geografas, Sakalas Gorodeckis tuo metu dirbo Geografijos institute, kuris tyrė buvusių sovietinių karinių bazių teritorijos grunto užterštumą. Sakalas atkreipė dėmesį į tai, kad atvažiavus į kai kurias iš šių bazių niekaip nepavykdavo surasti dalies tokioms bazėms būtinų karinės paskirties statinių, taip ir likdavo mįsle, – o kur gi jie dingo? Be to, atvažiavus į tokią nepilnos komplektacijos bazę tuoj prisistatydavo koks nors, atseit atsitiktinai čia užsilikęs gyvent kariškis su klausimu rusų kalba, – o ko jūs čia ieškote? Pasitaiko tarp tokių prižiūrėtojų ne tik buvusių (?) praporų, bet ir aukštesnio laipsnio karininkų (konkrečiai buvo atpažintas majoras Gleznovas).

Vėlesnio tyrimo metu išaiškėjo, kad tokie kai kurių karinių objektų užkonservavimo darbai užbetonuojant į juos įėjimus, bei po to jų užslėpimas užplūkiant moliu ir užpilant dirvožemiu vyko ne tik Burbiškių raketinėje bazėje. Mažesnės svarbos objektai, kaip, pavyzdžiui, Panevėžyje dislokuotų

sovietinių desantininkų mokomosios bazės įėjimai Žaliojoje girioje per skubotumą buvo tiesiog užsprogdinti.

Visumoje Lietuvos mastu tai būta gerai suplanuoto vyksmo. Konservuota ir slėpta tik tai, kas svarbu ir įmanoma paslėpti, o kitkas palikta bandant sudaryti įspūdį, kad nieko užslėpto nėra.

plk. Mindaugas Žibas

Vykstant visuomeniniam tyrimui, pažiūrėti ką mes čia darom ir toliau ketinam daryti, iš KAM Antrojo skyriaus, atvykdavo pulkininkas Mindaugas Žibas. Pulkininkas viskuo domėjosi ir bandė nukreipti mūsų žvilgsnį nuo jau užčiuoptų „siūlų kamuolių“ galų prie turistams egzotiškai įdomių apleistų bazių, – siūlė nuvažiuoti į įspūdingą buvusią raketinę bazę prie Raudondvario ir kt. Be to šis pulkininkas siūlė mane supažindinti su kažkokiu sovietinėje karinėje bazėje tarnavusiu karininku iš kurio daug vertingo galėčiau sužinoti. Pasiūliau iš to rusų karininko visas žinias jam perimti tiesiogiai, be tokių kaip aš visuomeninių tarpininkų. Nežinau tokio šio pulkininko elgesio esminių priežasčių.

Tiesiogiai ir netiesiogiai pajutome ir atvirai Rusijai dirbančių kgbistų ar GRU žvalgybininkų mums rodomą dėmesį. Skubėdavo dingti iš akiračio jie tik pamatę filmavimo kamerą ant Laimos Pangonytės pečių. Tačiau netrukus nuo sekliškojo stebėjimo jie perėjo prie grasinamų veiksmų.

Tris su puse metų ant Tauro kalno malda ir pasninku už Lietuvos vadovų dvasinį atgimimą budėjusios Genovaitė Stankevičienė ir Alma Rašimaitė

Ant vagonėlio stovėjusio tuo metu prie Sandoros kryžių, kuriame čia beveik keturis metus už Lietuvos vadovų dvasinį atgimimą meldėsi ir pasninkavo Genovaitė Stankevičienė su Aldona Rašimaite, sienos po nakties atsirado užrašas: „Уберите будочки, а то дадим красного петуха“ (Nuimkite budeles, o tai duosim raudoną gaidį).

Genovaitei Stankevičienei būnant vagonėlyje – koplytėlėje vienai, atėjęs čia tūlas Vidingstis, norėdamas ją išgąsdinti, pradėjo čia nuogai išsirenginėti (drovumo jis neturėjo jau seniai, nes mėgo uždarbiauti pozuodamas kaip atletiškas modelis Dailės institute). Tuo metu tolesnį jo išsidirbinėjimą prieš G. Stankevičienę sukliudė netikėtai į šį vagonėlį pasimelsti atėjęs kitas vyriškis.

Genovaitė Stankevičienė prie koplytėlėje (statybininkų vagonėlyje) ant Tauro kalno įrengto altorėlio

Netrukus, būdamas darbe, mano brolis Sakalas gavo iš savo žmonos žinią, kad į jų namo dalį Užupyje įsibrovė kažkoks vyras ir grasina jai ir jų vaikams kaišiodamas savo karinį bilietą su raudona žvaigžde ant jo viršelio. Sakalas, pasitelkęs talkon savo bendražygius Lietuvos kariuomenės savanorius, skubiai atvykęs, pagavo šį vyrą. Paaiškėjo, kad tai tas pats ant Tauro kalno prieš G. Stankevičienę išsirenginėjęs Vidingstis, bet mano brolis tuo metu to dar nežinojo ir manė, jog visa tai susiję su jo savanoryste Lietuvos kariuomenėje. Tikrumoje buvo ieškoma kokios nors vietos per kurią galima būtų mus paspausti ir viena iš tokių vietų kgb-istams pasirodė mano brolio šeima, nes jis augino tuomet savo keturis vaikus.

Nepavykus šiam pagąsdinimui buvo griebtasi dar ir provokacijų. Su mano broliu panoro susipažinti neva Greenpeace nariai iš jų atstovybės Maskvoje ir ėmė jo klausinėti, ar jis neturįs kokių nuorodų apie neva jų žiniomis sovietmečiu Lietuvoje veikusią požeminę cheminių ginklų gamyklą. Brolis apie šią provokaciją tuoj pat pranešė Lietuvos saugumo departamentui.

Su panašiais provokatoriais teko ir man visuomeninio tyrimo metu susidurti ir gal ne visada juos atpažinau. Tad dabar nuo dalies savo tęstiniame 1996 m. rudenį leidinyje „Valstiečių laikraštis“ atspausdintame straipsnyje – „Vilniaus požemių paslaptys“ keltų prielaidų atsiriboju, kaip nuo nepakankamai pagrįstų bei nepasitvirtinusių. Bet daugelis ir tuomet ten paskelbtų prielaidų pasitvirtino, nekalbant jau apie konkrečius ten nurodytus faktus. Tuo metu, negalėdamas gautų žinių ir gandų patikrinti, maniau, kad jų iškėlimas viešumon bus naudingesnis nei nutylėjimas, o kažkas visa tai rimtai ištirs. Bet kol kas to lyg ir neįvyko.

Nenurimo grasintojai ir po Vidinksčio išsidirbinėjimų. 1996.01.08 3 val. nakties į jau minėtą maldininkų vagonėlį, kuriame vykdavo ir mūsų visuomeninės sovietinių požemių tyrimo grupės pasitarimai, įsiveržė vyresnio amžiaus vyras ir visaip terorizavo čia budinčias moteris, reikalaudamas palikti šį namelį ir iš viso kraustytis nuo Tauro kalno.

Aptikę tuomet buvome ir vieną iš šių kgb-istinių veikėjų antžeminių lizdų ant Tauro kalno. Konkrečiau tai jau esu aprašęs 1996 m. rudenį tęstiniame straipsnyje „Vilniaus požemių paslaptys“ leidinyje „Valstiečių laikraštis“. Taip buvo 1996 metais mūsų tyrimo metu. O vėliau, kai Rusijos URM pati prabilo apie Lietuvoje likusias neišgabentas priešlėktuvines raketas „Igla“ (Yla), viskas pasidarė dar aiškiau. Matyt, dalis aukšto rango Rusijos kariškių ir KGB vadovų B. Jelcino įsakymą išvesti iš Lietuvos Rusijos kariuomenę įvykdė nepilnai.

Ir jų užslėptas karines bazes galima suskirstyti į dvi grupes: dalinės koncervacijos objektai esantys daugiausia bent jau pradžioje KAM žinion patekusių buvusių karinių bazių teritorijose ir kažkokie objektai ar net ištisos bazės išvis nepatekę į KAM akiratį. Tačiau tų priešlėktuvinės paskirties raketų gali būti tiek pirmoje, tiek antroje grupėje.

Pavyzdžiui, kažkoks visai į KAM pavaldumą nepatekęs gerai saugotas karinis objektas sovietmečiu pionierių stovyklos priedangoje

buvo prie Gulbinų ežero Vilniuje. O dabar ši teritorija ar jos dalis priklauso Hermio bankui ir dalyje jos statomi ir gyvenamieji namai. Anuos „reikšmingus“ laikus čia mena tik šį objektą su Vilniaus – Utenos plentu jungiantis asfaltkelis.

Kita sovietinė karinė bazė įkurta visai netoli Molėtų lyg ir buvo patekusi į KAM rankas, o dabar ten šeimininkauja sraigių augintojai ir galbūt ne vien tik jie. Toks įtarimas kilo dėl maždaug prieš aštuonis metus vienos moteriškės nuotykio patirto miške prie Bebruso kaimiukščio netoli pietinio Bebrusų ežero kranto. Po ilgų vargų atgavusi nuosavybėn savo tėvų mišką, moteris nuėjo jo apžiūrėti ir nesibeldus užėjo į jame esančią nedidelę Dujotekanai priklausančią medinę vilutę. Didelei savo nuostabai ji ten ant sofos rado besiilsintį desantine uniforma apsivilkusį kariškį su šalia pastatytu Kalašnikovo kulkosvaidžiu. Susišnekėti moteriškei su šiuo vyru pavyko tik rusų kalba. Apsimetusi naivia, moteris paaiškino jam apžiūrinti savo mišką ir paragino kariškį toliau sau ramiai čia ilsėtis. Po to moteris šį mišką skubiai pardavė (nupirko tikriausiai kokie nors „sraigių augintojai“), nes jai kilo mintis, kad minėtoji vilutė yra užmaskuotas atsarginis išėjimas iš jau prie kito ežero, arčiau Molėtų buvusios sovietinės karinės bazės.

2015 m. pavasarį, kai jau žinojau, kad Marytė Vaišvilaitė netrukus iškeliaus į anapusinį pasaulį, nutariau palengva slapčiomis atnaujinti 1996 m. nutrūkusį sovietinių požemių tyrimą. Tai padaryti mane išprovokavo tiek supratimas, kad mano kaip Marytės globėjo pareigos greit baigsis, tiek skandalas kilęs Rusijai per tarpininką iš Šiaulių miesto savivaldybės išsinuomavus didelį žemės sklypą šalia Zoknių karinio aerodromo, neva tai vagonų ant magnetinių pagalvių išbandymui, lyg Rusijos platybėse tam būtų pritrūkę vietos.

Jau 1990 m. prof. Valerijus Čekmonas man paaiškino, jog jo žiniomis, strategiškai svarbiausia sovietinė karinė bazė yra susijusi su Zoknių aerodromu. Rusų kariškiai jam sakę, kad ten yra įrengti net septynių

aukštų požemiai. Gi Lietuvai, išeidami rusų kariškiai neužslėptą paliko tik dviejų aukštų požeminę, tiesa irgi gana įspūdingo dydžio, vadavietę. Tad užslėptasis septynių aukštų požemis tikriausiai ir yra tame Rusijos per tarpininką išsinuomotame sklype, kurio nuomai veto uždėjo į visą šį skandalingą reikalą plačiau laiku įsikišus Lietuvos Prezidentė. (Deja, šiuo metu dalis teritorijos aplink Zoknių karinį aerodromą vėl yra išnuomota įvairiems UAB.).

Žinodamas, kad tai, kas buvo bandoma padaryti prie Zoknių jau yra daug sėkmingiau (ne išsinuomojant, o privatizuojant ir nusiperkant) padaryta kitose Lietuvos vietose, jaučiau pareigą visa tai paviešinti. Glaustai išdėstęs raštu viso šio reikalo esmę, nunešiau 2014.09.25 vieną kopiją adresuotą LR Prezidentei į Prezidentūrą, o kitą kopiją adresuotą LR Krašto apsaugos ministrui Juozui Olekui į Krašto apsaugos ministeriją.

2014.09.30 gavau atsakymą iš LR Prezidento kanceliarijos asmenų aptarnavimo skyriaus, kad „su Jūsų kreipimusi adresuotu Lietuvos Respublikos Prezidentei Daliai Grybauskaitei, yra įdėmiai susipažinta. Esame dėkingi Jums už pateiktą informaciją. Jūsų kreipimąsi pagal kompetenciją perdavėme Lietuvos Respublikos krašto apsaugos ministerijai, kuri įvertins Jūsų nurodytas aplinkybes pagal savo kompetenciją. Dar kartą dėkojame už Jūsų kreipimąsi ir atsakingą pilietinę poziciją“.

Atsakymo iš LR Krašto apsaugos ministro Juozo Oleko išvis negavau. Tačiau po kurio laiko, 2014.10.17, matyt reaguojant į LR Prezidentūros jiems persiųsta mano kreipimosi kopiją, gavau iš LR Krašto apsaugos ministerijos tokio turinio raštą:

„Aringui Kristoforui Gorodeckiui

Kopija
Lietuvos Respublikos Prezidento kanceliarijos
Asmenų aptarnavimo skyriui

Dėl A. K. Gorodeckio kreipimosi

Krašto apsaugos ministerija dėkoja už rūpestį ir pilietiškas pastangas atkreipti dėmesį ir informuoti apie nerimą keliančius reiškinius ir tendencijas Lietuvoje.

Laiške išdėstytą informaciją perdavėme išnagrinėti krašto apsaugos sistemos institucijoms pagal jų veiklos sritį ir kompetenciją.

Krašto apsaugos viceministras Antanas Valys“

Žinodamas, kad Vilniaus mieste po Pociūno žūties sklandęs tragiškas anekdotas apie LR VSD: „Vaikas klausia tėvelio, o kas tas VSD. Tėvelis atsako, – sūneli geriau jau neklausk to, nes visi kas tai išsiaiškino jau kapuose“ , pilnai tinka ir LR Krašto apsaugos ministerijos Antrajam operatyvinės veiklos skyriui, tik vietoj LR VSD įstatant šifrą – „LR KAM Antrasis skyrius“ arba AOTD, nutariau ant slaptų Rusijos karinių bazių realaus buvimo Lietuvoje pėdsakų užvesti dar žiniasklaidą, kad ji imtų palengva aiškintis šios kraupios įdomybės detales ir sąsajas.

Bet kilo klausimas, kaip tai padaryt, kai rusiškas kapitalas per įvairius tarpininkus jau kontroliuoja esmią žiniasklaidos Lietuvoje dalį. Kadangi nelabai branginu (tiksliau branginu, bet dėl Lietuvos galiu ir paaukot) savo paties biomechanizmą, nutariau paeksperimentuoti. Pažįstu ir pilnai pasitikiu viena korespondente iš visuomeninio politinio savaitraščio. Tad padaviau jai kelis „siūlų kamuolių“ galus ir surašytus savo

paties pastebėjimus apie tas užslėptas Rusijos karines bazes Lietuvoje, bei padovanojau vieną iš gelžbetoninių kernų išimtų iš gręžinių tose vietose, kur jokių požeminių statinių bent jau oficialiai „nėra“.

Moteriškė tuojau pat kartu su fotografu nuvyko į buvusią raketinę bazę (RB) Burbiškėse ir pati asmeniškai savo nuosavais bateliais įklimpo į ten, vykstant užslėpimo darbams, sunkvežimiais nuo geležinkelio vagonų, privežtą molį. Pakalbėjusi su vietiniais sužinojo, kad tą molį Burbiškių RB jau prakeikė ir metalistai. Vyniodami pavogimui kabelius jie negalėdavo pabaigti šio savo darbo, nes galiausiai kabeliai panirdavo į tą bjaurų kasimui molį, kurio čia privežta tiek daug, kad knistis jame per sunku buvo netgi metalistams. Išsiaiškino korespondentė ir tai, kad teiginys, jog rusų kariškiai vežė cementą ir armatūrą tam, kad prieš išeidami užbetonuotų žmogaus gyvybei pavojingas duobes ir ertmes, yra tik graži pasakaitė. Nes toje pačioje Burbiškių RB žioji be galo gili ir pavojinga gelžbetoninė duobė susijusi su kuro saugykla.

Tačiau išsiaiškinus, kad visą šią teritoriją išsipirko akcinė bendrovė „Invalda“ ir pastatė dalyje jos gyvenamųjų namų kvartalą, savaitraščio korespondentė be galo naiviai paskambino tiesiai į „Invaldą“, pasiteiraudama, ar statant gyvenamuosius namus nebuvo čia pragręžta kokių nors gelžbetoninių plokščių. Sureaguota į šį tyrimą buvo žaibiškai.

2014 m. rudenį (10.05) sekmadienio vėlyvą vakarą, apie 21 val. paskam-bino man iš Šventojoje esančio (buv. Energetikų) reabilitacijos centro Marytė ir susijaudinusi paklausė, – „Ką tu ten, su manim nepasitaręs, Vilniuje darai, kad jie vėl ant tavęs, kaip 1991 metais, taip įsiuto?“. Dar tebekalbant man telefonu su Maryte išgirdau cingtelėjimą, pranešantį, jog atėjo žinutė. Baigęs pokalbį su griežtai mane įspėjusia Maryte, perskaičiau į telefoną jo metu atėjusią žinutę. Žinutėje (2014.10.05; 21:02:02) buvo tik viena raidė „O“, o ją atsiuntė ta visa tikslintis ir aiškintis pradėjusi visuomeninio politinio savaitraščio korespondentė. Į mano skambučius

ir žinutes tą vakarą ji neatsakė, tad aš gerokai susirūpinau, ar jai kas nors rimto neatsitiko.

Kitą dieną paaiškėjo, kad tą sekmadienio vakarą ji netikėtai savo vadovybės buvo iškviesta ant kilimėlio ir jai griežtai uždrausta ruošti straipsnį ir toliau tęsti šį tyrimą. Tad nors ir labai jai buvę įdomu bei svarbu ir visa gana konkretu, bet paaiškino, jog visa ką galinti padaryti, tai duoti televizijos laidos „Patriotai“ ir panašių žiniasklaidininkų kontaktus, kad galėčiau pabandyti per juos iškelti šias gudrių vyrų paslaptis viešumon. Padėkojau moteriškei už jos nuoširdumą ir pastangas atskleisti tiesą, nes Jėzus tarė: „Jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jūs laisvus.“ (Jn 8, 32).

Susimąsčiau, – ką man toliau daryti? Lygiagrečiai laikraščiui „Respublika“ jau buvau užėjęs pakalbėti tuo pačiu reikalu į radijo stoties „Laisvoji banga“ redakciją, nes pažinojau iš Sąjūdžio laikų jos direktorių Vidmantą Valiušaitį (atstovaudamas Kauno LPS Tarybą buvo kartu su manimi visuomeniniame Sąjūdžio I–ajame Seime).

Tačiau Vidmantas paaiškino, kad jų redakcija yra per skysta vykdyti kokį nors rimtesnį tyrimą bei viešinti tokias problemas. Pasakiau Vidmantui, jog tuomet pavadinimas „Laisvoji banga“ neatitinka realybės, – jų radijas nėra tada nei laisvas radijas, nei veiksni banga, o tik kažkoks radioburbulas. Vidmantas bandė aiškinti, kad taip nėra, kad radijo stotis „Laisvoji banga“ tikrai yra laisva, bet tuo manęs neįtikino.

Besiteisindamas jis išlydėjo mane į Gedimino prospektą, kur beveik kaktomuša susidūrėm su tuometiniu Valstybės saugumo ir gynybos komiteto LR Seime pirmininku Arvydu Anušausku. Vidmantas tuoj pasiūlė medžiagą apie Rusijos karines bazes paduoti tiesiai A. Anušauskui. Padaviau jam savo pareiškimo kopijas LR Prezidentei ir LR Krašto apsaugos ministrui ir, į posėdį Seime skubančiam A.A, spėjau dar tarstelėti, jog kilus papildomiems klausimams, susirasti mane gali per Vidmantą Valiušaitį.

Žiūrint į visą šį reikalą formaliai, savo pilietinę pareigą pranešti

atitinkamoms mūsų valstybės institucijoms apie Lietuvoje esančias slaptas (bent jau daliai visuomenės) Rusijos karines bazes ir atskirus objektus, – atlikau. Bet iš to, kad tie užslėptus požemius globojantys bei saugantys vyrai rimčiau sujudo tik po to, kai viešumon juos pabandžiau išvilkti per žiniasklaidą, tapo dar aiškesnė padėtis šiuo klausimu Lietuvos valstybinėse institucijose. Jaučiausi itin keblioje padėtyje, – jei ir žiniasklaida rimtai nepadės man šiame tyrime, jis ir vėl įstrigs, o nesant viešumo, – niekas, net besirūpinantys Lietuvos ateitimi žmonės, niekuo man šitame bendrame reikale nepadės.

Tikrasis gi priešas tūno ne kur nors išorėje, o mūsų pačių ir mūsų pačių tautos viduj ir jo vardas – šėtonas. Kovoti su juo jo paties ginklais reikštų pralaimėjimą, nes tuo būdu patys tampame, į jį panašūs ar net juo pačiu. Tad meldžiausi su klausimais Jėzui, – ar turiu visa ką žinau atskleisti, ar turiu tik kovot už Lietuvos dvasinį atgimimą ir ar yra dar prasmė man už jį kovoti?

Atsakymus gavau į abu klausimus. Į pirmą klausimą buvo atsakyta, – atskleisk viską, išskyrus to meto, kai kovojai prieš slavų autonomiją organizavusius kgb–istus, paslaptis. Labai reta, bet į antrąjį savo klausimą, gavau atsakymą ne miego, o dienos metu. Erdvės balsas man mano paties viduje aiškiai pasakė, – „Jūsų tautoje su pirmąja banga yra pasiruošę pakilt apie penkiasdešimt tūkstančių žmonių“. Klausdamas negalvojau, nei apie jokias bangas, nei apie tūkstančius. Tad aiškiai žinau, kad man buvo atsakyta, o klausiau būtent Jėzaus.

Atsakymas mane labai pradžiugino ir įkvėpė. Jei bus pirmoji dvasinio atgimimo banga galinti pakelti net apie 50 000 žmonių mūsų tautoje, tai yra labai daug, nes šis Ugningasis tautos branduolys garantuos jos išlikimą. Tad ryžausi telkti Lietuvos dvasinio atgimimo broliją, kuri skleistų mintį apie būtinybę visoms Dievą mylinčių žmonių bendrijoms susiburti į Lietuvos dvasinio atgimimo sąjūdį.

Klausant Biblijos skaitinį apie dvylika atpirkimo ožių paaukotų už dvylika Izraelio giminių, galutinai subrendo mintis ir ryžtas, jei būtų tai mūsų tautai naudinga, tapti vienu iš tų už mūsų tautos nuodėmes paaukotinu ožiu. Savo sąmonėj ir pasąmonėj įrašiau eiliuotai:

Noriu tapti ir būt atpirkimo ožiu,
Noriu tapti ir būti „bjauriu" žmogumi,
Kuris daug kam netiktų, bet Jėzuliui patiktų,
Noriu tapti ir būt jo širdingu draugu.

2015.09.28 paskambino man Dievo malones turinti Marytės draugė Genutė Markauskienė iš Kauno ir papasakojo, jog budimo iš naktinio miego metu, jai buvo daug kas apie mane paaiškinta. Tik, kol atšlubavo dėl sausgyslių patempimo sutvarstytoms kojom nuo lovos iki stalo, dalis to pasimiršo, bet kai ką dar spėjusi užrašyti. Pranešimo iš anapilio esmė tame, kad aš turįs pasiruošti galimam iškeliavimui iš šio juslinio kūno ne tik dvasiškai, bet ir sutvarkyt svarbesnius savo žemiškuosius reikalus. Nes gali atsitikti taip, kad teks man tenai iškeliauti dar anksčiau nei mano slaugomai 92-ų metų senutei.

Padėkojau Genutei ir anapilio gyventojams už perspėjimą ir skubiai sutvarkiau svarbesnius žemiškus reikalus. Visumoje pasijaučiau panašiai kaip 1991-ais. Kaip ir tuomet vėl išeidamas pro vartelius iš namų, radau kelis kartus šalia jų stovinčius automobilius su po du jų priekyje sėdinčiais vyrais kariškais veidais. Telepatiniu būdu persidavė jų mintys, – raminkis, nes daugiau tau jokių perspėjimų nebus. Kaip užuominą apie tai grįžęs automobiliu namo neradau vartų spynos, kurią palikdavau be raktų ant vartų kabančioj pašto dėžutėj.

Kitų vyrų poreles visuomet rasdavau patogiai išsidrėbusius prabangiuose juodos spalvos automobiliuose kieme prie Sandoros kryžių aplinką tvarkančios pensininkės Aldonos J. namų. Bet šių vyrų rusiški veidai jau nebuvo kariškai taurūs, jie man atrodė perdėm pasitikinčiais

savimi GRU ar kitokios tarnybos žvalgybininkais. Aldona J. visą gyvenimą dirbo statybose ir padėjo man išsiaiškinti kai kuriuos faktus apie sovietinius požemius. Tuo metu ji manęs vis prašydavo nuvežti labdarą į Molėtuose ir šalia jos gimtinės prie Bebrusų ežero gyvenantiems giminaičiams bei kaimynams. Ir kaip tyčia, tą darant vis tekdavo pravažiuoti ir pro pat keliuką vedantį į tą „sraigių augintojų" valdomą karinį objektą buvusioje sovietinėje karinėje bazėje netoli Molėtų. Tad pradžioje tos mūsų išvykos prie Bebrusų ežero juos labai erzindavo, – tikriausiai manė, kad važiuojame jų žvalgyti, nes apie šį objektą jau buvau užsiminęs savo kreipimesi į LR Prezidentę ir KAM ministrą.

Kaip ir 1991-ais metais, pavyko su šiais, deja tik skirtingų intencijų, bendrakeleiviais ne tik pasimatyti, bet ir pasikalbėti.

Be kitų žemiškų reikalų, kuriuos turėjau dar šiame kūne atlikti, buvo ir Sandoros kryžių ir Švč. M. Marijos skulptūros bei postamento Jėzaus Kūdikėlio Karaliaus skulptūrai prie šių kryžių ant Tauro kalno restauravimas. Tad, kruopščiai nugramdęs atsilupinėjusius dažus ir padengęs giluminiu gruntu, vieną 2015 m. pavasario dieną perdažinėjau baltai čia stovinčią originalią skulptoriaus Vytauto Šerio sukurtą Švč. M. Marijos skulptūrą. Bebaigiant šį ilgokai užtrukusį darbą, nuo Santuokos rūmų pusės atėjo du vyrai. Vienas žiūrėdamas į užrašą po Kūdikėlio Jėzaus skulptūra paklausė kito: „– А что здесь написано?" (O kas čia parašyta?). Pasisukęs veidu į jį paaiškinau, – „Здесь написано, – Христос Король блгослави Литву и весь мир" (Kristau, Karaliau laimink Lietuvą ir visą pasaulį). „А тогда хорошо если и весь мир" (Na tada gerai jeigu ir visą pasaulį). Tuo metu tas vyras, kurio kitas klausė, o kas čia lietuviškai parašyta, priėjo prie manęs arčiau ir stebėdamas kaip aš toliau dažau Marijos skulptūrą paklausė: –„А как ты думаеш долго ли эти кресты будет стоять?" (O kaip tu manai, ar ilgai dar šie kryžiai stovės?). Atsakiau jam, – „Ето будет зависить от нашего к ним отношения, – если будем их уважать и присматривать,

то простоит ещё долго“ (Tai priklausys nuo mūsų su jais elgesio, jei juos prižiūrėsim ir gerbsim tai prastovės dar ilgai). Tada tas klausiantis vyras man ir sako: „Видели, видели как ты красил эти кресты.“ (Matėme, matėme, kaip tu dažei tuos kryžius). Po to tarsi susimąstė ir tarė: „Около дома моих отцов тоже стоял крест, но только сгнил.“ (Prie mano tėvų sodybos irgi stovėjo kryžius, bet po to supuvo). „Так надо было востоновить.“(Tai reikėjo jį atstatyt), – pratęsiau su juo pokalbį. Tuo metu atokiau stovėjęs rusas šūktelėjo: – „Идём“ (eikime). Ir tie vyrai nuėjo.

Iš to išsitarimo, jog matė, kaip aš restauravau, nusisamdęs kilnojamąjį bokštelį, Sandoros kryžius, supratau, kad šie vyrai stebėjo, ką aš čia ant Tauro kalno veikiu jau ir anksčiau. Tikriausiai turėdami modernis sekimo priemones, jie pamatė savo navigacinėje sistemoje, jog artėju prie JAV ambasados, tad pradžioje stebėjo ar neisiu į ją pranešt apie jų bazes pro įėjimą į ambasadą iš Akmenų gatvės. Pamatę, kad aš čia neinu, galop atėjo prie JAV ambasados tvoros iš kitos jos pusės prie Sandoros kryžių, pažiūrėt, ką gi šiuokart, aš čia darau, kur ir įvyko šis mūsų pokalbis. Supratau, kad vyresnis pareigom iš šių dviejų vyrų yra rusas, o tas vyras kurio jis klausė: – „Что здесь написано?“ (Kas čia parašyta?) vietinis (tuteišas) prarastas bent jau kuriam laikui mūsų tautos per slavų kalbų čia įsigalėjimą. Tokią išvadą padariau iš to, kad ruošėsi perskaityti lietuvišką užrašą – „Kristau Karaliau, laimink Lietuvą ir visą pasaulį“ bei iš to, kad prie jo tėvų namų stovėjo kryžius. Stačiatikiai kryžių prie savo namų nestatė ir kaip teisingai tapačiai nustatė archeologai, etnografai, istorikai ir kalbininkai etninė riba (neatitinkanti dabar kalbinės) tarp lietuvių ir slavų eina už Gardino, Lydos ir Naugarduko dabartinės Gudijos teritorijoje ten kur baigiasi katalikų gyvenamosios vietovės ir prasideda stačiatikių gyvenamosios vietovės, nes slavai krikščio-nybę priėmė keliais šimtais metų anksčiau ir visi tapo stačiatikiais, o vėliau pasikrikštiję lietuviai katalikais.

Kitas ne mažiau įdomus dar ilgesnis pokalbis rusų kalba su vienu

iš tų mane stebinčių vyrų įvyko Klaipėdos priemiestyje. Pokalbio metu šis užsiminė apie mano automobilį Lexus, užklausdamas ar jis atlaikys tampydamas girnapusių prikrautas priekabas ir ką aš čia darau, juk tai vokiečių Teutonų ordinui priklausęs kraštas, tai kokią aš čia etnokultūrą puoselėju pirkdamas čia tas girnapuses.

Paaiškinau jam, kad tas girnapuses perku dėl to, kad mes visi sekdami Kristumi turime būti sumalti tarsi grūdai, o iš to iškepta duona turi būti išdalinta dvasiškai alkaniems žmonėms. Tad iš tų girnapusių mūrinam laiptus ir terasą į Rūpintojėlio muziejinėn šventovėn pertvarkomą senąją Šiluvos girininkiją. O kad beveik visoj dabartinėj Kaliningrado srity senovėj iki pat dabartinio Kaliningrado, gyveno lietuviai, o už jų irgi baltai (prūsai) įrodė ne tik mūsų mokslininkai, bet ir TSRS Mokslų Akademijos prof. Pavelas Kušneris specialiai tam išleistoje knygoje, kai reikėjo pagrįsti šios teritorijos negrąžinimą Vokietijai. Galiausiai pasiūliau tam vyrui baigti šį istorinį ginčą, nes dabar tai nebeturi prasmės, – panašiai kaip ir lietuviams Mažoji Lietuva, taip serbams svarbiausiu jų kultūros židiniu kažkada buvo Kosovo kraštas, bet dabar ten gyvena musulmonai albanai ir kovoti dėl šio krašto atgavimo serbams jau nebėra jokios prasmės. Pabaigiau šį mūsų pokalbį pasiūlymu, – Так давайте жить дружно (tad gyvenkime draugiškai). Bet šis vyras į šį mano pasiūlymą nieko neatsakė, o jo vėl rūsčiu tapęs veidas nieko gero man nežadėjo.

Jo užuomina apie mano Lexus automobilį buvo neatsitiktinė. Manau, kad ne kas kitas, o kažkas iš tų vyrų, kai stačiau nusipirktam padėvėtam Lexusui dujas ir kablį pragręžė nedidukę skylutę varikliuko varinėjančio aušinimo skystį apačioje. Laimei vėliau laiku pastebėjau, kad temperatūros rodyklė rodo, jog kaista variklis. Teko išsikviesti tralą ir grįžti naktį nuo Abromiškių Vilniaus – Kauno plente į Vilnių atgal jau su juo. Padaryta visa buvo labai profesionaliai. Dėl susidariusio vakuumo aušinimo skysčio jo viršutiniame bakelyje tebebuvo tiek, kiek reikia. Ir jei būčiau dar

kiek pavažiavęs, tai visas Lexus variklis būtų perkaitęs ir nuėjęs niekais. Pragręžta nedidelė skylutė atrodo buvo užtaisyta špakliumi ir atsidarė tik padidėjus variklio temperatūrai ir apkrovai kelyje toli nuo namų. Iš to vyro provokacinio klausimo apie Klaipėdos kraštą supratau, kad jis gerai informuotas ir apie mano darbus praeityje, – 1989 m. iš visų Mažąja Lietuva besirūpinusių bendrijų ir pavienių entuziastų sutelkiau Mažosios Lietuvos Tarybą tebesidarbuojančią sėkmingai iki šiol.

Išvažiavus tam, atrodo patikrint, ko aš čia į tą Klaipėdą kelintą kartą atvažiuoju, vyrui, paklausiau girnapuses pardavusio žmogaus, ką jis žino apie šį įdomų žmogų. Prisistatęs jis neseniai (tuoj po mano pirmo į čia atvažiavimo) ieškodamas, atseit, vokiškų senienų, nusipirko odinį diržą su svastika, pasigyrė turįs lenkų kortą tad galįs dabar laisvai važinėti iš Baltarusijos ir į Lenkiją. Kitaip sakant, supratau, kad šnekėjausi su dar vienu tuteišiniu, savo tautinę savimone jau jo protėvių laikais praradusiu, lietuviu iš Gudijos, tarnaujančiu dabar, už tai visiems gerai užmokantiems, rusams.

Paskutinį kartą akivaizdžiau pajutau šių vyrų dėmesį jau beveik baigdamas rašyti šią knygą 2017 m. vasarą Šiluvoje. Rekonstruojant jos pakrašty senąją Šiluvos girininkiją į Rūpintojėlio muziejinę šventovę. Visus vietinius gerai pažįstantis pameistrys net nusistebėjo, jog kažkokie jam nepažįstami vyrai kažko buvo prie šios vienkiemio sodybos atvažiavę, bet iš automobilio nelipo. Netrukus jie man surengė psichologinio tvarumo testą. Važiuodamas savo automobiliu Šiaulėnų gatve, pamačiau greitai atlekiantį į mane ta pačia kelio puse tik priešingai eismui, gerą iš metalinių vamzdžių buferinę apsaugą turintį visureigį. Nesignalizavau šiam vyrui, nes aiškiai mačiau jį tai darant sąmoningai, nes žiūrėjo tiesiai į mane. Galiausiai pasuko į jam priklausančią kelio pusę tik pačioje šios akistatos pabaigoje mūsų automobiliams vos nesusidūrus. Vėliau dar susidūriau netyčia beveik kaktomuša su vienu iš šių vyrų vakare vėl prie savo vienkieminės sodybos prie Šiluvos, buvo jau belipąs iš savo automobilio, bet pamatęs mane sėdo į

jį atgal ir atbulas išvažiavo į kelią. Panašiai ir vėliau.

Teko pasikalbėti su šiais vyrais ir per atstumą telepatiniu būdu. Vieną kartą vieno jų siela miego metu manęs paklausė, – na ko tau dar reikia, juk dabar tu viską turi, – ir butą, ir pinigų, ir gerą automobilį. Kitą kartą rūstaus veido pagyvenęs vyras pagrasino – „Побю твою машыну" (Sudaužysiu tavo mašiną), o aš sapne aiškinausi už ką jis man nori tai padaryti ir kas jis toks esąs. Visa tai vyko kaip tik prieš tą bandymą nepataisomai sugadinti mano automobilį. Dar kitą kartą vienas iš jų manęs miego metu klausia, – ar nepradanginai mūsų televizoriaus? Mat jau minėtos Aldonos J. iš Savanorių prospekto kaimynė padovanojo man, atseit jai nereikalingą plačiaekranį plokščią televizorių (spėju, kad su pasiklausymo įranga, nes tokią pat dovanėlę jau buvau gavęs prieš keliasdešimt metų dirbdamas LTSR nacionalinio parko direkcijoje – tik ten buvo, tuomet populiarus, deficitinis televizorius „Šilelis"). Dar kitą kartą sapne demonstravo šie vyrai kaip lenktu kardu (sablia) į gabalus kapojamas gyvas žmogus, šiurpoka buvo į visa tai žiūrėti, bet galiausiai sapne apsisprendžiau ir tariau, – jei jau norite kapokite į gabalus ir mane. Dar prieš tai sapne jie man aiškino, – dingsta žmogus ir niekas jo labai nepasigenda, o po to randa jo lavoną kur nors Neries upėje.

Nieko asmeniškai neturiu prieš šiuos Putiniškajai Rusijos deržavai tarnaujančius vyrus ir retsykiais nuoširdžiai už juos pasimeldžiu. Nenoriu atimti iš jų ir gana nesunkaus pragyvenimo šaltinio prižiūrint tas užslėptas Rusijos bazes ir atskirus objektus. Bet kiekvienas iš mūsų dirbame savo darbą. Jei jau man nurodyta iš anapilio Aukštybių viską ką žinau (išskyrus kai ką) paslėpto nuo Lietuvos tautos atskleisti, tai tą aš ir padarysiu.

Ir, bent jau kol išleisiu šią knygą, niekas negalės nužudyti nei manęs, nei man padedančių žmonių. Nes jei Jėzus duoda kam kokią nors užduotį, tai kartu duoda ir būtinas priemones bei būtiną apsaugą tai užduočiai atlikti. Svarbesnis už šį tiek dvasinis, tiek fizinis pavojus man buvo kilęs tada, kai

vietoj kovos už Lietuvos tautos dvasinį atgimimą buvau per daug susitelkęs į tų užslėptų karinių statinių tyrimą. Bet dabar mano visas dėmesys sutelktas Jėzau į tave ir dvasinę kovą mūsų pačių ir mūsų tautos viduje. Myliu tave Jėzau ir savo Tėvynę Lietuvą beprotiškai. Pasitikiu tavimi Jėzau pilnutinai!

O jei kas manęs paklaustų, o kur dar tų priešlėktuvinių rusų Lietuvoje paliktų raketų „Igla“ ieškoti. Tai pirmiausia, daug apie tai negalvojęs, mužikiškai pirštu bakstelėčiau į miškus ant Šventosios upės kranto tarp Veprių ir Ukmergės ten kur Kelmų ir Kopustėlių miškų teritorijose per 10 km vienas nuo kito riogso dviejų sovietinių karinių miestelių griuvėsiai. Kodėl pirmiausia dar būtent čia? Ogi todėl, kad visoms urėdijoms buvusios sovietinės karinės girininkijos buvo grąžintos, o Ukmergės urėdijai ne. Ir net Miškų ūkio ministerijoje niekas negali paaiškinti, o kodėl gi šios dvi karinės girininkijos tapo išimtimi ir nepateko į urėdijomis grąžinamų karinių girininkijų sąrašą.

Gal manot, kad šias karines bazes šifru B-2, kuriose pokaryje įsikūrė vienas slapčiausių karinių dalinių perėmė Lietuvos krašto apsaugos ministerija? Anaiptol. Kaip rašo leidinyje „Valstiečių laikraštis“ 2004m. N.85 korespondentė Aldona Kvėdėraitė: „Nepriklausomybės pradžioje dėl jos turto vyko arši kova. Ją laimėjo sovietinės nomenklatūros veikėjai“. Jei manote, kad kova vyko dėl tų antžeminių statinių irgi klystate, – visi jie niekam nereikalingi ir sėkmingai baigia virsti griuvėsiais. Manau, kad kažkas pasirūpino perimti šias teritorijas į savo rankas būtent dėl jų požeminės infrastruktūros.

O ji turi savo šaunią istoriją: pradžioje šioje karinėje bazėje buvo laikomos atominės balistinės raketos, vėliau kai tai tapo žinoma užsienio žvalgyboms, jos buvo pakeistos paprastomis priešlėktuvinėmis raketomis. Oficialiai teigiama, kad šios priešlėktuvinės raketos buvo mobilios ir visos išvažiavo į Rusiją. Bet žinant šios bazės istoriją peršasi mintis, jog joje turėjo būti ir stacionarių priešlėktuvinių raketų pakeitusių čia buvusias stacionarias

atomines balistines raketas, nes mobiliosioms priešlėktuvinėms raketoms visai nereikalingos tokios gerai įrengtos bazės.

Tad lieka labai įdomus klausimas, – o kas valdo šią net du karinius miestelius turėjusią karinę bazę dabar. Deja to nepavyko išsiaiškinti net ir labai atkakliai to siekusiai Valstiečių laikraščio korespondentei A. Kvėdaraitei norėjusiai suprasti kas turi kaip nors sutvarkyti visą šį jos akimis žiūrint šiukšlyną. To gerai nežino net Ukmergės rajono savivaldybė. Pradžioje lyg šį turtą valdęs jau minėtas amžiną atilsį Genadijus Konapliovas, bet po to atiteko jis dar kažkam. Pavyko korespondentei prisikasti iki tūlo Vilniuje gyvenančio J.Budrikio dirbusio čia veikusios firmos direktoriumi. Bet tas J. Budrikis paaiškino čia tik samdomu direktoriumi buvęs ir niekaip „negalėjo prisiminti, kas jį samdė“…

Tokių mistinių vietų yra Lietuvoje aišku žymiai daugiau. Pavyzdžiui, statant Kruonio hidroakumuliacinę elektrinę jos statybos priedangoje buvo vykdoma ir kažkokio karinio objekto daugumoje esančio dabar po Kauno mariomis šalia Piliorių vietovės statyba. O kas ten yra ir kas šį objektą ar bazę valdo, – niekas jums to dorai neatsakys.

Šventųjų Pilypo ir Jokūbo bažnyčioje šventinant Tikėjimo–Vilties–Meilės vėliavą

28. JĖZAUS PERSPĖJIMAI

„Tuoj pat eik ir kalbėk, kad gresiantis pavojus būtų atitolintas“, – 1991.03.04 paragino Švč. M. Marija Marytei besimeldžiant Šiauliuose Šv. Petro ir Šv. Povilo bažnyčios Šv. Antano koplyčioje. Ir ji ėjo ir kalbėjo tiems, kuriems jai kalbėti buvo nurodyta ir tai, kas tuo metu buvo įkvėpta kalbėti bei tai kas jau apreiškime įspėta ir buvo liepta. Ir Lietuvai gresiantis pavojus buvo atitolintas. Atitolintas, bet ne pašalintas – Lietuvos tuometiniai vadovai nesiryžo patys apsispręsti ir nesiryžo pakviesti apsispręsti žengiančią į Dievo jai dovanotą laisvę tautą, – „Kas eina su Kristumi teisingumo keliu“, o kas prieš. Lietuva turėjusi per dar glaudesnę nei lig tol Sandorą su Dievu tapti pavyzdžiu kitoms tautoms pati užstrigo puslaisvės ir drugnumo spąstuose.

Viešpats Jėzus, išgelbėjęs Lietuvą nuo baisios priespaudos, ir baisių žudynių 1991 m. gegužę, galiausiai pats įsikūnijo mūsų tautoje gimdamas čia subtiliosios materijos kūnu. Bet tikinčių tuo bei trokšte trokštančių ir laukte laukiančių jo Šlovingojo sugrįžimo labai mažai. Daugumas lietuvių išvis nesuvokia, kad esame Dievo Apvaizdos gelbstimi ir vedami į dar glaudesnę su Dievu Sandorą.

Tad būtinai dar turiu ir šioje knygoje papasakoti apie du itin svarbius regėjimus ar Jėzaus apsireiškimus Marytei gyvenant Kaune bute šalia Benediktinių bažnytėlės.

1999 metų sausio mėnesio pradžioje (tikslios datos tuomet neužsirašiau) Marytė Vaišvilaitė regėjo ir man ryte prieš einant į darbą Kauno slaugos ligoninėje papasakojo:

„Pabudus apie antrą valandą nakties regėjime pamačiau du žydinčius alyvų krūmus. Vieną mažesnįjį baltą, kitą didesnįjį kaip žmogaus ūgio – violetinį. Viena violetinio alyvų krūmo šaka buvo palinkusi virš to mažesniojo balto alyvų krūmo. Vėliau pamačiau kaip ranka pakėlė tą violetinio alyvų krūmo šaką ir tada išvydau ten Jėzų. Viešpats dešine ranka

laikė pakėlęs violetinio alyvų krūmo šaką, o kairė ranka buvo nuleista žemyn.

Nustebinta paklausiau: „Viešpatie, kas čia?“

Jėzus atsakė: „Nebijok, čia aš, Kristus. Žmonės nesiruošia mano Antrajam Atėjimui. Leisiu ateiti rusams ir greit. Kelk Uršulę ir pasakyk, o globėjui pasakyk ryte. Ir sakyk tiems, kurie tai priims. Laiko nedaug, kad pasiruoštų“.

Manau, kad šiame regėjime mažesnysis baltais žiedais žydintis alyvų krūmas simboliškai reiškia tą mūsų tautos dalį, kuri yra ir dabar jau Dievo Malonėje baltai nuskaistinusi save. Didesnysis gi – violetinės spalvos žiedais pražydęs alyvų krūmas, manau, kad simboliškai reiškia tą Lietuvos tautos dalį, kuriai per atgailą būtina tinkamai pasiruošti Naujajam Jėzaus Atėjimui. Nes violetinė spalva mūsų bažnyčios liturgijoje simbolizuoja atgailą. Ir manau, kad tuos perspėjančius žodžius dėl rusų Lietuvon sugrįžimo neatsitiktinai Jėzus pasakė po to, kai pakėlė tą žymiai didesnę violetiniais žiedais žydinčio alyvų krūmo šaką.

Mažiau kaip po mėnesio Marytė papasakojo man kitą savo regėjimą:

„1999 m. naktį iš vasario 2 į 3 d, pabudusi iš miego pamačiau Tauro kalno šlaite sėdintį Jėzų. Rankos jo buvo padėtos ant kelių.

Jėzus tarė:

„Kas neis per džiaugsmą, ateis per skausmą“.

Tuo metu, kai sakė žodžius „ateis per skausmą“ Jėzus staiga ištiesė kairę ranką į Vilniaus miesto pusę. Ir regėjimas tuo baigėsi“.

Manau, pastarieji du regėjimai (Jėzaus apreiškimai) yra vienas su kitu glaudžiai susiję. Nuo Dievo niekas niekur nepabėgs, ties kas neis prie jo palaimingu džiaugsmingo jo šlovinimo keliu, vis tiek turės prie jo ateiti šaukdamiesi jo varge ir bėdoje. Bet vargas ir užuojauta pasirinkusiems skausmo kelią.

1999m. vasario 6 d. 16 val. 12 min., užrašant man prieš tai čia

pateiktus du regėjimus, Marytė išvydo minią žmonių Vilniuje:

„Minia žmonių plūstelėjo nuo Prezidentūros pusės į Arkikatedros aikštę. Čia žmonių srautas išsiskyrė į tris dalis. Vieni bėgo dešinėn į aikštę, kiti link didžiųjų arkikatedros durų, dar kiti link Neries upės.

Vidurinio žmonių srauto pakrašty ant ilgo plono koto buvo nešama trispalvė. Jos plonas kotas ir pati vėliava vėjyje linko virš žmonių galvų link to srauto, kuris pasuko į Neries pusę. Žmonės bėgo tarsi ko išsigandę".

Vėliau dar kitą kartą, tebegyvenant mums Kaune, Marytė regėjo vėtroje virš Vilniaus paeiliui besiplaikstant kelias vėliavas, tarp kurių buvo ir raudonos spalvos vėliava trumpam čia ore pakibusi. Po to pasirodė užsienietiškai, daugiausia vokiškai tarpusavyje kalbantys kareiviai ir ši vėliava vėl išnyko. Marytė suprato, kad jei mūsų tauta nesišauks Dievo Gailestingumo ir nesiruoš jo Naujajam Atėjimui, – tai dar kartą teks jai nuo savo kaimynų Rusijoje skaudžiai nukentėti.

Sulaukusi priėmimo į NATO Lietuva patį pavojingiausią sau laikmetį jau sėkmingai įveikė, nes 1993 metais parengtose „Rusijos Federacijos karinės doktrinos nuostatose" nurodyta, kad RF grėsmę kelia: d) Kai kurių jėgų buvusioje SSRS, visų pirma Pabaltijyje, siekimas integruotis į NATO. Tokiu atveju negalima atmesti RF armijos aplenkiančių jėgos veiksmų prieš ginkluotas nacionalistines formuotes, siekiant ryžtingai užkirsti kelią galimiems praktiniams žingsniams, įgyvendinant tokius provokacinius planus".

O, 1998-ų metų birželio 12-13 d. po susitikimo su Didžiojo septyneto valstybių vadovais, Lietuvoje lankęsis Rusijos užsienio reikalų ministras Jevgenijus Primakovas po pokalbio su Lietuvos Prezidentu Valdu Adamkumi paaiškino, kad Baltijos šalių stojimas į NATO „pažeidžia Rusijos geopolitinius ir saugumo interesus" ir, kad „turime teisę tikėtis, jog Baltijos šalių nepriklausomybė, gali būti garantuota neįvedus užsienio kariuomenės, kuri užimtų mūsų gera valia paliktą infrastruktūrą" (laikr. „Lietuvos rytas", 1988 birželio 15 d., psl. 2).

Kas slypi po tais J. Primakovo žodžiais: „gera valia paliktą infrastruktūrą“, galutinai išaiškės tik visuomenei gerai išvėdinus Lietuvos politinius požemius trukdančius atskleisti užslėptus sovietinės statybos požemius ir jų slaptus naudotojus. Tikiuos, kad ir tam ateis laikas, be ne pats savaime, o visų Lietuvos patriotų pastangų dėka.

Prieš tai lankydamasis Danijoje, kuri buvo viena iš pagrindinių Baltijos šalių rėmėjų joms stengiantis įstoti į NATO, J. Primakovas kalbėjo dar griežčiau, ir dar atviriau. Jis pareiškė, jog Baltijos šalių priėmimas į NATO niekada neįvyks. Kalbėdamas Kopenhagoje J. Primakovas sakė, kad Baltijos valstybių priėmimas į NATO net nėra Rusijos svarstymų objektas, o NATO plėtimas esą būsianti didžiausia Vakarų klaida per paskutinius 50 metų. Primakovas įrodinėjo, jog Rusija, išvesdama armiją iš Baltijos valstybių, paliko ten jos sukurtą infrastruktūrą, todėl negalinti leisti, kad ja dabar pasinaudotų NATO. Panašius įspėjančius samprotavimus J. Primakovas reiškė ir per susitikimus su Anglijos vadovybe Londone (žr.: Tremtinys, 1997m. kovo 7d., Nr.9).

Vėliau – 1997 spalio pabaigoje Rusijos Federacijos Prezidentas B. Jelcinas įteikė Lietuvai ir kitoms Baltijos valstybėms pareiškimą dėl vienašališkų Rusijos garantijų Lietuvos, Latvijos ir Estijos saugumui užtikrinti. Pareiškime buvo siūloma sudaryti geros kaimynystės ir tarpusavio saugumo susitarimą. Teigiama, kad Rusija yra gyvybiškai suinteresuota Baltijos valstybių saugumu. Visa tai labai priminė 1939m., kai SSRS „nesavanaudiškai“ įsipareigojo ginti Baltijos valstybes ir priversti jas pasirašyti geros kaimynystės ir tarpusavio pagalbos sutartis.

1997m. lapkričio pradžioje per premjero Algirdo Brazausko viešnagę Maskvoje Borisas Jelcinas vėl primygtinai pabrėžė, kad Rusija pasiruošusi užtikrinti Lietuvos saugumą ir „kas grasins Lietuvai, turės reikalų su Rusija“ (žr.: Tremtinys, 1997m. lapkričio 14d. Nr.42).

Visa tai žinant, tikru Gailestingojo Dievo Malonės stebuklu atrodo

tas Lietuvos priėmimas į NATO net po Rusijos pareiškimo apie joje likusias neišgabentas jos raketas. Bet ar mes už tai nors tam Gailestingajam Dievui padėkojome?

Visgi tam tikri geri poslinkiai ir dvasinėje plotmėje per tą laiką jau yra įvykę. Pasak Marytės ir jos irgi anapilin dabar jau iškeliavusios draugės Genutės Markauskienės itin svarbiu žingsniu šia linkme yra žmonių sutelkimas Marijos radijo pagalba melstis 15 val. seselei Faustinai padiktuotą Dievo Gailestingumo vainikėlį. (Nei viena liūdna pranašystė ir nei vienas perspėjimas nėra fatališki – tai yra neišvengiami. Jie tam ir duodami, kad žmonės siektų, kad to neįvyktų. Bet visa, kas Dievo perspėjama, įvyksta, jei žmonės į tą perspėjimą tinkamai neatsiliepia.)

Siekio atstatyti buvusią SSRS imperiją (deržavą) dabar jau net nebeslepia RF dabartinis vadovas Vladimiras Putinas. Negalėdama įveikti NATO tiesiogiai RF bando sukiršinti, sukelti neramumus tiek ES, tiek JAV viduje, tiek Artimųjų Rytų regione.

Ypač neramina vizijom, kurias turėjo jau maždaug prieš keturiasdešimt metų kartu su ateitininku Petru Plumpa kalėjęs jo bendražygis, pagrįsta, pranašystė apie ženklus ir įvykius prieš Trečiąjį pasaulinį karą. Daugelis šioje pranašystėje nurodytų ženklų jau įvyko. O kai kurie, regis pildosi būtent dabar.

Pavyzdžiui, anot šios pranašystės, šeštuoju ženklu prieš Trečiąjį pasaulinį karą bus tai, kad „Rusija paslėps atominius ginklus Urale“, tuo metu, kai tarsis su JAV dėl nusiginklavimo. O yra žinoma, kad dar Brežnevo laikais (apie 1970-uosius metus) SSRS pradėta vykdyti ir dabar tebeplėtojama milžiniška požeminė statyba Pietų Urale, netoli Belorecko miesto Jamantau kalno rajone, kurioje dirba tūkstančiai žmonių. Tiesiai prie angų į kalnus atvestas plentas ir geležinkelis. Aplink šį paslaptingą požeminį objektą įkurta keliolika iki šiol uždarųjų statusą turinčių gyvenviečių.

Iš palydovų šį objektą žvalgantys amerikiečiai paskaičiavo, kad pagal

atstumus nuo vienų angų į šį objektą iki kitų – ši paslaptinga teritorija apima daugiau nei 200 km^2 ir yra didesnio ploto nei visas Vašingtono miestas. Pagal gandus šiuose požemiuose gali slėptis ar dirbti apie 30 000 tūkstančių žmonių. Kai JAV vadovybė (Bušas bei Beikeris) dar SSRS laikais užklausė, kas gi čia vyksta, buvo atsakyta jog tai gynybinio pobūdžio statyba nepažeidžianti jokių tarptautinių sutarčių.

Kaip pažymi Rusijos žiniasklaida: „Kas yra iš tikrųjų šis slaptas objektas, oficialiai nė karto nebuvo paaiškinta“. Tiesa, Jelceniško atšilimo metu 1992 metais generolas Cerkunovas, norėdamas nuraminti Rusijos visuomenę besipiktinusią milijoninių pinigų sumų švaistymu, teigė, kad tai – statomas kalnakasybos ir rūdos apdirbimo kombinatas. Aišku savarankiškai mąstantiems žmonėms tas generolo Cerkunovo paaiškinimas sukėlė tik dar daugiau klausimų: kam tą „kalnakasybos kombinatą“ net tolimiausiose prieigose apsupti tokiomis aršiomis sargybomis ir uždarųjų statusą turinčiom gyvenvietėm ir t.t.?

Nors vietiniai pašnibždomis šį objektą vadina „Вторая Москва“ (Antrąja Maskva), bet neatrodo, kad tai būtų tik milžiniška V. Putino apokaliptinė slėptuvė, nes septynios jų buvo pastatytos dar Josifo Stalino įsakymu. O dabar Rusijos žiniasklaidininkai suskaičiuoja V. Putiną turint ne mažiau kaip keturias tokias moderniai įrengtas požemines slėptuves. Tad generolo Cerkunovo aiškinimai apie čia veikiantį kalnakasybos ir rūdos perdirbimo kombinatą perša mintį, jog pildosi minėta pranašystė apie Uralo kalnuose slepiamus atominius ginklus, kurie gali būti netgi čia pat ir gaminami. Ypač šią prielaidą sustiprina tai, kad vis daugiau punktų Rusijos biudžete tampa įslaptintais ir šiandien be 5 proc. oficialiai skiriamų pajamų karinėms reikmėms dar apie 800–tų milijardų panaudojimo tikslus žino tik Specialioji Komisija.

Lietuvos padėtis, nors įstojom ir į NATO ir į Europos Sąjungą, netgi jos fizinio saugumo prasme vis dar yra labai sudėtinga, ar net kuriam

laikui ji vėl praras savo valstybinę nepriklausomybę. Kol neįgyvendinsim patys ir tuo neparodysim Rusijai alternatyvaus tiek komunistiškajam, tiek laukiniam kapitalizmui kelio, Rusijai visada patrauklesnis nei laukinis kapitalizmas liks koks nors Putiniško tipo „Tadas Blinda“ skelbiantis, kad atima (eksproprijuoja) didžiąją dalį pelno iš eksploatuojančių šios šalies gamtinius išteklius oligarchų ir padalina visiems, ar net grįžimas prie komunistinės deržavos. Visa tai vyks tol, kol ji nepamatys realios galimybės realizuoti krikščioniškai broliškos visuomenės idėjos kitu pavidalu.

Tad Lietuvos dvasinio atgimimo žūtbūtinybė yra glaudžiai susijusi su pasaulio išgelbėjimu nuo Trečiojo pasaulinio karo per Rusijos dvasinį atgimimą. Neatsitiktinai, tad Marytei iš Aukštybių buvo paaiškinta, kad jei po jos tuometinio vyro Broniaus Kardelio pasipriešinimo Jėzaus mūsų tautoje gimimui subtilios materijos kūnu, pasitrauktų nuo savo pareigų ir Dievo jai parinktas globėjas, – būtų tekę jai iš Lietuvos Dievo valia pasitraukti ne kur kitur, o būtent į Rusiją. Pasaulio ateitis priklauso nuo Rusijos atsivertimo (todėl Fatimoje Švč. M. Marija liepė melstis už Rusijos atsivertimą). Lietuva yra tik vienas iš Dievo įrankių Rusijos dvasiniam atgimimui.

Jau mums vėl grįžus į Vilnių Marytė dvasinėmis akimis kartą regėjo: „Iš Vakarų atpuškėjo prašmatnus išsipūtęs traukinys, bet geležinkelio bėgiai pasibaigė ties Lietuvos Seimo rūmais ir jam teko čia sustoti. Visi pamatė, kad toliau į Rytus tiesti bėgių jau nėra galimybės. Tuomet supratingesni seimūnai susimąstė, – ką gi jiems toliau daryti, nes stovėti vietoje yra pražūtinga? Tada išmintingiausi iš jų pasigamino baltos spalvos kopėčias ir ėmė jomis kopti aukštyn – tiesiai į Dangų. Ir visų aplinkinių labai didelei nuostabai, tas jiems pavyko padaryti. Ir sekdami paskui juos kopti aukštyn pradėjo ir kiti žmonės.“.

Džiugu, kad apie dorinius dalykus, kaip esminius ir vedančius į tikrąją laisvę jau eilę metų kalba dabar jau net ir mūsų patriarchas Vytautas

Landsbergis. Džiugu, kad vis daugiau kalba apie tai bei socialinį teisingumą ir dabartinė Lietuvos Prezidentė Dalia Grybauskaitė. Kad Seimas netgi bando kovoti, kaip kad kovojo kurį laiką Michailas Gorbačiovas, prieš alkoholizmą. Tačiau seniai atėjo laikas dar esmingesniam tautos vadovų ir visos Lietuvos tautos sąmonės lūžiui.

Svarbiausiu valstybės tikslu turi tapti ne ekonomikos išvystymas, gerbūvio plėtojimas ir jos piliečių turtėjimas, o doro žmogaus išugdymas ir žalios šviesos būtent doram (teisingam) žmogui uždegimas. O jau tas doras žmogus pasirinks ir atitinkančią to laiko poreikius ekonominę struktūrą, ir sugebės draugiškiau pasidalint net ir dabar esamu turtu. Džiugu, kad tokios sąvokos kaip Laimės ekonomika, socialinė birža, socialiai atsakingas verslas ir panašios jau skamba ir iš mūsų seimūnų lūpų.

Iki šiol mes bandėm į priekį važiuoti atbulai į mūsų valstybės vežimaitį pakinkytą arkliu, tarsi toliau vadovautumėmės bolševikų teiginiais, jog visuomenę keičia ekonominiai santykiai, o ne atvirkščiai. Tačiau, kiek jį beniukindavom kelionė pirmyn buvo labai lėta ir varginga. Kas gi išdrįs perkinkyti tą arklį ir pasakyti mūsų tautai labai nepopuliarią tiesą į akis, – kad norint pakeisti gerąja linkme Lietuvą ir pasaulį, reikia pakeisti pirma save pačius. Nuodėmės vergai negali sukurti laisvos ir laimingos visuomenės.

Manau, kad tokio politiškai savižudiško lyderio Lietuvoje dar nėra ir kol kas dar negali būti. Todėl į Lietuvos dvasinio atgimimo sąjūdį turi pirmiausia susijungti visos Dievą mylinčių žmonių bendrijos Lietuvoje. O dvasinę Ugnį apvalysiančią ir nuskaistinančią mūsų tautą lengviausia yra pašaukti per ugningą Dievo šlovinimą. Ateis Švenčiausios Dvasios Ugnis ir galiausiai plūste plūstelės neišvengiamai.

Jeigu perfrazuojant Radžio dainą „ir ką gi man daryt?“ ir perskaičius keliasdešimt šios knygos dalių jos skaitytojui vis dar atrodo neatsakytu klausimas, – O ką gi mums daryti? – tai paaiškinsiu dar kartą tai labai

glaustai. Visi slavai yra baltų (Motinos Baltės) bendravimo su kitais etnosais daugiausia skitais (Tėvu Iranėnu) pasekmėje gimę jaunesni etnosai (Baltų Vaikai) ir konkrečios jų tautos. Neetiška ir neveiksnu Motinai kaltinti savo vaikus, kad jie yra blogi. Jei net taip ir yra, tai pirmiausia yra kalti patys tėvai. Vienintelis būdas savo jau suaugusiems vaikams padėti yra ne juos mokyti moralizuojančiais pamokslais ar fizine jėga, o konkrečiai parodyti jiems laimingesnio gyvenimo pavyzdį, per savo pačių laimingesnį (=doresnį) gyvenimą.

Tai yra, kovoti turim ne prieš Rusiją, o už Lietuvos tautos, Rusijos tautos ir kitų tautų dvasinį atgimimą. Darant tai pirmiausia per asmeninį savo, savo šeimos, mus supančios bendruomenės ir per tai mūsų tautos dvasinį atgimimą. Kaip taikliai dar 1971m. yra nurodęs mūsų filosofas Antanas Maceina straipsnyje „Nuo ko mes bėgame?“ (žurn. „Į laisvę“): „Krikščionybė šiandien yra vienintelė pasaulėžiūra, galinti lenktyniauti su komunistine ideologija“. Tad net ir dabar neturim kito kelio, kaip kelias, kuriuo einant visi tampame broliais ir seserimis Kristuje. Komunistų nuvalkiotą žodį draugas, krikščioniškoje komunoje (bendruomenėje) pakeis žodžiai: Sesuo, Brolis, Mama, Tėtis, Brolija.

1917-tais metais Fatimoje Švč. M. Marija į Jacintos klausimą: „Ponia, ko jūs norite iš manęs?“, atsakė:

„Aš noriu, kad jūs ateitumėte čia kito mėnesio 13-ą dieną, kad kasdien kalbėtumėte rožinį prašydami taikos pasauliui ir karo pabaigos, nes tik ji gali tai duoti“.

„Ji pasakė mums, kad baisus karas (Pirmasis pasaulinis) Europoje baigsis. Tačiau Ji pridūrė, kad jei žmonės nenustos užgaulioti Dievą, prasidės kitas, dar baisesnis karas. Norint išvengti to karo, Rusija turi pasiaukoti Jos Nekalčiausiajai Širdžiai. Ji taip pat prašanti, kad žmonės eitų prie Šv. Komunijos kiekvieno mėnesio pirmąjį šeštadienį penkis mėnesius iš eilės. Jeigu visa tai bus padaryta, Rusija atsivers Dievui. Jeigu ne, Rusijos klaidos

paplis pasaulyje, daug blogų dalykų atsitiks kitoms tautoms, daug kentės Šventas Tėvas.

Po to ji pasakė: „Bet galiausiai Mano Nekalčiausioji Širdis laimės. Šventas Tėvas paaukos man Rusiją, kuri atsivers ir pasauliui bus suteiktas taikos laikotarpis.“ (Andrea Fraželli, Jacintos istorija, „Aušros vartai“, V., 2001).

Vėliau jau suaugusi, tapusi vienuole „Liucija paaiškino, kad Švč. M. Marija jai atskleidė tris pranašingas paslaptis“:

„Pirmoji, kad greit baigsis Pirmasis pasaulinis karas ir kad neišvengiamas Antrasis.

Antroji, kad Rusija būtinai turės sugrįžti krikščionybėn.

Apie trečiąją pranašystę Liucija ką nors pasakyti atsisakė bet ją aprašantį tekstą įteikė popiežiui.

Teigiama, kad kai Fatimoje gyvenantis tėvas Augustinas iš popiežiaus Pauliaus VI-ojo gavęs leidimą aplankė seserį Liuciją Kaimbroje, ji jam pasakė: „Tėve, Dievo Motina yra labai nusiminusi, nes mažai kas susidomėjo jos 1917 m. pranašystėmis. Patikėk manim, tėve, Dievo bausmė ateis. Netrukus daug sielų pražus ir daug šalių išnyks nuo žemės paviršiaus. Jeigu žmonės atsivers ir pradės atgailauti, melstis ir daryti gailestingus darbus, pasaulis gali būti išgelbėtas. O jeigu neatsivers – pražus. Jau laikas, kad Dievo Motinos Pranešimai būtų visiems žinomi, o ypač šeimoms, giminėms, draugams, pažįstamiems. Pradėkite melstis ir atgailauti, nes tik žingsnis mus skiria nuo katastrofos“.

Toliau sesuo Faustina pasakojusi apie gresiančio atominio karo baisumus. Jos išsireiškimą „Dievo bausmė“ tenka kiek patikslinti. Žmonės patys save nubaudžia atstumdami juos gelbstinčią Gailestingojo Dievo ranką. Bet ateis ir Teismo Diena. Kaip paaiškino seselei Faustinai Jėzus Vilniuje: „Prieš Didžiąją savo Teisingumo valandą, aš noriu apreikšti savo Didį Gailestingumą“.

Jeigu visgi Rusija pradės atominį karą, tai būtent ji nuo jo labiausiai ir nukentės. Ne tik Marytei Vaišvilaitei buvo parodytas perspėjantis vaizdas kaip bombas ant kitų numetę rusų bombonešiai bergždžiai skraido virš jų aerodromų vietoje tyvuliuojančios jūros nerasdami vietos kur nusileisti. Oskaras Milašius taip pat dar prieš Antrąjį pasaulinį karą regėjo ir perspėjo panašiai:

„(Milašius dar sakė, jog po antrojo imperialistinio karo bus ramybė, kad popiežius atgaus galią ir bus didis autoritetas.)

Regėjimas ir vidinis balsas pranešė, kad daug vėliau įvyks baisi katastrofa su Rusija.

Šiaurės jūra išsilies visoje Europos Rusijos dalyje ir paskandins ją.

– Ar ir Lietuvą užlies? – paklausė Petras Klimas.

– Ne, ne, ne! Lietuva išliks, tik šiaurinė Lietuvos siena jau bus Šiaurės jūra.

Dėl ko įvyks Rusijos katastrofa, Aukščiausias jam neapreiškė. Milašius pats spėliojo, kad gal kris kosminis kūnas ir minėjo mėnulį. /.../

Regėjimų pabaiga pačiam Milašiui atrodė neaiški. Po 80 metų truksiančios padėties be išeities kažkur ant Rusijos nukris trečdalis mėnulio ir išdegins 70 mln. žmonių gyvenamą plotą, taip, kad žolė nebežels. Po to stos ilga taika, trunkanti visą tūkstantį metų. Triumfuos dora ir protas. Lietuva taps Šiaurės Atėnais“.

Daugelis tyrinėtojų sutaria, kad mėnulio kraštovaizdžio vaizdiniu O. Milašiui buvo parodyta po atominių bombų sprogimų nuniokotos žemės vaizdai. Kadangi tuo metu, kai O.Milašius regėjo šias vizijas atominės bombos dar nebuvo išrastos, jam visa tai buvo rodoma ne tik tiesiogiais, bet ir palyginamaisiais (simboliniais) vaizdiniais. Kažkurioms kitoms šalims atominio karo atveju teks kita to „mėnulio“ dalis.

Kitame daug tikslesniame aprašyme apie Oskaro Milašiaus paaiškinimus Lietuvos ambasadoje Paryžiuje pasakojama:

„/.../ Pasiuntinybėje valandėlę visi tylėjo. Laukė, nes suprato, kad Milašius šį neeilinį kartą turi daugiau ką pasakyti. Nenusivylė.

– 1939 metų karas bus seniai pasibaigęs. Žemę slėgs naujos nelaimės dvasinės, stichinės, ekonominės. Vietomis drebės žemė, vietomis siautės vandenys, vėjai, atsivers ugnikalniai, atskris retai pasirodanti kometa. Žmonės ims šnekėti apie pasaulio pabaigą. Bet jūs nesiduokite panikai, apgaulei. Pirma dar turi įvykti Apokalipsėje užrašyti įvykiai. Didžiųjų ženklų nelaukite, nesitikėkite Vokietijoje, Rusijoje, Lenkijoje, Lietuvoje. Sunkią valandą nukreipkite akis į JAV. Tik čia pasirodys pirmieji tikri pasaulio galo ženklai. JAV kils žiauri revoliucija. Panašios revoliucijos žemė niekada nebuvo regėjusi. 1917 metų revoliucija dabar atrodys kaip nekalti vaikų žaidimai. Išnaudojamos, pavergtos JAV masės sukils. Joms vadovaus geležinių gangsterių gauja, iš pradžių dar remiama pačių milijardierių. Ji nušluos savo globėjus fariziejus-sadukiejus, valdančius sionistus iki paskutinio žmogaus. Žlugs dievažudžių fariziejų-sadukiejų kėslai užvaldyti pasaulį, pasigrobti žemės lobių skrynios raktus. Gangsteriai, atviri, kruvini plėšikai, iškėlę demono vėliavas, pasigrobs valdžią ir įsitvirtins. Čia man trūksta žodžių. Nežinau kokias sąvokas sudarinėti. Tokių žodžių dar nėra dabartiniuose žodynuose. Gangsteriai į rankas gaus baisų, viską griaunantį ginklą-jėgą. Užteks vos saujelės tos medžiagos panaudoti – miestai virs pelenais, žlugs valstybės, žemynai, geležis tirps į vašką, akmenys liepsnos sakytum popierius. Taip bus atrastas baisus įrankis – šiurpesnis už dujas, patrankas, tankus, lėktuvus. Juo bus galima sunaikinti Žemę. Šiuo įrankiu JAV gangsteriai grasins visam pasauliui išdidžiai, suktai, akiplėšiškai, išlupdami milžiniškus mokesčius, kalbėdami apie taikos saugojimą. Bet vieną kartą patys žus savo susikurtoje ugnyje. Net pelenų neliks iš Antikristo žvėries nūdienos didybės. Žemė degte degs. Žolė ten šimtmečiais nežels. Štai jums „laikas – pinigai!“ Tai tikriausias Antikristo ištvirkėlės ženklas. Kas juo save paženklins, tas pražudys ne tik kūną, bet ir sielą.

– Daugiau ženklų nebus prieš pasaulio pabaigą? – klausinėjo P. Klimas, – vien besąlyginis JAV sunaikinimas?

– Bus. Antrasis pasaulio pabaigos ženklas – tai Anglija. Ji pirmiausia žlugs kaip valstybė, nuo galingos imperijos centro atsiskirs kolonijos. Bet čia tik mirties – žlugimo pradžia. Kas dieną augs vandens pavojus. Anglija skęs, netikėtai kris ugnis iš dangaus. Įvyks visuotinis šios salos sunaikinamas. Tai pelnyta bausmė. Anglai per ištisus šimtmečius išgėrė daug kraujo, ašarų, svetimo prakaito iš kolonijų vergų. Po visiškai pelnyto Anglijos žlugimo vandenyje ir ugnyje turėtų būti matomas Izraelio sugrįžimas krikščionybėn. Izraelitai bus išsigandę JAV sunaikinimo rykštės. Žydai turės valstybę. Bet tos valstybės pavojai – Talmudas, fariziejų–sadukiejų valdžia. /.../

Didžios, paslaptingos, mums iki šiol nepažįstamos galybės pajudins Mėnulį, atskels jo trečdalį. Kokiu būdu įvyks ši nelaimė sunku išaiškinti. Gal tai bus anos šiurpios medžiagos suradimo pasekmė? Trečdalis Mėnulio nukris Žemėn. Gal ant Juodosios jūros. Bet dar bus ne visiškas sunaikinimas. Jūrose atsiras naujos salos, kalnai, pasikeis dabartinis Žemės vaizdas. Mėnulio jūros pasižiūrėti atvažiuos žmonės iš tolimųjų kraštų. Bet ar liks Mėnulio jūros krantai, negaliu tikrai pasakyti. Dar nekrito paskutiniai išsipildymo lašai. Žmonės gali pasitaisyti, prisikelti iš nuodėmių vergijos./.../

Dar papildysiu ankstesnę mintį. Vaizduotėje išvydau Mėnulį. Atsidalino jo trečdalis. Kybo jis erdvėje viršum Lietuvos, Lenkijos, Rusijos. Tai sunaikinimo rykštė, angelų rūstybės taurė".

Jau anksčiau cituotoje ateitininko P. Plumpos gulaginio draugo pranašystėje apie ženklus prieš gresiantį Trečiąjį pasaulinį karą Rusijos su Kinija prieš NATO teigiama:

„O Amerikoje tuo laiku bus betvarkė, streikai bei suirutės. Bus nuversta demokratija ir įvesta diktatūra, /.../

2. Bus religinė tolerancija, bet tik apgauli. Bus šūkis: „Sunaikinti tikinčiuosius!" Piktoji dvasia deda visas pastangas, kad kas yra supuvę, dar

labiau supūtų.

3. Negali būti natūralaus pamaldumo be kančių ir aukų. Lietuvių tauta išliks, atšauks sunaikinimo sprendimą Dievas, jei su didžiu troškimu ir meile grįšime prie Dievo, sumažinsime siaubą. Visos kančios bus ne kaip bausmė, bet begaliniai šlovingai mūsų ateičiai.

(/.../ Karo pradžia

1. Karas prasidės įprastiniais ginklais /.../)“

Pasak įžymiausio XXa. regėtojo, JAV gyvenusio Edgaro Keisio (Edgar Cayce, 1877–1945 m.) vizijų:

Pirmiausia po didžių žemės drebėjimų visa Kalifornija atsidurs po vandeniu. Floridą nusiaubs neregėto galingumo uraganas. Niujorke sugrius iki pamatų visi dangoraižiai ir galų gale šis didžiulis miestas taps tyliu provincijos miesteliu, kokių yra JAV dešimtys tūkstančių. Virš Europos atsiras didžiulė ozono skylė. Todėl per kelis mėnesius mirs pusė senojo kontinento gyventojų. Komunistinė Kinija nugalės Vakarus ir kontroliuos viso pasaulio gamtos išteklius. Pagaliau po šių nelaimių daugumas žmonių nusivils Dievu ir patikės šėtono egzistavimu. Tačiau, nepaisant to, pasak E. Keiso pulti į neviltį nederėtų, nes XXa. pab. jo neįvardintoje „Šventojoje žemėje“ gims paslaptingas kūdikis. Būtent jis ir išgelbės per šias negandas išlikusią žmoniją (žr. Tremtinys, 1997 m. Nr.40, str.: „Rasti pomirtiniai žinomo aiškiaregio dokumentai“).

Dalis E. Keisio vizijų jau išsipildė, o kitos palengva pildosi. E. Keisas „išpranašavo didžiąją depresiją ir lazerio sukūrimą. Jo pranašystėse taip pat užsimenama apie du pasaulinius karus ir tiksliai nurodomos jų pradžios ir pabaigos datos. Kai Raudonoji armija triuškino fašistus, E. Keisis pareiškė, kad Sovietų Sąjunga subyrės: „Dar nesibaigus XX amžiui žlugs komunizmas. Komunistai neteks ten valdžios“. Pranašautojas E.Keisis kalbėjo ir apie Rusijos ateitį: „Iš Rusijos į pasaulį ateis tikėjimas. Ne iš komunistų, ne iš bolševikų, o iš laisvos Rusijos! Praeis daug metų, kol tai įvyks, bet būtent

religinis Rusijos atgimimas pasauliui duos tikėjimą“.“ (str. „Praeities ir dabarties pranašai“, Vakaro žinios, 2014.11.08., psl.15.).

Sugretinus E. Keisio viziją apie XXa. pab. jo neįvardintoje „Šventojoje žemėje“ gimsiantį paslaptingą kūdikį išgelbėsiantį žmoniją ir E. Keisio viziją apie Rusijos religinį atgimimą per kurį į pasaulį ateis tikėjimas, tampa aišku, kad ta „Šventoji žemė“ yra visai šalia Rusijos.

Tie, kas nori ateinančias permainas pasitikti atsakingai, nebandydami pasislėpti nuo Aukštybių dvasinės Ugnies, o ją su didžia meile į save įkvėpdami, teatkreips dėmesį į E. Keisio viziją apie ozono skylę atmosferoje virš Europos. Tarptautinė kosminių tyrimų organizacija NASA tvirtina, kad jau nuo 2012 metų penki jos kosminiai zondai „Femida“ atrado, kad saulės vėjas gali vis lengviau pasiekti Žemę per vis besiplečiančią skylę jos elektromagnetiniame lauke. Po to, kai atsirado ši milžiniška skylė neišmatuojamai didelis saulės plazmos kiekis ėmė plūsti į Žemės magnetosferą. „Šis srautas toks milžiniškas, jog mes ankščiau manėme, kad tai neįmanoma“ pareiškė NASA mokslininkai.

Pateikiu skaitytojo apmąstymui ir keletą ištraukų iš Švč. M. Marijos bei Jėzaus apreiškimų sesei Julijai Pietų Korėjos Naju miestelyje, kur nuo 1985 metų daugel kartų skaidriomis ir kraujo ašaromis verkė Švč. M. Marijos statula.

Švč. M. Marija Julijai kalbėjo:

„Pažvelk pasaulis skuba į pražūtį. Jis yra perpildytas klaidų. Ir taip mano Sūnus vis dar lieka ant kryžiaus dėl žmonių puikybės, dėl pesimistų, kurie yra neteisingi ir bailūs, taip pat dėl egoistų, kurie veidmainiškai meluoja ir yra kalti dėl daugelio šmeižtų ir paniekinimų. Tad vėl skiriu jiems šį kvietimą, kadangi jus gali ištikti bausmė – trečiasis pasaulinis karas.“ (1989.01.29).

„Visas pasaulis ryžtingai skuba į pražūtį, o šėtonas iš visų jėgų stengiasi jį sunaikinti. Tačiau vienybė atneš visišką pergalę. Trokštu išgelbėti

pasaulį, nugalėdama savo gailestingąja meile.“ (1989.01.15).

„Trečiasis pasaulinis karas jau yra arti dėl pačių žmonių kaltės. Todėl prašau visus savo vaikus kasdien kalbėti rožančių už taiką. Tai darykite su didele meile ir vienybės dvasia. O mano, mylimieji kunigai! Esate mano lobis, kadangi per Susitaikymo sakramentą darote nepaprastus meilės stebuklus. Prašau jūsų – visiškai atsiduokite mano vadovavimui, pasitikėkite mano Nekalčiausiąja Širdimi ir nenusigręžkite nuo mano pranešimų.“ (1989.06.05).

„Kad išgelbėtų pasaulį, mažosios sielos privalo vieningai mane sekti. Daug sielų dėl kurių atgrasios puikybės kilo pasaulyje nesusipratimai, dėl mažųjų sielų maldų ir aukų atsivers ir po to ateis visuotinė taika. Išgrius taip pat rytų vokiečių siena, pagonys atsivers ir geležinė uždanga skirianti Šiaurės ir Pietų Korėjas sugrius.

Šėtonas bus išvarytas ir pasaulis taps žemiškuoju rojumi. Bet jei manęs nepaklausysite, tuomet pasaulis taps ugnies jūra trečiame pasauliniame kare ir gali būti visiškai sunaikintas. Meilės Dievas taip pat gali pasirodyti teisingo pykčio Dievu. Melskis dar daugiau ir dar daugiau aukokis.“ (1989.11.26).

„Atėjau į pasaulį kaip Dievo bendradarbė, kad gelbėčiau jus, patekusius į šio laikmečio pavojų. Aš esu tikra Motina, tad jei viską palikę, tobulai seksite mane, greitu laiku atsiskleis mano, kaip Viešpaties bendradarbės gelbėjant pasaulį vaidmuo.

Taip pat įsidėmėkite, kad kaip mane Viešpats išrinko savo bendradarbe, kad duotų galimybę visiems išsigelbėti, taip ir jūs esate išrinkti mano bendradarbiais. Tad gerai priimkite mano žodžius, kad visi kartu būtumėte išganyti.

Atiduokite man save ir pagalvokite apie mano Sūnų Jėzų Kristų, kuris pasiaukojo už jus kaip gyvas Aukos Avinėlis. Apdengsiu jus mano Širdies degančios meile, kvepiančiu apsiaustu.“

(Tą akimirką pajutau stiprų rožių kvapą ir pastebėjau, kad Madonos statulos veidas stebuklingai nusišypsojo. 1991.08.27.)

„Šiuo sausros metu, kai pasaulis primena didžiulę dykumą, nugalėti galima tik pasitelkus meilę. /.../

O mano vaikai! Sielos, kurios ateis pas Dievą, patirs Viešpaties meilėje amžiną meilę, džiaugsmą ir ramybę. Tačiau tie, kurie piktžodžiautoja prieš Šventąją Dvasią, atmesdami Jos dovanas, ir nesugeba Jai padėkoti, gali būti amžinai atskirti nuo Viešpaties.“ (1991.09.17).

Julija: „Buvau maldos budėjime pirmųjų kruvinų ašarų penktųjų metinių proga (1986 m. spalio 19d.). Apie 22.30 vizijoje išvydau didelę žmonių minią, o po to ant balto žirgo baltai apsirengusį raitelį.

Raitelis rankoje laikė maždaug 70 cm ilgumo kalaviją. Man atrodė, tarytum jis matavo kirtį, suduotą miniai, kuri sujudo tarsi vandens paviršius. Visi, paliesti kalavijo, parkrito, negalėdami atsikelti. Tačiau kai kurie stovėjo. Jie turėjo ant pečių „T“ raidės formos kryžiaus ženklą. Paskui pasirodė angelas, kuris nuvedė juos į gražią šventovę, išpuoštą rožėmis. Tada išgirdau gražų Švenčiausios Mergelės balsą. Balsas sklido nuo statulos:

„Esu jūsų Motina, išaukštinta danguje. Kadangi atėjau į šį pasaulį jums padėti, todėl šėtonas griebiasi visų įmanomų priemonių, kad atitolintų jus nuo manęs, jūsų Motinos ir meilės Motinos, ir jus baisiai ir piktai atakuoja, pasitelkdamas visokią klastą.

Dabar Viešpats paskyrė nuskaistinimo valandą, kurios metu atskirs gėrį nuo blogio. Atvyksta Jis, lydimas manęs, dėka maldų mažųjų sielų, dirbančių dėl Jo. Greitu laiku ateis Jėzaus Širdies ir mano Nekalčiausios Širdies apaštalų epocha. Tą akimirką daugelis gailėsis ir raudos. Tad paskubėkite!

Sielos, kurios sekdamos Viešpatį skelbia Evangeliją, ją įgyvendina ir priima mano degančios meilės pranešimus, bus išgelbėtos ir džiaugsis amžinuoju gyvenimu.“ (1991.10.19).

„Kaip mano Sūnus Jėzus per savo trumpą žemės gyvenimą paskelbė Išganymo Evangeliją ir padarė daug meilės stebuklų, taip ir jūs padėkite visoms sieloms atsiversti. Gydykite jų ligas, apriškite jų gilias žaizdas, teikite malonę; ramybę, meilę ir suteikite atleidimą visiems nusidėjėliams, nes tai ypatingai valandai esate paruošti kaip ir mano Sūnus Jėzus.

Jei iki galo atskleisite meilės jėgą taip, kad visi šio pasaulio mano vaikai susitaikytų ir susivienytų, nepaisydami sienų, kraštų ir grupuočių – Bažnyčia bus atnaujinta. Ateis naujos Sekminės ir pasaulis išsigelbės Išganytojo, esančio Eucharistijoje dėka.

Martynas Liuteris stengėsi padaryti reformą. Jis taip pat buvo mano sūnus, kurį mylėjau. Gerai atsiminkite, kad kiekvienas gali suklysti, pridaryti klaidų. Taip pat atsiminkite, kad Viešpats pajėgia blogį pakeisti į gėrį, kad juo pasinaudoja. Dėl to niekados neteiskite ir nekritikuokite kitų. Nors šiuo metu mažos, atsiskyrusios Bažnyčios manęs nepriima, tačiau nuo dabar po truputį pradės mane pripažinti Bažnyčios Motina.“ (1994.09.24).

(Pateikta iš kn.: Raymond Spies ir Louis Couötte, Marija, kodėl verki?, „XXI amžius“, Kaunas, 1995).

2018.02.20 ketvirtą valandą ryto pabudau iš įspėjančio sapno, įpareigojančio parašyti, kad didžiai klysta tie, kurie dar būdami lietuviais (turėdami tokį galingą dviašmenį kalaviją kaip lietuvių kalba), įpranta melstis ir šlovinti Dievą svetimomis kalbomis. Net kai tai yra „charizmatinis meldimasis kalbomis“ neužprogramuokime savęs, sekdami naujai sena mada, kad tai daryti būtina kita, o ne lietuvių kalba. Melsdamiesi iš pačių širdies gelmių laisvai plaukiančiais žodžiais, siekime užtarimo maldoje lietuvis už lietuvį, tai daryti lietuviškai. Dievo karalystę geografine prasme Dievas pradeda atkurti nuo šventa žeme tapsiančios Lietuvos. Priimkime šią žinią džiaugsmingai. Nevarykime nei dvasine, nei fizine prasme patys savęs iš Dievo Karalystės... Nes tokiu atveju – Dievo pašaukti į čia ateis ir apsigyvens kiti – už mus šventesni žmonės, kurie su didžia pagarba melsis čia šventa tapsiančia lietuvių kalba. Ir taps jie daug lietuviškesniais už mus lietuviais...

29. DAR APIE MARYTĘ

Kadangi niekas kitas be manęs to nepadarys, būtinai turiu nors kai ką papasakoti iš to, ką žinau iš jos pačios pasakojimo apie Marytės, tuomet dar vadintos Aldute (tiksliau žemaičiuojant – Aldyte) vaikystę ir jaunystę. Kai galiausiai, atėjus šio laiko pilnatvei, visi sužinos, kad ji neįsivaizdavo, o tikrai priėmė ir subtiliosios materijos plotmėje pagimdė joje įsikūnijusį Jėzų, – visiems bus ne tik įdomu, bet ir svarbu kuo daugiau sužinoti apie šį žygdarbį atlikusią moterį.

Gimė ji 1944.04.05 Pabijočių kaime prie gražaus Bijočių ežero esančio maždaug 29 km nuo Šiaulių į Kelmės pusę gana netolimų giminaičių – Stepono Vaišvilos (1907.12.20 – 1979.11.20) ir Vincės (Vincentos) Vaišvilienės, buvusios Jankutės, (1912.02.05 – 2003.06.09) šeimoje. Kadangi vokiečiams traukiantis iš Lietuvos čia vykstant aršiems mūšiams visi jų trobesiai sudegė, pokaryje visa šeima persikėlė į Darbučių, dabar Padubysio vadinamą kaimą, Kelmės r., esantį kitame nei Kiaunoriai Dubysos krante. Persikėlė būtent čia dėl to, kad čia gyveno Vincentos Jankutės sesuo Zofija Laurutienė ir kiti jos giminės. Prisiglaudė ir ilgą laiką gyveno nuo sunaikinto buvusio dvarelio palivarko likusioje pirtelėje.

Gyveno pradžioje labai vargingai. Taip vargingai, kad kartą net čia užėję stribai, pamatę šitokį skurdą, paliko jiems dalį prisiplėšto maisto. Tėtis, kadangi kilęs iš bajoriškos giminės nebuvo labai linkęs prie žemės ūkio darbų, o buvo siuvėjas, kaip anuomet sakydavo – kriaučius. Nuo pat vaikystės Aldytė ganė žąsis, po to 2-3 karves, jautuką, ožką, paršiukus, dirbo kitus ūkio darbus ir buvo labai varganai visokiais išaugtais rūbais rengiama, nes mama buvo skūpi ir sutaupytus pinigus vis nešė pasidėti pas seserį.

Senelis (turbūt iš Jankų pusės) išmokė Aldytę ne tik tikėjimo tiesų, bet ir pagrindines maldas lotyniškai taip gerai, kad tuo labai stebėjosi ir ją prieš pirmos Komunijos priėmimą egzaminavęs kunigas. Devynerių metų

sulaukusiai Aldytei toje pirtelėje paverstoje gyvenamu nameliu apsireiškė Švč. M. Marija. Lovos kojūgalvyje staiga ji pamatė Švč. M. Mariją kalavijais perverta širdimi, kuri nieko jai nepasakius po kurio laiko pranyko.

2004.05.21 vyskupas J. Tunaitis atvyko pasižiūrėti kaip vyksta Kūdikėlio Kristaus Karaliaus skulpūrėlės pastatymo ant Tauro kalno darbai: Marytė stovi pirma iš kairės pusės, pirma už vyriškosios trijulės jos svarbiausia talkininkė Uršulytė (Genovaitė Sorienė)

Dvylikos metų amžiuje Švč. M. Marija jai vėl apsireiškė dar neti-kėtesnėse aplinkybėse. Pabudus ryte Aldytė suprato, kad tėtis neištesėjo jai duoto pažado ir išvažiavo pasikinkęs į vežimą arkliuką į turgų vienas, be jos. Tad skubiai apsirengusi išbėgo per pievas trumpesniu keliu, norėdama jį pasivyti. Bėgdama rytiniame rūke staiga pamatė išnirusią iš jo moteriškę su kūdikiu ant rankų. Per skubėjimą nespėjo gerai įsižiūrėti ir pagalvojo,

kad čia jų kaimynė Ieva, kuri tuo metu turėjo mažą vaikelį. Tačiau Aldytės tariamas kaimynės vardas taip ir užstrigo ties trečiąja jo raide, ištarus Ie–, nes moteriškė su kūdikiu ant rankų ėmė kilti aukštyn ir pakilo į dangų. Pasivijus vežimą ir įšokus į jį, Aldytė negalėjus pratarti nė žodžio, nors ir buvo klausinėjama, – kaip čia neatsiklausus mamos atskuodė?

Statant mus palaiminusio Kūdikėlio Kristaus Karaliaus skulptūrą ant Tauro kalno

Vieną kartą, rudenį Aldytė eidama iš mokyklos liūdnai mąstė, kad netinkamai su savo drauge pasielgė. Taip liūdna beeidama, pamatė debesį ir iš jo išgirdo kaip griaustinis skambantį balsą, – „Ir tu, kaip ir tavo tėvai, kai ruošėsi tave krikštyti, tik po laiko supranti, ką ne taip padariusi, o reikia apie visą mąstyti laiku, kad nereikėtų po to gailėtis“. Grįžus namo Aldytė paklausė tėvų, kas buvo ne taip su jos krikštynomis. Paaiškėjo, jog dar gyvenant Pabijočiuose, eigulio žmona turėjo būti ir jau buvo pasiruošusi

būti jos krikštamote. Bet prieš krikštynas atvažiavo dviratuku jos vaikas pranešti, kad pas juos atvažiavo giminės. O Aldytės mama nesusipratusi pakviesti į jos krikštynas ir tos eigulienės svečių, bet tarusi, – na tai surasim kitą krikštamotę. Aldytę pakrikštijo, bet paliko eigulienei nesmagumas, nes ji norėjo būti jos krikštamote, tik tikėjosi, kad į krikštynas pakvies ir jos svečius. Gailėjosi po to taip nepadariusi ir Aldytės mama Vincenta.

2004 m. gegužės mėn. per Kūdikėlio Jėzaus – Karalių Karaliaus skulptūros pašventinimo ant Tauro kalno iškilmę

Artima draugystė Aldytę nuo pat vaikystės siejo ir su Šv. Antanu. Pametė pavyzdžiui beganydama šukas, paprašė Šv. Antano padėti jas surasti ir pakėlus akis jau mato jas įbestas į kadugio šakas. Tas pat vyko ir jau man su ja bendraujant. Jos draugė vilnietė Margarita, ką tik pamesdavo tuoj skambindavo Marytei (Aldonai) ir ji, kiek pasimeldus, telefonu pasakydavo kur tas daiktas yra.

Marytė pasakojo, kad besimokydama mokykloje beveik visa ką sužinodavo per istorijos pamokas, užsimerkus matydavo tarsi kokiame

filme realiais tų įvykių vaizdais. Buvo gabi ir labai norėjo mokytis, bet mama apie tai nenorėjo nieko girdėti, o tik spaudė ją prie visų žemės ūkio darbų. Vos paaugus teko darbuotis ir kolūkio paukštyne.

Tačiau Dievas išklausė jos prašymą būti mokomai ir ėmė ją mokinti per anksti jaunystėje vos šešiolikos metų anapilin iškeliavusį, vienintelį ne kūdikystėje jų šeimą palikusį, brolį Antanėlį. Brolis mirė nuo kraujo užkrėtimo dėl išdykėliškai kito bernioko bedirbant kolūkyje į žemę šalia jo sviestos mėšlinos šakės, kuri pradūrė jam koją.

Pašarvojus brolį, išbalusią Aldytę nuvedė ir pasodino pas Jankus ant sofos į kitą kambarį. Ir čia tuoj pat ant tos pačios sofkutės paguosdamas ją atsisėdo su savo dvasiniu kūnu ir jos brolis Antanėlis. Jis paaiškino be garso mintimis tariamais žodžiais, kad ji nepergyventų, nes taip turėjo įvykti, nes dabar ją iš anapilio aplankysiąs ir mokysiąs.

Brolis Antanėlis ją aplankydavo dažnai, aprodė jai ir Dangų, ir pragarą, kuriame ji matė ir vyskupų kepurėmis pasipuošusių kunigų ir šio pasaulio „perlus“ bei „šiaudus“ (tuštybes), tad jai kildavo daug klausimų, – kodėl taip ar anaip yra. Ir Antanėlis jai mielai į tuos klausimus atsakydavo. Išsitiesdavo Antanėlis staiga atėjęs iš anapilio kur netoliese jai tiesiog begulint ir besvajojant ant šieno, kartais nė žodžio nepratardamas. Pranešdavo iš anksto apie būsimus to ar kito kaimyno iškeliavimą anapilin.

Paprašė Antanėlis pasakyti mamai, kad taip dėl jo neraudotų, nes tuo jį labai apsunkina. Mama savo ruožtu prašė jo paklaust, kodėl gi jos nė sapne neaplanko. Antanėlis atsakęs, kad aplankys mamą, kai ji nustos dėl jo verkti. Ir tikrai, mamai nustojus graužtis, Antanėlis kartą sapne atsisveikinimui ją aplankęs.

Galiausiai Aldytė taip apsipratusi su anapilin iškeliavusiu broliu, kad nusprendė atėjus jam kada paimti jį už rankos ir jo jau nebepaleisti. Brolis ir vėl atėjo, bet jau rūstoku veidu ir nepriėjo prie jos artyn. Pasakė, – būtume ir toliau bendravę, bet kadangi įsileidai tokią netikusią mintį, tai

daugiau pas tave neateisiu.

Mokino Aldutę ir pats rūstus jos gyvenimas Padubysio kalvose, kur vaikai džiaugdavosi suradę pamiškėj kokią savaime išdygusią kriaušaitę ar obelį. Kadangi nuo mamos gaudavo pylos už suįžūlėjusį jai ganyt pavestą jautuką, kuris vis lįsdavo į daržą, tai pririšo jį kartą prie tvoros ir, vis paaiškindama už ką, lupo tol kol jis atsiklaupęs prieš ją pravirko. Nuo to laiko stiprus jautukas jos klausė ir jokių niekdarybių nekrėtė. Taip Aldytė anksti supratus, kad reikia ir galima pažaboti savyje bet kokį netikusį polinkį ar aistrą, tereikia tik neleisti jiems įsisiautėti.

Kai šalia jų namelio įsikūrę gandrai perkėlė savo lizdą į pačią, šalia jų sodybos augusios, liepos viršūnę, kaimynai ėmė šnekėti, kad tai ženklas, jog iš Vaišvilų giminės kažkas iškilsiąs aukštai. Tėtis Steponas pažadėjo Dievui vieną savo vaikų pavesti jo tarnybai, kad būtų kas Danguje jį užtaria. O atsitiko taip, kad iš visų jo vaikų pilnametystės sulaukė viena tik Aldytė.

Aldytė dar maža būdama labai norėjo turėti vaikelį, nes mama jos prie savo leisti nenorėjo. Pasakius, – „Paprašyk gandro ir tau gal pames“. Aldytė taip ir padarius. Paprašė gandro ir tuoj prie jos kojų nukrito vienas gandriukas iš gandralizdžio. Rūpestingai jį suvyščiusi Aldytė parsinešė jį namo. Kol galiausiai tėvai apsižiūrėjo, kad ir jų Aldytė turi vaikelį, tik labai jau savotišką.

Teko Aldytei toje kolūkinėje tikrovėje patirti ir daug visokių neteisybių ir žiaurybių. Dar jai esant vaiku, pasigavęs ją kolūkio veterinaras, vis rėždavo skiepus į dešinę krūtinės pusę, dar pasišaipydamas, kad krūtys dėl to geriau augs. Ir tikrai toje pusėje esanti krūtis išaugo gerokai didesnė už kairę, taip kiek suluošindama jos kūną. Apsigint nuo suįžūlėjusių piemenų ganydama nešiojosi lazdą ir vieną iš jų besigindama gerokai apkūlė, bet užtai nustojo ją persekioti.

Tad kiek paaugus, baigus aštuonmetę mokyklą, ryžosi iš to kolūkio ir savo mamos despotijos pabėgti į Šiaulius. Proga tam pasitaikė pretekstu

kartu su kaimynų mergaite sutarus išvykti pasimokinti pas pažįstamą tėčiui, Šiauliuose gyvenusį, kriaučių siūti siuvimo mašinomis. Į Darbučių kaimą, po to jau Aldonyte tapusi Aldytė, gyvent jau negrįžo.

Įsiprašė gyvent už vaikų priežiūrą Šiauliuose pas Liubšius. Liubšys buvo žurnalistas – korespondentu ar redaktoriumi dirbo kažkokiame sovietiniame Šiaulių laikraštyje. Kadangi Aldonytė jų vaikus prižiūrėjo labai gerai, Liubšys nuvažiavo kartu su ja pas jos kolūkio pirmininką ir pažadėjo jam parašyti pagiriamąjį straipsnį apie šį kolchozą, o tas už tai parašė raštą, kad išleidžia kolūkietę (kolchozinę baudžiauninkę) Aldoną Vaišvilaitę mokytis ir dirbti į miestą.

Šiauliuose Aldonytė ėmė lankyti vakarinius kursus ir taip baigė vidurinę mokyklą. Mokėsi gerai, tad tuo pretekstu jos klasės auklėtoja ėmė viešai prie visos klasės spausti ją, kad stotų į komjaunimą, nes esanti klasėje vienintelė ne komjaunuolė ir taip traukianti visą klasę kita kryptimi. Į tai Aldonytė atsakius: „Mokytoja, jei jau mano tikėjimas Dievu padaro mane tokią stiprią, jog viena galiu patraukti visą klasę, tai aš jokiu būdu Dievo neišsižadėsiu ir į komjaunimą nestosiu. Noriu būti ne silpna, o stipri“. Nustebusi klasės auklėtoja daugiau niekada nebandė jos auklėti.

Vėliau Aldonytė baigė dar dietinių seselių kursus ir daug metų dirbo Šiaulių ligoninėje. Mokytis toliau negalėjo, nes turėjo užsidirbti pati sau pragyvenimui. Visą atgaivą rasdavo maldoje ir bažnyčioje.

Besimokydama važiuodavo vasaromis dirbti Palangos valgyklose, kur pasak jos ir prabėgęs gražiausias jos jaunystės laiko tarpsnis. Priešingai kitoms, kartu į su ja į Palangą dirbti vykusiom merginom, Aldonytė nerūkė, nesisvaigino alkoholiu ir poilsio metu nesilepino drybsodama lovoje ar pliaže, nežavėjo jos ir nepamaldūs vyrai, tad šalinosi nuo jų peršamos draugystės. Labai anksti ryte, kai visos jos bendradarbės dar miegodavo, vos švintant keliaudavo prie jūros. Ten vaikštinėdama ne tik atsigaudavo dvasia, bet ir šalia paplūdimio suoliukų prisirinkdavo vėjo išpustytų čia

pribyrėjusių monetų. O po to, nuo pat rytinių Šv. Mišių ji jau melsdavosi bažnyčioje.

2004 m. gegužės mėn. per Kūdikėlio Jėzaus – Karalių Karaliaus skulptūros pašventinimo ant Tauro kalno iškilmę

Turėjo Palangoje iš tų palaimingos jaunystės laikų daug draugų ir pažįstamų. Ir kai vėliau, jau kartu, 1991 m. vasarą ilsėjomės Palangoje, viena senyva vienuolė pasakė, – kad jei taip, kaip dabar laikraštyje rašoma, tau būtų atsitikę jaunystėje, būčiau patikėjusi, nes buvai tikrai graži, šventa ir tyra mergina, bet dabar netikiu, kad Jėzus galėjo kūdikėliu ateiti pas jau ištekėjusią moterį. Tie jos save teisinantys pamąstymai sukėlė man tik liūdną šypseną, nes vargšė vienuolė per visą savo gyvenimą nesuprato tos paprastos tiesos, kad pagimdydama kūdikį, moteris nepraranda skaistybės, o tik dar labiau save šioje aukoje pašventina, nes tampa Dievo bendradarbe gyvybės kūrime ir puoselėjime. Skaistybė prarandama ten kur prasideda melagystė bei žmogžudystė, – pašaukiamas iš Aukštybių vaikelis, o po to vienu ar kitu būdu nužudomas. (Todėl bent jau kai kurios rusų kareivių išprievartautos lenkų vienuolės nežudė jose, kad ir prievarta pradėtų

kūdikių, bet juos slaptoje pagimdė. Verta būtų jas kaip pavyzdį kitoms sesėms paskelbti bent jau palaimintosiomis, jei ne šventomis seserimis.)

Ne vienas kunigas, pamatęs gražią pamaldžią merginą kvietė pas save šeimininkauti, bet Marytė atsisakė visų šių pasiūlymų, bijodama nusidėti. Atsisakė dėl tos pačios priežasties ir pasiūlymo išmokinti ją groti vargonais. Bendravo su kunigais daug ir dalyvavo tuo metu pogrindyje vykdavusiose rekolekcijose bei maldinguose susibūrimuose. Bet, skaitydama kitų žmonių mintis, buvo tokiuose bendravimuose mergaitiškai santūri.

Ją globojant susidarė tarp mūsų toks glaudus dvasinis ryšys, kad man bedirbant, kur nors darže vos pagalvojus ką Dievui netinkančio, ji tuoj atlėkdavo iš namų manęs perspėti. Jaučiu jos dvasinę globą ir dabar, jau iš anapusinio pasaulio. Žinodavau jos man norimas pasakyti mintis, man jų dar nepasakius ir aš. Bet Marytė žinodavo visas svarbesnes ir su ja tiesiogiai

2004 m. gegužės mėn. per Kūdikėlio Jėzaus – Karalių Karaliaus skulptūros pašventinimo ant Tauro kalno iškilmę

nesusijusias mano mintis. Nuo jos neįmanoma buvo ką nors paslėpti.

Bendraujant su ja grubioje šio pasaulio plotmėje dažnai man ji atrodė per daug bekompromisiškai kategoriška. Bet kai iškeliavo anapilin, tuomet suvokiau, kad ne ji buvo per daug kategoriška, o aš per drungnai mylėjau Jėzų. Tad galiausiai visą apmąstęs, panorau už savo drungnumą atsiteisti. Užsidegiau tokiu ugningu ryžtu kovoti už Jėzų ir Lietuvos dvasinį atgimimą, kad Marytė kelis kartus mane jau iš ano pasaulio pristabdė, kad neperdegčiau.

Sapnuoju vieną kartą, prisnūdęs dieną, pečių su nuo perkaitimo įgriuvusia pakura ir išgirstu Marytės balsą, – „Juk žinai, kas pasidaro su pečiumi, kai jį perkaitina". Ta dvasinė ugnis, kurią net fiziškai per atstumą jausdavau nuo jos sklindant, po jos iškeliavimo į anapilį tarsi perėjo į mane. Ir aš pasidariau toks pat beatodairiškai ugnus ir kategoriškas dvasiniuose reikaluose kaip ir ji.

Dvasinė ugnis skaisčiu raudoniu puošusi Marytės veidą iki pat iškeliavimo į anapus, atjaunino dabar ir mane. Ėmė pildytis sibilių pranašystė, kad laikų pabaigoje gims kūdikiai su žilais plaukais. Dėl viso to papuoliau jau ne į vieną anekdotinę situaciją, kai nusiskutęs barzdą ir apsikirpęs trumpai plaukus, kartu Dievą šlovinančiom man simpatizuojančiom merginom užsimindavau kiek metų yra mano biomechanizmui, nes išryškėdavo tarp mūsų apie 30-40 metų amžiaus skirtumas. Graudu ir juokinga būdavo žiūrėti į jų iš nuostabos ir nusivylimo nutįsusius veidus...

Pasakojo man Marytė ir tai, kaip būdama dar Aldyte, nuvažiavus su tėvais pas gimines į Palendrius pasislėpė šioje bažnyčioje viršuje už vargonų, nes tikėjosi, kad tėvai ilgėliau jos neradę išvažiuos namo ir čia ji taip ir paliks gyventi pas gimines prie pat bažnytėlės. Norėjo tapti vienuole ir gyveno kurį laiką su vienuolėmis Šiauliuose ir Kaune Adomo Mickevičiaus gatvėje. Bet vienuolės pradžioje žadėjusios nuvežti ją ir supažindint su „antgamtiniais" dalykais besidominčiu kunigu, vėliau šio pažado neišpildė. Ir palengva Aldona supratusi, kad toms vienuolėms visai nerūpi, ką jai

Dievas pamokomai vizijomis ir sapnais bylojo. Tad ėmė vis labiau jausti, kad jos kelias yra kitas.

Tačiau iki pat 33 metų netekėjo vis laukdama Dievo pavedimo, nes jau vaikystėje po Švč. M. Marijos apsireiškimų suprato, kad Dievas ją kažkam ruošia, tik pilnai dar nesuvokė kam. Vėliau draugai ją supažindino su tuo metu koją susilaužiusiu Broniu Kardeliu, kuris atkako į Šiaulius iš Rimšės apylinkių Ignalinos r. bedirbdamas suvirintoju prie dujotiekio tiesimo darbų. Atrodė Marytei Bronius ramiu, tikinčiu ir jos pagalbos reikalingu žmogum (gal tuo metu tokiu jis ir buvo?), todėl priėmė jo pasipiršimą. Šiaip jau ji buvo labai savarankiška ir tvirto dvasinio stuburo mergina. Ne tik turėjo savo mergautinį automobilį (kas tuo metu buvo gan reta), bet ir savo

2004.05 pašventinama po vandalo suniokojimo atstatyta Švč. M. Marijos skulptūra ant Tauro kalno

mergautinį butą.

Pati važinėjo su tuo automobiliu „Moskvič“ po atlaidus ir kitus vežiodavo. Lankydavosi tiek pas kunigą Stanislovą Dobrovolskį Paberžėje, tiek pas grįžusi iš įkalinimo Viduklėn atkeltą kunigą Alfonsą Svarinską. Kartą, grįžtant iš kunigo Svarinsko, sustabdė jos automobilį grupė KGB ir milicijos darbuotojų ir liepė atidaryti automobilio bagažinę. O ten gulėjo visas ryšulys Katalikų bažnyčios kronikos naujausių numerių, kuriuos iš kunigo Svarinsko gavo kartu važiavusi vienuolė. Marytė mintyse pasimeldė ir drąsiai atidarė automobilio bagažinę. Tikrintojai žvilgterėjo vidun, pasakė – dėkui. Marytė užtrenkė bagažinės dangtį ir nuvažiavo toliau. Matyt, Dievas padarė tokį stebuklą, kad tikrintojai matė tik tuščią bagažinę, nors ten gulėjo visas ryšulys LKB kronikų.

Vėliau ją bandė auklėti išsikvietę į KGB skyrių Šiauliuose. Šiems vyrams Marytė paaiškino, kad tikintieji žmonės nieko blogo valstybei nedaro, o tik gera. Ir jei bedievystė plis, tai ateis toks laikas, kai patys milicininkai turės bijotis juos terorizuojančių bedievystės dvasioj užaugusių banditų. Patarę saugotis ekstremistiškų kunigų, kgb-istai nieko nepešę, ją paleido taip ir neįbauginę.

Įsileido piktumą (per nelabojo prisileidimą), nes pats nenorėjo kartu vykti, dėl tų jos važinėjimų į atlaidus bei jos skaistaus gyvenimo ir jos vyras Bronius. Todėl kartą susiruošus jai į Šiluvą griežtai pasakęs, – „Nevažiuosi, o jeigu važiuosi, tai užmušiu“. „Kad ir užmuši, bet vis tiek su mergaitėmis važiuosiu“, – atsakiusi Aldona (Marytė). Kardelis nuėjęs į garažą ir užsirašęs automobilio spidometro parodymus. Išėjus Broniui į darbą, Marytė kaip ir žadėjus išvažiavo į Šilines Šiluvon. Grįžęs namo, Kardelis nuėjęs į garažą vėl pažiūrėjo spidometro parodymus ir grįžo visas švytėdamas, – „Tai visgi pabijojai ir nevažiavai“. „Važiavau, jei netiki, tai gali pasiklausti mergaitės, dėl tikėjimo Dievu nebijau būt ir užmušta.“ Kardelis nusijuokęs, – „Kad tu visur gali gaut benzino, tai žinau, bet spidometro tai tu tikrai dar nemoki

atgal atsukti ir parodęs savo spidometrų parodymų raštelį".

Važiuojant gi į Šiluvą automobilis kažkaip labai švelniai visai netrinksėdamas tarsi plaukė ore. Bet iš vakaro ją pažįstamas senukas remontavo, tad Marytė pagalvojusi, kad ją taip nuostabiai, sutvarkė, jog ji dabar visai netrinksi. Bet dabar po Kardelio pateiktų įrodymų tapo aišku, jog Dievas padarė stebuklą – automobilis nuvažiavo (o gal švelniai nuplaukė) ir parvažiavo iš Šiluvos į Šiaulius nesurijęs nė lašo benzino ir nesisuko nė jo kilometrus rodantis spidometras. Vėliau panašų liudijimą skaičiau užrašytą JAV charizmatikų, per jų apaštalines keliones, kai jie visai neturėjo pinigų benzinui.

Šnairavo į Marytę (tuomet dar vadinta Aldona Kardeliene) ir sovietiniai milicininkai. Taip jau atsitiko, kad sklypą namo statybai ji Šiaulių priemiestyje Ginkūnuose gavo visai netoli čia savo gimtojoje sodyboje gyvenusių vagišių. Vogė tie vagišiai tuo metu statybines medžiagas ir sodinukus iš Ginkūnų naujakurių. Kai apvogė ir jos šeimą, Marytė kreipėsi į miliciją. Sovietiniai milicininkai teigė, kad tie kaltinimai vagystėmis turbūt prasimanyti susipykusių kaimynų. Tuomet, Marytė kitų apvogtų kaimynų akivaizdoje, paaiškino, kad ji galinti parodyti, jei jau tuo netikima, kur dalis tų pavogtų medžiagų vagišių sodyboj yra suslėptos. Žmonių prispirti milicininkai nuėjo su apvogtaisiais į vagišių sodybą, o Marytė parodė visas slėptuves, matytas prieš tai besimeldžiant už šį reikalą dvasinėmis akimis. Viename sandėliuke rado dar nutrūkusią sagą iš milicininko švarko ir paaiškino visiems apie šių vagišių draugystę su vienu iš milicininkų.

Praėjus kuriam laikui po šio įvykio, milicininkai paskambino Marytei (Aldonai Kardelienei) ir paprašė atvykti į milicijos skyrių aiškiaregiškai padėti jiems išsiaiškinti vieną iš nusikaltimų. Marytė, bekalbėdama su jais telefonu, akimirksniu Dievo malone perprato, jog tų milicininkų ketinimai ir norai visiškai kiti. Žulikai pakeliui ją turėjo įgrūsti į automobilį ir nuvežę atokiau nužudyti. Tad paaiškino telefono ragely, jog jai žinomi jų tikrieji

ketinimai ir kad nemėgintų daugiau to daryti, nes ji esanti Dievo apsaugoje.

Kartą po to, grįždama vakare namo, ji pamatė, kaip grupė žulikų užsipuolė vieną moterį, bet vienas iš jų pasakė, – čia visai ne ta. Ir tuomet ją paleido. Marytė pradėjo karštai melsti Dievo pagalbos. Tada netikėtai prie jos sustojo taksi automobilis, išleisti kitą namo parvežtą moterį, būtent ties ta vieta, kur stovėjo Marytė ir ji pasiprašė parvežama namo. Taksistas paaiškino, kad ruošės tą moterį dar vežti į kiemą, bet kažkokia jėga jį sustabdė ties Maryte.

Būdavo jos gyvenime ir visai anekdotiškų, sunkiai suvokiamų dalykų. Kartą vakare grįždama namo paklausė maršrutinio autobuso vairuotojo, – ar važiuojąs šis autobusas pro jos namus Grinkevičiaus gatvėje, ar kitu maršrutu. Beveik tuščią autobusą vairavęs vyras pasakė, kad kitu. Bet, taip pasakęs, nuvežė ten, kur reikėjo Marytei. Atidaręs stotelėje, kur jai reikėjo išlipti duris, vairuotojas paklausė, – „Gal jūs galit pasakyti, kas man čia dabar darosi“. Marytė paaiškino, – „Nieko tokio, tiesiog aš už jus pasimeldžiau, o Dievas panorėjo, kad jūs būtent taip pasielgtumėte“.

Kai Marytė rūpinosi namo Ginkūnuose statyba, viršininkai pas kuriuos ji net ir SSRS ekonominės blokados Lietuvai sunkmečiu, eidavo prašyti statybinių medžiagų, jai sakydavo, – „Nežinau kodėl, bet tau negaliu atsakyti“. O ji prieš eidama ko prašyti, už kiekvieną iš tų žmonių karštai pasimelsdavo. Jos gi vyras Bronius Kardelis pradėjo ją įtarinėti, kad ji tuos viršininkus suviliojanti, nes kažkodėl jam ir jo draugams jie nieko neduoda, o jai duoda visko, ko tik ji paprašo.

Dievo jai padarytų stebuklų Marytė per savo gyvenimą patyrė ne kartą. Dievas net tris kartus dar vaikystėje ir jaunystėje išgelbėjo jai gyvybę, nekalbant apie vėlesnius laikus, kai KGB geidė ją nužudyti.

Būdama gal kokių penkerių ar šešerių metų Aldytė matė kaip jų kaimo moteris perbrenda netoli malūno užtvankos išplatėjusią Dubysą ir vėliau vėl grįžta atgal. Norėdama aplankyti savo dėdę ryžosi perbristi toje

vietoje ir Aldytė. Tačiau upės vidury stipri srovė pagavo ją ir ėmė nešti link užtvankos krioklio, bet tuo pat metu persigandusią mergaitę čiupo už pakarpos ir išnešė į kitą krantą angelo ranka. Aplankiusi dėdę, atgal į savo Dubysos krantą ji jau buvo pernešta suaugusių žmonių.

Kitą kartą, jai jau dirbant Šiaulių ligoninėje, kartu su bendradarbiais nuvyko prie ežero. Kol jie linksminosi pirtelėj, Marytė nutarė išsimaudyti, bet, nepažinodama šio ežero kranto, plaukdama atgal per anksti ėmė stotis ir jos galva besistojant paniro po vandeniu, o kojos įklimpo į klastingai lipnų šio ežero dumblą. Tuomet mintyse sušukusi, – „Viešpatie, jei aš tau dar čia reikalinga, gelbėk!“ Ir Dievas, bematant ją iškėlė į vandens paviršių. Dar kitą kartą po vandeniu ji netikėtai paniro papuolusi į duobę Baltijos jūroje. Ir vėl, ėmus mintyse šauktis Viešpaties, buvo išmesta aukštyn į vandens paviršių.

Tačiau, kaip vėliau paaiškėjo, Dievas jai gyvenimą pratęsė iki tam tikro laiko, – svarbiausių Dievo jai patikėtų darbų atlikimui. Sulaukus septyniasdešimt vienų metų pastarajame kūne amžiaus, ji visiems labai netikėtai, nors iki pat šio kūno mirties (ir net gulėdama karste) buvo jaunatviškai skaistaus veido, staiga iškeliavo anapilin, taip ir nesuprasta daugumos ją supusių žmonių.

Jėzaus pavyzdžiu, ji itin stengėsi padėti nusidėjėliams ir klystantiems. Ir visuose gyvenimo išbandymuose rinkosi Jėzų, o ne ką nors kita.

Atvykus jai gyventi į Šiaulius, jos šeimininkai Liubšiai ėmė priekaištauti, kad jų vaikus (kuriuos ji prižiūrėjo) ji vedžiojanti į bažnyčią. Aldona tuomet pasirinko verčiau iš jų išeiti nei paklusti jų reikalavimui nemokyti jų vaikų Tikėjimo tiesų. Bet šeimininkas po to atėjęs į medicinos seserų mokyklą su ašaromis paprašė ją grįžti, nes prie kitų auklių jų vaikai nepritapo.

Ginče su Liubšiu dėl Tikėjimo ji pasakė, jog greičiau jis įtikėsiąs, nei kad ji susvyruos savo Tikėjime. Liubšys iš to gardžiai juokėsi, nes buvo

artimas garsaus Lietuvoje ateisto Aničo draugas. Bet gavosi taip, kaip Aldona išpranašavo.

Liubšys gavo paskyrą prašmatniu tuo metu buvusiam automobiliui „Volga“. Sužinojęs apie tai jo draugas Aničas pasiūlė tą „Volgą“ iškeisti į jo turėtą kuklesnį automobilį „Moskvič“. Bet Liubšys nesutiko. Tada Aničas, norėdamas jį išauklėti per draugus komunistų partkome išmetė Liubšį iš darbo ir liepė jo niekur kitur Šiauliuose į darbą nepriimti. Liubšys galiausiai iš to pergyvenimo nutarė savo namuose vonios patalpoje pasikarti. Bet Aldona savo dvasia suvokusi, kad ne foto juostą nuotraukoms jis ten užsidaręs ryškina, pašaukė Liubšio žmoną ir dviese išlaužę vonios duris ištraukė Liubšį iš pakaruoklio kilpos. Atsitokėjęs Liubšys atsiklaupė prieš Aldoną ant kelių ir pasakė, – dabar ir aš jau tikiu, kad Dievas yra.

Išgelbėjusi Aldona-Marytė yra ir daugiau žmonių, kelis jų dar negimusius savo motinų įsčiose. Taip kai, nėščia draugo palikta, jos pusseserė atėjo į ligoninę prašyti padaryti abortą, Aldona paprašė daktarų ją itin griežtai subarti ir pažadėjo po to jai padėti kūdikį įtaisyti į vaikų namus, kur jį lankė, kol mama pasiėmė vėl augint, sulaukdama apkalbų, jog taip ji (Aldona) atsikratė savo paties kūdikio. Vėliau buvo krikštamote ir kitiems šių vaikų namų vaikams. Panašiai yra padėjusi ir kitiems.

Gyvenant mums Kaune norėjo ji išgelbėti ir kunigą Ričardą Mikutavičių. Lankėmės jo bute ir Marytė kunigą Ričardą perspėjo, kad tuoj pat padovanotų savo brangių paveikslų ir skulptūrų kolekciją muziejui, nes kitas jo apiplėšimas būsiąs daug baisesnis nei pirmas. Kunigas bandė aiškinti, kad paliksiąs šias vertybes muziejui savo testamentu, bet ji griežtai perspėjo, jog tą reikia padaryti dabar. Dėl šio ginčo kunigas Ričardas nenorėjo su mumis toliau bendrauti. Kai Marytė kitą kartą jam paskambino ir pasakė, kad jį nori vėl aplankyti, kunigas pasiūlė tai padaryti po Velykučių, į tai Marytė atsakė, kad kažin ar tų Velykučių, jei taip neatsakingai elgsis, jis besulauksiąs.

Kartą grįžus man iš darbo Kauno slaugos ligoninėje, Marytė pasakė,

kad balsas jai kartoja skambinti 232232 kunigui Ričardui ir paklausė mano nuomonės, ką jai daryt. Pasakiau, kad reikia gerbti šio kunigo laisvą valią, – jei jis nenori su mumis bendrauti, tai tegu ir nebendrauja. Kitą dieną sužinojom apie kunigo Mikutavičiaus dingimą, o vėliau ir apie jo nužudymą. Po šio atsitikimo paprašiau Marytės, kad ji neklausinėtų manęs, – ką jai daryti? Jei nuolat yra maldoje ir dvasinėje jungtyje su Jėzumi, tai turi vykdyti iš anapilio Aukštybės gaunamus nurodymus, nežiūrint jokių mūsų grubiosios fiziologijos smegenėlių pasvarstymų.

Taip ji ir padarė mums grįžus gyvent į Vilnių. Per patį Paksiškojo skandalo įkarštį, antrą valandą nakties ji paskambino Laimutei Paksienei ir paklausė, kas ten dabar pas juos namuose vyksta, kad Dievas liepė jiems skambinti. Laimutė atsakė, – pakalbėk tu pati su Rolandu. Ir padavė jam savo telefoną. Marytė pasakė Rolandui P., kad klauptųsi prie mūsų jų šeimai padovanoto Kūdikėlio Kristaus Karaliaus skulptūrėlės ir melstųsi, nes tik

Kūdikėlio Kristaus Karaliaus skulptūrėlės prie Sandoros kryžių šventinimo iškilmė 2004m.

Dievas gali jį išgelbėti. Marytei buvo parodyta, jog Rolandas jau yra išsiėmęs iš seifo revolverį ir nori nusišauti. Bet jo įsiklausymas į paprastos moteriškės patarimą jį išgelbėjo.

Marytei buvo nurodyta susitikti su Paksais tuoj po Rolando išrinkimo Lietuvos Prezidentu. Viską iš anksto ji jautė, bet negalėjo ji jam patarti to, ko jis nebūtų jos paklausęs. Bet Dievas ištiesė jam per ją pagalbos ranką, kad visiškai nepražūtų. Rolandas, gi, jau prieš tai įsiklausė į Marytės prašymą paaukoti pinigų Kūdikėlio Kristaus Karaliaus skulptūrėlės ant Tauro kalno pastatymui ir Sandoros kryžių sutvirtinimui bei jų aplinkos sutvarkymui. O Laimutė Paksienė nuoširdžiai tuo pasirūpino.

Pas Valdą Adamkų Regioniniame aplinkos apsaugos ofise Čikagoje
1990 m. rudenį

Visai kitaip pasielgė kitas Lietuvos Prezidentas – Valdas Adamkus. Vos jį išrinkus LR Prezidentu, aplankėme jų šeimą tuomet dar Čiurlionio gatvėje

buvusiuose senuosiuose Valstybiniuose svečių namuose, norėdami perspėt šį Prezidentą apie visus tuos esmius dalykus, kuriuos glaustai aprašiau šioje knygoje, paaiškindami, jog be Dievo pagalbos jam jokių esmiausių Lietuvos problemų nepavyks išspręsti. Su V. Adamkumi susipažinau jau prieš tai, lankydamasis jo ofise Čikagoje 1990 m. rudenį, tad pokalbis buvo be didelių įžangų ir labai konkretus. Sutarėme su juo susitikti ir pratęsti šį pokalbį dar kitą dieną. Bet kitą dieną buvo pranešta, kad jis atsiprašo, jog negalėsiąs mūsų priimti, nes turėjo išvykti fotografuotis. Vėliau mano dėdei tautininkui čikagiškiui Eugenijui Bartkui Valdas teisinosi, kad būtų išklausęs mus iki galo dar kitą dieną, nes pokalbis jam pasirodęs svarbus ir įdomus, bet aš atėjęs pas jį su tokia didele (kaip Fidelio Kastro) barzda, kad jis išsigandęs, ar aš netapau kokiu keistu (suprask nekošernu) žmogumi. Manau, kad labiausiai Prezidentas Adamkus išsigando ne mano barzdos, o žodžio Dievas, nes liberalizmo upėje plaukiantiems žmonėms Jėzus atrodo ne jų Gelbėtoju, o varžytoju.

Barzda, kurios išsigando prezidentas Valdas Adamkus

Trokšdama paaiškinti žmonėms, kaip pasiruošti Šlovingam Kristaus sugrįžimui, Marytė ėjo į įvairias radijo ir televizijos stotis bei redakcijas, bet niekas nesutiko jai leisti šia tema pasisakyti. Tačiau du kartus jos ryžtingas balsas visgi suskambo LRT eteryje ir ją pamatė, ir išgirdo netgi jos žemiškoji šeima ir draugai bei pažįstami Šiauliuose.

Pirmą kartą tai įvyko 1991.05.24 Sandoros kryžių pašventinimo iškilmių išvakarėse, kai Marytė (Aldona Kardelienė) kviesdama į ją ateiti žmones tarė savo įkvėptą žodį per LRT televiziją.

Kalbėjo tuomet, deja, neilgai, nes kartu su ja tuomet pakviesti žmones buvo atėję kiti: Petras Cidzikas ir Kazimieras Uoka bei Aldona Balsienė, tad ji norėjo palikti laiko ir jų žodžiams. Transliuojama tuomet buvo iš Sitkūnų, nes televizijos studijos ir bokštas Vilniuje vis dar tebebuvo užgrobti sovietinės kariuomenės. Mane gi buvo pasiuntę pakviesti pasisakyti kurį nors iš kunigų, ir aš veltui sugaišau laiką, bandydamas prikalbinti tai padaryti man pažįstamą iš bendros veiklos LPS Seime tėvelį Vaclovą Aliulį.

Antrą kartą žmonės Aldonos Kardelienės balsą išgirdo jau LRT radijuje, irgi lemtingom Lietuvai dienomis, kai valdžią jau braškančioje, bet dar nebyrančioje SSRS imperijoje užgrobė Valstybinis Ypatingosios Padėties Komitetas (rusiškai – ГКЧП). Tuo metu, kai dauguma Lietuvos žmonių buvo labai išsigandę ar negrįš vėl stalininių represijų laikai, Marytė atėjo jų nuraminti, kad šis pučas labai greitai žlugs ir Dievu pasitikintys žmonės prisimins jos organizatorius tarsi vaiduokliškus juokdarius. Visi buvo taip išsigandę ir pasimetę, ir taip apstulbinti Kardelienės linksmos ramybės, kad leido jai tiesioginiame eteryje šia tema pasisakyti. Išeinant jai su drauge iš LRT radijo studijos apsauginkai paprašė jų leidimų. Kai Kardelienė paaiškino, kad jokių leidimų įeiti ar išeiti į šį pastatą jos neturi, apstulbo ir LRT apsauga, nes niekaip negalėjo suprasti, o kaipgi jos be jokių leidimų pateko į šio pastato vidų?

Savo dvasinio vadovo vyskupo J. Tunaičio Marytė paprašė leisti jai pabendrauti su jo vyskupijos kunigais, padedant jiems pasiruošti Šlovingajam Jėzaus sugrįžimui. Vyskupas Tunaitis leido, bet perspėjo, kad tai itin sunkus darbas, nes dalis klebonų neklauso netgi jo – vyskupo. Taip Dievo nurodymu buvo išmėgintas ne vienas kunigas, – paklausiant, ar norėtų sužinot apie Jėzaus Malones Lietuvai, ir kaip mes su juo bendravome? Daugelis kunigų sprukdavo nuo tokio pasiūlymo atvirai arba gudragalviškai išsisukdami.

Pats vyskupas visa tai palengva suprato vis aiškiau ir esmiau. Ir Kūdikėlio Jėzaus skulptūrėlė ant Tauro kalno buvo pastatyta būtent jo pasiūlymu, kai tarėmės kaip pažymėti 1991-05-26 įvykusį Jėzaus ir Švč. M. Marijos apsireiškimą. Be to, vyskupas paaiškino, jog įprasta, kad skulptūrėles ir kryžius šventina kunigai, o vyskupai – bažnyčias, bet čia ant Tauro kalno jis, atsižvelgdamas į tai kas jau nepaprasto čia yra įvykę, padarysiąs išimtį ir Kūdikėlio Jėzaus skulptūrėlę pašventinsiąs pats. O pažymėti kokiu nors regimu ženklu apsireiškimo vietą Šventųjų Petro ir Povilo bažnyčios šventoriuje anot jo dar neatėjęs laikas, – turi įvykti dar kažkas nepaprasto padėsiančio žmonėms visa tai suprasti.

Marytė ne tik skaitydavo tarsi iš atverstos prieš ją knygos kitų žmonių mintis, bet ir ryžtingai, esant būtinybei, atitinkamai sužinotiems jų ketinimams, pasielgdavo. Taip, pavyzdžiui, ji padarė mums kovojant su aferistais apgavusiais paimtą mūsų globai iš Kauno slaugos ligoninės senolę Bronę Šližienę. Padėtis atrodė visiškai be išeities, – pirmiausia, sekretore pas notarę dirbusi, moteriškė apgaulės būdu išviliojo iš Bronelės parašą ant generalinio įgaliojimo, kuriuo pasinaudojusi iškeitė jos namelį Žaliakalnyje į butelį, o Bronelės giminaičiai, ją apgaudami dar kartą, tą butą pardavė. Ir visgi Marytė, nors ir buvo po to su manimi dėl to apšmeižta, šiuos aferistus įveikė.

Marytės nurodymu, sutaręs su jos giminėm, paėmiau iš Kauno

slaugos ligoninės neturinčią kur grįžti, gulinčią lovoje I gr. Invalidę Bronę Šližienę, ir kartu užėmėme aferistų tuo metu pardavinėtą jos namelį, su jau suspėjusia per tą laiką nuo šalčio susprogti šildymo sistema. Tuo fiziškai užkirtome kelią šio namelio pardavimui. Lemiamu momentu, kai kartu su notare pas kurią naujoji Šližienės namelio „savininkė" dirbo sekretore, nuvykome pas ją į namus dėl šio namelio Bronelei grąžinimo, – naujosios „savininkės" gyvenimo draugas staiga, apie tai vykstant pokalbiui, išėjo į kitą kambarį, o Marytė nubėgo jam iš paskos ir tame kitame kambaryje ji įtikino šį vyrą padėti jo iš slėptuvės jau išsitrauktą revolverį atgal.

Bronė Šližienė iki pat iškeliavimo anapilin tapo mūsų dvasinės šeimos nare. Išsipildė jos sapnas, kad ji padėjo suvystyti nepaprastai gražų, nuostabiai spindintį, vaikelį ir po to atsidūrė ant savo namelio kamino iš kur ją matė visas Kaunas, – visa ši istorija, nors ir su neteisingais įtarinėjimais, kad ir mes šią senutę ruošiamės apgauti, buvo aprašyta laikraščio „Lietuvos rytas" priede „Kauno laikas". Iškeitę jau netinkamą mums gyventi Bronės namelį į butą Benediktinų gatvelėj, prie pat Benediktinių bažnytėlės, turėjome kur visi draugiškai Kaune prisiglausti.

Pildydami Jėzaus Mokymą ne tik žodžiais, bet ir darbais, triūsėme su Maryte ne tik Carite (turėjo ji net Carito darbuotojos pažymėjimą), bet ir lankėme kaip Marijos legiono nariai ligonius Santariškių ligoninėje bei ligoninėj buvusioj uždaryto Vizitiečių vienuolyno pastate, lankėme ir kalinius Lukiškių kalėjime bei Griežto režimo kolonijoj buvusioje Rasų g. Vilniuje. Tad ir anapilin Marytė Gailestingųjų seserų ligoninėj, skambant Gailestingųjų seserų koplytėlės varpui, iškeliavo iš tos vietos, kur visai šalia ji kadaise meldėsi bei kalbėdavosi apie Jėzų ir su kaliniais, ir su ligoniais.

Negaliu nuslėpti ir to, kad Marytės gyvenimas neapsiribojo vien mūsų dabartiniais namais – Žemės planeta. Bendravo su ja, panašiai kaip su bulgarų aiškiarege Vanga, ir kitų visatos planetų gyventojai. Savo subtiliosios materijos kūne jų subtiliosios materijos skraidyklėmis ne kartą

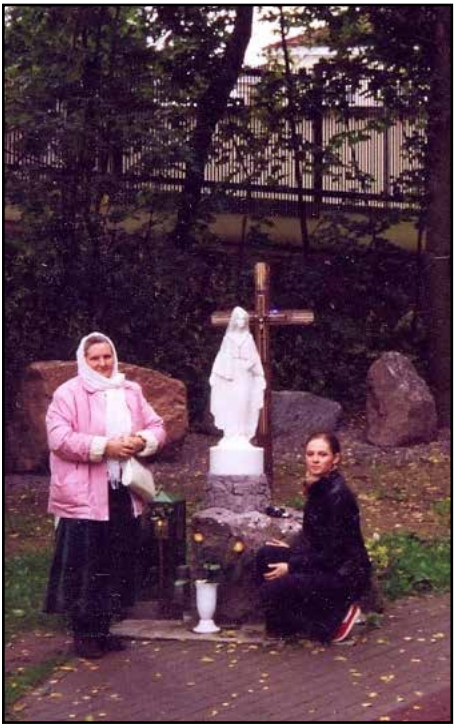

Marytė su savo dukra Kristina prie Jono Šerio dovanai sukurtos Švč. M. Marijos skulptūros ant Tauro kalno (nufotografavo kita jos dukra Virginija)

ji buvo pakviesta pasisvečiuoti ir kitose planetose. Čia jai daug kas buvo paaiškinta ir kaip reikėtų daryti Žemėje pamokinta. Yra ji dalyvavusi ir šių – kitose planetose gyvenančių mūsų seserų ir brolių pasitarimuose.

Negaliu daug apie tai šioje knygoje išsiplėsti. Nėra tam ir žūtbūtinybės, – vaduodamasis iš Liuciferio, norinčio mus atskirti nuo Dangiškojo Tėvo, gniaužtų visa atgimstanti žmonija atsivers bendravimui ir bendradarbiavimui su tobulesniais už mus kitais mūsų visatos gyventojais.

Tačiau tam, kad visa tai neliktų labai nekonkretu, – perpasakosiu jos pasakojimą apie vieną pamoką gautą kitoje planetoje.

Marytei buvo parodyti didžiuliai sandėliai, panašūs į mūsų supermarketus, prikrauti visokių žmogaus gyvenimui būtinų reikmenų ir paaiškinta, kad kiekvienas iš čia gali nemokamai pasiimti tai ko jam reikia. Kai Marytė susižavėjusi striukytėm panoro vieną jų pasiimti ne tik sau, bet ir po striukę savo dukrelėm Virginijai ir Kristinai, jos buvo paklausta, – „Ar

jos tai užsidirbo?“ Paaiškėjo, kad už visus šituos nuostabius daiktus iš tikrųjų nereikia mokėti, bet kiekvienas žmogus, prieš ką nors paimdamas, gerai pasvarsto, – ar tikrai jam to daikto reikia ir ar jis jį užsidirbo?

Baigdamas užrašyti kai ką būdingesnio iš mano žinių apie Marytę, galiu dar, galutiniam logomastų suerzinimui ir pasišaipymui pasakyti, kad tikiu, jog joje išsipildys mūsų tautos dvasingumo budintojo literato, siekusio dar tarpukaryje sukelti Lietuvoje dvasingumo revoliuciją, Albino Herbačiausko pranašystė, kad daug permainų Lietuvoje įvyks per vieną žemaičių karalaitę, kurios pranašystėmis galiausiai daugelis įtikės. Pats aš galiausiai suvokiau, jog globojau tikriausiai savo tolimą giminaitę. Nes įtariu, jog Dievas Marytei leido gimti, kad ir nuskurdusioje, bet Didžiojo Lietuvos kunigaikščio Kęstučio sūnaus Vaišvilos palikuonių giminėje. Mano gi tėčio giminė tarp daugelio išsaugotų padavimų porina ir apie savo kilmę iš kunigaikščių Korėvų. Vienas kurių – Dovydas Korėva valdęs Gorodeco miestą Pinsko – Turovo žemėje. Ir po pirmojo jos vyro Lydos seniūno Vaidilos pakorimo už sąmokslą su kryžiuočiais, Jogailos sesuo Marija Algirdaitė buvus Kęstučio ištekinta už Korėvų giminės Gorodeco kunigaikščio Dovydo. Kuris, įsigalėjus valstybėje Jogailaičiams, atsidūrė politinėje nuošalėje, nes buvo Kęstučio ir Vytauto bendražygis, tad tekę jam grįžti į Žemaitiją, kur ši Korėvų atšaka pradėta vadinti Gorodeckiais.

Tad Jėzulis naujai, tik jau kitokiu būdu, vėl gimė karališkoje (Gediminaičių) giminėje, bet jau ne žydų, o lietuvių tautoje. Palieku spręsti mūsų tautai, – ar ji paniekins, ar puoselės su Dievu sudarytą Sandorą. Asmeniškai man tikrai iš jūsų nieko nereikia. Bet ir man, ir jums nėra kito Kelio į išlikimą, kaip tik vis tampresnės Sandoros su Dievu Kelias.

Aldona Vaišvilaitė kartu su manimi ir draugėmis ant Trempinių kalno netoli Liubavo, prie kryžiaus pasipuošus balta skrybėlaite stovi Aldona Jančionytė

A. Vaišvilaitė 2015.01.03, kelios savaitės prieš iškeliavimą anapilin

30. ARMAGEDONAS

Pagrindinės žūtbūtinio mūšio – Armagedono (skand. mitol: Ragnaroko, Jormunjando) Šviesos prieš Tamsos (puolusio Archangelo Liuciferio) pajėgas kautynės vyksta šiuo metu Lietuvoje. Būtent todėl čia nuolatos tvyro tokia didelė dvasinė įtampa ir tiek daug savižudybių, bei kitų šios įtampos apraiškų.

Karžygiškas baltų Vytis negali nekovoti. Jei Liuciferiui pavyksta jį atitraukti nuo kovos Dievo pusėje, pasekmės tampa itin pražūtingos visiems. Suvokietintų vakarinių baltų – prūsų, praradusių savo etnokultūrines šaknis, dauguma neperėmė iš vokiečių jų dvasinių vertybių, o apsigaubę tik vokiškojo didžiavalstybiškumo dvasia sukėlė du pasaulinius karus.

Pasak prieš tai paminėtų rusų aiškiaregių būtent Lietuva turi surasti, įgyvendinti ir parodyti pasauliui teisingesnės visuomeninės santvarkos pavyzdį. Ir tai padaryti įmanoma tik per vis tampresnę Sandorą su Dievu. Komunistai pasivogę iš krikščionybės broliškosios visuomenės idėją bandė ją realizuoti absurdiškuoju būdu, – sukurti komuną be Švenčiausios Komunijos. Tai yra, kūrė pavidalą išmetę jo esmingiausiąjį turinį. Ir galiausiai to pasėkoje, patekus į gilią ekonominę ir dvasinę krizę, iškilūs sovietinės imperijos mąstytojai drįso pasakyti, kad brandųjį socializmą ir komunizmą trukdo sukurti žmogiškasis faktorius. Principą „Iš kiekvieno pagal sugebėjimus, kiekvienam pagal poreikius.“ gali įgyvendinti tik labai doras, pasiaukojęs dėl visuomenės gerovės ir visapusiškai brandus žmogus. Bet, kad tokio žmogaus neįmanoma sukurti be bendradarbiavimo su Dievu, – to neišdrįso viešai pasakyti nė vienas iš komunistinių vadovų. Visa ką jie sugebėjo pasiūlyti žmogiškojo faktoriaus problemai spręsti buvo: socialistinis lenktyniavimas ir Gorbačiovinė kova prieš alkoholizmą.

O jau viduramžiais, kai Šv. Pranciškus ėmė telkti idealistiškų bendraminčių komuną, tai pamatė, kad ji nesiklijavo ir byrėjo tol kol pavyko

surasti senutėlį kunigą sutikusį maitinti šią komuną Švenčiausiąja Komunija. Neišmokus šios pamokos vyko tokie tariami stebuklai kaip Mongolijos įšokimas iš feodalizmo tiesiai į socializmą, aplenkus kapitalistinį vystymosi tarpsnį. Tikrumoje gi jokio stebuklo tame nebuvo, nes tas socializmas mažai kuo nuo feodalizmo ir besiskyrė, – kolchoziniai baudžiauninkai ir feodaliniai gensekai puošėsi tik kitais nei senovėje rūbais ir vardais.

Bet pats tikslas, tiksliau priemonė laimingesnio gyvenimo sukūrimui – broliškoji krikščioniškoji visuomenė (krikščioniškoji komuna) tebėra ir dabar aktualus. Ir tokio siekio atsisakymas dar blogiau už jo deformacijas bei klystkelius. Todėl, pasibaigus tam laikui, kai kolūkio pirmininkai išdavinėdavo raštelius jiems priskirtiems kolchozninkams (baudžiauninkams), kad išleidžia juos apsipirkti į miestą bei dirbti kitur ir atėjus laikams kai pradėjo jiems mokėti šiokius tokius atlyginimus, – buvo metas apie kurį su nostalgija vis dar prisimena ir kai kurie lietuviai.

Viso to esmiausia priežastis tame, kad žmones išlaisvinę iš baudžiavinės komunos palikome juos kapanotis laukinio kapitalizmo džiunglėse taip ir nesukūrę tikrai broliškos krikščioniškosios visuomenės – privačią nuosavybę valdančių (bet ne ją grobuoniškai pasisavinančių) brolių ir seserų komunos su Švenčiausiąja Komunija, palikdami šį niekuo dėl komunistų piktadarybių nekaltą žodį tik komunalinių mokesčių plotmei.

Pasak, Vasario 16-osios Akto originalą Vokietijos archyvuose suradusio prof. Liudo Mažylio: „pirminė Europos Bendrijų idėja (ir paskui ES) kažkada ir buvo visų pirma taika ir saugumas Europos šerdyje".

Bet žinant, kad Europos geografine ir dvasine širdimi yra Lietuva, net ir esminė Europos Sąjungos išlikimo sąlyga – „taika ir saugumas Europos šerdyje" yra pirmiausia susijusi su taika ir saugumu jos dvasinėje širdyje – Lietuvoje. Rusija šiuo metu slysta nuo Europos Azijos kryptimi – link karinės ir politinės sąjungos su Kinija. Visa tai destabilizuoja ir Europą ir visą pasaulį.

Dvasinė Europos širdis, turinti tapti dvasiniu magnetu telkiančiu ir dvasiškai vadovaujančiu Europai – Lietuva, šiuo metu pati yra dvasiškai apsilpusi ir išgyvena dvasingumo krizę. Įveikti kurią galime tik per dar glaudesnę Sandorą su Dievu, kuriai itin aršiai priešinasi visos per vergiją nuodėmei šėtono įtakon patekusios bei sąmoningai jam parsidavusios įtakingos bei skaitlingos žmonių grupės tiek svetur, tiek pačioje Lietuvos tautoje. Pačios skaudžiausios mums yra esančios jos viduje, bet ne gyvybe jai teikiančia dalimi, o jos dvasinį ir fizinį kūną ardančiomis votimis aršiai reaguojančiomis į visa, kas krikščioniška ir žmoniška tikrąja šio žodžio prasme.

Grubusis materializmas, kai visuomenę valdo tik jos narių biomechanizmus tenkinančių produktų godulys, veda ją į vis gilėjančią krizę, kurios negali įveikti nei Trampiškas kaubojizmas, nei Putiniškas tadablindizmas, nei koks nors kitas bedieviškas -izmas. Ir jei fomulę „komunizmas=tarybų valdžia + visos šalies elektrifikacija“ pakeitėme formule „geresnis gyvenimas=liberalizmas + visos šalies kompiuterizacija“, tai iš esmės likome toje pačioje grubaus materializmo ideologijos plotmėje. Ir kai tartum garsusis latvių „seksologas“ Zalytis, parašęs sovietiniais laikais knygą „Meilės vardu“, siūlome visuomenei siekiant laimės ieškoti vis naujų paleistuvavimo pozų, tai nutylime patį esmingiausią dalyką, kad žmogus yra Dievo pavyzdžiu sukurta dvasingoji būtybė, kuri niekada nebus laiminga vien grubiosios fiziologijos plotmėje.

Turto ir iškrypėliškai zoofiliškų individų, išrandančių vis naujas fiziologinio ir visuomeninio paleistuvavimo formas daugėja, bet visuomenė darosi vis nelaimingesnė ir jaučiasi bei yra visumoje vis skurdesnė nei kad anksčiau. Pradėjus keliauti ne į tą pusę, Biliūniškas Laimės žiburys vis labiau tolsta, nežiūrint pačių atkakliausių pastangų jį pasiekt.

O Lietuvai duota atsakomybė ir Malonė tapti Naujuoju Izraeliu (Naująja Dievu galinga tauta) ir ne tik pačiai pasiekti tą išsvajotąjį Laimės

žiburį, bet ir praminti į jį kelią kitiems.

Todėl Lietuva būdama Europos dvasine širdimi neturi aklai pasikliauti evoliucinę krizę patiriančiu Protinguoju europoidu. Tai jis, jei nori tapti išmintingu, turėtų klaust ir klausyti širdies, o ji savo ruožtu turi būti atverta Dievo vedimui. Todėl kadais eiliuotai parašiau:

Ir ne į Rytus, ir ne į Vakarus
O ten kur rodo mūs pranašai,
Ir ne dėl kąsnio kasdien gardesnio,
O dėl dvasingojo žmogaus
Į Kalną kopia Tauros vaikai.

Dar prieš Antrąjį pasaulinį karą Oskaras Milašius perspėjo, kad komunistinis materializmas yra tik juokingas ideologizuotas amerikoniškojo grubiojo materializmo mokinys. Ir visa Liuciferiškųjų pastangų esmė glūdi bandyme nukreipti visą žmogaus dėmesį, jo siekius ir pastangas į grubiojo materializmo plotmę, neigiant Dievą ir visą subtiliosios (esmiosios) materijos plotmę bei kitų visatos buveinių ir visuomenių begalybę.

Palengva visa žmonija suvoks, jog priešprieša idealistai ir materialistai yra absurdiška, nes anapusinis=dvasinis pasaulis irgi yra materialus, bet iš daug subtilesnių ir esmiškesnių materijos raiškų nei grubiosios materijos pasaulis. Subtiliųjų materijos raiškų (plotmių) pažinimas palengva paruoš kelią tiek jos Motiniškumo, tiek Europos Motinos Širdies – Lietuvos subtiliųjų slėpinių suvokimui ir atsiskleidimui.

Baltas, baltas lietuviškas žodi,
Neužgožtas visai dar kitų,
Ištepliotas anglim tu ir suodžiais,
Bet skaista vėl tave nuvalys.

Baltas Žirgas nevirs Žirgu Juodu,
Nepataps jis ir Palšu Žirgu,
Nes Karalių Karalius juo joja
Rūbu baltu apgaubęs pečius.

Baltas, baltas lietuviškas žodis
Kalaviju ugningai baltu
Perkirs naktį beviltiškai juodą
Ryto ryžtui atverdams vartus.

Kanklių stygos giedos Naują Giesmę
Apie tausmą ir spalvą Giedros,
Leitų vardas l(e)iturgijos loby
Suskambės devynbalsėm gaidom.

Baltas, baltas lietuviškas žodis
Ietim smigs į siaubūno nasrus,
Titnaginėmis savo kanopomis
Baltas Žirgas Siaubūną sutryps.

Parašiau eiliuotai šias mintis sekmadienio rytą po šeštadieninio 2017 m. Lietuvos jaunimo dienų (LJD) renginio Siemens arenoje Vilniuje, kur statinę dvasinio medaus man kiek apkartino šio renginio pabaigoje ant Dievą šlovinančio jaunimo galvų išpiltas svetimkalbis estradinis popsas. Tam kas jau keliuose vienas po kito sąjūdžiuose (žygeivių, kraštotyros, folkloro, LPS ir dabar Lietuvos dvasinio atgimimo) kaunasi už Lietuvos etnokultūrinių vertybių išsaugojimą ir mūsų tautos dvasinį atgimimą yra skaudu matyti eilinį kartą realizuotą parsidavėlišką pagundą – nuleidus bures ir pakėlus irklus paleisti Lietuvos laivą pasroviui į svetimų kultūrų

vandenis ir jų imigracinius uostus. (Ačiū Dievui, ši klaida buvo netrukus ištaisyta surengiant šaunią etnografinių šokių vakarę tradicinio Vilniaus arkivyskupijos jaunimo žygio į Trakus 2017.09.02 pabaigoje.)

Tad Brazdžionio, Maironio, Čiurlionio ir Basanavičiaus balsu šaukiu popsinių draikalų užplūstai mūsų tautai, – spindėk, žėruok, švytėk ir šviesk lietuvišku žodžiu; kildama į dvasinį atgimimą virš savo galvos ne tik iškelk Karalių Karaliaus ir Viešpačių Viešpaties ant Balto Žirgo vėliavą, bet ir ryžtingai pasuk etnokultūrinio Dievo šlovinimo keliu! Te vis dažniau ir plačiau šalia gitarų skambės ir gražiai su jomis derančios kanklės bei kiti lietuviškieji muzikos instrumentai! Dievo esame pašaukti tapti juo galinga tauta ir parodyti dorios būties pavyzdį kitoms tautoms. Perimdami iš jų tai, kas geriausia, bet kantriai, atkakliai ir ryžtingai kopdami į Dvasinio Taurumo Kalną, o ne slysdami į nuokalnes, pelkynus ir liūnus.

Dainuojančiąją revoliuciją ne tik turi pakeisti Giedančioji (Dievą šlovinančioji) revoliucija, bet ir šis ugniai džiugus Dievo šlovinimas turi Lietuvoje kūrybiškai išreikšti, atskleisti ir puoselėti pačius tauriausius ir muzikaliausius mūsų tautos folkloro bruožus ir jų atskambius. Lietuvos tautai yra skirta išsaugoti, atskleisti, panaudoti ir puoselėti visos indoeuropiečių tautos širdyje (Lietuvoje) glūdinčias pačias esmingiausias jos dvasines vertybes, sukurtas džiugiai ir nuolankiai priimant Dievo Kūrėjo mums siunčiamas kūrybines galias.

1987–tų metų spalio 9-ą dieną Taivano Tapei vietovėje Švenčiausioji Mergelė pažadėjo: „Pagaliau atėjo laikas, kada aš, Saulės Apsiausta Moteris, nugalėsiu Raudonąjį Slibiną“. O Pietų Korėjos Naju vietovėje perspėjo: „Nebandykite veikti vien tiktai savo žmogiškomis jėgomis“.

Nors Lietuvoje ir yra naivių žmonių, manančių, kad Raudonąjį Slibiną mes nugalėjome savo pačių jėgomis, tačiau ši knyga teesie vienu iš tai paneigiančių liudijimų. Kovoti vieniems su apokalipsiniais Slibinais ir Žvėrimis – ne mūsų jėgomis. Bet visi esantys lietuviais ne tik kūnu, bet ir

savo dvasia, – ne tik gali, bet jau ir sėkmingai kovoja po Karalių Karaliaus ir Viešpačių Viešpaties ant Baltojo Žirgo vėliava.

Šiuo metu visi mūsų planetoje gyvenantys žmonės ir visos su jais susijusios dvasiakūnės būtybės, sąmoningai ar nesąmoningai, vienaip ar kitaip jau yra įtraukti į Armagedonu dėl jo žūtbūtinumo ir visą apimančios reikšmės vadinamą Pirmąjį eschatologinį mūšį. Kaip kad naujoji Šventovė yra statoma žmogaus rankomis ir kojomis, nors jos statyboje dalyvauja ir širdis, ir siela, ir dvasia, ir visa žmonijai talkinanti Dangiškoji Hierarchija. Taip ir Pirmojo eschatologinio mūšio, pergalė kuriame atvers duris Tūkstantmetei Kristaus Viešpatystei, svarbiausias dalyvis yra žmogus. O svarbiausia jo vyksmo vieta yra kiekvieno iš mūsų širdis, geografine prasme – Europos širdis – Lietuva.

Valgydami Jėzaus kūną lūpomis ir skrandžiu, jei nepriimame Jo dvasios besireiškiančios jo ir mūsų širdyje liepsnojančia dvasine gyvąja pasiaukojančios Meilės ir didžio Dievturinio Ryžto kovoti už Dievo Karalystę Ugnimi, – veidmainingai išduodame Jėzų ir esame jam šleikštūs. Apaštalo Pauliaus žodžiais: „kas neturi Kristaus Dvasios, tas nėra jo“ (Rom8, 9b).

Būtent todėl Jėzus tarė: „Aš atėjau žemėje įžiebti ugnies ir taip norėčiau, kad ji jau liepsnotų!“ (Lk12, 49). Ir griežtai perspėjo: „Bet kadangi tu esi drungnas nei karštas, nei šaltas, aš išspjausiu tave (tikslesniame vertime – išvemsiu) iš savo burnos.“ (Apr3, 16).

Jau pranašas Zacharijas perspėjo: „Visam krašte, – tai Viešpaties žodis, – du trečdaliai bus sunaikinti – žus, vienas trečdalis tebus paliktas. Tą trečdalį vesiu per ugnį, apvalysiu juos, kaip apvalomas sidabras, išmėginsiu juos, kaip išmėginamas auksas. Jie šauksis mano vardo, ir aš juos išklausysiu. Sakysiu: „Jie yra mano tauta“, ir jie sakys: „Viešpats yra mūsų Dievas“.“ (Zch13, 8–9). „Ir Viešpats, mano Dievas, ateis drauge su visais savo šventaisiais.“ (Zch14, 5c). „Tą dieną gyvieji vandenys ims tekėti iš Jeruzalės.“(Zch14, 8a).

Pasak Jono Krikštytojo, – Mesijas „krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi“ (Lk3, 16c).

Ir anot paties Mesijo – Jėzaus: „Kiekvienas **bus pasūdytas ugnimi.** Druska – geras daiktas, bet jei druska nustotų sūrumo, kuo ją pasūdysi? Turėkite savyje druskos.“ (Mk8, 49-50a). „Jūs žemės druska. Jei druska išsidvoktų, kuo gi ją reikėtų pasūdyti? Ji niekam nebetinka ir belieka ją išberti žmonėms sumindžioti.“ (Mt5, 13).

Neseniai lankydamasi Kaune popiežiaus Pranciškaus Teologinės tarybos narė ir Tarptautinio charizmatinio judėjimo vadovė Meri Hill papasakojo, kad kai charizmatiniam judėjimui nepavyko, kaip kad jie tikėjosi, uždegti dvasiniam atgimimui daugumos JAV krikščionių, susirūpinę jie meldėsi, klausdami Dievo, – o ką gi jiems toliau daryti? Atsakymas buvo, –„Atversiu naujus vartus“. O kai klausė Dievo, – „Kur?“. Tai vėl jis atsakė, – „Lietuva, Ukraina“. Nors tie charizmatikai apie Lietuvą nebuvo nieko girdėję, bet susirado JAV gyvenusių bei studijavusių lietuvių, vienas kurių yra ir dabartinis arkivyskupas Gintaras Grušas. Užmezgė draugystę su Lietuva ir ištiesė brolišką pagalbos ranką kauniečiams, padėdami atsirasti kelią charizmatiniam judėjimui Lietuvoje praskynusiai šlovinimo grupei „Gyvieji akmenys“.

Marytei iškeliavus į anapilį labai tikėjausi surasti kokią Dievą visa savo širdimi, visu savo protu ir visa siela mylinčią merginą ir sukūręs su ja šeimą kartu narsiai kovoti už mūsų tautos dvasinį ir fizinį atgimimą. Kai vėl patyriau, kad tokį gyvenimo draugą surasti man labai sunku, dar aiškiau suvokiau kokį dvasinį lobį turėjau šalia savęs, kaip mažai Dievui už tai dėkojau. Palengva supratau, kad daugelis mane supančių merginų gyvena gana asmenišką gyvenimą ir tokie idealistiški siekiai kaip drąsi kova už mūsų tautos dvasinį ir fizinį išlikimą joms svetimi arba antraeiliai. Tad ryžausi kovoti už du, o visa kita palikti Dievo vedimui, kad bent jau mano paties ar kito šalia esančio žmogaus asmeniškumai netaptų trukdžiu vėl iš

naujo pradedamoje kovoje.

Mąstymu apie Jėzų ir Šviesos pasaulių begalybę, pašaukiau į save iš Aukštybių dvasinę Ugnį, užsidegiau galingu kovos ryžtu ir ėmiau kurti dvasinio atgimimo giesmes ir giesmiadaines. Bandžiau sutelkti Dievo šlovinimo grupę savo gyvenamojoje parapijoje Žvėryne, Vilniuje, bet susidūriau su tuometinio klebono marijonų kunigo visišku to, ką dariau svarbos nesuvokimu. Nors viską dariau iš anksto su juo suderinęs, galiausiai pretekstu uždrausti mums rinktis šlovinimo repeticijoms tapo tai, kad kvietimo skelbime, tuos kas nenori ugningai šlovinti, kviečiau ateiti ugningai melstis (pasinaudojant Europos vyskupų konferencijos prezidento kardinolo Petro Erdo imprimatur turinčiomis tarptautinio Marijos Nekalčiausios širdies meilės liepsnos judėjimo maldomis, dalis šių maldų turi net gi asmenišką popiežiaus Pauliaus VI-ojo patvirtinimą). Nežiūrint pateiktos jam apie tai faktinės medžiagos, klebonas pareiškė, – ugningą šlovinimą dar galiu suprasti, bet ugningas meldimasis – tai visiškai nesuprantami dalykai.

Paaiškinau tam klebonui, kad tas maldas Švč. M. Marija padiktavo vengrei Elizabet Kindelman kaip dvasinį ginklą vaduojantis vengrams iš komunistų priespaudos. Ir dar paaiškinau jam, kad būtent dalies marijonų drungnumas yra svarbiausia pašaukimų į Marijonų vienuoliją krizės priežastimi. Prieš keletą dešimtmečių Marijampolėje atmesdami visas jaunimo iniciatyvas marijonai prarado visą aktyvųjį Švento archangelo Mykolo parapijos jaunimą, sugužėjusį dėl to į naujaprotestantiškąją Tikėjimo Žodžio bažnyčią. Mano paaiškinimas buvo kaip pirštu į akį. Dėl pašaukimo stygiaus ir tarpusavio nesutarimų netrukus marijonams teko atsisakyti ir šios Švč. M. Marijos Nekalto Prasidėjimo parapijos Vilniuje susitelkiant Marijampolėje, Kaune ir Panevėžyje esančiose jų aptarnaujamose parapijose.

Kai tik mūsų parapijoje Žvėryne pasikeitė klebonai vėl pasiūliau tuoj

pat telkti jaunimą ugningam Dievo šlovinimui, o jaunimėliui, pranciškonų Bernardinų bažnyčioje pavyzdžiu, įkurti muzikos mokyklėlę per kurią galėtume jį patraukti arčiau prie Dievo per etnokultūrinį jo šlovinimą. Pasisiūliau nupirkti tam reikalui specialias vos penkių stygų kanklytes nuo kurių vėliau pešokama prie devynstygių-dešimtstygių ir galiausiai prie profesionalių kanklių bei kitų liaudies instrumentų. Skeptiškai pradžioje į tai žiūrėjęs naujasis klebonas, dabar jau pats uoliai Dievo šlovinimu rūpinasi. Netgi tam, kad sutelktas šlovinimui jaunimas neišsimuštų iš vėžių, sulaužė tradiciją rugpjūčio mėnesį sekmadieniais neaukoti 17 val. Jaunimo Šv. Mišių, o ryžosi tai daryti vardan to jaunimo ir šį „atostogavimo" mėnesį. O jo vikaras tapo šlovinimo grupės „Jesės atžala" dvasiniu vadovu.

Grupės, kuri jau tiek sustiprėjo, jog pasiskirsčius mažesnėmis grupelėmis, panašiai kaip „Gyvieji akmenys" padeda dabar ir kitoms parapijoms. Būtent ši šlovinimo grupė dėka nuoseklaus Šventosios šeimos kongregacijos seserų triūso ir trijų per Marcen'ą Zelinsk'į į charizmatinį judėjimą patrauktų brolių Karolio, Jareko ir Dareko kartu su Joanitų globojamo jaunimo „Ješua" bei Vilniaus Kalvarijų parapijos grupe „Kalvos" ir Veikliųjų vyrų bendrija įsiūbavo dvasinę bangą padėjusią atsirasti Dievo šlovinimo grupėms ir kitose Vilniaus parapijose.

Taip permetant charizmatinio judėjimo Švenčiausios (=Šventosios) Dvasios Liepsną per Kauną ir Varšuvą į Vilnių ateis metas, kai nors dalelė Lietuvos jaunimo taps pajėgi įvykdyti popiežiaus Pranciškaus raginimą, –palikus minkštas sofutes užsidėti žygio batus ir išeiti į gatves Naujajai evangelizacijai. Bet tam, kad galėtum išeiti šlovinti Dievo į gatves, pirma turi išdrįsti tai padaryti nors savo Bažnyčios šventovėje arba bent jau namie. Tie, kas tikrai priims į save Jėzaus ir Švč. M. Marijos bei Švenčiausios Dvasios širdžių Liepsną ant sofutės jau nenusėdės...

Ačiū Dievui neseniai savo penkiasdešimtmetį atšventusio katalikiškojo charizmatinio judėjimo svarbą puikiai supranta tiek popiežius Pranciš-

kus (pakvietęs tikinčiuosius virsti šventumo bombomis), tiek daugumas hierarchų Lietuvoje visomis išgalėmis palaikydami charizmatinį ir kitomis apraiškomis pasireiškiantį ugnesnį (ryžtingesnį) Dievo šlovinimą.

1990.07.13 pasiuntinys iš Dangaus archangelas Mykolas Marytei nurodė: „Taisyti Viešpačiui kelią reikia ne žemės keliuose, o savo širdyse per artimo meilę, teisingumą. Neieškok priešų aplinkui, kiekvienas turi pradėti nuo savęs". O 1990.10.10 Švč. M. Marija prašė: „kviesti tautą į prisikėlimą gerumui. **Uždegti kitų širdis ir eiti su jais kartu**, kad nebūtų neišgirstas nei vienas net ir negimusio kūdikio šauksmas, trokštantis išvysti šviesą".

1990.03.01 Viešpats Jėzus parodė Lietuvos ateitį vienai pamaldžiai regėtojai ir šios vizijos aprašymas buvo įteiktas kardinolui Vincentui Sladkevičiui, o po to savilaidos būdu plačiai pasklido Lietuvos tikinčiųjų bendruomenėje. Šios vizijos aprašas byloja:

„Artimiausioje mūsų tautos ateityje man buvo parodytas tamsybių laikotarpis. Tai sunkių dvasinių kovų laikotarpis. Visa tai buvo parodyta dvasiniais vaizdais kovos, kuri baisesnė už tankų kovas. Dvasinės kovos vyks ir visoje tautoje ir kiekvieno tautiečio širdyje, kur bus aiškiai apsisprendžiama: už Kristų ar ne su Juo. Baisi kova tuo, kad čia sprendžiamas arba amžinas gyvenimas, arba amžina pražūtis. Šios baisios kovos vaizdai buvo rodomi neilgai. Paskui tauta pasidalins į dvi priešingas dalis. Dieve, koks tai baisus vaizdas, kad dalis tautos vistik liko tamsybėje, nes apsisprendė ne su Kristumi. Dieve, kaip gaila tų mūsų kraujo brolių, tokių nelaimingų, kurie patys pasirašė sau amžinos tamsybės nuosprendį!

O ta tautos dalis, kuri apsisprendė su Kristumi, išniro iš tos baisios tamsos apsivaliusi, nuskaidrinta, žengianti į Naująją epochą. (Man ankstesniuose regėjimuose jau buvo aiškinta, kad žmonija yra vedama į naują – Šventos Dvasios epochą, o šiame regėjime buvo parodyta tik mūsų tautos likimas.)

Toliau regėjime Šventoji Dvasia apsiautė šią išrinktąją tautos dalį

ypatinga savo globa. Ši tautos dalis buvo nušviesta nuostabiais Šventosios Dvasios spinduliais. Čia prabilo Jėzus Kristus: „Tai mano baltoji gulbelė“. Šiuos žodžius Kristus ištarė su ypatinga meile. Toliau man buvo paaiškinta šio simbolio „baltoji gulbelė“ prasmė. Pirma, gulbė yra karališkas paukštis. Mūsų tautai numatomos karališkos dovanos-malonės ateityje. Baltoji gulbelė (juk yra ir juodojo gulbė) reiškia dvasinį mūsų tautos tyrumą ateityje, kurio mes šiandien (o Dieve, kaip labai) stokojame, pasigendame!

/.../ Paskui buvo paaiškinta pabrėžtinai, kad Šventoji Dvasia ima mūsų tautą ypatingon savo globon. Čia buvo man pasakyta, kad regėjimą aš privalau papasakoti dvasiškiams ir kad Dievas, neįsako, bet pageidauja, kad mūsų tauta būtų pavesta ypatingai Šventosios Dvasios globai.“

Mano su Maryte Vaišvilaite patirtys kovojant už Lietuvos dvasinį atgimimą irgi liudija, kad sunkiausios Armagedono kovos vyksta mūsų pačių širdyse ir su mus supančia artimiausia aplinka. Lietuvos priešų puolimą pakelti buvo daug lengviau, jis tik dar labiau mus mobilizuodavo dvasiniams darbams, nei savo tautiečių, ypač artimųjų akibrokštus. Tad vėl tenka prisiminti Jėzaus ir apaštalo Pauliaus paaiškinimus, kad tikroji giminystė ir paveldėjimas ne pagal kraują, o pagal dvasią.

Tarpukaryje šveicaras Juozas Eretas pajautė tokią dvasinę giminystę lietuvių studentams studijavusiems Friburgo universitete, kad atvyko į atsikuriančią Lietuvą, kovojo savanoriu už jos nepriklausomybę, priėmė Lietuvos pilietybę ir dėstė Vytauto Didžiojo universitete. Tai yra, tapo daug tikresniu lietuviu, nei daugelis gimusių ir augusių Lietuvoje.

Ir tokių pavyzdžių turime ir praeityje ir dabar žymiai daugiau. Kad ir tas švedalietuvis Jonas Ohmanas. Nekalbant jau apie tokius lenkiškai kalbančiose šeimose gimusius lietuvius kaip, pavyzdžiui: Teodoras Narbutas – lenkiškai parašęs daugiatomę Lietuvių tautos istoriją; Adomas Mickevičius – kategoriškai Prancūzijoje atmetęs lenkų emigrantų delegacijos prašymą, vardan bendros kovos prieš carinę Rusijos priespaudą, poemos Ponas

Tadas pirmajame sakinyje „Litwa otschyzna moe ty mne droze i za zdrowe“ (Lietuva, Tėvyne mano, tu brangesnė ir užu sveikatą), išmesti žodį Litwa (Lietuva); Jonas Šilingas – studijuojant Petrapily taisyklingai išmokęs lietuvių kalbą ir tapęs po to svarbiausiu Lietuvos kariuomenės atkūrėju ir organizatoriumi bei „vienu iškiliausiųjų Lietuvos kūrėju ir stiprintoju“; iškilusis mūsų gamtininkas – Tadas Ivanauskas gimęs ir augęs lenkiškai kalbančioje šeimoje, kur vienas jo brolis apsisprendė esąs baltarusiu, o kitas – lenku; M. K. Čiurlionis rašęs savo būsimai žmonai Sofijai laiškus lenkų kalba; ir daug kitų.

Mažai kas suvokia mūsų tautos pranašo Jono Basanavičiaus ir jo bendražygių ryžto atkurti Lietuvos valstybę beprotiškumą. Svetimos kabos tuo metu jau vyravo (regis beviltiškai vos rusenančios lietuvių kalbos atžvilgiu) ne tik Vilniuje, Kaune, bet ir kituose Lietuvos miestuose. Babtai ir Vandžiogala su savo POW (Polska Organizacja Wojskowa) maištais todėl buvo XXa.vid. pasireiškę daug aršiau, nei XXa.pab. Šalčininkai ir Nemenčinė per dabartinį Lietuvos valstybingumo atkūrimą. Ir kai neperseniausiai vykstant ginčui tarp lenkų ir lietuvių mokslininkų, – kiek gi Vilniuje buvo lietuviškai tebekalbančių lietuvių, tuo metu, kai Lietuvos Taryba paskelbė atkurianti Lietuvos valstybę su sostine Vilniumi, – du ar trys procentai? Pavargęs nuo to klausimo lėkštumo vienas išmintingesnis diskusijos dalyvis paklausė, – na tiek to, du ar trys procentai, bet kas gi čia įvyko, kaip tie keli procentai persvėrė galiausiai visus kitus? Nuoširdus „Gazeta Wyborscha“ korespondentas Jacek'as Komar'as nedvejodamas pasakė, – taip įvyko todėl, kad tie du procentai iš tikro buvo patys iškiliausi tos aplinkos žmonės.

Tad ir šiuo metu, kai Jėzus paaiškino, kad su pirmąja dvasinio atgimimo banga Lietuvoje yra pasiruošę pakilti apie penkiasdešimt tūkstančių žmonių, tai yra vos kas 60-as Lietuvos tautos žmogus, tai nėra kliuviniu įsiūbuoti mūsų tautoje Dvasinio atgimimo sąjūdį – sutelkti Ugninį branduolį, galiausiai patrauksiantį paskui save ir visą dar dvasiškai gyvą

tautos dalį, nes tai kas neįmanoma šiaip žmonėms yra įmanoma Sandoroje su Dievu esantiems žmonėms. Tai yra, tai įmanoma žmonėms esantiems Dievo įrankiais. Dievo, kuris jau trečią kartą iš kapo duobės prikels dvasiškai ir fiziškai jau beveik mirusią Lietuvos tautą. Tautą, kuri turi tapti jam Baltu Žirgu kovoje prieš Slibiną ir Gyvatę.

Šaunu tai, kad tarsi grąžindami seną skolą, labiausiai dvasinio atgimimo keliu žengiančiai mūsų tautai be amerikiečių ir prancūzų dabar padeda būtent lenkų charizmatinės grupės „Glos Pana"(Viešpaties balsas), „Moschny Duchom" (Galingi Dvasia) bei kitos ir konkrečiai Marcin'as Zelinski's.

Kitas šios kovos akivaizdus dėsningumas yra tas, kad: svarbiausia smogiamąja jėga šioje kovoje yra meile Jėzui liepsnojančios liūtės, kurios palengva paskui save priimti Jėzaus Širdies Liepsną patraukia ir vis daugiau po to iš zuikiatriušių galingais Dievo kariais virstančių vyrų. Apie tai liudija, ir minėtas Dievo šlovinimo grupes bei M. Zelinskį į Lietuvą pakvietusios ir kitaip Dievo šlovinimą Lietuvoje siūbuojančios, bendrijai „Gailestingumo versmė" vadovaujančios, kaunietės Vilmos Karvelienės pavyzdys.

Dar 1989m., specialiai tam susitikę su tuometiniu Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdžio Seimo Tarybos pirmininku Vytautu Landsbergiu, kartu su filologijos prof. Valeriju Čekmonu pasiūlėmė, kad atsižvelgiant į tai, jog Lietuvos tauta kalbiniu požiūriu yra suskilusi į kelias dalis, būsimajame Lietuvos piliečio pase, sekant kaimyninės Lenkijos pavyzdžiu, visai nenurodyti tautybės, o tik pilietybę. Vytautas paaiškino, kad sieks visiškos Lietuvos nepriklausomybės ir paprašė mus jį palaikyti. Mes taip ir padarėme. (LPS viduje įvyko kova tarp LKP CK kontroliuotos jo kompromisiškosios dalies ir visiškos nepriklausomybės šalininkų iš LPS kaunietiškųjų atstovų bei kitų bendraminčių, kurią ačiū Dievui, laimėjo pastarieji; nors ir buvo surengta speciali auklėjamoji LPS konferencija, kurioje bandyta pasmerkti „ekstremistą" Rolandą Paulauską LPS Pirmajame suvažiavime Kauno

Tarybos vardu pakvietusį visus sąjūdiečius siekti visiško Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo.) Tačiau Vytautas Landsbergis nepilnai įvykdė mudviejų (mano ir V.Č.) jam iškelto uždavinio, – nuo pat pradžios kreipti Lietuvą griežtai pilietinės Tautos kryptimi, kur valstybinė kalba būtų lietuvių, bet Lietuvos tautą sudarytų ne vien lietuviškai kalbančių ir ne vien tik lietuvių šeimose gimę žmonės, kad skirtumo tarp jų nebūtų netgi Lietuvos piliečio pase.

Tad vis dar galime tik pavydėti, pavyzdžiui, kokiems nors suomiams, kur didelė jų sostinės Helsinkio ir viso Baltijos pajūrio regiono gyventojų dalis kalba namuose švediškai (dėl buvusios ilgametės Suomijos unijos su Švedija), bet yra ir suvokia save suomiais. Tačiau abojumo ledai aižėja ir šioje srityje. Neseniai vienas iš tų septynių Lietuvos Aukščiausios Tarybos (dabar Seimo) narių susilaikiusių balsuojant už Lietuvos nepriklausomybės atkūrimą ir vienas iš buvusių Lenkų sąjungos Lietuvoje vadovų – Ričard'as Maceikianec'as viešai laidoje per LRT radiją ir kitur paskelbė, kad geriau susipažinęs su Lietuvos istorija, pagaliau suvokė save esant lenkiškai kalbančioje šeimoje gimusiu Lietuvos valstybės piliečiu.

Aišku niekada to nesuvokti gali tik tikrai žemaitišką užsispyrimą turintys žmonės. Net mano tolimas giminaitis maršalas Juzef'as Pilsudski's (jo teigimu jo giminė kilusi iš kunigaikščių Giniotų atšakos valdžiusios Pilsūdės, o tik vėliau jau ir Zalavo, dvarą), nors ir norėjo Lietuvą vėl unijiniais ryšiais susieti su Lenkija, dažnai pabrėždavo esąs „litwin" (lietuviu), kaip beje ir garsusis jo generolas Marcelijan'as Želigovski's, ir įvedant diktatūrą, išvaikydamas Lenkijos Seimą, ištarė savo garsiuosius žodžius: „Litwin jestem i požondach zroby! (Lietuvis esu ir tvarką padarysiu!). Net ir užėmę Vilniaus kraštą jie čia kūrė ne šiaip Lenkijos dar vieną sritį, o Litwa Srodkowa (Vidurinę Lietuvą), prie kurios tikėjosi prijungti Vakarinę ir Rytinę Lietuvas.

Ačiū Dievui, kad pulkuose besirikiuojančiuose po Jėzaus Karalių

Karaliaus ir Viešpačių Viešpaties ant Baltojo Žirgo vėliava dvasinei kovai prieš Dievo Tautos sielą (Karalaitę) bandančių pagrobti devyngalvį slibiną regime vis daugiau ne tik lietuvių, bet ir kitų kultūrų vyraujančią įtaką patyrusių ar net juose užaugusių žmonių.

Tuo metu, kai būti lietuviu taps didele garbe ir privilegija, staiga susivoks jais esantys ir daugelis dabar to nesuvokiančių žmonių. Ir tai nenuostabu, – kaip rašo mūsų Valstybės himno – Tautiškos giesmės autorius Vincas Kudirka, kai dar nebuvo skaitęs Basanavičiaus redaguoto laikraščio „Aušra“, jį kitiems studentams užkalbinus lietuviškai apsimesdavo nesuprantąs, kad neišsiduotų, jog ir jis kilęs iš visų taip niekintų mužikų (lietuvių). Bet Jono Basnavičiaus dėka, suvokęs mūsų tautos dvasinę vertę ir reikšmę, kovojo už jos išlikimą ir atgimimą žūtbūtinai. Būtent to ir linkiu tau, mielasis šios knygos skaitytojau.

Po 1991m. sausio 13-osios įvykių Vytautas Landsbergis perspėjo, kad Aukščiausios tarybos rūmų puolimo atveju Lietuva ginsis ir kitomis dabar viešai neatskleidžiamomis priemonėmis. Tikriausiai tai buvo užuomina apie mūsų fizikų pastatytus galingus lazerius tuometinio Pedagoginio instituto rūmuose nukreiptus į dalį AT rūmų prieigų palei Neries upę. Tačiau Lietuva turi dar galingesnį slaptingą ginklą, kurį jau ne kartą yra sėkmingai išbandžiusi ir panaudojusi. Vadinasi jis – RMG (Rožančiaus malda ir Giesmė). Šiuo metu, kai Dainuojančią revoliuciją turi pakeisti Giedančioji revoliucija, pati aktualiausia šio sudėtinio ginklo dalis yra Dievą šlovinančioji Giesmė prisodrinta ugningos meilės jam liepsnomis.

Jei nori išvesti Lietuvą į dvasinį atgimimą, Katalikų Bažnyčiai Lietuvoje neužtenka paneigti neoprotestantiškojo jaunimo pašaipas, kad ji esanti mūriniu šaldytuvu ir laidojimo biuru, – neužtenka jai būti tik širdžių šildytuvu. Kiekvienas mūsų ir visa Bažnyčia drauge turime liepsnoti tokia kaitria meile Jėzui ir visai žmonijai, kad taptume ne tik savo, bet ir kitų širdžių uždegtuvais. Tol kol Dievo „šlovinimas“ neuždega net pačių

šlovintojų – tai yra tol kol jų neužlieja Šventosios (tiksliau Švenčiausios) Dvasios džiaugsmo ir įkvėpimo banga, – tol šis tariamas šlovinimas tėra tik daugiau ar mažiau pavykusiu muzikavimu, neturinčiu ypatingos reikšmės vejant iš savęs ir mūsų tautos liūdesį, depresiją, pyktį ir kitas negeroves mums peršantį šėtoną. Panašiai yra ir su kalbų dovana – pirmiesiems apaštalams Dievas davė tam, kad galėtų paskelbti Gerąją Naujieną (Evangeliją) ir kitoms tautoms jiems suprantama kalba, o ne tam, kad jie pasikalbėtų patys su savimi. Charizmatinės dovanos yra suteikiamos narsiems Dievo kariams – Jo Valios (Jo pašaukimo) įvykdymui, o ne labiausiai įkyriems jų kaulytojams. Nesuvokus šių elementarių tiesų – charizmatinis judėjimas Lietuvoje patirs tokią pat krizę, kokią patyrė po jo pirmo pliūpsnio JAV. Tad aš ir kiti esantys šiame sraute žmonės turi būti realiais ir narsiais Dievo Karalystės Lietuvoje

2015.10.23 po Lietuvos dvasinio atgimimo brolijos vėliavos pašventinimo Šv. Mikalojaus bažnyčioje

kūrėjais ir kariais, o ne Bažnyčios šiltadaržių daržovėmis.

Būtent todėl pirminį impulsą charizmatiniam judėjimui davusios Sekmininkų Bažnyčios nariai tol šlovina Dievą, kol neužsidega visų jų širdys ir niekada iš savo susirinkimų neišsiskirsto anksčiau nei tai įvyksta.

Jungtis – Komunija su Dievu turi būti tikra, o ne tik formali. Kitaip

mes nesukursime ir tikros Krikščioniškosios Brolijos ir vėl nuslysim prie jos degradacinės deformacijos: komunistinės, socialistinės ar kitokios, kad ir kitais ne taip sukompromituotais vardais aprengtos, komunos arba prie visuotine anarchija virstančio ir todėl policinę santvarką bei diktatūrą provokuojančio liberalizmo.

Kai prieš keletą metų sapne man buvo parodyta, kad užsidėjęs ant nugaros kuprinėje įtaisytus galingus garsiakalbius stoviu Vilniaus senamiestyje esančiame Vokiečių gatvės skvere prie Barboros Radvilaitės skulptūros ir giedu savo kūrybos giesmę: „Kito kelio nėra ir nėra kito būdo, – tik pakilus dvasia narsiai veržtis iš blūdo. Kito meto nėra ir nėra kito laiko, kol pasaulį dar šį Dievas saugo ir laiko...“, tai tą tuojau ir padariau.

Nuėjęs į man sapne nurodytą vietą pamačiau, kad Barboros Radvilaitės skulptūra stovi ant didelį pilkapį primenančio kalnelio – puikios natūralios estrados talpinančios visą grupę giedorių. Tad muzikos instrumentų parduotuvėje „Tamsta“ užsakiau tuojau tuos sapne nurodytus garsiakalbius ir užprašiau netoliese giedotės vietos esančioje Šv. Mikalojaus bažnytėlėje Šv. Mišias už Lietuvos dvasinį atgimimą. Sutelkiau nedidelę grupelę bendraminčių ir įgiedojęs kartu su jais išleidau dvigubą savo kūrybos kovinių Dievo šlovinimo giesmių ir giesmiadainių diską „Priimk ugninį dinamitą!“ ir „Eucharistinės žygiuotės giesmiadaines“, kurių tūkstantį egzempliorių kartu su kvietimais į renginį „Kito kelio nėra!“ išdalinome Vilniaus kunigams ir parapijų jaunimui.

Šalia antrosios giedotės vietos tarp apšvietimo stulpų iškabinome raginimą užrašytą ant maždaug trijų metrų ilgio trispalvės juostos: „Visos Dievą mylinčių žmonių bendrijos vienykitės į Lietuvos dvasinio atgimimo sąjūdį!“.

Žvelgiant grynai išoriniu žvilgsniu pasiekėme per šias giedotes gana nedaug. Buvo kaip nurodyta Evangelijoje: „Mes jums grojome, o jūs nešokote. Mes giedojome raudas, o jūs nerypavote.“ (Mt11, 17).

Bet mintys apie: dvasinę Ugnį kaip svarbiausią mūsų ginklą, apie Dvasinio atgimimo sąjūdžio Lietuvoje žūtbūtinumą ir neišvengiamumą, apie Naująją Dievo tautą – mus kylančius į kovą už Lietuvos dvasinį atgimimą ir kt. pakibo aukštai erdvėje virš Dievo Naująją Jeruzale tapti pasirinkto miesto ir to jau niekas iš mūsų neatims.

Džiaugiuosi, ne tik tuo, kad šiose giedotėse dalyvavo Televizijos bokštą sausio 13-ąją gynusi Marytė Šustikienė, bet ir tuo, kad pirmojoje giedotėje dalyvavo ir patys ištikimiausi mano gyvenimo palydovai. Pora vyrų buvo atvažiavę, šį kartą šarvuotu inkasatorių automobiliu (nors buvo sekmadienio ankstyva popietė ir niekas tokiu laiku pinigų iš pardavėjų nesurinkinėja, nei niekur nepervežinėja), ir stebėjo visą renginį pro jo langus.

Galiu išduoti šiems vyrams paslaptį, – ginkluojamės žutbūtinei kovai ir mes. Tik mūsų ginklai kiek kitokie. Tuo metu, kai į Rusiją siunčiamos velikaderžavininkų grupės jos karinėse bazėse apmokamos

naudotis rusų gamybos „moderniais ginklais“ ir grįžę į Lietuvą giriasi, kad mes tuos klumpes (suprask, lietuvius) raketomis ištaškysim, o viena panašia veikla jau prieš tai pagarsėjusi aviafirma tarsi koks automobilių servisas operatyviai juos aptarnauja, – mes džiaugiamės vis naujų Dievo šlovinimo grupių sutelkimu ir padovanojau jų karėms (Dievą mylinčioms liūtėms) jau dvejas kankles ir vieną naujoviškesnę akustinę gitarą. Tikiuos, kad mano pavyzdžiu paseks ir kiti. Tad ginkluokis Dievo tauta, nes Avestoje parašyta, jog į lemtingąjį mūšį Ahūra Mazdos (Gerosios Dvasios= Švenčiausios Dvasios) kariai stos giedodami gatas (giesmes).

Kaip kad parašė į tikrąją laisvę besiveržiančios mūsų tautos šauklys, dainius ir poetas Kęstutis Genys eilėraštyje „Sargyboje“:

Mano šautuvas žodis,
Šoviniai mano eilės –
Aš sargyboj stovėsiu –
Aš – eilinis kareivis.
Dievo man įsakyta,
Dievo man patikėta, –
Kol išaus laisvės rytas,
Aš turėsiu budėti.

Bet štai šitoje vietoje žodį „aš“ dabar jau turime pakeisti žodžiu „mes“ ir ne tik tai suvokti, įsisąmoninti bei įgyvendinti Jėzaus žodžius, jog: „Dangaus Karalystė jėga puolama ir smarkieji ją sau grobia“ (Mt 11, 12b), bet ir tai, kad šiame Dangaus Karalystės šturme pralaimi egoistiškieji vienišiai norintys jos asmeniškai sau, o ne kitiems. Vienas iš šventųjų kunigų jau yra tai labai vaizdžiai įvardijęs žodžiais: „nenoriu tokios Dangaus Karalystės į kurią patekčiau tik aš vienas“. Tačiau svarbi ne tik šio Dangaus Karalystės šturmo strategija, bet ir taktika. Panašiai kaip pėstininkų būrys turintis perbėgti priešo kulkosvaidžių

apšaudomą teritoriją privalo tai padaryt susitelkęs viename branduoly – išmokt tai padaryti ir be išsišokančių, ir be atsiliekančių jo karių, – taip ir charizmatiniame Lietuvos dvasinio atgimimo sąjūdyje turi būti koordinacija ir subordinacija ne tik kovos grupių viduje, bet ir jų tarpusavyje. Ačiū Dievui, daugiau ar mažiau sėkmingai jau darbuojamasi ir šia kryptimi. Pavyzdžiui, pagaliau Dievo šlovinimo grupėms jau talkina ir Vilniaus arkivyskupijos jaunimo centras.

Norim mes to ar nenorim, o žūtbūtinės kovos dėl mūsų tautos ir valstybės išlikimo valanda jau yra atėjusi. Valstybė vis dar dalinai ginanti savo sienas, bet atsisakanti jos esmę sudarančių ir palaikančių dorinių vertybių tampa panaši į supelijusį ar kirmino išgraužtą riešutą – vis dar išsaugojusį savo kevalą, bet jau beprasmiškai tuščią ir tinkamą tik kompostinių trąšų šiukšliadėžei. Lietuvos tauta jau yra apnuodyta egoistiniu „pragmatizmu“ grįsto demagogiškojo liberalizmo ir kitais nuodingais puvėsiais, bet tikėkimės, kad tos jos gerklėje užstrigusios Putiniškosios Rusijos raketos „Igla“ ir jas dangstančiųjų chameleoniški pavidalai sukels jai šleikštulį padėsiantį išvemti ir visus kitus jos viduriuose susikaupusius nuodus.

Pranašingame sapne man buvo parodyta, kad kartelę mūsų tautos peršokimui į Dvasinio atgimimo sąjūdį esu užkėlęs per daug aukštai. Tik nedaugelis pilnai suvoks ir pilnai palaikys tas tiesas ir idėjas kurias aš dabar perteikiu. Bet atėjus laikui Šventoji Dvasia uždegs ir įkvėps vieną jauną kunigą (jo vardas teesie kol kas paslaptyje) ir jis drąsiai paseks kunigų Roberto Grigo ir vyskupo Jono Kaunecko pėdomis. Nežinau dar kaip pasivadinsiantis sąjūdis kils iš Katalikų Bažnyčios ir patrauks paskui save visą dar dvasiškai gyvą mūsų tautos dalį.

Bet šiuo metu mes privalome tapti dvasiniais šarvais pakaustytais buldozeriais ir praskinti kelią šiam mūsų tautą į naują atgimimą pakelsiančiam sąjūdžiui. Tad atrodo neišvengiamai patiems drąsiausiems

Lietuvos patriotams teks susitelkti į satjagarchinio (tvirtumo tiesoje) metodais kovosiančius Lietuvos valstybės gynimo komitetus, laikinai tarsi gelžbetonio kolonos paremsiančios kirvarpų jau pagraužtą mūsų valstybės rūmą iki jis bus perstatytas naujai.

Dievo malonėmis apdovanoti žmonės – charizmatikai turi būti pirmose eilėse ne tik kovoje už Lietuvos tautos religinį atgimimą, bet ir visuose meilės Tėvynei (Patrijai) įkvėptuose reikaluose. Lietuvos katalikų bažnyčios kronikos (LKBK) leidyba sovietinės imperijos pogrindyje buvo tokio mąstymo padarinys. Bet dabar Dievo vaikams kovoje su Liuciferiu tenka dar sudėtingesni nei kad sovietiniais laikais uždaviniai ir tas šėtono puolimas vyksta dar klastingiau ir įnirtingiau nei tuomet.

Tačiau būtent tokioje žūtbūtinėje kovoje besikaunantys Dievo kariai ir gauna daugiausia charizmatinių dovanų. Puikus to įrodymas yra ta daugybė Dievo malonių ir stebuklų, kuriuos patyrė ir aprašė savo liudijimuose viena iš LKBK leidėjų ir platintojų – sesė Nijolė Sadūnaitė.

Neseniai mūsų garsus dainininkas Andrius Mamontovas LRT radijo laidoje „Studija 50“ griežtai išbarė angliškai Lietuvoje lietuviams dainuojančias muzikos grupes bei atlikėjus ir paaiškino, kad taip dažniausiai bandoma užslėpti *falšą* ir pasijusti reikšmingais. Mamontovo liudijimu, užsienyje garsios yra būtent tos muzikantų grupės, kurios Lietuvoje dainuoja lietuviškai.

Išgirdus Dievo šlovintojus Lietuvoje giedant angliškai trečią giesmę iš eilės, visada išeinu iš tokio šlovinimo, nes neįmanoma ugniai mylėti Dievą, nemylint savo tautos. Tokiu atveju, manding, ten jau nėra Dievo šlovinimo...

31. SANDORA PO SANDOROS

Daugumas žmonių žino tik dvi šventąsias Sandoras – Senąją Sandorą, kurią Dievas sudarė su Moze ant Horebo (Sinajaus) kalno, duodamas savo išrinktajai tautai esmines gyvenimo taisykles – Dešimt Dievo įsakymų, ir Naująją Sandorą, kurią Jėzaus Kristaus Mokymu ir Auka – mirtim ant kryžiaus Dievas sudarė su visa žmonija. Uolesnis krikščionis dar bus girdėjęs apie Dievo Sandorą su Nojumi po tvano ir apie vėliau Dievo sudarytą Sandorą su žydų tautos protėviu (patriarchu) Abraomu. Mokytesnis kunigas papildys, kad šventųjų Dievo sutarčių su žmonėmis būta įvairių: „1) su visa žmonija, pvz. per Nojų; 2) su atskiru rinktiniu žmogumi, pvz. Abraomu, Dovydu; 3) su Izraelio tauta." (citata iš Naujojo Testamento paaiškinimų). Šventojo Rašto tyrinėtojas, tam pritaręs, pažymės – Biblijoje aprašyta ir daugiau Sandorų, jos yra lyg Šventojo Rašto šerdimi aplink kurią sukasi visas kitas jo tekstas. Todėl popiežius Jonas Paulius II-asis, lankydamasis Lietuvoje, Senąjį Testamentą pavadino šventosiomis knygomis apie Dievo ir žmonių Sandoros istoriją.

Nuo Abraomo pašaukimo iki Izraelio tautos įsitvirtinimo pažadėtoje žemėje vos ne kiekviena karta vėl iškilmingai sudarydavo Sandorą su Dievu. Sandoros atnaujinimo iniciatoriais būdavo tiek Dievas, tiek ir patys Izraelio tautos vadai.

Pavyzdžiui, kai Kanaano žemę ištiko badas ir Izaokas dėl to ruošėsi palikęs ją keliauti į Egiptą, Viešpats apsireiškė jam ir pasakė: „Neik į Egiptą. Įsikurk krašte, kurį aš tau nurodysiu. Gyvenk tame krašte kaip ateivis. Aš būsiu su tavim ir laiminsiu tave. /.../" (Pr26, 2–3a). Izaokas pakluso šiam nurodymui – apsigyveni Gerearo krašte – įvyko Sandora tarp jo ir Dievo.

Ši Sandora beveik tiksliai atkartoja šventąją sutartį tarp Dievo ir Abramo (>Abraomo). Prisiminkim:

„Viešpats tarė Abramui:

„Eik iš savo gimtojo krašto,
iš savo tėvo namų,
į kraštą, kurį tau parodysiu.
Padarysiu iš tavęs didelę tautą
ir tave palaiminsiu;
išaukštinsiu tavo vardą,
ir tu būsi palaiminimas. /.../“ (Pr12, 1–2).

M. K. Čiurlionis. Tvanas 1904–1905 m. VI

Po šių Sandorų palyginimo belieka prisiminti, kad Izaokas buvo Abraomo sūnus. Tai yra Sandoros atnaujinimas įvyko jau sekančioje žmonių kartoje.

Neaplenkė Dievo Malonė per sudarytą su juo Sandorą ir Izaoko sūnaus Jokūbo.

Pranašingame sapne: /.../ „Žiūri Viešpats stovi prie jo ir sako: „Aš esu Viešpats, Dievas tavo senelio Abraomo ir Dievas Izaoko. Žemę, ant kurios guli, duosiu tau ir tavo palikuoniams. Tavo palikuonys bus tokie

gausūs kaip žemės dulkės, tu išsiplėsi į vakarus ir rytus, į šiaurę ir pietus. Visos žemės gentys per tave ir tavo palikuonis ras sau palaiminimą. Būk tikras, aš esu su tavimi! Globosiu tave, kur tik eitum, ir sugrąžinsiu tave į šią žemę. Niekad tavęs nepaliksiu, kol neįvykdysiu, ką tau pažadėjau." (Pr28, 13-15).

„/.../ Tuomet Jokūbas padarė įžadą, sakydamas: „Jei Dievas pasiliks su manimi, saugodamas mane kelionėje, kurią pradedu, ir duos man duonos valgyti ir drabužių apsivilkti, idant sugrįžčiau ramybėje vėl į tėvo namus, tuomet VIEŠPATS bus mano Dievas. /.../" (Pr28, 20-21).

Kelrodiški Dievo ženklai lydėjo ir Jokūbo sūnų Juozapą. Po to Dievas kuriam laikui Egipte apsigyvenusią tautą, atrodo, palieka bandymui ir brendimui be savo apsireiškimų ir kitų ženklų iki pat Mozės pašaukimo.

Po Izraelio tautos išvedimo iš Egipto ir Dešimties Dievo įsakymų pagrįstos Sandoros su ja per Mozę sudarymo netrukus vėl regime Sandoros atnaujinimo faktą. Mozė be Sandoros, kurią padėjo žydų tautai sudaryti su Dievu prie Horebo (Sinajaus) kalno atvedė dar žydus į šios Sandoros atnaujinimą ir dar didesnį sukonkretinimą Moabo krašte. Šie sukonkretinimai buvo ne tik surašyti į Įstatymų knygą, bet ir po kiekvieno iš dvylikos prakeikimų skirtų tiems, kas kurį nors jų sulaužys visi Sandoros sudaryme dalyvavę žmonės turėjo atsakyti, – „Amen!" (Įst27, 14-26).

Tokiu būdu Mozė ne tik aktualizavo ir sukonkretino prie Horebo sudarytąją Sandorą, bet ir parodė pavyzdį ateinančioms kartoms, kad kiekviena iš jų Sandorą sudarytą su jų tėvais ir protėviais turi vėl sąmoningai atnaujinti, jei ta karta nori kaip ir jų tėvai bei protėviai būti ypatingoje Dievo globoje.

Mozė taip tai tuomet paaiškino:

„VIEŠPATS mūsų Dievas, sudarė Sandorą su mumis prie Horebo. Ne su mūsų protėviais sudarė VIEŠPATS šią Sandorą, bet su mumis, su kiekvienu mūsų, kurie čia šiandien esame. Veidas į veidą VIEŠPATS kalbėjo

su jumis prie kalno iš ugnies. /.../“ (Įst5, 2-3).

Jau kitas po Mozės Izraelio tautos vadas Jozuė, užkariavęs Pažadėtąją žemę, Šechemo vietovėje vėl kvietė žydus apsispręsti: „rinkitės šiandien, kam tarnausite“ (Joz23, 15). Kaip byloja Šventasis Raštas: „taigi tą dieną Šecheme Jozuė sudarė Sandorą su žmonėmis ir davė jiems įstatus ir įsakus. Visus tuos žodžius Jozuė užrašė Dievo Mokymo knygoje. Paėmęs didelį akmenį, pastatė jį po ąžuolu, esančiu šventojoje VIEŠPATIES vietoje. O visiems žmonėms Jozuė paaiškino „Štai šis akmuo bus liudytojas prieš mus, nes jis girdėjo visus žodžius, kuriuos VIEŠPATS mums pasakė, jis bus liudytojas prieš jus, jei nesielgsite ištikimai su savo Dievu.“ (Joz24, 25-28).

Randame nuorodų apie Sandoros atnaujinimą ir tolesnėje izraelitų istorijoje.

Toliau mąstant apie tai, kodėl reikėdavo taip dažnai atnaujinti Sandorą tarp Dievo ir Izraelio tautos verta prisiminti tiek kai kuriuos pranašų, tiek kai kurias apaštalo Pauliaus mintis bei paaiškinimą apie tai Teisėjų knygoje.

Kaip rašoma Teisėjų knygoje:

„Žmonės garbino VIEŠPATĮ per visą Jozuės gyvenimą ir per visą gyvenimą seniūnų, pergyvenusių Jozuę ir mačiusius visus nuostabius VIEŠPATIES darbus, kuriuos jis darė Izraelio labui. /.../ Be to, visa toji karta buvo surinkta pas jų protėvius, o po jos buvo išaugusi visai kita karta, nepatyrusi nei VIEŠPATIES, nei jo darbų, kuriuos jis buvo padaręs Izraeliui. /.../ Nedelsdami jie nusisuko nuo kelio, kuriuo jų protėviai, klausydami VIEŠPATIES įsakymų buvo ėję. Jie nesekė jų pavyzdžiu!“ (Ts2, 7,10, 17b).

Per pranašą Jeremiją Dievas nurodė:

„O šitokia yra Sandora, kurią sudarysiu su Izraelio namais, atėjus toms dienoms, – tai VIEŠPATIES žodis, – įdiegsiu joms savo įstatymą, jį įrašysiu jiems į širdį. Tada aš būsiu jų Dievas, ir jie bus mano tauta.“ (Jer31, 33).

Ir kaip paaiškino prie Jokūbo šulinio Jėzus samarietei:
„Moterie, tikėk manimi,
jog ateis valanda,
kada garbinsime Tėvą
ne ant šio kalno ir ne Jeruzalėje.
Jūs garbinate, ko nepažįstate,
o mes garbiname, ką pažįstame,
nes išganymas ateina iš žydų.
Bet ateis valanda, –
jau dabar ji yra, –
kai tikrieji garbintojai
šlovins Tėvą dvasia ir tiesa.
Ir pats Tėvas tokių garbintojų ieško.
Dievas yra dvasia,
ir jo garbintojai
turi šlovinti jį dvasia ir tiesa.“ (Jn4, 21–24).

Apaštalas Paulius paaiškino:

„Jei pirmoji Sandora būtų buvusi be trūkumų, nebūtų reikėję ieškoti vietos antrajai.“ (Žyd8, 7). „Sakydamas naują Sandorą, jis nurodė, kad pirmoji yra pasenusi. O kas pasensta ir nukaršta, to greit nebeliks.“ (Žyd8, 13).

Apibendrinant, tad šiuos visus paaiškinimus ir nuorodas paaiškėja, kad Sandora su vis nauja žmonijos karta turi būti atnaujinama ne tik dėl jos aktualizavimo ir vėl iš naujo daromo tautos apsisprendimo ar eiti, ar ne Viešpaties nurodytu keliu, bet ir dėl to, kad žmonija vedama į vis glaudesnį bendradarbiavimą su Dievu, per vis glaudesnę su juo Sandorą, pakeliant dalį jos į vis aukštesnį sąmoningumo lygį. Kol galiausiai jungtis su Dievu bus tokia tampri, kad Naujajam (Ateities Nojui) jau nebereikės priminti nei daugiau kaip šešių šimtų fariziejiškų įsakymų, nei dešimties Dievo prie

Horebo kalno duotų Dievo įsakymų, o galios Šv. Augustino taisyklė „Mylėk Dievą ir daryk ką nori“, nes tikrai Dievą mylintis žmogus niekada nedarys nieko, kas Dievui nepatinka, o jo valią jaus per su juo nuolatinėje jungtyje esančios savo širdies sąžinės balsą.

Ar galima teigti, kad su Jėzaus mirtimi ant kryžiaus Dievo ir žmogaus Sandorų sudarymo istorija jau baigta? Anaiptol. Kaip jau minėjome Sandora nuolat buvo atnaujinama ir įstikslinima. Kiekvienas krikščionis krikšto metu sudaro asmeninę Sandorą su Dievu, o krikšto pažadų sutvirtinimo ir pakartojimo metu ją atnaujina.

Kitaip sakant, kiekvieną žmogų Dievas kviečia į Sandorą. Todėl popiežius Jonas Paulius II-asis lankydamasis Vilniuje 1993 m. rugsėjo 5d. Vingio parko aikštėje mus ragino: „Krikštu priartėjame prie Kristaus, – prie žmonių ir tautų istorijoje Dievo ręsto kertinio akmens. Statykime ant Jo visų mūsų ateitį. Būkime gyvieji akenys tos Sandoros, kurią mūsų protėviai sudarė su Dievu“.

Bet be asmeninės kiekvieno krikščionio Sandoros su Dievu, per krikštą ir jo sutvirtinimą, Dievas šventojo archangelo Mykolo apreiškime Marytei-Aldonai Vaišvilaitei kviečia mūsų tautą ir į bendrą visos tautos apsisprendimą ir į bendrą Sandoros su juo sudarymo Aktą. Kodėl? Ar tik todėl, kad ten „kur du ar trys susirinkę mano vardu ten ir aš esu tarp jų“ (Mt18, 20)? O gal yra ir dar kitų priežasčių?

Manau, kad viena jų yra ta, kad žydų tauta atmesdama Jėzų kaip Mesiją, kartu atmetė ir jai siūlytą Naująją Sandorą su Dievu.

Senojo Izraelio tautos (Dievu galingos tautos) vietą turi užimti Naujoji Dievu galinga tauta, kuria tapti Dievas pasirinko Lietuvos tautą. Tačiau Dievo siūlymas sudaryti mūsų tautai su juo Sandora tarsi kybo ore, – mūsų veiksmai ant Tauro kalno sudarė tam tik prielaidas, netgi naujos Lietuvos okupacijos pavojus buvo atitolintas, bet ne iš esmės panaikintas.

Ir kol kas dar nei viena krikščioniška (šį žodį reiktų rašyti kabutėse)

tauta nesiryžo savo visuomeninės santvarkos pilnai suderinti bent jau su Senosios Sandoros – Dešimties Dievo įsakymų reikalavimais. Todėl 1209 m. būsimas šventasis Pranciškus įsteigė pilnai pagal Jėzaus Mokymą bandančią gyventi vienuolių broliją, kuriai Horebo kalną Sinajaus dykumoje simboliškai atstojo Italijoje netoli Asyžiaus esantis Averno kalnas.

Ir visgi Lietuvos tauta jau yra Dievu galinga tauta ir ne tik dėl savo slaptų ir viešų kankinių bei šventųjų. Bet pirmiausia dėl to, kad Marytė–Aldona Vaišvilaitė priėmė savo kūne įsikūnyti ir mūsų tautoje gimti Kūdikėlį Jėzų.

Didi tiesa yra tai, jog žmonija pati viena nepajėgia pakilti į dar glaudesnę su Dievu Sandorą, kuo iškilesnė Sandora – tuo Aukštesnis Tarpininkas būtinas jai į šią Sandorą pakilti.

Kaip pažymi apaštalas Paulius:

„Jis (Jėzus) yra Naujosios Sandoros tarpininkas.“ (Žyd9, 15); „Dabar Jis (Jėzus) užima juo prakilnesnę tarnystę, juo aukštesnės, svarbesniais pažadais besiremiančios Sandoros tarpininkas yra.“ (Žyd8, 6).

Bet skaudi tiesa yra ta, kad Sandorai su Dievu į Taurumo kalną mes turime užlipti savo kojomis ir Naujoji Šventovė turi būti pastatyta žmonių rankomis. Kūdikėlis Jėzus veda mus už rankos į dvasines Aukštumas per kopimą į Naujosios Sandoros Kalną, bet mes vietoj to, kad dėkingai atsiduotume jo vedimui, dar pasipūtėliškai atkakliai ir įkyriai muistomės tarsi stengdamiesi iš jo mus gelbstinčios rankos delno ištrūkti...

O kalbant Ben Siro lūpomis: „Laikytis įstatymų reikia tik noro ir vykdyti Viešpaties valią pajėgsi.“ (Sir15, 15). Jau per pranašą Izaiją Dievas nurodė: „Ateikite pas mane, ausis ištempę, klausykitės – ir jūs gyvensite. Aš amžiną Sandorą su jumis sudarysiu, remdamasis malone parodyta Dovydui.“ (Iz55, 3–4). Jei darytume taip kaip Dievas per Izaiją mums nurodė, įsigaliotų mūsų tautai ir pranašo Sofonijo žodžiai: „Viešpats panaikino tau padarytąjį nuosprendį – privertė tavo priešus atsitraukti! Viešpats Izraelio

karalius tavo viduje: daugiau nebereikės tau bijotis nelaimės.“ (Sof3, 15).

Tad veržiamės iš siūlomos mums su Dievu Sandoros, o tuo pačiu ir iš jo globos tikrai labai sau kenksmingai ir netgi pražūtingai. Izaijas apie šių laikų pabaigą ir jų žmones perspėjančiai bylojo:

“Kraštas liūdi ir vysta,
pasaulis nuleido galvą ir nyksta, –
rinktiniai tautos žmonės krenta prapultin.
Žemė suteršta jos gyventojų,
nes jie nesilaikė įstatymų, pažeidė įstatus
sulaužė amžinąją Sandorą.
Dėl to ryja žemę prakeiksmas,
jos gyventojai kenčia bausmę už savo kaltes.
Dėl to jie bala iš baimės, –
gyvų žmonių liks tik nedaugelis.
/.../
Visur žemėje ir tarp tautų yra taip,
kaip su alyvmedžiu alyvų derlių nukrėtus,
kaip su parinkomis vynuogių derlių nuėmus.
Šitie pakelia balsą,
džiugiai skelbia VIEŠPATIES didybę,
iš vakarų jie krykštauja,
rytuose jie džiūgauja,
pamariuose jie šlovina vardą
VIEŠPATIES, Izraelio Dievo.
Nuo žemės pakraščių mes girdime juos giedant:
„tebūna šlovė Teisiajam!
Bet aš tariu: „Galas man!
Galas man!
Ai, vargas man!

Išdavikai nesiliauja išdavinėti,
Klasta išdavikiškai išdavė!
Klaikas, duobė, pinklės laukia jūsų,
žemės gyventojai!
Kas nuo siaubo bėgs, duobėn įpuls;
kas iš duobės išlips, į pinkles įsipainios,
nes dangaus langai aukštai bus atidaryti,
ir žemės pamatai sudrebės.
Žemė aižės ir suskils,
žemė plyš ir šokinės,
žemė siūbuote siūbuos.
Žemė kaip girna svyruos,
sverdės kaip sargo pašiūrė.
Jos nuodėmės ją slegia,
prapuls po jų našta
ir nepajėgs atsikelti“.
Tą dieną VIEŠPATS nubaus galybes
dangaus skliaute,
o žemėje – žemės karalius.
Jie bus į krūvą suvaryti,
tarsi belaisviai duobėje.
Kalėjiman jie bus uždaryti,
po ilgo laiko bausmę gaus.
Tada mėnulis paraus, saulė susigės,
nes Galybių VIEŠPATS
ant Ziono kalno ir Jeruzalėje viešpataus
šlovingas tarp savo seniūnų.
VIEŠPATIE, tu – mano Dievas,
garbinsiu tave, šlovinsiu tavo vardą,

nes tu įvykdai nuostabius užmojus, –
visokeriopai ir ištikimai įvykdei tai,
ką prieš amžius nutarei.
/.../
Šiame kalne jis nukels tą šydą,
kuris dengia visas gimines,
tą nuometą, kuri gobia visas tautas.“(Iz24, 4–25; 25, 1–7).

1993 m. paskelbus apie būsimąją popiežiaus Jono Pauliaus II-ojo apaštalinę kelionę į Lietuvą, grupelė Lietuvos tautos Sandoros su Dievu trokštančių žmonių: Petras Cidzikas, jo draugas vertėjavęs iš lietuvių į italų kalbą (ir atvirkščiai), Aldona Marytė Vaišvilaitė, aš ir keletas tuometinio Seimo narių susitikome nunciatūros rūmuose su tuometiniu popiežiaus nuncijumi Lietuvoje. Pasiūlėmė ir prašėme popiežiaus nuncijaus, kad popiežius lankydamasis Lietuvoje pakviestų Lietuvos tautą į Sandorą su Dievu ir aukotų ta intencija Šv. Mišias ant Tauro kalno Vilniuje. Nuncijus paaiškino, kad popiežiaus apaštalinės kelionės programą Lietuvoje rengia jos vyskupai, tad norint Sandoros Aktą įtraukti į šią programą reiktų kreiptis į juos. Paaiškinome nuncijui, jog siekiame ne kokio nors formalaus Sandoros Akto, ar dar vieno Lietuvos paaukojimo Jėzaus ir Švč. M. Marijos Širdžiai, kokių jau būta, o būtent į visos Lietuvos tautos pakvietimo į sąmoningą apsisprendimą eiti į ją atitinkamai elgtis įpareigojančią Sandorą su Dievu ar ne.

Po to įspėjome nuncijų, kad Lenkų Lietuvoje sąjunga ruošiasi popiežiaus vizitą išnaudoti savo politinių tikslų manifestacijai ir tuo tikslu yra duotas nurodymas masiškai siūti lenkų tautines vėliavas. Bei pasiūlėme popiežiui Jonui Pauliu II-ajam lankantis Lietuvoje pakartotinai paaukoti Rusiją Švč. M. Marijos Nekalčiausiajai Širdžiai, kaip ji to prašė Fatimoje.

Baigiantis mūsų pokalbiui nuncijus pažadėjo apie mūsų iniciatyvas

ir perspėjimui pranešti popiežiui. Atrodo, kad taip ir buvo padaryta, nes lankydamasis Lietuvoje Jonas Paulius II-asis daug aiškino (ypač Vingio parke) apie žmonių ir Dievo Sandorą, o prieš atvykstant į susitikimą su lenkų bendruomene Šventosios Dvasios bažnyčioje buvo perduotas jo įsakmus reikalavimas nuimti visas lenkų tautines vėliavas ir kreipėsi čia jis į savo tautiečius vadindamas juos lenkiškos kilmės lietuviais.

Nesant vilties papildyti popiežiaus programą Lietuvos tautos pakvietimu į Sandorą su Dievu ir į tam apsisprendusios jos dalies Sandoros su Dievu sudarymo Aktą, ryžomės tai padaryti patys, nors dalinai atliepdami į Dievo tam kvietimą, tiek kiek leis mūsų kuklios galimybės.

Įsakmiai tai padaryti mus ragino tas faktas, kad 1991 m. gegužės 25 d. buvo atlikta, net ir tos nedidelės – kelių šimtų žmonių grupės ryžusios sudaryti Sandorą su Dievu, tik pirmoji Sandoros Akto dalis, – pastatyti ant Tauro kalno ir pašventinti tris esmines Sandoros vertybes nurodantys Tikėjimo, Vilties ir Meilės kryžiai. O apreiškime per Aldoną-Marytę Vaišvilaitę buvo nurodyta, kad čia turi būti aukojamos Šv. Mišios Lietuvos tautos Sandoros su Dievu intencija.

Tad 1993-08-26 d. 12 val. prie Sandoros kryžių ant Tauro kalno per paaiškinamuosius straipsnius laikraščiuose sukvietėme vėl apie penkis šimtus į šį kvietimą atsiliepusių žmonių. Varpeliais pranešančiais apie Sandoros Šv. Mišių pradžią, garbę paskambinti suteikėme liudijimus apie daugkartinius Švč. M. Marijos apsireiškimus Lietuvoje rinkusiam tuomet 85 metų amžiaus Antanui Orentui iš Vigių kaimo Kauno rajone ir jo 14-os metų proanūkiui Renaldui Medušauskui.

Varpeliai suskambėjo su viltimi, kad kažkada suskambės ir į lemtingą apsisprendimą mūsų tautą kviečiantys varpai.

Šv. Mišias aukojo marijonų vienuolijai priklausantys kunigai Bronislovas Paltanavičius ir Edvardas Grigorjevas. Šv. Mišių metu ne tik buvo sudaryta juose dalyvavusių žmonių Sandora su Dievu, bet ir

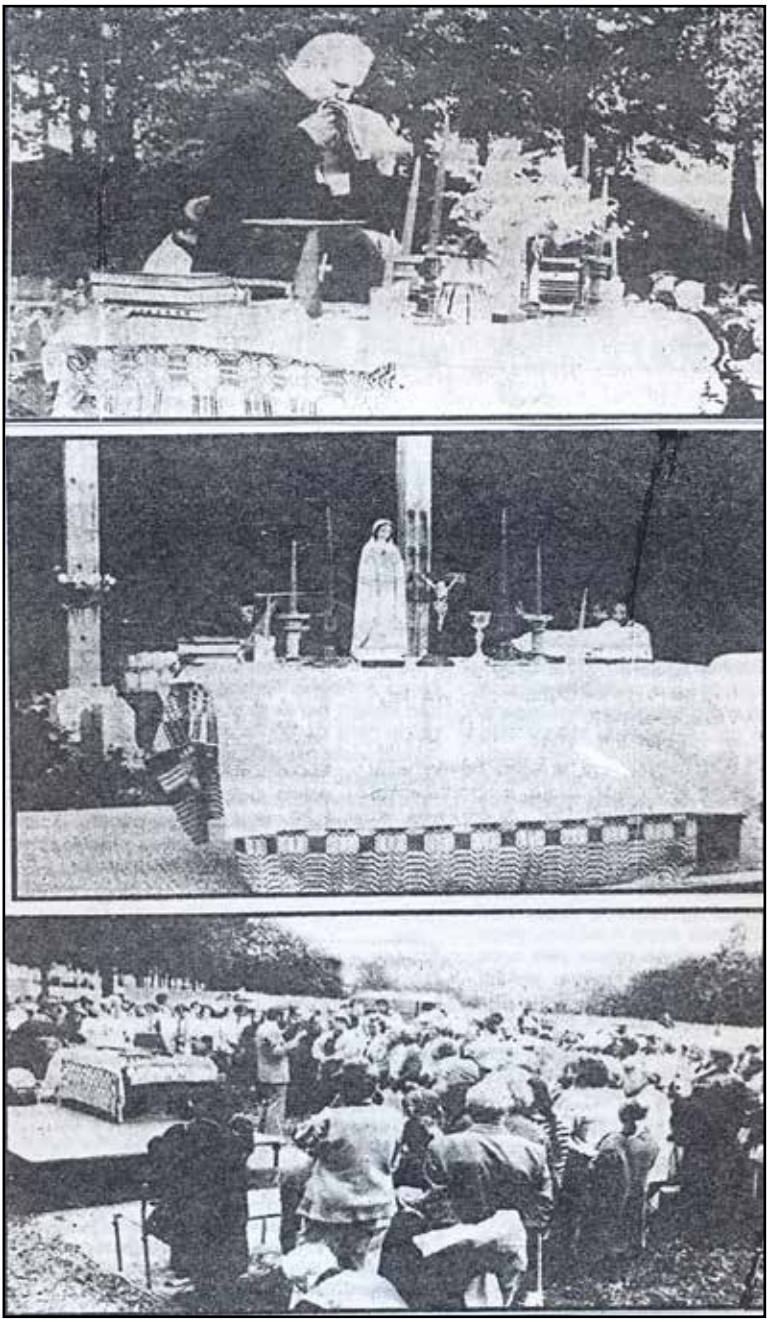

Laikraščio „Kauno laikas“ fotografo Vlado Žirgulio nuotraukose Sadoros su Dievu sudarymo Šv. Mišių ant Tauro kalno 1993–08–24 vaizdai

meldžiamasi už Rusijos dvasinį atgimimą.

Atsitiktinai ar ne, bet šie įvykiai ant Tauro kalno sutapo su Rusijos vadovų apsisprendimu nevilkinti daugiau pagrindinių (viešųjų) Rusijos karinių pajėgų iš Lietuvos išvedimo. Kaip po to rašė laikraščio „Kauno laikas“ (1999–08–26) korespondentė Audronė Vaitkutė straipsnyje „Ant Tauro kalno..“: „Tikėjimo, Meilės ir Vilties žiburėlis liko rusenti...“.

Laukiančioji pavasario...

32. POST SCRIPTUM

Rašydamas šią knygą norėjau padaryti tarsi savotišką minčių srauto pabangavimą ir gale jos parašyti dar septynias paaiškinamasias dalis, bet šiai knygai vis žiauriai storėjant galiausiai tos minties atsisakiau ir parašiau jų tik dvi: „Armagedonas“ ir „Sandora po Sandoros“. Tačiau pabaigęs ją supratau, kad kryžminėje pašaipų ir kritikos ugnyje į kurią išleidus šią knygą papulsiu, vargu ar bus duota man galimybė į visa tai kaip nors atsakyti. Bent jau iki šio to pasigedau. Tad kai ką iš to ką parašiau, pabandysiu dar kiek paaiškinti.

Niekada nesigyriau ir nesipuikavau (nedarau to ir dabar) savo kilme, apie tai šioje knygoje parašiau tik mąstydamas, – kodėl Dievas būtent mane paskyrė Marytės globėju ir ar galėjau aš su Maryte ir kitais į Taurumo Kalną kopiančiais žmonėmis nors simboliškai atstovauti Lietuvos tautą, einant jai į vis tampresnę Sandorą su Dievu. Dar cariniais laikais mano senelis Konstantinas (Kostas) Gorodeckis mokydamasis Maskvos universiteto Miškininkystės fakultete (institute) viešai, kartu su grupe bendraminčių, išstojo iš bajorų luomo. Tai yra, vardan didesnio žmoniškumo paaukojo visa, kas buvo dar likę iš jo kunigaikštiškos giminės praeities.

Padarė tai jis protestuodamas prieš vieno iš studentų išmetimą iš Maskvos universiteto už tai, kad stodamas į jį suklastojo jo bajorystę įrodantį dokumentą, nes tais laikais carinėje Rusijos imperijoje aukštąjį mokslą buvo leidžiama įgyti tik kilmingiesiems. Beveik visus savo turtus Gorodeckių–Horodeckių<Korėnų giminė prarado jau prieš tai, kai jų valdos buvo atimamos už dalyvavimą visuose sukilimuose siekiant atkurti Lietuvos valstybingumą. Liko tik padavimai ir archyvinės nuotrupos bei kai kurie kapai, kur kartais (pavyzdžiui Šiluvos kapinėse) Korėvos ir Gorodeckiai vis dar laidoti vieni šalia kitų. Visgi, anapilin jau iškeliavęs

mano tėtis, kai mama kitų šeimos narių buvo nuteikta, jog aš visai išblūdau, sapne, norėdamas ją paguosti ir sustiprinti, pasakė, – atsimink, jog ir Šventas Kazimieras yra iš mūsų giminės.

Noriu paaiškinti ir Lietuvos savanoriams, kad anaiptol nesu ištižėliškas pacifistas. Berods, 1990 m. parašiau ir įteikiau pareiškimą Ignalinos rajone savanoriams vadovavusiam Arūnui Grabažiui prašydamas priimti mane į Lietuvos savanorius. Aiškindamas apie Švč. M. Marijos pastangas pakreipti pokaryje mūsų tautą neplieno ginklais ginkluoto pasipriešinimo keliu, turėjau minty ne nesipriešinimą okupantui, o apie veiksmingo pasipriešinimo būdus, taktiką ir strategiją. Nors ir daline, bet visgi laisvę atgavom tik tada, kai mūsų tauta pribrendo ir veiksmingai panaudojo dvasinio (neprievartinio) pasipriešinimo okupantui būdus, dalinai juos perimdama iš Mahatmos Gandi satjagarchinio (tvirtumo tiesoje) kovos metodų. Būtent suvokiantys savo dvasios nemirtingumą, savo biomechaninio kūno nebijantys prarasti, tai yra Dievą tikintys lietuviai buvo ir yra patys narsiausi kovotojai už Lietuvos nepriklausomybę.

Mahatma Gandi badavo tol kol prasidėjus Antrajam pasauliniam karui Anglijos laivyne sukilusieji indusai pakluso jo reikalavimui nutraukti sukilimą. Kariniu požiūriu išsivaduoti iš Anglijos okupacijos buvo ideali proga. Anglija buvo susitelkusi karui su fašistine Vokietija, o japonai užiminėjo anglų bazes Indijos vandenyne. Bet Gandi įžvelgė Hitleryje grėsmę visai žmonijai ir paragino indusus padėti Anglijai kovoje prieš fašizmą. Tą dalis jų ir padarė sėkmingai kovodami anglų pusėje prieš hitlerininkus Šiaurės Afrikoje. Mahatma užtikrino indusus, kad paklusę jo nurodymui po Antrojo pasaulinio karo nepriklausomybę atgaus jie taikiai, o ne per tautos dorinį nuskurdinimą jai peršamose žudynėse. Taip Gandi išvairavo Indiją į valstybinės nepriklausomybės atgavimą taikiu būdu. Duok Dieve ir Lietuvai tokių toliaregiškai išmintingų vadovų!

Iš trijų apsupimų (prie Stalingrado, iš Demjansko „katilo“ prie

Petrapilio ir Kurše) su savo kariais išsiveržęs majoras Jonas Semaška Hitlerio apdovanotas aukščiausiuoju jo kariniu apdovanojimu už tai, kad Rusijos stepėse suareštavo trauktis supanikavusi vokiečių karinį štabą ir privertė vokiečius kartu su iš buvusių Lietuvos policininkų sudaryto bataliono kariais kuriam laikui sulaikyti Raudonosios armijos puolimą, tapęs partizanų junginio „Žemaičių legionas" Lietuvoje vadu, po partizanų būrių Žemaitijoje inspektavimo, įvertino, kad šaudmenų atsargų jie turi tik kokio pusmečio kovos laikui.

Galiausiai ir patys atkakliausi Žemaitijos partizanai suvokė būtinybę kreipti Lietuvą ne miškuose, o civiliniame pogrindyje vykdomai kovai ir parengė tam Vyčių sąjungos įstatus ir programą. Tačiau šį persirikiavimą reikėjo pradėti daug anksčiau, neklausant kgb-istų raginimo per tariamą Amerikos balsą iš Vašingtono, laikytis miškuose, nes tuoj prasidės naujas karas ir čia ateis amerikonai.

Iškilusis Lietuvos partizanų vadas Juozas Lukša siūlė, kad kovoti miškuose liktų tik nedidelės, dar geriau nei iki tol organizuotos, partizanų grupelės, bet ir tai jau tapo neberealu. Jei pradžioje partizanas žūdavo skaičiuojant vidurkį – po dviejų kovos metų, tai vėliau jau po pusmečio. Pasak gyvais likusių liudininkų, – sudrėko netgi partizanų šaudmenų ir sprogmenų parakas ir didvyriškai į stribyčias įmestos granatos paprastų paprasčiausiai dėl to nesprogdavo.

Tad nutylėti, kad pokaryje kovojant su okupantu buvo padaryta strateginių klaidų yra arba melaginga, arba neišmintinga, arba „idealistiškai" naivu. Nutylėti, kad Jėzus yra mums nurodęs ir kitus būdus kovoje su Liuciferiumi, bei jo Žvėrimis (grobliomis valstybėmis), – reiškia atmesti jį kaip Mesiją ir vietoj jo pasirinkti mesiju po to apsišaukusį Baruchą (hebr. Žvaigždę), pakėlusį žydų tautą į itin žiauriai nuslopintą, didelę jos dalį sunaikinusį, sukilimą prieš romėnus.

Metas jau baigti ir su tų Rusijos karinių objektų Lietuvoje slėpimu

nuo visuomenės ir sąjungininkų. Jei Lietuvos vyriausybė nepajėgi spręsti šių problemų viena, – pagalbos tada turi kreiptis į Dievą, visą tautą bei mūsų valstybės sąjungininkus NATO. Jei jau Gailestingojo Dievo Malone, nežiūrint Rusijos perspėjimų apie Lietuvoje likusias neišgabentas jos raketas „Igla“, priėmė mus į NATO. Tai prašykime Dievo ir savo sąjungininkų NATO, kad padėtų mums taikiai tomis Rusijos raketomis atsikratyti. Puslaisvę turime paversti laisve, atsisakydami tiek nuo vergavimo savo ydoms, tiek nuo baimės spręsti Lietuvai kylančius iššūkius ir jau įsisenėjusias jos problemas.

Nebijau ir tituluotų kalbininkų neišvengiamos pašaipios kritikos dėl tų savo savamokslių pastebėjimų. Tiesa labai dažnai glūdi būtent visiems aiškiame paprastume. Tam, kad įrodyti, jog žodis seržantas, kaip kad dabar yra kalbininkų teigiama, kilęs iš lotynų kalbos žodžio – serviens (tarnaujantis) reikia prirašyti ne vieną puslapį ir visa tai vis tiek bus tik šakėm ant vandens rašytos prielaidos. O susieti jį su lietuvių (prabaltų) kalbos veiksmažodžiu sergėti yra daug paprasčiau, nes garso g daugelyje kalbų virtimas garsu ž yra gerai žinomas (plg. l.k geležis> r.k железо; l.k. geltonas> r.k. – жёлтый).

Pavyzdžiui, net tokiame labai konkretizuotame leidinyje kaip A. Vanagas „Lietuvių hidronimų etimologinis žodynas“ (LHEŽ) tarp daugybės mūsų garsiosios upės Šešupė vardo kilmės aiškinimo variantų nėra to, kad jis sietinas su lietuvių kalbos žodžiu sesutė, senovėje skambėjusiu šešutė (pgl. šešuras – sesers vyras, šeima>seimas, semja), nes šios upės aukštupyje dvi beveik vienodo ilgio upės šešutės(>sesutės) susilieja į vieną pradėdamos sesučių upę Šešupę. Nekreipiant dėmesio į šį paprastą dėsnį š>s niekada nesuprasim ir upių bei upelių Šešupis, Šešuva, o dar labiau: Šunelės upelis, Šunija, Šunykšta, Šunaupė, Šunupis, Šunupys vardų tikrosios prasmės bei kilmės.

Aiškinimas LHEŽ, kad pastarieji vardai kilo: „iš liet. šuo (šuns, šu-

nies) „naminis gyvulys, laikomas namams saugoti, medžioti ir kt.“ (DLKŽ) sukėlė man tokį gardų juoką, kad prisiminiau, kaip Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdžio įsteigimo dieną teko man LTSR Mokslų akademijos salėje nuleisti iš padangių ant žemės garbųjį akademiką Eduardą Vilką. Įsirėžęs rankomis į tribūnos kraštus garbusis akademikas tuomet pareiškė, jog niekam daugiau neleisiąs per mikrofoną pasisakyti, nes čia susirinkome ne mitinguoti, o teikti pasiūlymus TSRS (SSRS) Ministrų Tarybai ir Plano Komitetui dėl LTSR ekonomikos reformų. Paklausiau tuomet gerbiamo akademiko, kad jei jau negalima niekam kitam pasisakyti, tai gal galima bent jau klausimus jam šia tema užduoti? E. Vilkas atsakė, kad galima. Tuomet paklausiau jo, ar jo vadovaujama komisija sutinka priimti į ją ir ekonomistę Kazimierą Prunskienę išsakiusią čia vertingų pasiūlymų? Akademikas atsakė, – „Ne, nesutinku“. Tuomet paprašiau jo leidimo užduoti dar vieną klausimą jam. Gavęs leidimą, paklausiau, ar sutinka tada bent jau jo vadovaujama komisija ruošdama pasiūlymus, atsižvelgti į Kazimieros Prunskienės išsakytą nuomonę, kad neužtenka vien įmonėm suteikti didesnį ekonominį savarankiškumą reikia suteikti jį ir respublikoms? Ir į šį klausimą, akademikas atsakė, – „Nesutinku“. Tuomet paaiškinau jam, jog tokiu atveju reikia kurti kitą komisiją, nes jo komisija neatspindi visų Lietuvos mokslininkų nuomonės. Salėje stojo mirtina tyla. Niekam nedrįstant dar ką nors pasakyti, jau ruošiausi eiti į salės pakylą šalia akademiko ginamos tribūnos ir pradėti siūlyti kandidatus į šią komisiją. Bet tuo metu, pagaliau tai išdrįso padaryti Zigmas Vaišvila ir taip gimė naujoji komisija, vėliau, pasivadinusi Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdžio Iniciatyvine grupe. Viso to dėka, vėliau praėjus kuriam laikui, visgi priėmęs LPS vadovų kvietimą dalyvauti konsultantu jos veikloje, akademikas E. Vilkas buvo apdovanotas Gedimino ordinu už nuopelnus kuriant Sąjūdį.

O ta visos eilės Šunupių atsiradimo istorija labai paprasta, – seniau buvo tariama ne sūnus, o šūnus, ne sūnelis, o šūnelis. Ir tie Šunupėliai, tai

yra mūsų visų upių tėvelio Nemuno tiesioginiai ir netiesioginiai sūnaitėliai. Kitaip sakant, tai yra šeimyninius santykius nusakantys upėvardžiai. O tas dabartinis žodis šuo (ir šūnelis) su šia šių upėvardžių gimimo istorija yra susijęs tik labai netiesiogiai. Manau, kad vilko prijaukinimo – pavertimo šunim istorija buvo tokia: vilkų irštvoje rastus vilkiūkiščius moterys užaugindavo žindydamos savo pienu ir taip juos prijaukindavo, tai yra įsūnydavo. Todėl lietuvių kalboje žodžiai sūnelis ir šunelis skamba beveik taip pat.

Nors žodžio karalius įsitvirtinimą tarptautinėje erdvėje ir nulėmė lotaringio Karolio Didžiojo šlovė, bet jo vardo kilmė (prabaltiškai skamba ir daugelio kitų Karolingų (Frankų) valstybės karalių vardai) yra susijusi su lietuviams gerai žinomais žodžiais: karas, karvedys (>chorvedys), kareivis (>kariūnas), kareiva (>kore(i)va>korėva). O žodžiai karas ir karvedys kilo iš žodžio karvė, nes senovėje gyvulių augintojams tai buvo svarbiausias turtas dėl kurio vyko karai (tą pripažįsta ir kalbininkas Algirdas Sabaliauskas, o vieni iš svarbiausių tiek Heraklio, tiek Indros žygdarbių yra karvių bandos iš jų pagrobėjų išvadavimas). Pas sūduvius esančios pavardės: Karalius, Karaliūnas, – perša mintį, jog senovės lietuviai jau vartojo žodį karalius, tik jis buvo būdingesnis būtent sūduviams ir, galbūt, buvo naudojamas daugiau kaip žodžio karvedys ar žemaičių žodžio korėva atitikmuo.

Atsiprašau Dievo, skaitytojo ir Marytės, kad rašydamas šią knygą neretai nukrypau nuo tiesioginio liudijimo į istorinius dalykus, šių dienų aktualijas ir asmeniškus pamąstymus.

Daug ką dar turėčiau ir norėčiau parašyti tiek apie Marytę, tiek apie mūsų dvasines bei visuomenines patirtis, bet ir taip jau, regis per daug parašiau tiems, kurie nieko apie tai, ką čia parašiau manęs neklausė ir to, ką jiems ir neklausiamas jų sakiau, neklausė. Tad baigiu šį nekošerno žmogaus liudijimą ne tašku, o daugtaškiu... ir nuoroda į savo kūrybos dvasinio atgimimo giesmes: www.dvasinio–atgimimo–sajudis.lt bei prašymu:

Visi geros valios žmonės ir kitos gerosios būtybės padėkite mums išgelbėti Europos širdį – Lietuvą!

Sulydyk Viešpatie iš naujo mus taurėn saugančioje Tavo kraują išlietą Šventoje Aukoj! – Suliek, sulydyk Viešpatie mus Lietuvon!

Daugumas šioje knygoje pateiktų nuotraukų yra padarytos Jadvygos Mackevičienės ir Laimos Pangonytės. Dėkoju joms bei visiems talkinusiems išleidžiant šią knygą. Teatlygina jiems už tai Dievas!

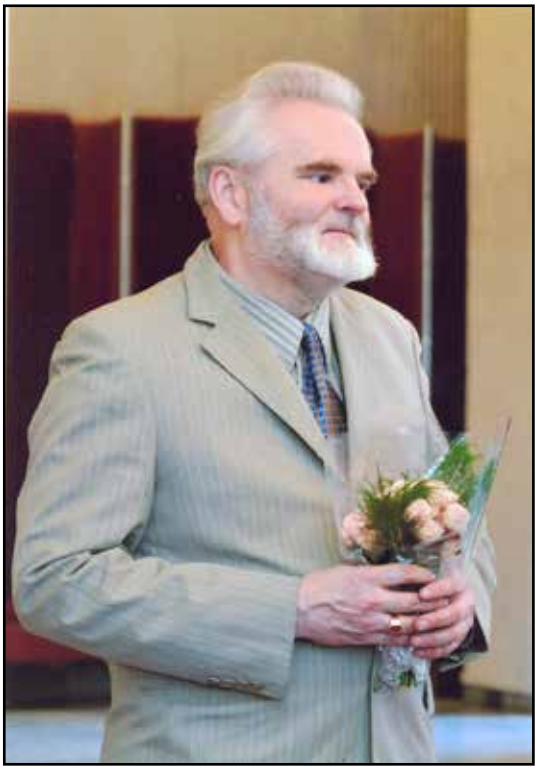

Dėkui Tau, Maryte!

[illegible]

[illegible]

Regėtojos Aldonos Kerdelienės pasakojimas užrašytas 1991 m. gegužės 22 dieną Vilniuje

"1990 m. naktį iš liepos 12 į 13 apie pusę pirmos val. išgirdau praskedenčias sudros triukšmą. Norėjau atmerkt akis, bet negalėjau. Jaučiau nepaprastą skausmą akyse bandant atmerkti. Po to užmerktom akim pamačiau sudros debesio susiliejimą su žeme net su trinktelėjimu. Pasibaigus užsiui, kaip kad būna sudros metu, išvydau jaunikaitį, dešinėje rankoje laikantį maždaug pusės metro ilgio naikinamąjį ginklą. Išgirdau balsą: "Esu pasiuntinys iš Dangaus, Mykolas Arkangelas. Turiu pranešti jūsų Šeutai liūdną žinią. Jūsų Šeuta pavojuje. Šeste jūsų Šeutos ir Kristaus priešų apsuptyje. Jūsų Šeutos vadovai turi pripažinti Kristų kenčiantį ant kryžiaus, apsisprendimo vardan daryti atgailą. Šeutos vadovai turi išgirsti paprasto žmogaus šauksmą, atsiversti į jį veidu ir širdimi".

Buvo parodytas Prunskienės veidas ir pasakyta: "Jūsų Šeutos vadovė yra moteris. Ji veda Šeutą į prražūtį. Ji ieško užtarymo svetimose šalyse, per puikybę pamindama savo tautiečius paprastus žmones. Ji turi daryti atgailą ir grįžti į tiesos kelią. Priešingu atveju ją pasmerks Dievas, Šeuta ir pasaulis, nes ji yra Šeutos i š d a v i k ė . Tu, Šeutos dukra, turi tai jai pasakyti. Taip pat visus perspėjimus pasakyti kitiems Šeutos vadovams, ką jie turi daryti, vardan apsisprendimo eiti t i e s o s keliu.

Šeisyti Viešpačiui kelią reikia ne žemės keliuose, o savo širdyse per artimo meilę, teisingumą.

Neieškok priešų aplinkui. Kiekvienas turi pradėti nuo savęs. Apsisprendimo vardan reikia visos šeimos ekivaizdoje pastatyti 3 kryžius: ĮTIKĖJIMO, VILTIES ir MEILĖS. Apsisprendęs šeimos vadovas turi pasakyti: "Aš einu su Kristumi teisingumo keliu, tegu dalyvauja šiame akte ir apsisprendžia".

Apsispręsti, ar sutinki eiti tiesos įtvirtinimo ir gerėjimo linkme, pakviesti visus žmones nepriklausomai nuo tautybės. Po kryžių pastatymo visų susirinkusiųjų akivaizdoje turi būti aukojamos Šv. Mišios - Kristaus kančios pakartojimas nekruvinu būdu. Kas išgirs, eis tiesos keliu, bus išgelbėtas. Kas priespata savo padarys perengtį prežūčiai. Tie kurie nedalyvaus apsisprendime, turi pasitraukti ir netrukdyti einantiems tiesos keliu. Vadovaujančiuose postuose neturi likti neapsisprendusių tiesai, suvaidinusių apsisprendimą. Vaidmeniavimo neturi būti. Vaidmainių darbai nesiderina su jų apsisprendimu šeimos akivaizdoje ir tai juos išduos. Iris kartus galima tokius perspėti, po to jie turi pasitraukti. Šeda reikia priimti teisingus įstatymus ir pareikalauti jų vykdymo. Teisingai dirbantis turi gauti atlyginimą pagal savo darbą. Turi švęsti sekmadienius, kitas religines šventes, pasninkauti."

Aš čia su nešant kryžius į kalną. Buvo parodytas Lansbergio kaip vadovo atvaizdas. Kairė Arhangelo ranka rytų kryptimi buvo parodyti 3 kryžiai ant kalno (kaip Trijų kryžių kalnas Vilniuje, bet kryžiai aukštesni ir liekneseni) ir iš Dangaus nusileidžianti ir apgaubianti tolimu visą kalną šviesą . Buvo pasakyta: "Įvykdžius apsisprendimo aktą, laimins jus Dievas ir pripažins pasaulis".

1990 m. spalio 10 rytę tarp 5 ir 6 val. regėjimas vyko nemiegant, bet negaliant atmerkt akių. Pasirodė Šv. M. Marija, stovinti nuleidusi žemyn rankas. Iš rankų į žemę ėjo spinduliai. Suknelė balta, melsvos spalvos apsiaustas pakrašėiuose truputį pasukuotas. Susijuosusi melsvos spalvos juosta. Iš pradžių buvo kaip ūkuotabiam altoriuje. Po to Ji pasilenkė į žemę ir lyg išėjo iš to spindinčio altoriaus ir pasikeitė vaizdas.

Nuostabaus grožio Marija apie 20 metų labai jauno veido pasilenkė į žemę. Ir pradėjo kalbėti žmonių minioms, kurie iškėlę rankas siūbavo garsiai dejuodami: kokie mes nelaimingi: Marija pradėjo kalbėti:" "Vaikeliai Mano: Darykite atgailą, atgailos sakramentu apsivalykite savo sąžines, neteisėtu būdu įsigyto turto dalį išdalykite vargšams. v e r u m a s, t e i s i n g u m a s ir a r t i m o m e i l ė s u t e i k s j u m s r a m y b ę". Kaip pavyzdys buvo parodytas šv. Juozapas laikantis rankose švarų apsiaustą. Jis parodė vieną ir kitą apsiausto pusę, kad abi jos šviesios. Ir man kilo mintis, kad ir žmogaus vidus, ir išorė turi būti švarus.

Marija kalbėjo labai švelniai, maldaujančiu balsu. Šačiau žmonės lyg negirdėjo, niekas nereagavo. Atsitiesdama Marija pažvelgė man tiesiai į veidą. Matėsi Jos veidas ir nepaprasto grožio žvaigždėtas dangus ir iš jo sklindanti ramybė, neapsakomas grožis. Marija atsitiesusi pasakė:" Šautos dukra, Nesvarbu, kad deber Manęs neišgirdo visi kartu. Šau , Šautos dukrai, pavedu atlikti šią misiją. Tu turi sakyti, kad kiekvienas išgirstų Mano prašymą ir apsisprestų pats nežiūrint tautybės, lyties, amžiaus.

Turi išgirsti visi žmonės viseme pasaulyje. Išgirdę Mano balsą, turi apsispresti. Kas priims, bus išgelbėtas šioje žemėje ir kartu amžinybėje regės šviesą. Kas atmes, pats save pasmerks dar gyvenant šioje žemėje ir amžinybėje. Ne tau vienai skirta ši dovana išgirsti ir pajusti. Turi tai skelbti visomis tau įmanomomis priemonėmis".

Buvo nurodyta kviesti Šautą į prisikėlimą g e r u m u i . Uždegti kitų širdis ir eiti su jais kartu, kad nebūtų neišgirstas nei vienas, net ir negimusio kūdikio šaukiamas, trokštantis išvysti šviesą. Po to buvo pasakyta ir leista išgyventi viską, kas įvyktų neišpildžius šių nurodymų: priešo priešpaudą, kankinimai, didis kraujo praliejimas. Vėliau ere atšalimas, badas. Po to sektų Kristui priešiškų piktųjų žmonių naikinimas ugnimi, matant teisiesiems.

Po to buvo parodyta vienoj vietoj ugnies liepsliepsnos ir virš jų keirėj pusėj Museinas, dešinėj-Garbačiovas, o už jo, kiek toliau, jo žmona, bet jau-ne virš liepsnų. Buvo pasakyta: "Museinas bus Tautos pasmerktas, nes daug kartų buvo perspėtas . Garbačiovas gali išsigelbėti,jei darys atgailą. Priešingu atveju jam grėsa sunaikinimas.Jis irgi turi apsiprąsti. Tu turi jį nuo įsakymo žiauriai priespaudai perspėti".

Mintimis susibejojau, kas manimi, paprastas moters pasekojimu, tikės. Tą pačią sekundę pažvelgė Arhangelas ir paklausė, ar aš sutinku tai padaryti. Užsidegė many toks ugningas jausmas, kad pasakiau jog sutinku ir mirti. Arhangelas pasakė, kad mirti dar nereikės ir pasakė kiek man dar reikės gyventi. Bet nurodė, kad tai laikyti paslaptyje. Pasakė,ką dar aš turiu daryti: eiti į kūdikių namus, į senelių prieglaudas, išgirsti kiekvieną, žadint Tautą gailestingumui, kad neliktų nušleidžių, užmiršty senelių.

1991.03, 04 apie 12 val. bažnyčioje Šv. Antano koplyčioje Šiauliuose Šv. Petro ir Povilo bažnyčioje prie Šv. Kazimiero pavaikslo asmeniniu prašymu išgirdau Marijos balsą: "Vaikeli, taip karštai meldi ir rūpiniesi tokiais mažais dalykais, o Mano prašymą, kuris skirtas ne tik tau vienai, nedrįsti pranešti kitiems žmonėms. Mano Šūnaus gailestingumas arti, tik reikia išgirsti ir Jo prašyti. Tuoj pat eik ir kalbėk, kad grąsantis pavojus būtų atitolintas".

Kad būtume išgelbėti, melskimės ir pasninkaukime trečiadieniais ir penktadieniais tik su duona ir vandeniu kaip įsakė Švč. M. Marija Medjugorjėje. Jo Šv. Popežius Paulius VI jau 1966.10,14 d. priterėfikėjimo platinimokongregacijos dekrėtui,kuris buvo paskelbtas pagal patios jo Švent. valią. sutinkamai su 1966 m. gruodžio 29 d.A.A.S.58/16. Dekretas įsigalioja, praėjus trims mėn. po paskelbimo. Po jo daugiau nebedraudžiama spausdinti be "Imprimatur", t. y. be bažnyčios aprobatos, raštus apie pasirodymus,vizijasir stebuklus.

1)

Ko reikia labiau klausyti,
Dievo ar žmonių?

Štai Aš siųsiu savo Angelą, kad eitų prieš tave ir tave sergėtų kelyje, ir vestų į vietą, kurią parengiau. Atsižvelk į jį ir klausyk jo balso, ir nedrįsk panikinti, nes nepaliks be baudos, jei nusidėsi, ir mano Vardas yra jame. O jei klausysi jo balso ir darysi viską, ko sakau, Aš būsiu nedraugas tavo nedraugams ir vargšinsiu tave vargšinančius.

1991 m. sekminių dieną siunčia mane Dievas Jėzus ir Marija į Vilnių pas to meto vadovus perspėti, kad jie atvertų širdis Dievo meilei ir atsiliepty į Dievo kvietimą.
Dar tyla savo širdyje atgailą. Pastatyty ant šiauro kalno tris kryžius. Tikėjimo, Vilties ir Meilės, Sandoros su Dievu. Tada labiausiai priėmė Dievo kvietimą Kazimiera Prunskienė ir ją Dievas laimino.

21

Per ją Dievas padarė daug stebuklingų darbų. Buvo išvestą svetimas šalis kariuomenė be kraujo praliejimo, ir jai duota Dievo malonė vesti žmones į nepriklausomybę.

Tuo laiku buvo ir daugiau gerų valios žmonių, tačiau jie greitai pradėjo nukrypti nuo tiesos ir pradėjo Kazymierą visaip šmeižti ir koltirti nebūtais dalykais, ir iki šios dienos kartoja prieš Dievo valią nusikaltimą, kito žmogaus neteisingu teisimu is pavydo.

2009 m prieš Gailestingumo atlaidus Dievas vėl pakvietė mane į Vilnių melstis, kad prezidento rinkimai įvyktų pagal Aukščiausio valią. Liepė užprašyti Šv. Mišias Jėzaus Gailestingumo Šventovėje ir kitose bažnyčiose, kviesti žmones melstis šia intencija.

Gailestingumo Šventovėje vyko trumpas pokalbis su Viešnia Ona, kuri pasakė žodžius.

Gailestingas Jėzus pats išrinks vadovą.

3

Aš labai džiaugiausi ir buvau laiminga dėkojau Dievui už tokią malonę, ir galvojau, kad viskas padaryta ko Dievas iš manęs prašo.

Praėjo kelios dienos ir aš gavau įsakymą palikimą vėl vykti į Vilnių ir pranešti.

Pirmiausia vyskupui Juozui Tumaičiui. Pasitarus pranešti kardinolui Juozui Bačkiui. Pamiršta. Dievo, kad Dievas žino kaip įvyks, tačiau vadovus bando per mažutėlius. Jei tikės Dievo žodžiais bus palaiminti, jei netikės nubausti.

Tada aš labai susijaudinau ir pradėjau labai nuoširdžiai prašyti Marijos, kad padėtų perprašyti Jos Sūnų Jėzų, kad pakeistų palikimą, tokiu būdu tai dazyti. Galvojau apie žmonių ir vadovų nesupratimą. Tada Marija pasakė, dukra atsimink, kad Dievo reikia klausyti labiau nei žmonių. Tau nereikia galvoti apie žmonių sprendimą.

4

Paaiškino, svarbiausia Šv. Trejybės valia ir mano, Dievo motinos užtarimas, dar svarbiau kas įvyks, jei klausysite Dievo ir kas įvyks, jei neklausysite.

Buvo paaiškinta, jei žmonės ir vadovai tautos, supras ir susimąstys, ką reiškia Dievo įsikišimas į žemės reikalus ir toks perspėjimas, taip įvyks tada supras.

Rašyk: Dievo planė yra duota jums prezidentė Kazimiera, kurią laiminsiu. Ji ves jus visus teisingu keliu. Jei ją išsirinksite, stebuklingai išvesiu iš visų varpų ir nelaimių.

Bus duota malonė dėl elektrinės darbo pratęsimo iki tol tol bus jums reikalinga. Dėl naujos elektrinės perspėjimas. Webus panaudota jei statysite.

Turtingieji pasidalins su stokojančiais.

5

Bus apsaugota gamta nuo sausros ir kitų nelaimių. Žmonės atleis vieni kitiems ir bus Dievo palaiminta taika.

Perspėjimas dėl kitos moters vardu Dalios...

Ši moteris nebus Dievo palaiminta, nes ji pasitiki tik valdžios aukštais pareigūnais ir slepia nuo žmonių apie praeityje padarytas nuodėmes, net nemąsto atsiprašyti Dievo. Pasitiki žmonėmis ne Dievu. Dievas mato žmogaus širdį ir kviečia, susimąstyti; visiems. Dievo akivaizdoj.

Dievas įsakmiai perspėja žmones, kurie prisišaukė Dievo valiai neturės ramybės. Įvyks nežmoniškas susiprėšinimas tarp šalies vadų ir žmonių, ta proga įsiskš netikėsta svetimos šalies kariuomenė ir bus baisus kraujo praliejimas. Dabar be Dievo pagalbos niekas negalės

61

padaryti teisingą ir žmonėms naudingą spendimą. Būtina prašyti per Marijją Jėzaus skubios pagalbos ir malonės. Tai prilaikys kiekvieno žmogaus likimas, nuo laisvo apsisprendimo.

Artinasi laikas, Dievo žodžio pažadėto žmonėms išsipildymas. Kai sugrįšiu antrą kartą į žemę ar berasiu žemėje, žmonių širdyse tikėjimą.

Dievas yra Gailestingoji Meilė, todėl kviečia atsiliepti į jo kvietimą. Už viską dėkoju Švč. Trejybei ir Marijai, angelams sargams, kurie Dievo duoti apsaugai nuo piktųjų dvasių puolimo.

Viskas Dievas stebi ir laimina.

2009 IV. 29.

Lietuvos vyskupų konferencijos Pirmininkui
Jo Eminencijai kardinolui Vincentui Sladkevičiui
Lietuvos vyskupų konferencijai

Jūsų Eminencija!

Mūsų Tėvynė Lietuva, su jos prisikėlimu susijusios šviesesnio gyvenimo viltys dideliame pavojuje. Dauguma lietuvių pasimetę, nes mano, kad ateityje jų laukia dar didesnis nusivylimas, skurdas ir vargas. Akivaizdu, kad net ekonominių Lietuvos reikalų pagerėjimo atveju gyvenimas joje dėl sparčiai didėjančių plėšikavimo, žiaurumo ir paleistuvystės tik blogės. Vis realesnė tarpusavio rietenų peraugimo į jugoslaviškąsias pjautynes grėsmė.

Svetimos kariuomenės išsikraustymas iš Lietuvos neišsprendžia jos okupacijos ir saugumo problemų. Svarbiausiu Lietuvos ir visos Žemės okupantu yra vis labiau čia įsisiautėjantis šėtonas. Išsigelbėti iš jo priespaudos galime tik padedant Dievui sutelktomis visos tautos pastangomis.

Neįvykus Rusijos dvasiniam prisikėlimui išliks nuolatinė karinių intervencijų Lietuvon grėsmė.

Išnaudokime unikalią Aukščiausiojo Kristaus Vietininko Žemėje Jono Pauliaus II-ojo atvykimo į Lietuvą progą mūsų tautos Sandoros su Dievu sudarymui. Apvainikuokime atskirų Lietuvos piliečių Sandoros su Dievu Bendrąja tikinčiosios Lietuvos visuomenės Sandora. Pakvieskime Lietuvos tautą apsisprendimui, pasiruošimui ir visuotiniam dvasiniam atsinaujinimui. Suteikime naują prasmę Lietuvos laisvės kovai ir geresnio gyvenimo siekiams.

Kviečiame, siūlome:

1. Kreiptis į Aukščiausiąjį Kristaus Vietininką, prašant papildyti Jo lankymosi Lietuvoje programą taip, kad rugsėjo 5 d. vietoje Vilniuje Vingio parke numatytų aukoti šv. Mišių tema "Krikštas. Krikšto pažadų atnaujinimas" būtų miesto centre ant Tauro Kalno aukojamos šv. Mišios tema "Sandora. Santarvė. Prisikėlimas", pakviečiant dalyvauti kitų konfesijų ir religijų atstovus.

2. Prašyti Aukščiausiąjį Kristaus Vietininką Jo lankymosi Lietuvoje metu, išpildant Švč. Marijos prašymą 1917 m. Fatimoje, paaukoti Rusiją Nekalčiausiajai Marijos Širdžiai.

3. Nereikalauti jokių leidimų į minėtus renginius, nes J. E. vyskupo Sigito Tamkevičiaus žodžiais: "Jis (Aukščiausiasis Kristaus Vietininkas) atvyksta susitikti ne su atskiromis žmonių grupėmis, o su mūsų tauta".

1993 m. liepos 21 d.

Lietuvos vyskupų konferencijos Pirmininkui
Jo Eminencijai kardinolui Vincentui Sladkevičiui
Lietuvos vyskupų konferencijai
Visiems Dievą garbinantiems Lietuvos piliečiams

Jūsų Eminencija! Garbusis Lietuvos pilieti!

Mūsų Tėvynė Lietuva, su jos prisikėlimu susijusios šviesesnio gyvenimo viltys dideliame pavojuje. Dauguma lietuvių pasimetę, nes mano, kad ateityje jų laukia dar didesnis nusivylimas, skurdas ir vargas. Akivaizdu, kad net ekonominių Lietuvos reikalų pagerėjimo atveju gyvenimas joje dėl sparčiai didėjančių plėšikavimo, žiaurumo ir paleistuvystės tik blogės. Vis realesnė tarpusavio rietenų pereugimo į jugoslaviškasias pjautynes grėsmė.

Svetimos kariuomenės išsikraustymas iš Lietuvos neišsprendžia jos okupacijos ir saugumo problemų. Kaip 1917m. Fatimoje nurodė Švč. M. Marija, neįvykus Rusijos dvasiniam prisikėlimui išliks nuolatinė karo ir sumaišties grėsmė visame pasaulyje. Svarbiausiu Lietuvos ir visos Žemės okupantu yra vis labiau čia įsisiautėjantis šėtonas. Išsigelbėti iš jo priespaudos galime tik padedant Dievui visos tautos sutelktomis pastangomis.

Išnaudokime unikalią Aukščiausiojo Kristaus Vietininko Žemėje Jono Pauliaus II-ojo atvykimo į Lietuvą progą mūsų tautos Sandoros su Dievu sudarymui. Apvainikuokime atskirų Lietuvos piliečių Sandoras su Dievu Bendrąja tikinčiosios Lietuvos visuomenės Sandora. Pakvieskime Lietuvos tautą apsisprendimui, pasiruošimui ir visuotiniam dvasiniam atsinaujinimui. Suteikime naują prasmę Lietuvos laisvės kovai ir geresnio gyvenimo siekiams.

Kreipkimės į Aukščiausiąjį Kristaus Vietiniką prašydami papildyti Jo lankymosi Lietuvoje programą taip, kad rugsėjo 8 d. Švč. M. Marijos gimimo ir Lietuvos tautinės šventės metu miesto centre ant Tauro kalno būtų aukojamos šv. Mišios tema "Sandora. Santarvė. Prisikėlimas.", pakviečiant dalyvauti kitų konfesijų ir religijų atstovus.

Prašykime Aukščiausiąjį Kristaus Vietininką Jo lankymosi Lietuvoje metu atnaujinti Rusijos pasaukojimą Nekalčiausiajai Marijos Širdžiai.

Nerikalaukime jokių leidimų į visai visuomenei skirtus susitikimų su Aukščiausiuoju Kristaus Vietininku renginius, nes J. E. vyskupo Sigito Tamkevičiaus žodžiais: „Jis atvyksta susitikti ne su atskiromis žmonių grupėmis, o su mūsų tauta".

1993m. liepos 21d.

Kun. Robertas Skrinskas, Kun. Bronislavas Paltanavičius, kun. Eduardas Grigorjevas, Kazimieras Uoka, Petras Cidzikas

LIETUVA PAVOJUJE!

Pasninko, maldos ir atsiteisimo už sunkius ir gausius paklydimus

AKCIJA

Beprasmis darbas, beprasmis gyvenimas - tai ne tik katorga, bet ir pragaras, grėsmingas pranašas ne atskirų žmonių, o visos Lietuvos sunykimo.

Vagystės, plėšikavimai, net vaikų ir senučių prievartavimai, sprogdinimai, korimai, gausios savižudybės, kyšininkavimai, bažnyčių ir net mirusiųjų niekinimai.

Organizuotas nusikalstamumas, organizuotas tylėjimas, organizuotas skaldymas ir migdymas per spaudą, radiją, televiziją ir net Bažnyčią.

Kaip kare kasdien skaičiuojami lavonai.

Šaltas statistinis požiūris stingdo kraują iki kaulų smegenų.

Užsienyje subtilia propoganda organizuojama neapykanta, neigiamas dvasinis atgimimas Lietuvoje ir besiaukojantis žmogus.

Kas tai - "geresnis gyvenimas", "religinis atsinaujinimas", "naujoji kultūra", - ar organizuotas pragaro mašinos veikimas? O gal mūsų žūties preliudija?

Akivaizdu, kad veidmainiškas ir savanaudiškas pasaulis svaresnės pagalbos mums nesuteiks.

Daug kartų Dievas ištiesė pagalbos ranką kenčiančioms tautoms, prašiusioms jo paramos. Nėra kito kelio ir mums. Įsitikinome, kad vieną priespaudos formą gali keisti kita dar klastingesnė.

Tad kokiu keliu mes eisime? Dangaus ir Sandoros su Dievu gairėmis pažymėtu ar pragaro liūnu?

Pirmas kelias - TIESA, ATSITEISIMAS IR SANDORA. Antras - neišvengiama prapultis.

1993 m. liepos 22 d.

Petras Cidzikas

PRANEŠIMAS

Gruodžio 6-tą ir 7-tą nuo 12-tos val. Vilniaus Karininkų Ramovėje, Pamėnkalnio g-vė 13 vyks susitikimas su žurnalistais ir visuomene žmogaus pasiruošusio papasakoti:

1) apie Vilniaus centre esantį ir dabar tebenaudojamą KGB požeminį bunkerį;

2) apie 1991 m. gegužės mėnesio pabaigoje norėto įvykdyti kruvino susidorojimo su Lietuvos teisėta vadovybe ir laisvės siekiančiais patriotais organizatorius ir aplinkybes;

3) apie Lietuvoje nelegaliai veikiančias, su neseniai įvykdytais sprogdinimais susijusias, ginkluotas struktūras;

4) apie keletą kitų mūsų tautai nepaprastai svarbių užslėptų įvykių bei dalykų.

Kviečiame dalyvauti.

Susitikimo organizatorių vardu
Petras Cidzikas

Lietuvos Atgailos Aktas
1996m. liepos mėn. 29d.

Ieškant Lietuvai išeities iš skausmingos ir tragiškos padėties ir kaip sugrąžinti garbingą Lietuvos praeitį ir vardą , suradau neeilinį istorijos įvykį, kuris ne tik atkūrė Tautos ryšį su Dievu, bet ir šimtmečiui garantavo nepriklausomybę.
Ir kol paprastų žmonių gyvenime ir akivaizdoje valstybės vardu buvo laikomasi krikščioniškų įsiparcigojimų ir principų, tol buvo garantuota laisvė, taika ir ramybė.
Tai 1656 m. Lvove įvykusio istoriko Ivinskio aprašytas atgailos ir pasiaukojimo aktas, po kurio mažytė Lietuvos kariuomenė ne tik sutriuškino ir išvijo Švedijos, bet ir Rusijos kariuomenę, o pastaroji grąžino Lietuvai žemes iki Smolensko. Baigėsi badas ir maras. Dvasingų žmonių reginčių ateitį ir matančių siubingą dabartį pasakyta: "Lietuvoje padėtis tokia bloga, kad žmogus savo galiomis jau nieko negali padaryti. Ir jau nesvarbu kiek į Lietuvos Atgailos Aktą ateis žmonių, svarbu tai, kad toks aktas įvyktų."
Negali Dievas laiminti veidmainiaujančios, ištvirkaujančios ir kraujuje paskendusios Tautos. Štai kodėl mes kenčiame. Čia mes susirinkę prie trijų, Tikėjimo, Vilties ir Meilės kryžių išpažinsime Lietuvos žmonių, kaip savo, kaltes ir nuodėmes ir prašysime Tavęs , o Viešpatie, pasigailėti Lietuvos.

Už šv.Dvasios paniekinimą
Už Dievo paniekinimą
Už Dievo suteiktos laisvės paniekinimą
Už Dievo vardo paniekinimą
Už Dievo valios paniekinimą
Už Dievo meilės paniekinimą
Už Dievo šv.dienos paniekinimą
Už Jo pašauktų pranašų paniekinimą ir mirtį
Už Kristaus kančios paniekinimą
Už šv.Kryžiaus paniekinimą
Už šv.Mišių paniekinimą
Už Lietuvos vardo paniekinimą
Už kankinių paniekinimą
Už išduotą tikėjimą
Už sąmokslą prieš Dievo pažinimą
Už invalidų ir senelių paniekinimą

Už aklųjų apvogimą
Už pensininkų, žemdirbių, darbininkų ir tarnautojų apvogimą
Už Mergelės Marijos paniekinimą
Už žmogaus šventos prigimties paniekinimą
Už šventovių ir šv.relikvijų niekinimą
Už išniekintus kapus ir paminklus
Už šėtono ir mamonos garbinimą
Už Tėvynės išdavimą ir jos niekinimą
Už negimusios gyvybės niekinimą
Už negimusios gyvybės žudymą
Už bet kokios gyvybės naikinimą
Už žudymą dėl turto ir godumo
Už žudymą iš pavydo
Už žudymą iš keršto
Už žudymą dėl išdavystės
Už psichologinio karo naudojimą
Už valstybinį terorizmą ir moralinį žudymą
Už gausias savižudybes
Už politines žudynes
Už kitataučių žudymą
Už žudantį abejingumą
Už žudančią veidmainystę
Už sutryptą garbę ir orumą
Už sąmokslus ir prievartą
Už teisiųjų persekiojimus
Už naudingą baimę ir abejingumą
Už cinizmą ir biurokratizmą
Už Tiesos paniekinimą
Už suklastotą istoriją ir klastotojus
Už žiaurumą ir sadizmą
Už paniekintą meilę
Už per amžius svetimų tautų primestų ideologijų priėmimą
Už išduotą Tėvynę
Už visą Lietuvos dvasinio ir fizinio turto naikinimą
Už nužudytą viltį
Už sunkų kalinių gyvenimą
Už šeimų ardymą
Už našlių ir našlaičių ašaras
Už mažųjų tvirkinimą
Už kūdikių, mergaičių ir senelių prievartavimą
Už prezervatyvų orgijas

Už seksualinius iškrypėlius
Už Sausio, Medininkų ir kitų tragedijų paniekinimą
Už pornografiją ir paleistuvystę
Už radijo, spaudos ir TV naudojimą melui ir nuopoliui
Už sąmokslą prieš savo tautą ir protėvių dvasią
Už partizanų mirtį ir niekinimą
Už parduotą Mažąją Lietuvą
Už Pietryčių Lietuvos lenkinimą
Už Suvalkų krašto išdavimą
Už tvirkinačią kūrybą
Už lenkinimą ir rusinimą
Už pražūtingą svetimų kultūrų skleidimą
Už bolševizmo ir fašizmo aukų paniekinimą
Už bolševizmą kaip nuodėmę
Už kalinių ir tremtinių niekinimą
Už palūžusius politinius kalinius ir tremtinius
Už klaidingas filosofijas ir religijas
Už alkoholizmą ir narkomaniją
Už maldas šėtonui
Už burtus ir keiksmus
Už kančios ir aukos paniekinimą
Už dvasinę skolą kankiniams ir didvyriams
Už dvasios elgetas
Už neteisėtai pasisavintą turtą
Už visos Lietuvos apvogimą
Už besaikį grobimą ir smurtą
Už mergaičių ir moterų grobimą ir prievartavimą
Už žudantį melą
Už žmogaus nužudymą žmoguje
Už nusikaltimus prieš žmoniją
Už palūžusius ir puolančius į nuodėmės vergovę
Už prisitaikymą prie nuodėmės
Už kunigus ir vyskupus tebetarnaujančius svetimoms žvalgyboms
Už Bažnyčios abejingumą tautai
Už kunigų ir vyskupų moralinį ir dvasinį nuosmukį
Už gyvybės sielos ir dvasios paniekinimą
Už kai kurių Seimo ir Vyriausybės narių įžūlų melą ir veidmainystes
Už kai kurių Seimo, vyriausybės ir kitų vadovų tarnavimą KGB ir kitoms šnipų žvalgyboms
Už dvasinę skolą Tėvynei
Už visa kas šventa ir Dievo žemėje sukurta paniekinimą

Už visuotinį blogį
Už daugelio metų visos TAUTOS nepaminėtas nuodėmes

Tėve dangaus Dieve, atleisk mūsų TAUTAI
Sūnau pasaulio Atpirkėjau, atleisk mūsų TAUTAI
Šventoji Dvasia Dieve, atleisk mūsų TAUTAI
Šventoji Trejybe viename Dieve, atleisk mūsų TAUTAI

Petras Cidzikas

Seimo požemių labirintas

1985 m. pradžioje 15 m po Lietuvos AT rūmais buvo įrengtas kelių kilometrų ilgio požeminių perėjų tinklas, kuriuo pasinaudoti 1991 m. sausio 13-osios naktį ruošėsi V. Landsbergis.

Tuometinis Aukščiausiosios Tarybos pastatų kompleksas buvo atidarytas 1983-ųjų pabaigoje. Statybos, kainavusios per 5 milijonus rublių, su pertraukomis vyko 4 metus. Bebaigiant rūmus buvo pradėti kiti - požeminio tunelio su jį užmiestų vedančiomis daugybe atšakų - kasimo darbai. Griežtai įslaptintą projektą kūrė geriausi Respublikos inžinerijos specialistai. Vienas iš jų, dabar jau pensininkas Antanas M. iš Vilniaus "Europos" korespondentui A. Sauliui papasakojo neįtikėtiną Seimo požemių istoriją.

- Tunelio projektą ruošė 30 žmonių, kurių didžiąją dalį atrinko KGB, grupė. Visus požemio kasimo darbus nuo pradžios iki galo prižiūrėjo iš Leningrado atsiųsti saugumiečiai, kuriems vadovavo KGB valdybos pulkininkas leitenantas J. Maksimovas. Nubraižius būsimas požemines perėjas, jas paruošę specialistai turėjo pasirašyti slaptuose saugumo blankuose su nuoroda tylėti. Pasirašiau ir aš. Netrukus po to, 1984 m. vasario mėn., buvo pradėti tunelio įrangos darbai. Tarp kasėjų darbininkų nebuvo nė vienos lietuviškos pavardės - visi buvo suvežti iš tolimiausių SSRS kampelių. II-uosiuose Seimo rūmuose prieš 10 metų įrengtas požemių tinklas iš pradžių veda į Šiaurę, prie dviejų tarpmiestinių kelių. Maždaug 800-900 m už miesto pagrindinė perėja šakojasi į 2 dalis - viena 1,5 km ilgio - suka į Vakarus ir baigiasi netoli piento, vedančio Širvintų link; kita 2,2 km - veda į Molėtus. Už Širvintų kelio atšaka vėl skyla į du tunelius, nusidriekusius po 1 km tolyn į Lietuvos Vakarus. Prie kelio į Molėtus rytų kryptimi šakojasi dar 4 nedidelės 200-300 m perėjos. Kiekvienoje jų įtaisytos 2 m² pločio išėjimo angos, atsiveriančios pasinaudojus viduje įtaisytais hermetiniais mechanizmais. Jos išveda į nuošalias, negyvenamas vietoves. Tuneliai, reikalui esant, gali būti apšviesti - tam skirta 70 galingų lempų ir prožektorių. Pradinis perėjos plotis - 3 m, požeminių atšakų - po 2 m. Kas 10 metrų įrengti specialūs temperatūros reguliavimo prietaisai. KGB stebėjo, kad laikytumėmės visų atsargumo priemonių - dažnai dirbdavome tik naktimis. Apie labirintą, esantį 15 m po žeme, be mūsų, žinojo tik nedidelis aukštų partinių funkcionierių būrys. Pagal standartus tai supermodernus požemis, pritaikytas ne tik skubiai valstybės vadovų evakuacijai, bet gali būti naudojamas ir kaip slėptuvė su maisto atsargų bei kitų būtiniausių dalykų saugyklomis, kuriomis naudodamiesi žmonės ten, nepalaikydami jokių ryšių su išoriniu pasauliu, galėtų išgyventi apie metus. Pavyzdžiui, jei sprogtų Ignalinos atominė elektrinė, Seimo požemis būtų pats geriausias prieglobstis. Nors pagal paskirtį juo, žinoma, iki šiol dar nesinaudota, tačiau tunelyje mėgdavo laisvalaikį praleisti P. Griškevičius, gan dažnai vaikščiodamas po jį su vietinių KGB šulų svita. Beje, įrengus požemius, mus iš karto perkėlė į kitus miestus.

- Ar galėtume nurodyti, kurioje vietoje konkrečiai yra požemis?

- Ne, - tuojau atsakė pašnekovas.

- Bet pats ten buvote?

- Buvau. Tačiau apie tai aš nenorėčiau kalbėti.

- Kas apie jį dabar žino?

- Prezidentas, Seimo pirmininkas, manau, premjeras irgi turėtų žinoti. Taip pat - vadovybės apsaugos departamento šefai ir galbūt "jėgos" ministrai.

- Ar, jūsų nuomone, V. Landsbergis ir jo aplinkos žmonės buvo informuoti apie po jų kojomis esantį tunelį?

- Manau, taip. 1991 m. sausio 13-osios naktį, rusų kareiviams įsiveržus į AT rūmus, Landsbergis, ko gero, būtų juo pasinaudojęs.

- O kam Griškevičiui reikėjo tunelio?

- Jis buvo tiesioginis užsakovas. Įsakymas iškasti požemį atėjo iš kur kas aukštesnių sferų. Kodėl Maskvai prireikė Lietuvos AT įrengti jį, aš nežinau. Gal tai buvo praktikuojama visose sąjunginėse respublikose.

- Ačiū už pokalbį.

Aringas Gorodeckis

Vilniaus požemių paslaptys

1. Ne vien padavimuose

Istorijos rašytiniai šaltiniai byloja, kad 1345 metais, "kai mirė Gedimino žmona, didžioji kunigaikštienė Ieva, Trakų kunigaikštis Kęstutis ketino sučiupti didįjį kunigaikštį Jaunutį, bet šis požeminiu koridoriumi paspruko į Antakalnio kalnus ir pasislėpė miškuose". 1859 metais lenkiškai išleistoje knygoje "Pasivaikščiojimai po Vilnių ir jo apylinkes" paminėdamas šį įvykį Adomas Kirkoras teigia, kad po Gedimino pilies kalnu "buvo požeminis takas arba požeminis koridorius su laiptais, išeinantis prie Neries upės". Toliau jis pastebi, jog "panašių požemių yra įvairiose Lietuvos vietose" bei pateikia nuorodas į kai kuriuos apie tai bylojančius rašytinius ir žodinius šaltinius.

Plačiai žinomi senųjų Vilniaus gyventojų pasakoti padavimai, kad požeminis tunelis jungia Gedimino kalną su Tauro kalnu bei Vilnių su Trakų pilimi. Net po keletą padavimų sudėta apie Bokšto kalno, Šventosios Dvasios ir Jonų bažnyčių požemius. Vienas padavimų byloja apie požeminiu perėjimu sujungtus Karališkuosius ir Radvilų rūmus, kad įsimylėjęs karalius Zigmantas Augustas galėtų slapčia lankyti kunigaikštytę Barborą.

Kaip žinome, net labiausiai neįtikėtinuose padavimuose visuomet esti dalis (deja, kartais labai nedidelė) tiesos.

Visiškai tikėtina, kad požeminis tunelis kadaise jungė Gedimino ir Tauro kalno pilis. Tenka tik patikslinti, kad seniau Tauro kalnu vadintas dabar mums Trijų Kryžių, o anksčiau Pilkojo bei Kreivojo vardais žinomas kitame Vilnelės krante priešais Gedimino pilį esantis kalnas. Tokį tunelį tikslinga buvo pastatyti tam, kad kilus būtinybei Kreivosios vardu žinomos medinės pilies gynėjai galėtų pasitraukti į Gedimino kalne vėliau pastatytą mūrinę pilį.

Kaip ten bebūtų, šiuo metu archeologai vakariniame Gedimino kalno šlaite jau yra atradę griuvėsiais užverstą maždaug 2 metrų aukščio ir tokio pat pločio iš rąstų, dabar jau sutręšusių, pastatyto tunelio pradžią. Manoma, kad kalno gilumon einantis tunelis vedė į patalpą su laiptais, kuriais kalną juosusios sienos gynėjai susisiekdavo su ant kalno esančios pilies gynėjais. Spėjama, kad vėliau šiame kalne galėjo savo požemius įsirengti ir carinės Rusijos kariškiai, nes jo papėdėje buvo įsikūręs sausumos kariuomenės Šiaurės-Vakarų krašto generalinis štabas. Fortifikaciniai darbai čia prasidėjo jau 1831 m., Lietuvoje ir Lenkijoje kilus daug baimės cariniam užkariautojui įvariusiam sukilimui. Vilniaus pilies kalnas ir senasis arsenalas tuomet vėl buvo paversti tvirtove. Tik dabar tai jau buvo naujo, XIX a. pradžios tipo tvirtovė.

Kalnas ir prie pat jo prigludę pastatai buvo apsupti pylimu ir grioviais. Įrengti apkasai artilerijos baterijoms, nugriauti tolėliau aplink kalną buvę pastatai, kad sukiėliai jų priedangoje nepasiektų tvirtovės. Po šio pertvarkymo po žemėm liko keleto senųjų gynybinių bokštų ir vyskupui bei kapitulai priklausiusių rūmų ir namų rūsiai.

Vėliau didžiuliai labai gerai įrengti šaudmenų, sprogmenų ir kitokių ginklų sandėliai buvo pastatyti Sapiegėnės (dabar Šilo gatvė) ir Kalvarijų (dabar Linkmenų ir Geležinio Vilko gatvės) kalneliuose. Iki šių sandėlių buvo nutiesta net geležinkelio atšaka su tiltu per Nerį toje pačioje vietoje, kur dabar statomas naujas tiltas tarp Antakalnio ir Žirmūnų.

Pasak Vilniaus miesto civilinės saugos tarnybos apsauginių statinių inžinieriaus Jono Petronio, Geležinio Vilko gatvėje esantis carinėis laikais pastatytas požeminis sandėlis yra dviejų aukštų, jame ir dabar idealiai sausa, puikiai tebeveikia tų laikų ventiliacinė sistema. Tikriausiai šeštajame dešimtmetyje dviejuose šio didžiulio požeminio sandėlio boksų įrengta Termoizoliacinių medžiagų tyrimo instituto civilinės saugos slėptuvė. Į slėptuvę patenkama požeminiu tuneliu, per Geležinio Vilko gatvę jungiančiu ją su vienu iš šio instituto rūsių. Dabar vienoje šių patalpų auginamos kreivabudės, o kitos išnuomotos daržovėms ir kitoms gėrybėms sandėliuoti.

Tačiau 1915 m. rugpjūčio 16 d. užteko vokiečiams atsigabenti 42 cm skersmens patrankų "Bertų" batareją ir jau rugpjūčio 18 d. Kaunas - "pirmos rūšies nepaimama tvirtovė", kaip būdavo rašoma rusų geografijos vadovėliuose, atsidūrė kaizerio kariuomenės rankose. Bet ir ši pamoka neatšaldė fortų gerbėjų kaimyninėje Lenkijoje entuziazmo.

Tai, ko Vilniuje nepadarė carinė Rusija, nutarė padaryti pilsudskinė Lenkija. 1933-1937 metais pačiame mieste ir jo apylinkėse buvo pastatyta keliolika fortų. Geriausiai vilniečiams žinomas lenkų statytas fortas Šeškinėje, nes dalį jo matome važiuodami iš Neries slėnio į kalną kylančiu keliu, dešinėje jo pusėje. Tikslaus šių fortų skaičiaus nežino netgi garsiausias Vilniaus požemių tyrinėtojas, kadais išlandžiojęs visas tuomet prieinamas požemines patalpas ir vaizdingai aprašęs tai 1965 m. išleistoje knygelėje "Reportažai iš požeminio Vilniaus", žurnalistas Jonas Bulota. Pasak jo, du fortai yra prie geležinkelio stoties, penki - Naujosios Vilnios, trys - Šeškinės ruože, po keletą kitose Vilniaus prieigose.

Šie fortai daug modernesni nei Kauno. Statyti jie ne iš plytų, akmenų ir žemių kaip Kaune, o iš gelžbetonio, apipilant jį storomis žemių "pagalvėmis". Matyt, tikėtasi, kad tokie fortai galės ilgai atlaikyti priešo artilerijos ugnį. Vilniaus fortus lenkai sujungė ne tik žemėje įkastomis "telefono kabelio linijomis", bet ir siauru geležinkeliu.

Šis gynybinis geležinkelis pratęsė cariniais laikais pastatytąjį iki 1-osios šiluminės elektrinės minėtųjų karinių sandėlių (Šilo ir Geležinio Vilko gatvėse) bei Turniškių ir supo visą Vilnių. Per Neries ir Vilnelės upes jam net buvo pastatyti dar du geležinkelio tiltai. Dalis šio geležinkelio ruožo ir pokaryje dar buvo išlikę Vingio parke ir naudojama vaikų pasivažinėjimui traukinuku. Kitos šio gynybinio geležinkelio dalies pylimu vėliau nutiestas platesnis geležinkelis kurui į 2-ąją šiluminę elektrinę vežti.

Be šių fortų, lenkai dar pastatė požeminį ginklų ir amunicijos sandėlį Vilkpėdėje, kalne prie geležinkelio, netoli Geležinkelininkų ligoninės. Nuo 1993 m. čia - AB "Tekstilė" sandėlis.

Jonas Bulota papasakojo, kad norėjęs šiuos fortus patyrinėti, bet Lietuvoje apie juos žinoma labai nedaug, o į paklausimus Lenkijos archyvai jau ir tuomet neduodavo jokio atsakymo. Atrodo, ir dabar jie nėra tinkamai ištyrinėti.

Ant Tauro kalno...

1993 m. rugpjūčio 17 d. "Kauno Laike" spausdinome Aringo Gorodeckio straipsnį "Ant Tauro kalno", kaip Vilniuje 1991 m. gegužės 21 d. Jo Eminencija Vilniaus Vyskupas Juozas Tunaitis pašventino tris kryžius - Tikėjimo, Meilės ir Vilties, toje vietoje, kurioje įvyko Dvasios apsireiškimas. Jį mačiusieji pageidavo, kad ant Tauro kalno būtų laikomos šv.Mišios, kurios įprasmintų Sandorą su Dievu ir į kurias susirinktų Tauta, liudijanti, kad Lietuva pasiruošusi naujai gyvenimo kokybei, santarvei su Dievu. Manyta, jog šv.Mišias galėtų laikyti Jonas Paulius II. Tam nepritarus kunigų hierarchams, nutarta, jog šv.Mišias laikys tie, kam toks dvasinis aktas yra būtinas.

Rugpjūčio 24 d. 12 val. ant Tauro kalno susirinko gegužės 21 d. Dangaus ženklų liudininkai. Šv.Mišias laikė Karaliaučiaus srities Kidulių parapijos kunigas Bronislovas Paltanavičius ir Lenkijos pačienyje esančios Sangrūdos parapijos kunigas Edvardas Grigorjevas.

Apie šioje vietoje regėtus Dangaus ženklus Aringas Gorodeckis pasakęs, kad Lietuvoje vėl tvenkiasi tamsūs debesys, kai kas skuba siūti baltai raudonas vėliavas Poplaziaus vizitui, todėl labai svarbu suprasti, jog Dievas įvairiais Dangaus ženklais mažiesiems duoda suprasti, jog reikia laiku sugėdinti didžiuosius, kurių rankose dabar yra valdžia.

Šv.Mišių aukojimo dieną nors dangumi plauke pilki debesys, pro juos veržte veržėsi saulės šviesa ir šiluma. Nelijo. Nešėlo vėjas medžių šakose. Ore tvyrojo ramybės ir susikaupimo nuotaika. Kam šie dangaus ženklai yra tik orų prognozių lygio, tas dar nepasirengęs suprasti, jog tikrai ne žmogus svarbiausias pasaulio visumoje, jog tikrai yra kur kas svarbesnių dvasinių dalykų, apie kuriuos žodžiais nepasakysi. Tai yra Tikėjimas, Meilė ir Viltis.

Iš Tauro kalno sugrįžus į Kauną, Laisvės alėjoje plyšote plyšojo iš garsiakalbių rusų kalba. "Nejau sugrįžo spalio revoliucijų paradų košmarai?" - persmelkė mintis.

Tikėjimo, Meilės ir Vilties žiburėlis liko rusenti...

Audronė VAITKUTĖ

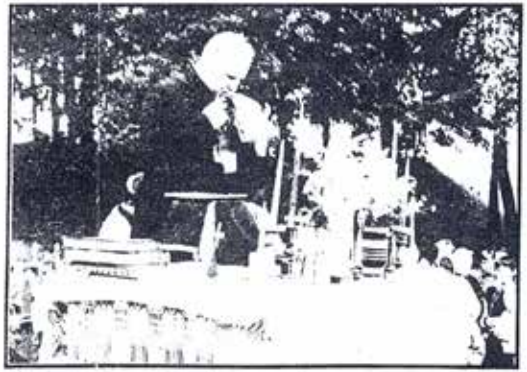

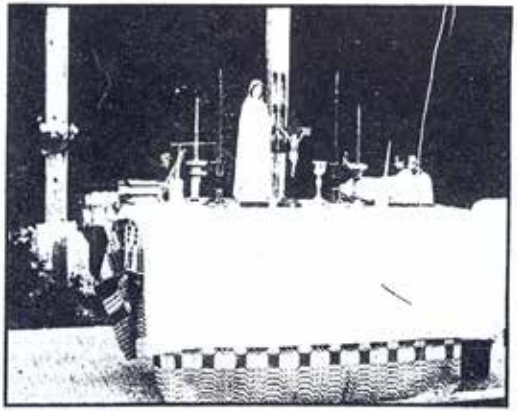

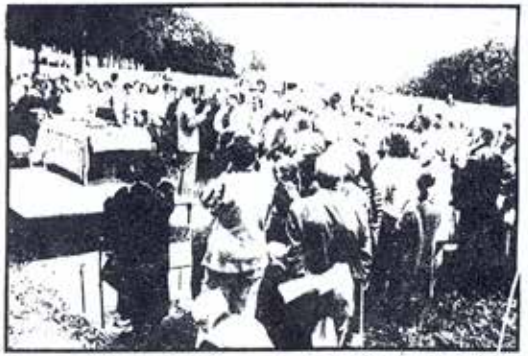

Vlado ŽIRGULIO nuotraukos

Šv. Kazimiero gandras

1604 metais popiežius Klemensas VIII įrašė karalaitį Kazimierą į šventųjų skaičių ir atsiuntė bulę ir šv. Kazimiero garbei pašvęstą vėliavą. Kanonizacijos iškilmės įvyko Vilniuje 1604 m. gegužės mėnesio 10 dieną. Bulę ir vėliavą paliko šv. Stepono bažnyčioje už Rudninkų vartų, ir iš tenai iškilminga procesija pernešė į katedros bažnyčią.

Miestas pasipuošė šventadieniškai. Didesniųjų gatvių namai buvo papuošti žalumynais ir gėlėmis, languose kabojo persų ir turkų kilimai. Gatvėse, kuriomis ėjo iškilminga procesija, buvo pastatyti ketveri garbės vartai, papuošti herbais, tikybinio ir alegoriško turinio paveikslais ir užrašais. Armotų šūviai paskelbė procesijos pradžią. Dalyvavo procesijoje kariuomenė, brolijos, labdarių ir visuomenės draugijos, miesto valdyba, magistratas, amatininkų sąjungos, vienuoliai ir pasauliniai kunigai ir nesuskaitomos minios žmonių. Visą laiką grojo muziką,

dundėjo armotos ir tarškėjo šautuvai, ir visų bažnyčių bokštuose varpai gaudė.

Procesija truko 8 valandas, ir visą tą laiką didysis Lietuvos Kancleris Levas Sapiega, dviejų diakonų padedamas, nešė didžiulę švento Kazimiero garbei pašvęstą vėliavą.

Kai procesija išėjo iš šv. Stepono bažnyčios ir slinko Rudninkų gatve, giedrioj dangaus mėlynėj pasirodė vos pastebiamas mažytis taškelis, į kurį visi nukreipė akis. Taškelis vis artėjo ir didėjo ir greit visi pastebėjo gandrą atskrendant. Gandras bematant atsidūrė ties procesijos dalyvių galvomis ir, nepaisydamas armotų ir šautuvų šūvių, nei didžiulės minios žmonių, priskrido prie šv. Kazimiero vėliavos ir valandėlei ant jos stiebo atsitūpė, o vėliau, pakilęs, vos stogų kreigų nesiekdamas, skrido pirma procesijos, tartum kelią rodydamas.

Keistą tą įvykį tuomet taip aiškino: Kadangi gandras naikina gyvates ir kitas kirmėles, tai jo pasirodymas toje iškilmingoje valandoje reiškia, kad netrukus bus išnaikintos Vilniuje visos erezijos, ir atskalūnai grįš į tikrąjį tikėjimą*).

K. Knogler. Theatrum Sancti Casimiri... Vilnae 1604 a.

*) Kaip jau minėta Vilniaus istorijos bruožuose, tais laikais Vilniuje labai buvo įsigalėjusios įvairiausios sektos. Ypač vyravo kalvinizmas.

LIETUVOS PILIEČIAI!

"Jau dveji metai, kai istorija žengia greičiau negu mintis; pastaroji verčiasi per galvą, kad ją pasivytų, neįstengia, sustoja ir palieka mus kultūrinės inercijos būsenoje (...). Minčiai tylint, politikos kalba virsta murmėjimu. (...) Kai kultūros aukštas tyli, politikos aukštas tampa rinkimine muge, kur sekcijų vedėjai tesirūpina pritraukti klientus, reklamuodami konservuotas programas ir atšaldytus pažadus." Šios Andrė Forsaro perteiktos Šventojo Tėvo mintys ypač gerai tinka Lietuvai. Daugeliui Lietuvos žmonių vėl ir vėl kyla skausmingi klausimai, - į kur mes einame ir ką turime daryti?

Atsakymą į pastarąjį klausimą jau yra davęs mums Dievas, savo apreiškimuose pasiūlydamas sudaryti su Juo Šventąją Sutartį. Lietuvos tautą Dievas nori padaryti pavyzdžiu kitoms tautoms, bet prašo viešai priimti pagalbai ištiestą ranką. 1991 m. gegužės 25 d. ant Tauro kalno J.E. Vilniaus vyskupas Juozas Tunaitis pašventino Sandoros su Dievu sudarymo ženklan pastatytus Tikėjimo, Vilties ir Meilės kryžius. Dievas nepaprastais ženklais danguje laimino šį žingsnį. Tačiau jokia Sandora su Dievu negali būti sudaryta be Šventos Aukos.

Kviesdami žmones apsispręsti: "Tad kokiu keliu mes eisime? Dangaus ir Sandoros su Dievu gairėmis pažymėtu ar pragaro liūnu?", 1993 m. gegužės 25 d. pradėjome "Maldos, pasniko ir atsiteisimo už sunkius ir gausius paklydimus" akciją. Mūsų auką, maldą ir ryžtą apvainikavo neprasta Dievo malonė. 1993 m. rugpjūčio 24 d., dalyvaujant keliems šimtams žmonių, Šv.Mišias Lietuvos tautos Sandoros su Dievu sudarymo instancija ant Tauro kalno aukojo kun. Bronislovas Paltanavičius ir kun. Edvardas Grigorjevas.

Dėkojame šiems dvasingiems ir ryžtingiems kunigams, visiems Vilniuje, Kaune, Marijampolėje ir kitose Lietuvos vietovėse kartu su mumis pasninkavusiems ir meldusiems. Akciją baigiame, bet Lietuvos tautos Sandoros su Dievu sudarymas dar tik pradėtas. Siekime, kad visų Lietuvoje esančių Bažnyčių bei visuomeninių organizacijų vadovai kviestų žmones apsisprendimui, kad mūsų pavyzdžio paskatinta, Sandorai su Dievu ant Tauro kalno ir aplink jį susirinktų visa Lietuvos tauta.

Tepadeda mums Dievas!

1993.08.26
Petras Cidzikas
ir kiti akcijos rengėjai

TAURO KALNO ŠVIESA

NORS IKI ŠVENTO TĖVO ATVYKIMO Į LIETUVĄ JAU LIKO MAŽAI LAIKO, VIS DAR SULAUKIAME SKAITYTOJŲ MINČIŲ IR PASIŪLYMŲ.

„Jau dveji metai, kai istorija įtempta greičiau nega mintis; pastaroji verčiasi per galvą, kad ją pastvertų, neįstengia, sustoja ir palieka mus kultūrinės inercijos būsenoje. Niekas nejuda, ir, nepaisant visų oficialių „kūrybiniame" skatinimų, nieko nesukuriame. Kultūros ministerijos subsidijuoja visuotinį bejėgiškumą ir veltui leidžia užgimstant nauje meno, o jis reiškiasi tik matematiškų tilčių, užtvankų bei autostradų linijų grožiu. Vieur kitur tyla. Išėjęs dirva užžėsusi piktžolėmis, užversta laužu senųjų veskalę, kuriuos sugriovė kritikų jiniūs, ikirašpė juokinga reliušra. (...) O filosofija, prieš du šimtmečius Emanuelio Kanto užduryta į kalėjimą, ligi šiol negali iš ten išsivaduoti. Filosofas rašo ant savo vienutės sienų. Jis neįstengia netgi su kalinynais susitinoti, o su praeiviais — nėra nė kalbos. Tai žmogus, kuris šnekasi pats su savimi, keliaudamas po neįtenginamus žodžių brūzgynus, arba rausdamas tunelius, kuriais niekur netiesi. Jis jau niekam nebepatelkia nei moralinių principų, nei pasaulio koncepcijos, nei įvykių apmąstymo, tarytum jie vykių kažkokioje kitoje, ne jo visatoje. Balsyčios, kurios galėtų kalbėti, pecnelyg dažnai tyli."

Šios Andre Frosardo knygoje „Jono Pauliaus II pasaulis" įteigiai perteiktos Šventojo Tėvo mintys kaip niekad tinka ne tik Vakarų, bet ir mūsų — Lietuvos pasaulio — šiandieninės būklės įvertinimui. Tačiau ką mums daryti, kaip šį dvasinį bei iš to sekantį sąstingį įveikti? — paklaus paršiukėsnas šių eilučių skaitytojas. Ieškodami į tai atsakymo, žvilgtelėkime dar kartą į minėtąją Andre Frosardo knygą.

„Bažnyčia, — sako mums Jonas Paulius II, — neturi visuomenės modelio, kurį galėtų pasiūlyti." „Popiežius įsitikinęs, kad nieko pastovaus negali būti sukurta be dvasios. Dėl to jis netrukus vyks į kelionę po Šventąsias Mergelės Marijos vietas Vakarų bei Rytų Europoje ir veikiausiai pirmąją aplankys Le Puly, kuri yra turbut seniausią. Norint atgaivinti krikšto atmainą, reikia sugrįžti kuo toliau į praeitį."

Pabandykim ir mes, pasinaudodami Švento Tėvo patarimu, atidžiau žvilgtelėti į mūsų šventas vietas ir prisiminti, ką jos mums byloja ne tik apie praeitį, bet ir apie ateitį. Atidžiai peržvelgiau kol kas tik leidyklos „Pogrindis" vos keliolikos egzempliorių tiražu padaugintą per 600 mašinraščio puslapių kun. Roberto Skrinsko knygą „Lietuva — Marijos žemė", kurioje aprašyta beveik visų su Švč. Mergelės Marijos apsireiškimais susijusių Lietuvos vietovių istorija ir perteikta ten įvykusių apreiškimų esmė. Tačiau mano žvilgsnis sustojo ne ties kuria nors iš ten aprašytų vietovių, o ties Tauro kalnu.

Šio amžiaus pradžioje atgimstančiai Lietuvai grėžiantis ne tik į istorines, bet ir į dvasines savo šaltakas, jos patriarchų žvilgsniai krypo ne tik į Gedimino, bet ir į Tauro kalną. Juos žavėjo ne tik pats kalnas, bet ir jo vardas. Naujieji romantikai intuityviai jautė, kad Tauro ir Tauro kalno, kaip Lietuvos tautos tvirtumo ir tautumo įvaizdžiai, nėra tik jų idealistiškų minčių tvarinys, o siekia pačius seniausius ir slaptingiausius aisčių istorijos ir proistorijos vaizdus. Jau Basanavičius žinojo, kad Tauro kalnas turi ne tik brolį Taurapilį prie Taurego ežero, bet ir ištisą Tauro kalnyną Mažojoje Azijoje, istorinę Tauridę Krymo pusiasalyje.

Aušros vartai. Arkikatedros aikštė ir Tauro kalnas — trys energetiškai stipriausiai žmogų teigiamai veikiančios Vilniaus vietos. — teigė aiškiaregis Vytautas Kalesnikovas radijo laidoje „Abipus Nemuno". „Tautos namai — tai visuomeninė organizacija... Tai tautiškumo ir žmoniškumo sąjunga. Žodžiu, kas amžiaus pradžioje Churlionio ir Basanavičiaus buvo sumanyta kaip konkrečiai pastatas Tauro kalne, šiandien matosi kaip dvasinis pastatas, iškylantis ar bent iškilsiantis visai Lietuvai", — rašė Justinas Marcinkevičius straipsnyje „Simtmetį statomi tautos namai", plėtodamas toliau Tautos namų sukūrimo idėją.

Marytei Vaišvilaitei iš Darbučių km. (Kelmės raj.) 1990 m. naktį iš liepos 12-osios į 13-ąją pasiuntinio iš Dangaus Archangelo Mykolo ir vėliau (1990 m. spalio 10 d. anksti ryte) Švč. Mergelės Marijos buvo apreikšta, jog Lietuvos vadovai Sandoros su Dievu sudarymo ženklan ant Tauro kalno turi pastatyti Tikėjimo, Vilties ir Meilės kryžius. Visa tauta turinti būti pakviesta apsisprendimui. Sandaros su Dievu sudarymo metu aukštieji Bažnyčios hierarchai turi aukoti ant Tauro kalno šv. Mišias 1991 m. gegužės 24 d. Tikėjimo, Vilties ir Meilės kryžiai iškilo ant Tauro kalno, laimindami Vilnių ir visą Lietuvą. Tačiau pastatė juos ne politiniai Lietuvos vadovai, o būrelis pasiaukojėlių, remiami Lietuvos darbininkų sąjungos. 1991 m. gegužės 25 d. šiuos kryžius, dalyvaujant keliems šimtams į kvietimą per radiją ir televiziją atsiliepusių žmonių, palvintino Vilniaus vyskupas Juozas Tunaitis. Iš politinių tautos vadovų tą dieną ant Tauro kalno atejo tik Kazimieras Uoka ir Nijolė Oželytė.

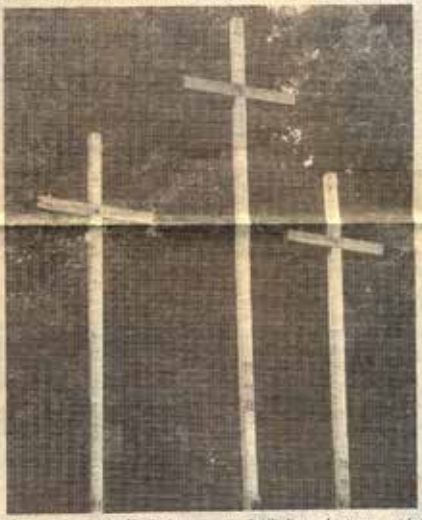

Kryžių šventinimo iškilmių metu danguje vyko keletas nepaprastų reiškinių. Nors visą laiką pūtė pastovus vėjelis ir ištisai plaukė debesys, virš Tikėjimo, Vilties ir Meilės kryžių buvo taisyklingai apvalios formos visiškai giedro dangaus plotas. Atrodė lyg nepertraukiamas energijos srautas sukūrė savotišką dangaus bokštą ar šulinį. Daugelis žmonių jautė per visą kūną plūstančią energiją, kurį laiką kėlusią net tiesiog virpulį kojos tarsi jaugo į žemę. Baigiantis iškilmėms, kai nekantresni žmonės jau ėmė skirstytis, o maldingesni giedoti, iš vakarų pusės sukštai danguje pasirodė, vorele išsidėstę, septyni dideli paukščiai (atrodė kaip gandrai). Jie priartėjo prie minėtos „skylės" debesyse ir, apskridę ją ratu, jos pakraščiu nutolo virš miesto rytų kryptimi. Po to į giedro dangaus plotą įplaukė nedidelis apvalainas debesėlis. Visų žvelgusiųjų į dangų akivaizdoje jis išsiskyrė į tris dar mažesnius debesėlius, kurie, tebebūdami giedro dangaus plote, palengva išskydo, tapo permatomi ir visiškai ištirpo.

Nors visą tai matė apie šimtą ūki pat iškilmių pabaigos išbuvusių ten žmonių, apie šiuos Dievo ženklus laikytinus reiškinius viešiau užsiminė tik Tatjana Songailo „Vakarinėse naujienose". Kiek plačiau, nors ir ne visai tiksliai, „Lietuvos aide" buvo aprašyta Tikėjimo, Vilties ir Meilės kryžių pastatymo istorija. Tiek Dievo pasiūlymas sudaryti su Juo Sandorą, tiek minėtieji reiškiniai danguje dar nėra vi-

suomenei pakankamai gerai žinomi ir deramai jos apsvarstyti.

Nesiimdamas platesnio minėtųjų reiškinių aiškinimo, straipsnio autorius nori tik priminti, kad debesis jau Senajame Testamente yra Dievo įvaizdžiu. Todėl trinario debesėlio pasirodymas greičiausiai reiškia Švenčiausiosios Trejybės palaiminimą pirmojo žingsno link mūsų tautos Sandoros su Dievu sudaryme. Būtina priminti, kad nėra dar išpildyti Dievo pasiuntinių — Archangelo Mykolo ir Švč. Marijos nurodymai pakviesti visą tautą apsisprendimui ir kartu su apsisprendusiąja jos dalimi aukštiesiems Bažnyčios hierarchams aukoti šv. Mišias ant Tauro kalno.

Daugelį dalyvavusių šių kryžių šventinimo iškilmėse stipriai paveikė Dievo malonė ir ženklai. Būrelis moteriškių čia pasodino gėles, prižiūri aplinką ir nuolat meldžiasi. Lietuvos darbininkų sąjunga pasirūpino tvorelės aplink kryžius, skydo šventiems paveikslėliams bei informacijai ir suolelio įrengimu. Organizacija „SOS vaikai" kasmet birželio pirmąją — Pasaulinę vaikų teisių gynimo dieną — rengia čia vaikų ir jų auklėtojų bei tėvelių eisenas su degančiomis žvakutėmis.

Ruošiantis Aukščiausiojo Kristaus Vietininko atvykimui į Lietuvą, keletas kunigų kreipėsi į kardinolą Vincentą Sladkevičių ir Lietuvos vyskupų konferenciją, siūlydami prašyti Joną Paulių II rugsėjo 8 d., Švč. Mergelės Marijos gimimo ir Lietuvos tautinės šventės metu aukoti ant Tauro kalno, dalyvaujant kitų konfesijų ir religijų atstovams, ekumeninės šv. Mišias tema „Sandora. Santarvė. Prisikėlimas", o visą Lietuvos tautą pakviesti apsisprendimui, pasiruošimui ir dvasiniam atsinaujinimui. Deja, matyt, jau nėra galimybių pakeisti Popiežiaus vizito programą.

Aringas GORODECKIS

REDAKCIJOS PRIERAŠAS:
Buvęs politinis kalinys P. Cidzikas redakcijai pranešė, kad rugpjūčio 24 dieną ant Tauro kalno prie Tikėjimo, Vilties ir Meilės kryžių buvo sudaryta Lietuvos tautos sandora su Dievu, o taip pat Rusija paaukota Nekalčiausios Marijos širdžiai. Mišias koncelebravo kunigai B. Paltanavičius ir E. Grigorjevas.

J. Dilio nuotraukoje: Trys kryžiai Tauro kalne.

Aklas aklą veda (5)

Penktoji grėsmė Lietuvos nacionaliniam saugumui

Aringas Kristoforas Gorodeckis

"Ar gali aklas vesti aklą, argi ne abu įkris į duobę?" - šis retorinis Jėzaus klausimas kaip niekada aktualus Lietuvai.

Valstybės vyrai ir moterys, įsikibę įstatymo raidės, bet neįžvelgiantys ar nenorintys įžvelgti nagrinėjamo reikalo esmės, primena Jėzaus minimus pabalintus karstus, kurie ne tik patys neina į Dievo nurodytą tiesos ir meilės karalystę, bet ir kitiems, norintiems į ją eiti, kelią užstoja. Valstybė dėl valstybės, kurioje neliktų vietos lietuviška dvasia atitinkančiam krikščioniškam atlaidumui ir drumzlinuose ūkuose paskęstų kilnesni jos tikslai ir uždaviniai, būtų neverta nė surūdijusio skatiko. O būtent į tokią padėtį dabar stengiamasi įstumti Lietuvą.

Lietuvos žmonėms vis dar peršamos iliuzijos, kad įstojimas į Europos Sąjungą bei bendrojo vidaus produkto augimas garantuos visiems geresnį gyvenimą. Nors seniai žinoma, kad turto padaugėjimas savaime dar nesuteikia geresnio gyvenimo, dažnai netgi atvirkščiai - gyventi nuo to pasidaro gerokai sunkiau. Ne paslaptis, kad gyką gi tuomet daryti, kai Lietuva neturi nei visiems naudingos aiškios ideologijos, nei veiksmingo geresnio gyvenimo siekimo strategijos? Pasistenkime panagrinėti šią grėsmingą padėtį.

Iškart po Nepriklausomybės paskelbimo Gediminas Vagnorius ir kiti valdžios vyrai skleidė idėjas, kad turime būti apsukrūs. Bet jie nieko neužsiminė apie tai, kad, norėdami tapti laimingi, turime būti dori ir teisingi. Visi matė ilgai trukusį prichvatizavimą, kai dorai ir sąžiningai dirbantys ir besielgiantys Lietuvos piliečiai tapo kitų išnaudojamais pavainikiais ir pamestinukais.

Visa tai pasėjo Lietuvoje savanaudiškumo bacilas, kurios sukėlė nacionalinę turto grobstymo ir švaistymo epidemiją, peraugančią į vis aršesnes rietenas, o jos sustabdymu ir ja sergančių gydymu kol kas dar niekas veiksmingiau nesirūpina.

Drąsiai šiuo metu skamba netgi elementari, gyvybiškai mūsų valstybei būtina taisyklė, kad žalią šviesą visose perėjose ir kryžkelėse turime uždegti dorai dirbantiems žmonėms, o ne apsukriems aferistams.

Bet argi nėra tautoje pranašų, kurie nurodytų mums teisingesnį dvasinį pasaulį.

Todėl komunos be švenčiausios Komunijos idėjos absurdiškumas taip ir liko suvoktas tik dalies ja įtikėjusių žmonių.

Tačiau nereikia manyti, kad žmogiškasis faktorius veikė ar veikia tik socializmo siekiančiose ar siekusiose šalyse.

Jam nėra jokių valstybinių ar ideologinių sienų. Išsivysčiusiose šalyse jis veikia ne mažiau lemtingai ir dar pražūtingiau. Tik čia jis įgavo jau kitą vardą - dorovinė visuomenės krizė, vedanti ją prie demonizavimosi, anarchijos, teroro ir demokratijos žlugimo.

Skaudžiai suvokta, kad šios krizės neįmanoma įveikti nei policinėmis, nei diktatūrinėmis, nei vien materialinės socialinės gerovės didinimo priemonėmis. Todėl liūdnos filosofo Artūro Schopenhauerio prognozės apie Europinės civilizacijos žlugimą jau tapo dar pajėgiančių mąstyti žmonių galvosūkiu. Pripažįstama, kad kultūrai išsigimstant, civilizacija priartėja prie žūties, bet nesutariama, kaip vėl atgaivinti visuomenės dorovinę kultūrą, kai daugiau jėga, mano skydas, mano viltis, jis mūsų Dievas, jis su mumis" jau yra konkreti realybė. Todėl prielaidos tokiam žingsniui yra. Kaip, beje, ir konkreti to pradžia.

1991 m. pavasarį tik iš dalies buvo įvykdyti per A.Vaišvilaitę perduoto švento Mykolo arkangelo apreiškimo nurodymai. Šventinant sandoros ženklan pastatytus kryžius, nebuvo aukojamos šv.Mišios, nebuvo pakviesta sandorai su Dievu visa lietuvių tauta. Tačiau nepaprasti reiškiniai danguje virš tų kryžių per jų šventinimo iškilmes suprastini kaip ženklas, kad Dievas laimina į jo paraginimą atsiliepusių žmonių pastangas eiti jo nurodytu keliu ir sunkiu metu juos gelbės.

Dabartinis mūsų kardinolas Audrys Juozas Bačkis per Dieviškojo gailestingumo motinos Aušros vartų Mergelės Marijos atlaidus pasakytame pamoksle prasmingai pamokė, kad neužtenka vien tikėti Dievą, reikia visiškai Juo pasitikėti, tuo vadovautis ir vesti prie Jo žmones. Vėliau gerbiamas kardinolas retoriškai paklausė, ar atsiras Lietuvoje toks vadovas, kuris tai padarys.

Tikrai labai prasmingas ir aktualus klausimas. Bet yra ir kitas ne mažiau prasmingas ir

venimo kokybę visų pirma lemia visuomenę sudarantys nariai ir jų tarpusavio santykiai. Čia pravartu prisiminti kad ir tokią išmintį: "Nori pakeisti pasaulį - pakeisk pirma pats save".

Tačiau žinoti yra viena, o tuo vadovautis - visai kas kita. Tam reikia ir Dievo palaimintos drąsos, ir išminties, ir didvyriškumo, nes visuomenėje tai dar nėra populiaru, iš to nepadarysi greitos politinės karjeros. Lietuvoje norint tapti populiariu veikėju, lengviau ir pelningiau yra aistringai domėtis krepšiniu nei rūpintis Lietuvos žmonių dorovinės kultūros išsaugojimu ir puoselėjimu. Tikintys Dievą žmonės dabar vėl Lietuvoje niekinami ir pašiepiami. Net jei jie yra aukščiausi Lietuvos pareigūnai.

Nejau tik tam penkiasdešimt metų keliavome per sovietinę dykynę į laisvą Lietuvą, kad įsitikintume, jog politinė laisvė gali atvesti tautą į dar didesnę nelaisvę, jei ji paskatina dar daugiau žmonių tapti nuodėmės vergais.

Nejau sėkmingas bus valstybės rūmo, kuriame žadame vis geriau gyventi, statymas, jei vadovaujamasi ideologija - kas apsukresnis, tas teisingesnis, ir todėl tuo metu, kai vieni pasiaukodami stato, kiti savanaudiškai ardo?

Nejau įmanoma nutiesti kelią iki kito pelkės krašto, kai ta pelkė vis labiau gilėja ir didėja?

Į šiuos ir panašius klausimus atsakymas būtų neigiamas. Bet gą kelią? Atsakymas būtų - yra, bet mes jų balso, kol kas dar neišgirstame.

Dar po Pirmojo pasaulinio karo iškilus mūsų tautos pranašas Vydūnas pabrėžė, kad Nepriklausomybė mums duota kaip malonė iš Dievo ir mūsų tautos uždavinys yra puoselėti žmoniškumą bei duoti to didesnio žmoniškumo pavyzdį kitoms tautoms, mūsų tautos ateitis ir mūsų valstybės apsauga priklausanti nuo to, kaip mes vykdysime šį Dievo duotą mums uždavinį. Jei jo nevykdysime, savo valstybės nepriklausomybę ir vėl prarasime.

Šie Vydūno žodžiai galioja mūsų tautai ir dabar, istorija jau paliudijo jų teisingumą. Didesniojo žmoniškumo vykinimo ar ne lemtingumą tolesniam kiekvienos valstybės likimui jau suvokė ir daugelis dabarties filosofų ir valstybių vadovų.

Jau prieš kelis dešimtmečius įžvalgiausi Rusijos mąstytojai prakalbo apie tam tikrą pačią akivaizdžiausią kliūtį, trukdančią brandaus socializmo ir komunizmo sukūrimui, pavadindami ją žmogiškuoju faktoriumi (veiksniu). Tačiau gyvendami ateizmą propagavusioje valstybėje neišdrįso pasakyti, kad įkvėpti žmogaus nuolatiniam kilniadvasiškam tobulėjimui neįmanoma nepakylėjus jo virš primityvaus materialistinio mąstymo akiračio. Tai yra nepriėmus jam Dieviškojo apreiškimo apie taip pat materialų (realų), bet kur kas jau taip lengvabūdiškai prarastos.

Kito lietuvių tautos pranašo Oskaro Milašiaus teigimu, "Lietuva pavirs antraisiais Atėnais", bet "Lietuvoje ne visi lietuviai galės gyventi, nes tai bus šventa žemė". Tai, deja, įvyks tik po pasaulį sukrėsiančių kataklizmų, kai "triumfuos dora ir protas".

Tačiau eiti mūsų tautos pranašų Basanavičiaus, Kudirkos, Vydūno, Milašiaus nurodytu keliu turime jau dabar. Nes būtent "dabar yra malonės ir išganymo metas". Būtent čia yra lemtingų pasauliui istorinių įvykių vieta, kurioje mes galime tapti ir didvyriais, ir niekšais.

Pasak kito, Lietuvoje dar mažiau žinomo pranašo Albino Herbačiausko, didelės permainos Lietuvoje įvyks per vieną žemaitę, kurios pranašystėmis galiausiai visi įtikės.

Pranašiškai skambėjo ir amžiną atilsį buvusio marionų vienuoliškojo ordino provincijolo kunigo Prano Račiūno raginimas įrašyti į tuomet rengiamą naują jau Nepriklausomybę atgavusios Lietuvos Konstituciją žodžius, kad dora yra svarbiausias lietuvių tautos tikslas.

Deja, Bažnyčios hierarchai tuomet manė, kad Konstitucijos rengimas - tai politikų reikalas, o pastariesiems be aiškaus ir griežto pirmųjų žodžio (kol dar į jį buvo linkstama įsiklausyti) neužteko nei išminnia, yra perspėjęs, kad "jeigu būsi nei karštas, nei šaltas, o drungnas, aš tave išspjausiu".

Sandoros kryžiai ant Tauro kalno. 1996 m.
Jadvygos Mackevičienės nuotr.

Tikėkime, kad ta kita diena, kai Lietuvos vadovai palengvaims kopti į dvasinio atsinaujinimo simboliu tapsiantį Tauro kalną, netrukus, nors ir daugeliui gana netikėtai, ateis. Jono Basanavičiaus ir Mikalojaus Konstantino Čiurlionio nuosekliai brandintai ir jau bejgyvendinamai vizijai pastatyti ant Tauro kalno lietuvių tautos namus lemta išsipildyti, tik jau nauju, daugiau simboliniu, šio laiko dvasią labiau atitinkančiu pavidalu.

Lietuva atėjo į NATO, baigia ateiti į Europos Sąjungą. Bet nebus iš viso to palaimos, jei mes laisvu tautos apsisprendimu neateisime į sandorą su Dievu. Dauguma Lietuvos žmonių kol kas dar nieko nežino apie 1991 m. gegužę Dievo jiems siūlytą sandorą. Bet daliai žmonių net to ir nežinant iš Dovydo psalmės gimusios giesmės žodžiai: "Viešpats - mano tautos stiprybė, Viešpats - ma-

Katalikų Bažnyčios Lietuvoje vadovai ryžtingai padėtų tokiam Lietuvos vadovui, jei kuris ryžtųsi eiti nuo tikėjimo Dievu iki visiškai Juo pasitikėjimo, tuo vadovautis ir vesti prie Jo žmones? Ar nepritrūktų tuomet visiško pasitikėjimo Dievu ir patiems Bažnyčios vadovams, ar nebūtų tuomet mėginama prisidengti šiaip jau labai teisinga nuostata, kad Bažnyčia nesikiša į politiką? Atsakymus į tai duos tik Lietuvos ateitis. Tikėkime, kad jis bus palankus Lietuvai.

Apibendrinant tenka pasakyti, kad civilizuotame pasaulyje vis giliėja dorovinė visuomenės krizė, per terorizmą ir kitus reiškinius jau perauganti į politinę krizę. Todėl norėdami įveikti prasidedančią politinę krizę Lietuvoje turime pradėti nuo pat jos šaknų. Politinį cinizmą ir egoistinį savanaudiškumą turi atsverti sąmoningai bendru sutarimu pasirinktas krikščioniška dorove pagrįstas didesnis žmoniškumas.

Lietuva turi tapti žmoniškesnės visuomeninės santvarkos pavyzdžiu Rusijai ir kitoms valstybėms. Jei to nepadarysime, Rusija ir pati nepriklausomybe nusivylusi Lietuvos visuomenė ir toliau bus svarbiausios grėsmės Lietuvos nacionaliniam saugumui. Todėl neturime teisės pasilikti akli arba apsimesti, kad tokie esame.

Be šito aš nematau Lietuvos ateities...

(Atkelta iš 3 psl.)

A. G: — Iš kokių šalių, be Švedijos, Lietuva gali tikėtis paramos sprendžiant ekologines problemas?

V. A: — Kaip mes žiūrim į tą paramą? Jei kalbam apie pinigus, tai aš abejoju, ar Švedija yra pasiruošusi mums šiuo metu padėti. Paskutiniosiomis žiniomis iš Kauno, mes užmokėjom švedams 150 tūkst. dolerių už tai, kad jie pradėtų Kauno valymo įrenginių projektavimo darbus. Aš nelaikau, kad tai yra pagalba. Praktiška, fizinė pagalba. Manau, kad bent jau šiuo metu nė viena Europos šalis neatneš Lietuvai pinigų gamtinės aplinkos tvarkymui. Tokios pagalbos aš nesitikiu. Tačiau galim tikėtis paramos kita forma, būtent: mokslinės ekspertizės, tam tikrų specialistų pasikeitimus, atsiuntimus į Lietuvą neimant už tai jokio atlygnimo.

Tokia parama galėtų ateiti iš Vakarų Europos. Gal net iš tos pačios Švedijos ir kitų artimesnių valstybių, kurios suinteresuotos ir materialiai palėgios Lietuvai padėt. Lenkijai, sakykim, ateityje turėtų Lietuva pati padėti, nes ten padėtis visose srityse yra katastrofiška. Techniškos pagalbos srityje viena iš pirmųjų šalių, kurios pasiryžusios pagelbėt, yra JAV. Ir aš pats esu pasiryžęs tą reikalą labai aktyviai stumti.

A.G: — Norių užklaust, kaip ten klojas Lietuvos ir JAV nacionalinių parkų bendradarbiavimo užmezgimo reikalas?

V. A: — Šiuo metu kalbėjausi su „National koncervation fondation" ir kitom nacionalinėm organizacijom. Pastaroji sutinka atsiųsti į Lietuvą vieną ar du žmones pataikininkaut, sudarant Lietuvos nacionalinių parkų koncepciją. Padėt išvystyt ją ir galbūt aptart kai kuriuos specifinius klausimus su Lietuvos specialistais. Tai galima padaryt ateinantį pavasarį. Lygiai tas pat tiktų ir Lietuvos aplinkosaugos įstaigoms. Aš labai akylai seku spaudą, ginčus, pasiūlymus, kritiką ir visa tai, kas vyksta šiuo metu Lietuvoje, ir, deja, nematau beveik nieko džiugaus ir idealaus.

A. G: — Kaip jūs manote, ar galim mes tikėtis amerikiečių turistų? Kas galėtų Lietuvoje patraukti amerikietį?

V. A: — Aš nemanau, kad Lietuva galėtų pasiūlyt ką nors egzotinio, kas patrauktų ne lietuvių kilmės amerikiečius. Tačiau Lietuva yra savotiškas tolimiausias Vakarų kultūros avanpostas Rytų Europoje. Lietuvoje galima parodyt tam tikrą dviejų kultūrų (Rytų ir Vakarų) persipynimą architektūroj ir kraštovaizdyje. Polisiui tiktų lietuviškas pajūris ir ežerų kraštas. Sunku, aišku, Vilniui konkuruoti prieš Romą ar Paryžių, bet galvot apie tai reikia. Tačiau reikia neužmiršti, kad užsienio turistai svečiuose nori rast bent jau ne mažesnį komfortą, nei namuose. Juk jie važiuoja palšėt. Tai labai jiems svarbu.

Pokalbio metu.

Namie reikia susitvarkyt, apsivalyt, gražiose vietose nutiesti kelius, pastatyti viešbučių. Mano nuomone, didžiausia kliūtis užsienio turizmui Lietuvoje yra 50 metų vykusio chamiško žmonių bendravimo rezultatai. Ne visur, bet aptarnavimo srity yra kažkas balsaus, palyginus su kitu pasauliu. Jei tai būtų ne mano žemė ir ne mano žmonės, aš kojos daugiau nekelčiau į Lietuvą po pirmų dviejų atvažiavimų.

A.G: — Reklaminiuose bukletuose mačiau įvairių etnografinių švenčių ir kitų renginių programas, ar tai daroma tik pasipelnymo vardan? Ar turite Amerikoje tokių pavyzdžių, kad nacionaliniai parkai būtų to krašto kultūros židiniais?

V. A: Tokių pavyzdžių yra. „Jelowston" nacionalinis parkas šalies Vakaruose. Tiktų tokiam apibūdinimui ir nacionalinis parkas San Dakotoje, kuris tikrai puikiai atskleidžia tos Amerikos dalies kultūrines apraiškas. Tos žemės ryšį su senaisiais jos gyventojais indėnais puikiai parodo nacionalinis parkas Arizonoje. Artimiausias kultūrinių vertybių išlaikymo ir puoselėjimo paskirčiai yra Tenesy esantis nacionalinis parkas. Ten bandome ne tik parodyt Pietų amerikiečių įnašą į bendrą JAV kultūrą, bet ir pratęsti esamas tradicijas.

Man atrodo, kad nacionaliniai parkai yra labai plačių galimybių erdvė, kurią galima pakreipt norima linkme. Tai priklauso nuo čia dirbančių žmonių sprendimo ir nuostatų.

A. G: — Ankstesnių mūsų pokalbių metu užsiminėte, kad po keleto metų galvojat visiškai atsiduot Lietuvos reikalams. Tai tik vienas iš tolimesnio jūsų gyvenimo variantų ar jau pradedamas įgyvendinti projektas?

V. A: — Aš rimtai svarstau, galbūt atėjo laikas savo tarnybą susiaurinti, pradžiai nors keletui metų. Pabandyt padirbėt Lietuvoje stengiantis sudaryt pamatus Lietuvos gamtotvarkai, pasinaudojant savo patirtimi. Ar tai komandiruotės būdu atsidurt Lietuvoje, o jei sąlygos ir aplinkybės leis — ir pastoviai ten įsitvirtint. Ta mintis yra labai gyva, labai reali mano gyvenime ir nemanau, kad tai yra neįmanomas dalykas.

A. G: — Gal ką norėtumėte dar pasakyt Lietuvos nacionalinių parkų darbuotojams?

V. A: — Parko darbuotojams yra labai konkretus uždavinys. Su meile ir profesiniu įgūdžiu išsaugot tai, kas jau yra vertingiausio jų saugomose Lietuvos vietose. Bendras linkėjimas, be nepriklausomybės įteisinimo, dar kuo greičiau atstatyt mūsų dvasinę pusiausvyrą, paremtą kultūra, etika, pagarba žmogaus žmogui, vėl kuo greičiau įsisąmonint demokratinius principus, sudarančius kultūringos tautos gyvenimo pamatą. Be šito aš nematau Lietuvos ateities...

1990 m. spalio 26 d.

Valdo Adamkaus ofise Čikagoje 1990m.

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KRAŠTO APSAUGOS MINISTERIJA

1996 04 03 Nr. 5-809
1996 02 01 Nr. 10-32

Ponui P.Šakaliniui
Lietuvos darbininkų sąjungos
viceprezidentui
V.Mykolaičio-Putino 5
2009 Vilnius

Dėl sprogmenų paieškos
požeminiuose rūsiuose

Sprogmenų paiešką Lietuvos darbininkų sąjungos rūmų požeminiuose rūsiuose atliktų kariuomenės išminuotojai, jeigu Lietuvos darbininkų sąjunga pateiktų rūsių planą, nustatytų paieškos darbų apimtį, sutiktų iš dalies finansuoti šį darbą, užtikrintų užakintų patalpų oro sudėties analizę.

Nenaudojamuose požemiuose gali būti susikaupusio metano, pūvančių organizmų išskiriamų labai pavojingų nuodingųjų dujų. Šioms dujoms nustatyti ir pašalinti kariuomenė neturi priemonių. Tokiu atveju išminuotojai privalėtų nutraukti paieškos darbus.

Ministras L.Linkevičius

M.Žibas, 22 67 56

Totorių g. 25/3,
2001 Vilnius
Tel. 624 823
Faksas (370-2) 226 051

LIETUVOS RESPUBLIKOS PREZIDENTO KANCELIARIJOS
ASMENŲ APTARNAVIMO SKYRIUS

Aringui Kristoforui Gorodeckiui
S. Moniuškos g. 45-1
Vilnius

2014-09-30 Nr. (1D-4199)-2D-5705
[2014-09-25 Jūsų kreipimąsi

DĖL JŪSŲ KREIPIMOSI

Gerbiamas Aringai Kristoforai Gorodecki,

su Jūsų kreipimusi, adresuotu Lietuvos Respublikos Prezidentei Daliai Grybauskaitei, yra įdėmiai susipažinta

Esame dėkingi Jums už pateiktą informaciją.

Jūsų kreipimąsi pagal kompetenciją perdavėme Lietuvos Respublikos krašto apsaugos ministerijai, kuri įvertins Jūsų nurodytas aplinkybes pagal savo kompetenciją.

Dar kartą dėkojame už Jūsų kreipimąsi ir atsakingą pilietinę poziciją.

Pagarbiai

Skyriaus vedėjo pavaduotoja Asta Bogušienė

A.Jeruševičiūtė, tel. 8 706 61 825, el. p. agne.jeruseviciute@prezidentas.lt

Buveinės įstaiga
S. Daukanto a. 3, LT-01122 Vilnius

Tel. 8 706 64 154
Faks. 8 706 64 145
Svetainės adresas: http://www.prezidentas.lt

Duomenys kaupiami ir saugomi
Juridinių asmenų registre
Kodas 188609016

LIETUVOS RESPUBLIKOS KRAŠTO APSAUGOS MINISTERIJA

Biudžetinė įstaiga, Totorių g. 25, LT-01121 Vilnius, tel.: (8 5) 273 5501 / 262 4821, faks. (8 5) 264 8517, el. p. kam@kam.lt
Duomenys kaupiami ir saugomi Juridinių asmenų registre, kodas 188602751, PVM mokėtojo kodas LT100004016116

Aringui Kristoforui Gorodeckiui

2014-10-17 Nr. 12-01-1832

Kopija
Lietuvos Respublikos Prezidento kanceliarijos
Asmenų aptarnavimo skyriui

DĖL A. K. GORODECKIO KREIPIMOSI

Krašto apsaugos ministerija dėkoja už rūpestį ir pilietiškas pastangas atkreipti dėmesį ir informuoti apie nerimą keliančius reiškinius ir tendencijas Lietuvoje.

Laiške išdėstytą informaciją perdavėme išnagrinėti krašto apsaugos sistemos institucijoms pagal jų veiklos sritį ir kompetenciją.

Krašto apsaugos viceministras Antanas Valys

R. Jusionienė, tel. 273 5685, el. p. rasa.jusioniene@kam.lt

euras.lt

NACIONALINĖS ŽEMĖS TARNYBOS
PRIE ŽEMĖS ŪKIO MINISTERIJOS
VILNIAUS MIESTO SKYRIUS

Aringui Gorodeckiui
S. Moniuškos g. 45-1, Vilnius

2017-01-02 Nr. 49SFN- 4 -(14.49.104.)
Į 2017-12-01 Nr. gautą prašymą

DĖL INFOMACIJOS PATEIKIMO

Nacionalinės žemės tarnybos prie Žemės ūkio ministerijos Vilniaus miesto skyrius (toliau – Skyrius) išnagrinėjo Jūsų 2017-12-01 gautą prašymą dėl stiebo su Vyčio vėliava įrengimo laisvoje valstybinėje žemėje, kurioje nesuformuotas žemės sklypas, šalia Akmenų ir V. Mykolaičio-Putino gatvių sankirtos, Vilniuje.

Informuojame, kad vadovaujantis Lietuvos Respublikos statybos įstatymo 3 straipsnio 2 dalies 1 punktą „statytojo teisė įgyvendinama, kai statytojas žemės sklypą, kuriame statomas statinys, valdo nuosavybės teise arba valdo ir naudoja kitais Lietuvos Respublikos įstatymų nustatytais pagrindais. Statybos techninio reglamento STR 1.05.01:2017 „Statybą leidžiantys dokumentai. Statybos užbaigimas. Statybos sustabdymas. Savavališkos statybos padarinių šalinimas. Statybos pagal neteisėtai išduotą statybą leidžiantį dokumentą padarinių šalinimas“, patvirtinto Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2016 m. gruodžio 12 d. įsakymu Nr. D1-878 „Dėl statybos techninis reglamento STR 1.05.01:2017 „Statybą leidžiantys dokumentai. Statybos užbaigimas. Statybos sustabdymas. Savavališkos statybos padarinių šalinimas. Statybos pagal neteisėtai išduotą statybą leidžiantį dokumentą padarinių šalinimas“, patvirtinimo“, 4 priede yra nurodyti išimties atvejai, kada žemės sklypo (teritorijos) valdyti nuosavybės teise arba valdyti ir naudoti kitais Lietuvos Respublikos įstatymų nustatytais pagrindais neprivaloma:

1. Naujo statinio statybos atveju:

1.1. statant geležinkelių infrastruktūros statinius, juos išdėstant geležinkelių apsaugos zonose, kurių dydis nustatytas įstatymų ir kitų teisės aktų;

1.2. statant statinius valstybiniuose vidaus vandenyse;

1.3. tiesiant valstybinėje žemėje susisiekimo komunikacijas ar inžinerinius tinklus ir statant jiems funkcionuoti būtinus statinius;

1.4. statant statinius Lietuvos Respublikos teritoriniuose vandenyse ir tarptautiniuose vandenyse esančiame jos kontinentiniame šelfe, į kurį Lietuvos Respublika turi išimtines teises;

1.5. statant valstybės sienos apsaugos statinius pasienio zonoje, jei yra parengtas šių statinių teritorijų detalusis planas;

1.6. statant valstybinėje žemėje nesudėtinguosius poilsio ar sporto paskirties inžinerinius statinius, skirtus daugiabučių namų gyventojų reikmėms;

Biudžetinė įstaiga
Gedimino pr. 19
01103 Vilnius
http://www.nzt.lt

Kalvarijų g. 147, 08221 Vilnius
Tel. 8 706 86 148
Faks. 8 706 86 997
El. paštas vilniaus.miestas @nzt.lt

Duomenys kaupiami ir saugomi Juridinių asmenų registre
Kodas 188704927

1.7. prie daugiabučio namo ar visuomeninės paskirties pastato valstybinėje žemėje įrengiant laiptus, pandusus, keltuvus, liftus ar kitaip keičiant pastato išvaizdą;

1.8. rezervatų valstybinėje žemėje statant statinius, reikalingus rezervatų steigimo ir veiklos tikslams įgyvendinti.

2. Rekonstruojant šio priedo 1.1–1.8 papunkčiuose išvardintus statinius.

3. Kai nesuformuoti žemės sklypai (atnaujinant (modernizuojant) pastatus, atliekant statinio kapitalinį ar paprastąjį remontą ir griaunant statinius).

Remiantis VĮ Registro centro Nekilnojamojo turto registro duomenimis ir atsižvelgiant į aukščiau išdėstytą teisinį reguliavimą, paaiškiname, kad pagal Jūsų pateiktus duomenis planuojamas įrengti sticbas su Vyčio vėliava patenka į laisvą valstybinės žemės plotą, kuriame nėra suformuoto žemės sklypo, todėl Skyrius neturi teisinio pagrindo išduoti sutikimą minėto stiebo įrengimui.

Išsamesnės informacijos svarstomu klausimu Jums gali suteikti Skyriaus vyriausioji specialistė Jelena Žundienė, tel. 8 706 86 138, el. p. Jelena.Zundiene@nzt.lt.

Šis Nacionalinės žemės tarnybos atsakymas per vieną mėnesį nuo gavimo dienos gali būti skundžiamas Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo nustatymo tvarka Vyriausiajai administracinių ginčų komisijai (adresas – Vilniaus g. 27, Vilnius) arba Vilniaus apygardos administraciniam teismui (adresas – Žygimantų g. 2, Vilnius).

L. e. p. skyriaus vedėjo pavaduotojas,
atliekantis skyriaus vedėjo funkcijas Mindaugas Joteika

Jelena Žundienė, tel. 8 706 86 138, el. p. Jelena.Zundiene@nzt.lt

100 Atkurtai Lietuvai

Ant Tauro kalno iš Lukiškių aikštės siūlytos perkelti Vyties vėliavos vizualizacija

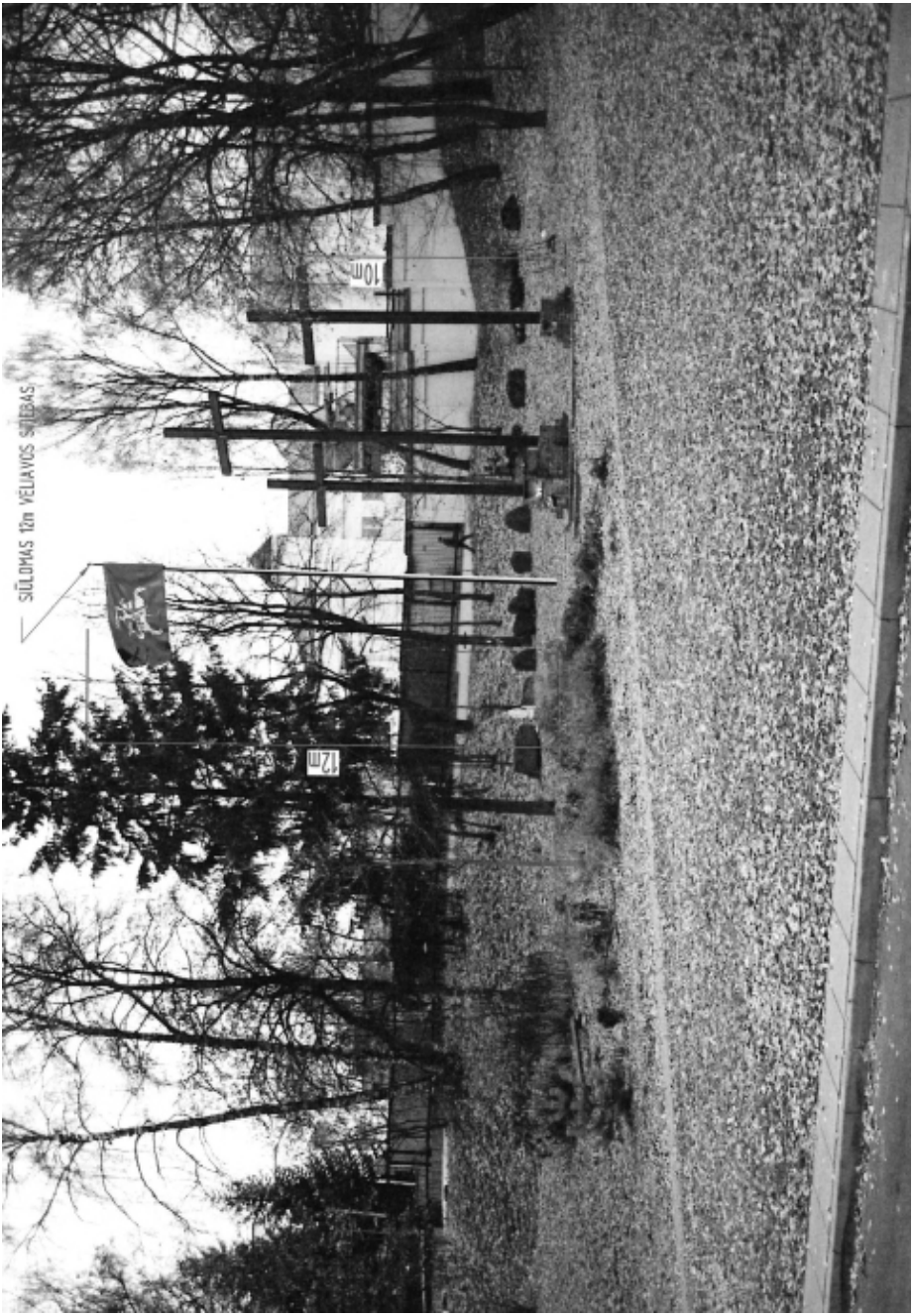

Nukrisiu lyg lapas į žolę…

Nukrisiu lyg lapas į žolę
Ir niekas manęs nesugrėbs,
Nebent kokia stirna lyg molį
Su savo kanopa palies.

Nukrisiu lyg lapas į žolę,
Nors dar tebežalias esu
Ir aukso spalva mano brolis –
Ruduo nenudažė miškų.

Nukrisiu lyg lapas į žolę,
Bet vėl prisikelsiu gyvent, –
Šventąja Ugnim vėl liepsnosiu
Alke dievturinių širdžių.

Nekrisiu lyg lapas į žolę
Kol dalgis manęs nepalies,
Kol dar neištartas yr žodis –
Gana jau kovot, pailsėk..!

Kuomet mąstau…

Kuomet mąstau –
Lyg samčiu samstau
Šviesos pasaulių begalybę –
Jaučiu lyg jųjų liepsną valgau
Ir didis ryžtas many kyla, –
Išliet ugnia giesme į Žemę
Giedros ir Meilės jų bent dalį
Ir sugrąžint į jųjų šeimą
Ir savo drugną vargo šalį,
Kad Jėzaus pergalėj šlovingoj
Žerėtų ji žvaigžde galinga,
Kad Baltas Žirgas nemiegotų –
Drauge su Viešpačiu kovotų,
Kad slibinų gauja gausinga
Nedrebintų širdies ugningos,
Kad ji išdrįstų šlovint Jėzų
Ir nuolatos jame budėtų.

Marytei...

Tu atėjai, praskynei kelią –
Viela plieninė nutraukta.
Bet žemėn tavo kraujas laša,
Delnuos negyjanti žaizda.

Dygliuotos vielos nesulaikė, –
Tu praėjai širdies ugnim.
Bet prireikė šiek tiek dar laiko
Kol išdrįsau pasekt tavim.

Tu atėjai, praskynei kelią,
Nes Jėzus pašaukė vardu.
Ir ryžaus, kai padėt įvykdyt jojo valią, –
Palaimino kaire ir dešine jis mus abu.

Dygliuotos vielos nesulaikė, –
Tu praėjai širdies ugnim.
Bet kas mus tautai vis dar trukdo
Kai kelias laisvas sekt tavim?

Tu atėjai, praskynei kelią, –
Viela plieninė nutraukta.
Bet žemėn tavo kraujas laša,
Delnuos negyjanti žaizda...

Ir vėl netilpo...

Ir vėl netilpo į rėmelį
Paveikslas žmogiškai trapus –
Išsiveržė laukan gyvenimas
Pro dar neužsklęstus vartus.

Ir vėl pašlovinau pergarsiai, –
Vėl duoda ženklą chorvedys,
Kad chorui giedant išsišokau
Įkvėpęs vėl per daug Ugnies.

Ir vėl nesutilpau į protą
Dar nesuspėjusį išprust,
Nes smegeninė yr ribota
Ir visko jon nebesugrūst.

Ir vėl sustojau susimąstęs:
Ar aiškiai Kelią dar mą(s)tau,
Ar tik žiūriu šiaur(i)ai lyg žiurkė
Akis primerkęs dėl speigų?

Ir vėl, ir vėlei atsitiesęs,
Tariu, – nenoriu niekur tilpt,
Į begalybę neaprėpiamą
Keliu save ir jus aukštyn...

Kuomet saulė...

Kuomet saulė vėl virs Šaule –
Šaudys meilės spinduliais, -
Tie, kas tai priims su meile
Patys saulėm suspindės.

Tuomet Sauliai virs vėl Šauliais –
Šaudys vėl ugnias mintis
Ir plevens ugninės giesmės
Giedrą skleisdamos aplink.

Tuomet Silas vėl taps Šilu,
Malkus malkas vėl gamins,
Leitų daugel ir lietuvių
Žemėn Lietuvos sugrįš.

Tuomet mir-ti vėl bus rim-ti,
Gim-ti reikš trumpam pri-mig-t,
Diev-as vėlei savo veid-ą
Pamatys ir Nojuj – Naujame žmoguj.

Tuomet skaitymas vėl skai(s)tins;
Valtis vėlei bus viltim,
Kad per rū(š)kanas išplauksim
Jau ne (l)ašu, bet tausmu.

Tuomet kil-sim, lik-sim, aug-sim, gau-sim
Ir gaid-a, ir daig-umu;
Ir laukai, (p)laukai sulauks mūs,
Kad juos tarsi girias girs.

Mano sesė...

Mano sesė pati nuostabiausia,
Nepaliekanti niekad manęs,
Su manim visad oriai keliauja
Iškilminga rimtim papuošta.

Jai sakau, – dar palauk, neskubėki,
Dar suspėsi mane apkabint,
Dar leisk knygas kelias parašyt,
Gal net žemišką šeimą sukurt.

Bet sesutė mieloji nelaukė –
Jos ranka jau ant mano peties, –
Taip ir einam drauge susiglaudę,
Dar gerai, kad nekliudo mylėt.

O aš myliu ne tik šitą sesę,
Kurios vardas – Prasminga Mirtis.
Mano meilė taipogi patrakus
Skuba, lekia visus apkabint.

Mano sesė pati nuostabiausia
Neišduot jos baugu lėkštumu,
Į beribę visatą keliaujant
Eit su ja man be galo smagu.

Niekada jau nesijaučiu vienas
Nuo tada, kai aš ją pamilau.
Neapleis ji manęs jaučiu niekad,
Josios meilės gelmi ir tikra.

Neišduoti...

Neišduoti Dievo –
Neišduot savęs,
Neišduoti sesės
Ieškančios tavęs.

Neišduoti niekad
Žemės Lietuvos,
Neišduoti Jėzaus
Vedamos tautos.

Neišduoti žodžio
Ištarto ugniai,
Neišduoti brolio
Vargstančio klaidoj.

Neišduoti Meilės
Viešpaties kilnaus,
Kurs save aukoja
Dėl manęs kančioj.

Trokštu visa siela
Ir visa dvasia
Ne tiktai dienužėj,
Bet ir naktyje...

Myliu tave, myliu tave beprotiškai...

Myliu tave, myliu beprotiškai
Ir ką gi man dabar daryt?!
Gal tu gali, gal tu gali mane paprotinti, –
Kaip Meilės tos atsikratyt?!

Nevark, nevark, nevark, – neprotinki!
Tai nieko jau nebepadės, –
Iš Meilės išprotėjusių neveikia žodžiai jau
Jie girdi vienas kitą tik širdim!

Myliu tave, myliu tave beprotiškai
Ir mano Meilės niekas neįveiks!
Netgi tuomet kai jau ateis pasauliui galas šiam,
Vis tiek mylėsiu tuos, kas Dievuje!

Myliu tave, myliu tave beprotiškai,
Nors bepročių protingosioms nereik!
Bet ką gi man dabar daryt, –
Vis tiek jau išėjau iš proto šio
Ir parkulniuot atgal į jį nėra jokios prasmės!

Myliu tave, nes ką man dar mylėt
Dar keistesnių aplinkui lyg ir nėr.
O aš labiausiai myliu tuos, kas išprotėjo jau
Dėl Meilės Jėzui visa savo širdimi! (2x2k.)

Tėvyne mano – Lietuva! –
Ugniausia mano Meile!
Myliu tave, myliu tave beprotiškai
Ir ką gi man dabar daryt?!
Gal tu gali, gal tu gali, mane paprotinti, –
Kaip Meilės tos atsikratyt?!

Nevark, nevark, nevark, – neprotinki!
Tai nieko jau nebepadės, –
Iš Meilės išprotėjusių neveikia žodžiai jau
Jie girdi vienas kitą tik širdim!

Myliu tave, myliu tave beprotiškai
Ir mano Meilės niekas neįveiks!
Net gi tuomet, kai jau ateis pasauliui galas šiam, –
Vis tiek mylėsiu tuos kas Dievuje!

Myliu tave, myliu tave beprotiškai
Nors bepročių protingosioms nereik!
Bet ką gi man dabar daryt, –
Vis tiek jau išėjau iš proto šio
Ir parkulniuot į jį atgal nėra jokios prasmės!

Myliu tave, nes ką man dar mylėti?!
Dar keistesnių šalių aplinkui lyg ir nėr,
O aš labiausiai myliu tuos kas išprotėja jau
Dėl Meilės Jėzui visa savo širdimi! (2x2k.)

(Aringas Gorodeckis, CD „Priimk Ugninį dinamitą!", Vilnius, 2015, 8-ta giesmiadainė)

24. Dvasinio Atgimimo Sąjūdis

1.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis –
Tai ne naivi utopija.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Mūsų širdy liepsnoja jau.

2.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis –
Tai ne paika svajonė,
Dvasios akim jau regime
Tuos kas sukils prieš šėtoną.

3.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis –
Lietuvai neišvengiamas,
Vėlei pakilsim, nežūsime,
Nes patsai Dievas šaukia mus.

4.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Dievo valia rikiuojamas.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Dievo galia siūbuojamas.

5.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Erdvėj jau seniai plevena čia.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Dvasiniams mūšiams stojasi.

6.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Ne miniomis matuojamas, –
Jeigu atgimtų septyni nors
Jau Skaistuva gyvuotų čia.

7.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Visas kliūtis nušluojantis, –
Kristaus kariai nebijo
Nuolat irkluot prieš srovę.

8.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdyje
Dainą pakeisim Giesme,
Giedančią revoliuciją
Mes po pasaulį skleisime.

9.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Vienys dvasia gyvuosius,
Judantys dar lavonai
Gusčios pečiais ir juoksis.

10.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Kyla dabar Lietuvoje, –
Šventoji Dvasia mus įkvėpė
Narsiai pakilt į Kovą.

11.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdyje
Piemenys virs vėl Dovydais,
To, ko jūs dar nematote,
Vyksta jau jūsų panosėje.

12.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis –
Duotas mums iš Aukštybių,
Laimingas, kas jį pajautęs,
Jau su pirmąja banga pakils jo.

13.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Laukia tavęs ir šaukia tave,
Savo širdy įrašėme, –
Jėzau tavim pasitikime!

14.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Perkeis tave ir Lietuvą, –
Visą, ką šventą sukaupėme,
Europos širdin įliesime.

15.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Grūdą atskirs nuo pelo, –
Pelai ir Šiaudai sudegs jame,
Nebeišliks čia Sutemos.

16.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Taps Baltu Žirgu Jėzui,
Vėlei į Žemę grįžtančiam
Persmeigt drakoną ietimi.

17.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Dangų su Žeme vienys, –
Visą Šviesos begalybę
Mes į pagalbą kviesime.

18.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Tautoje sukels didžią Kovą, –
Tie, kas Marijos nekenčia,
Tuoj atpažins jos žmones.

19.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Rikiuosis po Meilės vėliava,
Kiekvieną atgimti kviesime
Ir džiaugsmo tyriems įliesime.

20.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Pasauliui atskleis didžią Tiesą,
Kad mūsų tautą į Sandorą
Dievas yra pakvietęs.

21.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Liepsną pašauks iš Aukštybių,
Tie, kas pilni piktybės,
Bėgs iš čia ją patyrę.

22.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Virs širdim Meile liepsnojančia,
Per ją Šventos Dvasios Protas
Išmintį lies žėruojančią.

23.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Tai, ko suvokt dar nepajėgiat,
Bet jeigu su juo jūs žengsite –
Dievui karštai dėkosite.

24.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Neša džiaugsmingą žinią, –
Dvasioj atgimti galime
Gailestingojo Dievo galybe.

25.
Dvasinio Atgimimo Sąjūdis
Neša mūs tautai Giedrą,
Jos sėklas į širdis atviras
Giesme giedria mes beriame.

(Dvasinio atgimimo giesmės IId., Lietuvos dvasinio atgimimo brolija, Vilnius, 2015 m., 24-a giesmė)

16. Priimk Ugninį dinamitą

1.
Priimk Ugninį dinamitą,
Jei nebijai sprogdint Tamsos,
Jei niūrią Naktį regi Rytą
Ir Saulę, kylančią dėl jo!

2.
Priimk Ugninį dinamitą
Ir dagtį jo tuojau uždek, –
Keliauk į dvasios Atgimimą
Naujosios sandoros keliais!

3.
Priimk Ugninį dinamitą,
Net jei širdy tavoj jis sprogs, –
Šviesa ugninė tepasklinda,
Tesumažėja čia Tamsos!

4.
Priimk Ugninį dinamitą
Šioj taip dinamiškoj kovoj
Ir Dievo duotą mums trimitą
Priglausk prie savo lūpų tuoj!

5.
Priimk Ugninį dinamitą, –
Ne dėl savęs, o dėl kitų,
Sukelk skausmingą sau sprogimą
Kuris kitiems atbust padės.

6.
Priimk Ugninį dinamitą,
Kurio Esa – Skaistos sprogmuo
Sukaupęs jėgą iš Aukštybių,
Kurią privalo panaudot.

7.
Priimk Ugninį dinamitą,
Jei nebijai sprogdint Tamsos,
Jei niūrią Naktį regi Rytą
Ir Saulę kylančią dėl jo!

8.
Priimk Ugninį dinamitą
Ir dagtį jo tuojau uždek, –
Keliauk į dvasios Atgimimą
Naujosios sandoros keliais!

(Dvasinio atgimimo giesmės IId., Lietuvos dvasinio atgimimo brolija, Vilnius, 2015 m., 16-a giesmė)

Šioje knygoje:

atskleidžiami faktai apie slaptuose Rusijos kariniuose objektuose Lietuvoje paliktas priešlėktuvinės paskirties raketas „Igla“ (kurių buvimą čia pripažino ir Rusijos Užsienio reikalų ministerija);

pasakojama kaip buvo ir yra stengiamasi padėti Lietuvos išdavystės peklon slydusiems ir tebeslystantiems žmonėms;

atveriama visa eilė kitų Lietuvos dvasiniam atgimimui svarbių jos slėpinių.

Išleido Aringas Gorodeckis
Tel.: +37068247724
S. Moniuškos g. 45-1, LT-08115, Vilnius

Spausdino Petro ofsetas
Tel.: 852733347
Naujoji Riovonių g. 25C, LT-03153, Vilnius

Tiražas 5000 egz.